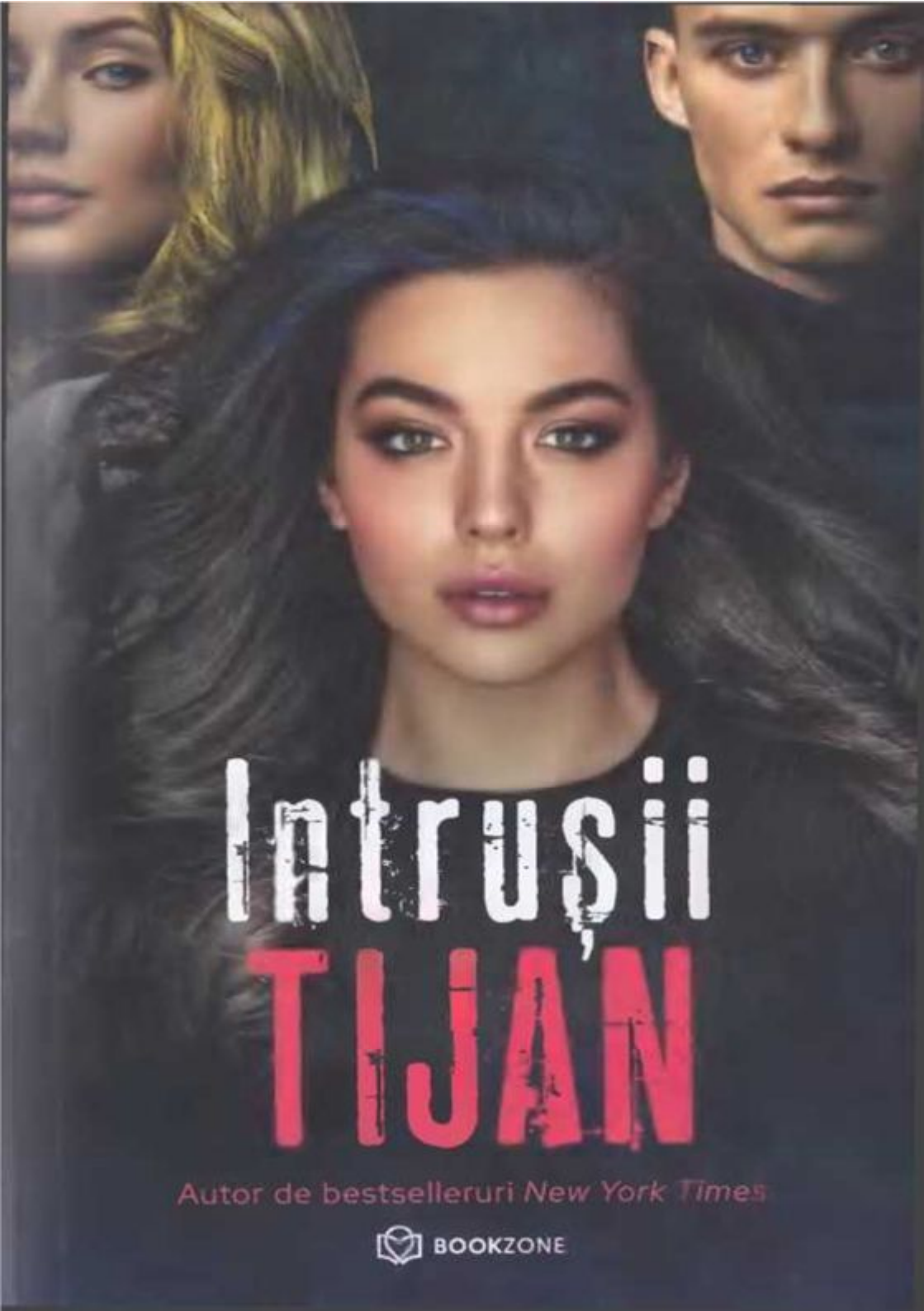
Intrușii
TIJAN
Autor de bestselleruri New York Times
BOOKZONE

Tijan

Intruşii

Traducere de Daria Laurian
Editura Bookzone
2021

Tijan
THE INSIDERS
Copyright © 2021

Pentru toţi „proscrişii” care n-au fost/nu sunt niciodată „proscrişi”.

Unu

Era cineva în camera mea.

Am simţit de cum am stins lumina. Acesta era coşmarul pe care-l are orice fată la un moment dat în viaţa ei. Era aici. Mi se întâmpla mie, nu altcuiva. Mie. Când m-am întors de la baie şi am intrat în dormitor, am zărit cu coada ochiului o umbră.

Mi s-a zbârlit părul la ceafă. Am simţit un fior de gheaţă pe şira spinării.

O fracţiune de secundă. Chiar mai puţin. Atât am avut ca să-mi dau seama ce urma să se întâmple, înainte ca o mână să mă înşface de braţ, în timp ce alta mi-a astupat gura.

— Sst!

Cu mişcări rapide, bărbatul m-a lipit de zid. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât mine şi mult mai *puternic.* M-a cuprins o spaimă şi mai mare. El s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— În două minute, nişte bărbaţi vor da buzna în casa ta şi te vor lua ostatică.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Astfel de lucruri nu se întâmplau unora ca mine. Nu eram o persoană importantă. Bine, nu-i chiar adevărat. Singurul lucru deosebit la mine era o poreclă prostească pe care o căpătasem în şcoala generală, dar asta se întâmplase cu ani în urmă. Eram Bailey Hayes, aveam douăzeci şi doi de ani şi peste trei luni urma să încep o şcoală postuniversitară. Mama mă crescuse singură, lucrând în două schimburi la spitalul din localitate. Aveam o casă de trei sute de metri pătraţi, cu trei dormitoare, un subsol şi o curte jalnică, în care era o căsuţă în copac, terminată numai pe jumătate. Mă născusem şi crescusem în Midwest[1]. Eu şi mama abia reuşeam să trăim de pe o zi pe alta. Ea era infirmieră. Eu eram „deşteapta familiei", de o inteligenţă ieşită din comun. Pe bune. Acesta era singurul lucru „deosebit"

---

[1] Zonă a Statelor Unite care cuprinde statele central-nordice ale ţării, mai exact, statele Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Wisconsin, Iowa, Kansas, Missouri, Minnesota, Nebraska, Dakota de Sud şi Dakota de Nord. (n. tr.).

în ce mă privea. „Bailey Deşteapta.” O poreclă prostească, atât şi nimic mai mult.

Am scos un scâncet.

El mi-a apăsat palma pe gură şi mai tare.

— Sst!

Aveam să mor. Nu el. Eu!

— Încetează!

M-a lipit şi mai tare de perete. Privirea mi-a lunecat spre mâna care-mi rămăsese liberă. I-aş fi putut înfige degetele în ochi. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, el m-a prins de mână. S-a tras înapoi, mi-a apucat amândouă încheieturile cu o singură mână şi mi-a proptit ambele braţe deasupra capului. Eram imobilizată, nu puteam riposta în niciun fel.

— Ascultă bine la mine!

Mârâia, urla şi şoptea, toate în acelaşi timp. M-a apucat şi mai strâns.

— Dacă vrei să scapi cu viaţă, nu te mai zbate şi fii atentă la ce-ţi spun. N-am să le dau voie să-ţi facă rău. Ai priceput? Dar dacă scânceşti, murim amândoi. Dă din cap dacă ai înţeles. Ca să ştiu că mă urmăreşti.

Am dat scurt din cap.

El a coborât din nou vocea.

— Am fost trimis să pun mâna pe tine. Gruparea Arcane aşteaptă să te scot afară. Dacă nu fac asta, vor da buzna înăuntru. O să mă întrebe de ce a durat atât...

Cu o mişcare fulgerătoare, mi-a sfâşiat bluza.

A continuat să mă privească în ochi.

— Ai înţeles? O să creadă că te-am violat, aşa că va trebui să plângi.

Am dat iarăşi din cap.

— Şi să scânceşti.

Asta nu era greu. Am mai scos un scâncet, dar el mi l-a înăbuşit cu palma.

— Când vor vrea să te târască de aici, va trebui să rămâi inertă. Inertă. Corpul tău va fi o armă. Dacă mergi cu ei, n-ai nicio şansă să scapi cu viaţă. Ai să fii pe teritoriul lor. Ţine-i aici. Forţează-i să rămână aici. Pricepi? În casa ta. Pe teritoriul tău. E singura ta şansă de supravieţuire.

Singura mea şansă.

Cuvinte care n-ar fi trebuit să fie în mintea mea, dar iată că erau.

Am dat din nou din cap.

„Inertă. Corpul meu e arma mea.” Vorbe care mi s-au întipărit în minte pentru toată viaţa.

În clipa următoare, bărbatul a dispărut.

M-am desprins de perete. Nu mai era nimeni în cameră.

Am aruncat o privire spre fereastră. Mi-a fulgerat prin gând să sar pe geam şi s-o iau la fugă, dar chiar în acel moment...

Zbang!

Poc!

Uşa de la intrare a fost spartă şi am avut senzaţia că întreaga casă se zguduie din temelii.

Ar fi trebuit să alerg la fereastră, dar vorbele bărbatului îmi stăruiau în minte. Se presupunea că mă imobilizase şi mă violase.

Am auzit zgomot de paşi pe scări şi în încăperea de dedesubt.

Nu aveam la dispoziţie decât o secundă.

I-am auzit scotocind prin casă. Unde dispăruse bărbatul acela?

Fereastra. Tentaţia era irezistibilă. Şi – fir-ar să fie! – am cedat tentaţiei.

N-am apucat să fac decât un pas, că bărbatul a intrat din nou în cameră. M-a apucat brutal de braţ şi a strigat:

— Am prins-o, şefule!

Apoi mi s-a făcut negru înaintea ochilor.

Pentru mine, timpul s-a oprit.

Inertă. Să mă târască afară. Corpul meu e arma mea.

— Ea e?

Un bocanc m-a lovit în coastă.

Bocanci.

Am simţit gust de sânge în gură.

— Credeam că-i bogată. Nu-i dădea taică-său bani? Totul depinde de taică-său.

Tatăl meu? Eu nu aveam tată...

— Ai verificat la etaj, Chase, da?

Chase. Deci Chase era tipul care venise primul. Chase era chipurile de partea mea.

— Bine ar fi să fi verificat, sau nu ţi-a ajuns timpul fiindcă ai regulat-o?

Individul cu bocanci a râs tare şi grosolan.

— Ia mai taci, Rafe. Şi tu, Clemin. Tacă-vă gura până la amândoi.

În glasul lui Chase se ghicea încordarea.

Am fost săltată de la podea şi ridicată în braţe.

Singura mea şansă. Singura. Vecina de alături.

Am scos un urlet înspăimântător.

— *Aaah!!!*

Am tras aer în piept.

— Ajutooor!

Te implor, doamnă Jones. Te implor să mă auzi.

Chase m-a lăsat din braţe, trântindu-mă la podea. În locul unei mâini, am văzut cum se ridică un bocanc.

Apoi...

Sirene.

Venea poliţia.

Doi

Numai că nu eram dusă la poliţie.

Mi s-a spus că-mi va fi mai bine la spital. Dar şi după asta am continuat să fiu în stare de şoc. După ce mi s-au spus toate vorbele mari pe care le ştiam, toate definiţiile – *disociere, minimalizare, deviere* acum nu mă puteam concentra decât asupra unui singur lucru. După ce fusesem luată din spital, nu eram dusă la secţia de poliţie. Cunoşteam geografia locului, hărţile, acolo ar fi trebuit să fiu dusă.

Corect? Dar nu. Spitalul rămăsese în urma mea, acolo unde se afla şi secţia de poliţie.

Noi ne îndreptam spre ieşirea din Chicago, poate la vreo jumătate de oră distanţă de casa unde locuiam împreună cu mama mea.

Stai aşa. Dacă mă gândeam mai bine: unde locuiam *cândva?*

Oare ce va face mama? Mai putea Chrissy Hayes să rămână în casa aceea după ce eu fusesem atacată şi cât pe ce să fiu luată ostatică? Îi spuneam mamei în fel şi chip: Chrissy Hayes, Chrissy, mamă. Şi în multe alte feluri, fiindcă mama era o persoană nemaipomenită. Şi asta-i puţin spus. Noi două aveam o relaţie cel puţin interesantă.

Aici mintea mea a început s-o ia razna.

Amorţită. Eram amorţită. În loc să fac pe mine, mă gândeam cum mă adresam mamei mele.

Dar *eu* aş mai fi putut rămâne în casa aceea după cele întâmplate?

Plănuisem să-mi petrec timpul cu Chrissy, s-o ajut la treburile casei şi să lucrez la magazinul de calculatoare din apropiere ca să mai câştig nişte bani înainte să plec la facultate. Dar acum... zău dacă ştiam.

Mi-am dat seama că Chrissy va trebui să se mute şi mi-au venit în minte nenumărate înjurături.

Înfiorată, am rememorat ce se întâmplase în noaptea aceea. Curând am tras pe o alee, lângă o gheretă. În faţa noastră se înălţa o poartă mare, care bara accesul.

Misiune oficială a poliţiei? Pe naiba!

Nimic nu mi se păruse oficial. Mi se spusese că voi fi dusă la mama, dar plecasem împreună cu doi detectivi. Bright şi Wilson. Se prezentaseră, apoi îmi spuseseră că mama nu putea veni să mă vadă la spital. Nu-mi explicaseră motivul, dar urma ca cei doi să mă ducă la ea.

Plecasem cu ei.

Câteva minute mai târziu mă aflam pe bancheta din spate a maşinii lor neînmatriculate.

Bright a coborât geamul şi şi-a arătat legitimaţia.

— Suntem aşteptaţi.

Portarul a dat din cap şi a apăsat un buton. Poarta s-a

deschis. În spatele ei se vedeau mai multe clădiri. Unele din cărămidă de culoare roşu-închis, altele, pare-se, în întregime din sticlă reflectorizantă, iar altele negre de sus până jos. În mijlocul lor se afla o parcare mare. Pe prima clădire se vedea o firmă pe care scria „Phoenix Tech", dar noi am ocolit-o şi ne-am îndreptat spre o construcţie mai mică din celălalt capăt al parcării.

Limba parcă mi se lipise de gâtlej. Ne aflam la sediul Phoenix Tech.

Încă din clasa a cincea şi apoi în anii de facultate râvnisem să fiu stagiară aici. Trimisesem mereu solicitări, dar ei le respinseseră de fiecare dată. Unii ar fi zis că eram disperată. Eu preferam să mă consider perseverentă. E o calitate pe care o socoteam onorabilă. În plus, nu-mi pierdusem speranţa că într-o bună zi poate li se va face milă de mine. Şi iată că aşa se întâmplase, fiindcă deşi părea că nu eram demnă să păşesc pe holurile lor, totuşi meritasem să-şi facă pomană cu mine. Îmi acordaseră majoritatea burselor studenţeşti, astfel încât reuşisem să urmez facultatea fără niciun fel de obligaţii financiare. Mă aşteptasem ca situaţia să se schimbe odată ce am mers la şcoala postuniversitară, dar n-a fost aşa. Sau doar într-un fel.

Fusesem angajată ca asistent absolvent, urmând să încep în toamnă, ceea ce-mi asigura un oarecare venit, restul fiind acoperit de o altă bursă Phoenix Tech.

Phoenix Tech era una dintre cele mai mari companii de securitate cibernetică din lume. Urma să mă ocup de sisteme informatice, un domeniu destul de apropiat. O slujbă aici era un vis.

— E şi mama mea aici? am întrebat când Bright a parcat şi s-a dat jos din maşină împreună cu Wilson.

Nu mi-a răspuns niciunul dintre ei.

Bright mi-a deschis portiera şi mi-a făcut semn să cobor, apoi şi-a pus ochelarii negri.

— E timpul să primeşti unele răspunsuri.

— Poftim?

Amândoi s-au îndreptat spre intrare.

Mi-am târât picioarele în urma lor.

— Credeam că o să mă interogaţi.

Bright şi-a strâns buzele într-o expresie fermă şi dezaprobatoare.

— Nu chiar. Noi suntem simpli intermediari.

Mergeam foarte repede. Am păşit de-a lungul unui coridor pustiu. Ajunşi în dreptul ultimei uşi, ne-a deschis cineva dinăuntru. Wilson, care venise în urma noastră, a rămas pe coridor.

Bright m-a condus înăuntru.

Era o cameră de interogatoriu, sau cel puţin aşa arăta. Nu reuşeam să-mi dau seama la ce ar fi trebuit să mă aştept în acest loc. Exista un singur bec, care atârna din tavan deasupra unei mese lipite de perete în capătul cel

mai îndepărtat al încăperii. Colţurile camerei erau cufundate în întuneric. Când am intrat, am văzut un om de pază stând în spatele uşii. Omul a ieşit şi uşa s-a închis în urma lui.

— Scumpa mea!

— Mamă?

Chrissy Hayes, care şezuse în colţul cel mai îndepărtat al camerei, s-a desprins din umbre. Părul îi stătea în dezordine, zbârlit în toate părţile. Ochii ei, cu pupilele dilatate, luceau de lacrimi. Avea cearcăne de îngrijorare şi riduri de o parte şi de alta a gurii.

Mama mea era o femeie frumoasă. Ştiam asta. Suferisem consecinţele acestui fapt în toată copilăria mea, când profesorii, poştaşii, ba chiar şi patronii de restaurante încercau să se dea bine pe lângă mine ca să ajungă la ea. Era minionă, cu o coamă de păr blond absolut superbă, şi toţi bărbaţii se îndrăgosteau de ochii ei albaştri. Dar nu era vorba doar de înfăţişare.

Avea o personalitate care o făcea să fie uneori dură şi implacabilă, alteori fluşturatică şi superficială. În plus, era şi amuzantă. Chrissy Hayes ştia să se bucure de un chilipir, de o distracţie pe cinste şi de o aventură bună. Era limpede că aceasta era lozinca ei în viaţă, dar de puţine ori o văzusem aşa cum arăta acum.

Era o ruină. Distrusă. Complet distrusă.

Mi s-a strâns inima. Un junghi dureros a străpuns

starea mea de amorţeală.

Eu eram fix opusul ei, aveam ochii de culoarea mierii şi părul negru ca pana corbului. Era atât de negru, că uneori avea reflexe albăstrii. Dar numai uneori. La coafor eram adesea întrebată ce vopsea folosesc, dar era culoarea mea naturală. Mie nu-mi plăcea, dar mă obişnuisem cu ea, la fel cum mă obişnuisem şi cu mintea mea ieşită din comun.

La corp semănam cu mama.

Amândouă micuţe de statură, deşi cei câţiva centimetri în plus pe care-i aveam eu îmi dădeau senzaţia că o privesc de sus în jos.

— Oh, scumpa mea!

Mama s-a repezit la mine şi mi-a lipit capul de gâtul ei, învăluindu-mă în poalele jachetei. A început să-mi netezească părul cu mâna iar şi iar. Tot ţinându-mă la piept, s-a cutremurat de un fior.

— Am fost atât de îngrijorată.

Şi-a îngropat capul în scobitura umărului meu, apoi m-a sărutat pe frunte. A făcut un pas înapoi şi mi-a dat părul pe după urechi. Ochii ei m-au privit cercetător, apoi a clătinat din cap, muşcându-şi buza.

— Îmi pare tare rău de ce ţi s-a întâmplat.

Am prins-o de braţe cu amândouă mâinile.

I-am observat blugii mulaţi, cu paiete ici şi colo, dând impresia unei pulberi lucitoare. Erau blugii cu care se

ducea la întâlniri. La fel şi jacheta de flanelă descheiată, sub care se vedea o bluză albă.

— Credeam că noaptea trecută ai fost de serviciu, am spus eu sec.

Nu. Era aceeaşi noapte.

— În noaptea asta, m-am corectat eu. Mai devreme.

Doamne! Oare cât era ceasul?

— Ai mers la întâlnire.

Ea a schiţat o grimasă, continuând să-şi muşte buza de jos.

— Da, dar asta contează acum? Era cât pe ce să fii răpită, iubito.

Poliţista Bright şi-a dres glasul şi s-a apropiat de masă.

— Puteţi sta de vorbă mai târziu. Mai întâi însă avem ceva de discutat.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele cele mai apropiate de perete.

— De obicei nu mă minţi când ai întâlnire.

Totuşi, exista un bărbat despre care *m-ar fi minţit.*

— Ai fost cu Chad Haskell?

Nu-mi plăcea Chad Haskell. Nimeni n-ar fi trebuit să-l placă pe Chad Haskell.

— A bătut-o pe mama Simonei Ainsley. Ţii minte?

Chrissy şi-a dat scurt ochii peste cap şi a fluturat din mână.

— Oh, lasă-mă cu asta. Ai fost prietenă cu fata aia patru luni când erai în anul doi de liceu. Era o mincinoasă. Te-ai supărat pe ea fiindcă se folosea de tine ca să-şi dea întâlnire cu Bobby din grupul tău de dezbateri.

— Mamă! Zău aşa!

Simţeam că-mi fierbe sângele în vine.

— Şi nu era un grup de dezbateri. Era clubul de informatică şi...

Am surprins expresia de pe chipul poliţistei Bright.

— ...nu s-a folosit de mine ca să-şi dea întâlnire cu Bobby Riggs. S-a folosit de mine ca să ajungă la fratele lui, pe care-l meditam, fiindcă, spre deosebire de Bobby, *Brian* Riggs nu era chiar cel mai deştept tip din echipa de fotbal.

Chrissy s-a străduit să-şi stăpânească un zâmbet.

— Iar ţie îţi plăcea de Brian Riggs, aşa-i?

Am zvâcnit pe scaun.

— Eu îţi spun doar că, pe când eram prietenă cu Simone, ea mi-a mărturisit că Chad Haskell a bătut-o pe maică-sa. Nu te mai întâlni cu el, mamă. Ascultă ce-ţi spun.

Am făcut un semn spre fruntea mea.

— Dintre noi două, eu sunt cea care nu uită.

Niciodată.

Ea s-a îmblânzit.

— Ştiu, scumpa mea.

Am simţit că va urma un *dar...*

— Dar el e patronul sălii de bowling. Ai putea să mergi la bowling gratis în fiecare weekend.

De aici a luat-o razna. Intram pe tărâmul fanteziilor lui Chrissy Hayes. Uneori mi se îngăduia şi mie să pun piciorul acolo.

— Ţi-ai putea aduce toţi prietenii în fiecare vineri seară... sau stai aşa! L-ai putea ajuta să-şi rescrie sistemul de calculatoare. Sunt convinsă că te-ar angaja drept consultant particular IT.

Despre ce vorbeam noi? Aici?

Mama se vedea cu Chad Haskell ca eu să pot merge gratis la bowling vineri seara?

Mi-am masat fruntea cu degetele. Începea să se instaleze o durere de cap. Influenţa lui Chad Haskell invadase personalitatea lui Chrissy Hayes. Chrady. Iată un nume care-i cuprindea pe amândoi.

De acum încolo aveam să-i spun mamei mele Chrady.

Chrady s-a întors spre poliţista Bright.

— Ştiţi cine-i fiica mea? A primit cele mai prestigioase burse şi a fost admisă la Hawking. Acolo va urma şcoala postuniversitară.

— De fapt...

Bright i-a făcut semn lui Chrissy să se aşeze pe

ultimul scaun gol de lângă mine. Ne-am aşezat toate trei. Tonul poliţistei a devenit oficial.

— De fapt, de asta vă găsiţi aici.

În mintea mea s-a făcut lumină.

Indivizii care voiseră să mă răpească, poliţiştii care se arătaseră atât de insistenţi şi sâcâitori, faptul că mama mă aşteptase în sala de interogatoriu şi nu la secţia de poliţie – toate începeau să se lege.

Mama era o ruină, totuşi suspina pentru o fantezie care nu avea să se adeverească niciodată.

Era îngrijorată, dar nu avea mintea înceţoşată.

M-am încruntat, căzând pe gânduri.

— Indivizii ăia au vrut să pună mâna pe mine pentru un anumit motiv.

Nu ştiam dacă să îndrăznesc să privesc spre ea, totuşi...

— Nu-mi amintesc chiar tot, dar au pomenit de tatăl meu.

Chrissy a scos un icnet.

Eu eram încordată. Ca un arc. Ce însemnau toate astea?

M-am uitat la ea.

— Au *pomenit* de tatăl meu.

Nu se uita la mine. Asta îmi spunea mult, poate chiar prea mult.

Am coborât vocea.

— Mi-ai zis că lucra în armată şi că a murit peste ocean.

Ea şi-a frământat buzele. Deci asta era.

Am simţit un nod în stomac. Dar nu m-am oprit.

— L-ai pus pe Barney să-mi povestească despre el. Şi pe Pike. Şi pe Masteron.

Fuseseră mai mulţi, toţi prieteni ai mamei mele de la VFW[2]. Mi-am amintit unele dintre acele ocazii când îmi istoriseau diverse lucruri despre tata, toţi foindu-se pe scaun. Privirile pe care le schimbau între ei, fără să-şi dea seama că le observam şi eu. Felul în care îşi strâmbau colţul gurii, ca şi cum s-ar fi simţit stânjeniţi, felul în care se uitau la mama când era cu noi în cameră.

Mi-am amintit cum îmi spusese mama că numele tatălui meu nu exista în nicio bază de date computerizată, fiindcă dosarul lui era clasificat.

Cum se înstrăinase de familie.

Mi-a explicat că nu aveam nicio fotografie cu el fiindcă ea le distrusese într-o bună zi, într-o criză de furie, pe vremea când încă suferea după el.

Avea un drapel împăturit, pe care-l ţinea într-o vitrină.

Poliţista Bright s-a rezemat de spătarul scaunului,

---

[2] Veterans of Foreign Wars (Veterani din războaiele purtate în afara ţării).

făcându-ne să ne îndreptăm privirile spre ea. Şi-a încrucişat braţele la piept. S-a uitat la mama, cu capul întors aproape complet spre ea, apoi şi-a coborât braţele.

— Eşti foarte inteligentă, Bailey.

Înainte să apuc să diger vorbele ei, poliţista s-a aplecat spre mine.

— Ai fost adusă aici fiindcă oamenii aceia nu voiau să lucrezi la un anumit cod de software. Au vrut să te răpească.

A tăcut o clipă.

M-am străduit să pun lucrurile cap la cap.

Bright a rămas tăcută. O secundă.

O tentativă de răpire.

Bright şi-a luat ochii de la mine şi s-a uitat la mama.

Au pomenit de *tatăl* meu.

Chrissy şi-a coborât privirea, rămânând cu ochii în poală. Bright şi-a ţuguiat iar buzele în semn de dezaprobare.

Ne găseam la Phoenix Tech.

— Întreb din nou. De ce suntem aici?

Aveam glasul răguşit.

— De ce n-am mers la poliţie? Sau în altă parte?

Bright aştepta. Ştia că începeam să înţeleg.

Toate acele burse.

Felul în care lucra mintea mea.

Doar 2 până la 15 la sută din copii au memorie fotografică. Şi mai puţini de atâţia o păstrează când ajung adulţi, cum era cazul meu. Mai cunoşteam o singură persoană ca mine. Chipul şi numele său apăreau peste tot: pe pagini de internet, pe coperte de reviste, în documentare.

Bărbatul acela avea părul foarte negru, atât de negru, că în câteva fotografii părea să capete o tentă albăstrie. Poate aş fi trecut cu vederea aceste detalii. Dar eram un as al calculatorului, iar el fusese idolul meu din copilărie şi adolescenţă. Fusesem obsedată să aflu cât mai multe despre el: alt geniu al computerului care lucra pentru guvern şi conducea un imperiu specializat în securitate cibernetică prezent pe lista celor mai prestigioase 500 de companii americane, întocmită de revista *Fortune.*

Am avut senzaţia că se deblochează o încuietoare.

Clic.

Clic.

Ultimul element al enigmei, elementul final, completase mozaicul.

Poliţista Bright a rupt tăcerea.

— Ai fost adusă aici pentru că tatăl tău natural este...

Amândouă am rostit acelaşi nume în acelaşi timp:

— Peter Francis.

Peter Francis era directorul general al companiei

Phoenix Tech.

Trei

Tonul poliţistei era lipsit de orice emoţie, aproape glacial.

— Eu şi colegul meu am venit aici ca o favoare personală pentru tatăl tău. Am mai lucrat cu el şi cunoaştem cazul tău.

Tatăl meu. Aveam un tată. Nu cel pe care-l crezusem a fi tatăl meu, ci un altul. Unul nou. Un om foarte puternic. *Evident* că ţinuse să fie precaut.

În colţul încăperii era o cameră de supraveghere îndreptată către noi.

Bright şi-a dres glasul.

— Eşti aici ca o măsură de prevedere.

— Pentru ce?

Nu mi-a răspuns. M-a privit câteva clipe, apoi s-a uitat la mama.

N-am fost în stare să mă uit şi eu la ea. Dacă m-aş fi uitat, dacă i-aş fi adresat vreun cuvânt, mi-aş fi pierdut controlul.

Mă minţise. Mă minţise atâta timp.

Chrissy Hayes mă crescuse frumos. Violenţa era un lucru rău, afară de cazul când erai în legitimă apărare. Şi deşi în clipa aceea mă simţeam de parcă aş fi fost

atacată, eram prea şocată ca să fac altceva decât să stau acolo şi să mă prefac a fi o fiinţă omenească perfect funcţională.

Dar.

Fir-ar mama ei de treabă!

Peter Francis.

— Scumpa mea...

Chrissy şi-a dat seama că era rândul ei să intervină. Trebuia să-i apreciez instinctul de conservare. A început să vorbească pe un ton liniştit, stăpânit şi ferm.

Nu m-am putut uita la ea, în schimb am vorbit aproape în şoaptă. Cu glas stins.

— Tu mi-ai dăruit prima revistă *Computer Weekly,* când eram în clasa a patra. Am descoperit-o înainte să mi-o dăruieşti. Ar fi trebuit să fie un cadou de Crăciun, dar mi-ai dat-o atunci. Ai comandat-o anume din Marea Britanie.

Mi-am amintit coperta ei lucioasă la pipăit, greutatea, senzaţia că cerurile se despicaseră şi se auzea cântând un cor de îngeri.

— Au publicat un articol despre el. Pe 12 noiembrie.

Am revăzut în gând fotografia lui, mi-am amintit ce păr negru avea, ochii lui de culoarea mierii, ca ai mei, dar ascunşi după ochelari.

— Pot să-ţi spun şi numele jurnalistului, ştiu şi titlul articolului. „Un geniu al computerelor: Peter Francis."

— Iubito...

Dar eu nu terminasem ce aveam de spus. Nu, abia începusem.

Am început să vorbesc la fel ca Bright: rece şi monoton.

— Am doi unchi, unul în California, celălalt la New York. Amândoi lucrează la filiale Phoenix Tech. Patru veri lucrează la centrul Phoenix Tech din California. Alt văr, la New York. Doi fraţi vitregi. O soră vitregă. Tata are un domeniu la periferia oraşului Chicago, în Ashwick.

Adică la jumătate de oră de casa noastră.

Acum m-am uitat la mama. Trebuia să mă uit.

Mama stătea cu privirea în poală, frământându-şi manşetele cu degetele. Pieptul i s-a ridicat şi a coborât o singură dată, apoi a înălţat ochii.

Tot fără să vorbească. Foarte bine. Puteam vorbi eu.

— Spuneai că ai lucrat o dată pentru el.

Eram în clasa a cincea. Mama mi-a spus asta la telefon, când am întrebat-o dacă mă pot înscrie la clubul de informatică. Aveau un program extracurricular.

— A fost cât pe ce să fac pe mine când mi-ai spus.

— Am îngrijit-o pe mama lui când eram la şcoala de asistente. La Saint Louis.

— Te-am întrebat dacă te-ai întâlnit cu el.

Am ridicat glasul, fiindcă mi se suise şi sângele la cap.

— Te-am întrebat. Mi-ai spus că nu!

— N-am spus că...

Dar şi-a ferit privirea, pentru că nu avea încotro şi ştia asta foarte bine.

— OK. Să ne oprim puţin, a intervenit Bright, ridicând mâna.

Şi-a îngustat pleoapele.

— Ai grijă că ţipi.

Nu-mi dădusem seama.

Şi puţin îmi păsa.

Eseul scris când solicitasem să lucrez la Phoenix Tech fusese despre tatăl meu. Tatăl care era o minciună nenorocită. Crezusem că servise în armată şi în felul meu voisem să-mi arăt respectul pentru el. Dar fusese o minciună.

Calm. Trebuia să-mi păstrez calmul. Asta era o atitudine matură. Aveam douăzeci şi doi de ani. Eram în stare să-mi păstrez calmul.

La naiba! Nu puteam fi calmă.

Mi-am înălţat braţele în aer şi m-am ridicat în picioare, împingând scaunul în spate.

— Ce alte minciuni mi-ai mai spus?

— Niciuna!

Chrissy a sărit şi ea în picioare, cu braţele ridicate.

— Îţi jur. Niciuna. A fost...

M-am oprit. Totul s-a oprit. Simţeam cum îmi bubuie inima în piept.

— Ce? A fost ce?

M-am aplecat spre ea, ridicându-mă pe vârfuri.

— Ce?

— Nimic.

I-a pierit dorinţa de a-mi ţine piept. S-a aşezat la loc pe scaun, cu umerii căzuţi. Şi-a sprijinit coatele pe masă. Şi-a îngropat capul în palme.

— Îmi pare rău, Bailey. Îmi pare sincer rău. Eu...

Ultimul cuvânt i-a rămas în gât. A ridicat ochii, cu o privire rătăcită.

Am întors capul. Nu voiam să-i văd zbuciumul. Zbuciumul *ei.*

Am schiţat o grimasă, dar eram furioasă. Aveam tot dreptul să fiu. Exista o familie întreagă despre care nu ştiam nimic. Fusese decizia ei. Nu a mea. Oare el... Nu, nu, nu. Simţeam că mi se învârte capul, eram copleşită.

M-am răsucit pe călcâie şi am pornit spre uşă.

— Trebuie să ies de aici. Nu mă pot gândi...

Uşa s-a deschis şi detectivul Wilson a păşit înăuntru.

M-am dat la o parte, gata să apuc clanţa în clipa când poliţistul şi-ar fi luat mâna de pe ea.

Dar nu şi-a luat-o. A închis uşa şi s-a postat în dreptul ei, cu mâinile încrucişate în faţă.

— Nu părăseşti camera asta.

Mama a oftat.

— Las-o să plece, a zis ea. Are nevoie să facă câţiva paşi. Se va întoarce cu optzeci la sută din răspunsurile pe care le caută.

Drept reacţie, Wilson şi-a încrucişat braţele la piept, cu ochii în ochii mei.

— Aşează-te. Trebuie să iei o decizie înainte să te predăm mai departe.

O decizie? Trebuia neapărat să ies de acolo. Aveam nevoie de aer, de spaţiu, dar şi de răspunsuri.

Am privit-o în ochi pe mama.

— Rămân.

După o clipă, am adăugat:

— Dacă pleacă ea.

Chrissy a rămas cu gura căscată.

— Bailey...

De felul meu nu eram o persoană distantă, nici colerică. Îmi plăcea să glumesc. Glume fără prea mare haz, dar aşa eram eu. Se făcuse dimineaţă. Atacul asupra mea avusese loc în seara zilei precedente. Mi se părea că trecuse o veşnicie. La 4. 18 fusesem dusă la spital. Alte două ore de aşteptare, timp în care fusesem consultată. Încă o oră cât duraseră formalităţile de externare şi încă una ca să fiu adusă aici.

În clipa aceea am înţeles de ce eram acolo.

Totul – tot ce se petrecuse după tentativa de răpire – era pentru el.

Am ridicat ochii spre camera de supraveghere.

Mă urmărea.

— Trebuie să pleci, mamă, am spus dintr-o suflare.

Ea s-a supus.

Patru

După aceea, toate s-au petrecut simultan.

Telefonul lui Bright a bâzâit. Ea a făcut un semn din cap spre colegul ei şi uşa s-a deschis din nou.

Nu ştiu la cine mă aşteptam să intre pe uşa aceea. Putea să fie Chrissy, care se întorcea, sau tatăl meu, care hotărâse să mă întâlnească în persoană. Dar nu mă aşteptam la bărbatul care a păşit în încăpere. Asta, dacă-l puteam numi bărbat, fiindcă arăta foarte tânăr, ca şi cum ar fi avut doar cu doi-trei ani mai mult decât mine. Dar nu. Dacă stăteam să mă gândesc, prima impresie fusese corectă. Era bărbat în toată firea.

Şi arăta *trăsnet.*

Ochi de culoarea coniacului, părul aproape la fel de negru ca al meu, un maxilar puternic. Avea nişte cute în jurul gurii, care-i scoteau buzele în evidenţă, nişte buze ademenitoare. Pomeţii lui erau înalţi şi frumos dăltuiţi. Umeri laţi şi fermi. Constituţie suplă şi atletică.

Trupul lui nu avea pic de grăsime.

Mă uitam la el, n-ar fi trebuit, dar mă uitam, în timp ce mintea mea lucra cu repeziciune. Tipul avea o musculatură incredibilă.

Era fascinant.

Emana forţă şi autoritate şi ştia cum să se folosească de amândouă.

A intrat în încăpere ca la el acasă, de parcă s-ar fi aflat acolo de când lumea, de parcă toţi şi toate i-ar fi aparţinut, lucru pe care noi îl aflam abia în clipa aceea.

Camera parcă s-a micşorat în jurul lui. Aerul părea încărcat de electricitate, de o energie nouă.

Bright şi Wilson şi-au îndreptat spatele şi şi-au tras umerii.

Nu erau singurii care simţeau efectul prezenţei lui.

Bărbatul nici nu s-a uitat la mine, dar am intuit atenţia lui îndreptată asupra mea. Aveam senzaţia că, dacă mi se mişca şi o şuviţă de păr, el ar fi ştiut. Stomacul mi se făcuse ghem, fiindcă – oricine ar fi fost tipul – mă simţeam proprietatea lui şi detestam asta.

Simţeam cum mi se înfierbântă tot trupul. În mine creştea o flacără. Aveam gâtul uscat.

Eram încordată la maximum, cu nervii întinşi, şi asta, doar fiindcă intrase în cameră omul acesta.

El i-a salutat din cap pe amândoi poliţiştii, iar ei i-au răspuns în acelaşi fel.

Un scaun a hârşâit pe podea. Un pocnet de călcâie şi poliţiştii au ieşit.

Uşa s-a trântit în urma lor.

Cele câteva secunde în care se petrecuse totul le-am primit ca pe o lovitură în piept. Mi-am înghiţit nodul care mi se pusese brusc în gât. Nu ştiam dacă e unul bun sau nu, dar era acolo.

Rămăsesem numai cu el. Singuri în acea încăpere. Apoi mi-a fulgerat prin minte alt gând. Nu tatăl meu mă urmărise prin camera de supraveghere, ci bărbatul acesta.

Cine era?

El fusese cel din spatele camerei de supraveghere. Am simţit cum mi se zbârleşte părul la ceafă. M-au străbătut înţepături în tot corpul, coborând prin mine, făcându-mă să simt şi mai acut. Pur şi simplu... mai acut.

Nu eram sigură dacă îmi plăcea acest „mai acut”.

El m-a privit în ochi, pironindu-mă locului.

Apoi mi-a vorbit.

— Numele meu este Kashton Colello, sunt un asociat al tatălui tău. Nu, mama ta nu ştie nimic despre mine, şi da, ştiu foarte bine cine eşti. Ştiu ce ţi s-a întâmplat aseară şi sunt aici ca să-ţi ofer două opţiuni. Poţi veni cu mine ca să-ţi cunoşti tatăl şi fraţii sau poţi să dispari într-un program de protecţie a martorilor, împreună cu

mama ta.

A tăcut pentru o fracţiune de secundă.

— Vii cu mine să-ţi cunoşti tatăl sau dispari împreună cu mama ta.

Colţul gurii i s-a arcuit uşor într-un început de surâs ironic.

— Tu alegi.

O secundă.

Două.

M-am holbat la el, în picioare lângă masa la care se aşezase, aşteptând. Am avut senzaţia că cineva m-a pălmuit peste obraz.

Mi-a luat două secunde ca să aleg. Atât.

Am făcut un pas în faţă, mi-am sprijinit o mână pe masă, m-am aplecat spre obrazul lui şi i-am răspuns.

— Du-te naibii!

Mi s-au dat douăzeci şi patru de ore.

Aveam la dispoziţie o zi şi o noapte ca să iau o hotărâre. Atât şi nimic mai mult.

Domnul Kashton Colello cel Plin de El n-a părut nici măcar jignit de răspunsul meu. Pe chipul lui nu se citea nicio reacţie. A dat din cap.

— Foarte bine. Mama ta e afară, te aşteaptă într-un SUV. O să vă ducem la un hotel din apropiere. Poţi decide mâine-dimineaţă.

Să decid.

Aş fi vrut să-i arăt degetul mijlociu şi am fost la un pas s-o fac. Tocmai voiam să ridic mâna, când el mi s-a adresat pe tonul acela afurisit de calm.

— Au existat şi alte tentative.

Dacă mai înainte avusesem senzaţia că m-a pălmuit peste obraz, acum vorbele lui m-au lovit greu, ca nişte pumnale în stomac.

N-a vrut să-mi lase răgaz să mă gândesc la ce-mi spusese, ci a continuat la fel de rece:

— Au încercat să-l răpească pe tatăl tău. N-au reuşit. Am dublat măsurile de securitate. Atunci au încercat să-i ia pe fraţii tăi. De două ori au fost cât pe ce. Măsurile de securitate s-au triplat.

A tăcut o clipă.

— Acum îşi îndreaptă atenţia spre cei din afara sistemului, care nu au nicio protecţie.

Adică eu. Eu eram din afara sistemului.

O străină.

O proscrisă.

— L-au avut pe cel mic timp de zece minute.

S-a ridicat în picioare.

— Iată ce ştim noi despre acest gen de indivizi. Vor încerca din nou. Puţin le pasă de foste prietene sau foste amante, prin urmare, mama ta se va afla în siguranţă, dar tu nu. Dacă te înapoiezi la Brookley,

care-i un orăşel mic şi ciudat, vor încerca din nou. Dacă vii cu mine, mama ta nu va avea niciun motiv să-şi vadă viaţa dată peste cap. Se poate întoarce acolo şi poate avea o existenţă fericită, dar departe de fiica ei, timp în care noi vom căuta să dăm de urma răpitorilor şi să eliminăm această ameninţare.

Şi iată-ne în drum spre hotel.

Cu două SUV-uri.

Nu am cuvinte să descriu situaţia.

Totul era altfel.

Am privit-o pe mama cu coada ochiului. Chrissy se uita afară, pe geam, cu un vag surâs de încântare. Când am coborât din maşină, s-a uitat la mine, dar eu i-am spus doar că vom discuta mai târziu. Sau poate am mârâit cuvintele, nu ştiu. Eram la fel de îmbufnată, dar trecusem de la starea de amorţeală la cea de totală indiferenţă. Oricum ar fi fost, ea părea mai liniştită.

Străbăteam centrul oraşului Chicago, aşa că ea era tot timpul cu ochii pe sus, lungindu-şi gâtul să vadă vârfurile zgârie-norilor din jur.

I-am recunoscut privirea.

Credea că de acum totul va fi bine. Mai mult decât orice, se simţea uşurată.

Mi-am încleştat mâinile în poală.

La Brookley avea o slujbă. Îşi avea seara de bingo la

filiala locală a VFW. O avea pe mătuşa Sarah. Era naşa a doi dintre verii mei. Acolo erau şi doi unchi. Bunicii mei. Sora ei mai mică. Un adevărat trib, fiecare cu prietenii lui, care erau şi prietenii mamei. Sigur, existau multe probleme şi neînţelegeri, dar ea îşi dorea să fie acolo.

Mama era o persoană tare. Capabilă să muncească din greu. Niciodată nu avea nevoie de ajutoare financiare, le refuza în o sută două la sută din cazuri. Intrase la şcoala de asistente medicale, făcuse pauză un an ca să mă nască pe mine, iar în anul următor absolvise.

Eu îi furasem acel an.

Aşadar, cum puteam să-i iau totul?

— Oh!

M-a apucat de mână, strângându-mă cu putere.

— Bailey.

Tocmai intram în parcarea unui hotel. François Nova. Era unul dintre zgârie-nori, un hotel de revistă. Cu o zi în urmă poate aş fi fost impresionată.

Acum însă era ultima oară când îmi vedeam mama.

Cel puţin *pentru un timp.* Aşa spusese idiotul ăla. Cică avea nevoie de timp. Apoi lucrurile se vor linişti şi mă voi putea întoarce în siguranţă.

Bine. Îl credeam. În acest fel nu mai aveam senzaţia că mă sfâşii pe dinăuntru.

— Am ajuns, a spus Chrissy în clipa când ambele portiere ale SUV-ului s-au deschis şi am coborât amândouă.

Ne-am trezit înconjurate de beton pe o rampă de parcare întunecoasă.

În jurul nostru erau şase oameni de pază, cei mai mulţi cu spatele la noi, dar unul dintre ei s-a dus la uşa care dădea din parcare în hotel. A bătut o singură dată şi uşa s-a deschis.

De cealaltă parte stăteau alţi doi oameni de pază, precum şi un angajat al hotelului. De fapt, doi angajaţi. Ne aştepta o femeie cu numele scris pe un ecuson prins pe bluză, îmbrăcată într-o fustă strâmtă, cu părul strâns într-un coc sever. În spatele ei era un hamal în uniforma completă a hotelului, purtând până şi mănuşi albe.

Femeia ne-a condus în camera noastră, care mai întâi a trebuit verificată de oamenii de pază.

Mama a intrat, iar eu m-am răsucit în loc să mă uit la paznici. Ei mi-au întors privirea cu aceleaşi chipuri impasibile. Mi-am rostit bănuiala cu glas tare.

— Lucraţi pentru *el,* aşa-i?

Nu cunoşteam organizarea, ierarhiile, şi deşi tata poate era şeful cel mare, ştiam că idiotul de Kashton era şeful lor.

N-am primit niciun răspuns. Nici nu mă aşteptasem

la vreunul.

— Am să vă comunic decizia mea mâine-dimineaţă, nicio secundă mai devreme.

Cu aceasta, m-am strecurat în cameră, fără nici cel mai vag sentiment de satisfacţie.

M-am uitat pe vizor. Doi oameni de pază rămăseseră la uşă. Eram convinsă că la fiecare scară era postat câte unul, poate chiar şi la lift.

Chrissy a ieşit din dormitor.

— Locul ăsta e uluitor.

Da. Sigur. Uluitor.

S-a îndreptat spre baie.

— Ne-au dat haine... şi... ce-i asta?

A luat o gentuţă şi i-a tras fermoarul.

— Şi articole de toaletă. Avem aici tot ce ne trebuie, dar nu...

A căutat prin gentuţă.

— Îmi trebuie nişte pastile antiacide. După vinul pe care am de gând să-l beau diseară, o să am refluxuri gastrice.

— Probabil că se găsesc jos, în hol. Mă duc eu mai târziu să-ţi cumpăr.

Tot restul zilei nu mi-am găsit curajul s-o iau la întrebări.

Poate deja luasem decizia.

Poate voiam să mă bucur de ultima zi alături de

mama.

Sau poate eram deja obosită şi ştiam că a doua zi vom fi despărţite una de cealaltă, fără să am nici cea mai mică idee pentru cât timp.

Sau poate că... poate pur şi simplu nu voiam să-i aud scuzele pentru minciunile pe care mi le spusese toată viaţa.

Nu. Voiam doar să mă bucur de o zi cu mama. Alegeam motivaţia asta.

Am comandat prânzul în cameră. Şi cafea. Şi vin.

După-masă am simţit nevoia să ies din cameră.

M-am folosit de pretextul că trebuia să-i cumpăr mamei mele pastile antiacide.

Oamenii de pază n-au vrut să mă lase să ies, dar eu aveam nevoie de aer.

— Uitaţi ce e...

Brusc, m-am simţit istovită.

— Am impresia că Peter Francis e proprietarul acestui hotel. Am dreptate?

Nu mi-au răspuns. Nici de data asta nu mă aşteptasem s-o facă.

— Asta înseamnă că tot hotelul e împânzit de camere de supraveghere. Probabil şi pe un perimetru oarecare în jurul hotelului. Orice persoană suspectă sau care dă cumva de bănuit va fi îndepărtată discret, dar prompt. Corect?

Din nou niciun răspuns.

— Deci nu există nici zece la sută risc dacă merg jos, în hol, să-i cumpăr mamei nişte pastile antiacide.

Nu mi-au răspuns. Doar mă fixau cu privirea.

— Şaizeci la sută din populaţia adultă suferă de reflux gastric. Adică vreo şapte milioane.

Erau date de pe pagina web Healthline.

— Nu vreau să cumpăr o armă. Mama va vomita dacă nu-i aduc tabletele astea.

La naiba!

Am pornit pe coridor.

— Mă duc, fie că-mi daţi voie sau nu.

Dar ei m-au ajuns din urmă într-o clipă şi avusesem dreptate. Pe coridor, lângă uşa de ieşire, mai era un om de pază, care a venit să se posteze în dreptul camerei din care tocmai plecasem. Mama era în siguranţă.

Când am coborât, holul hotelului era pustiu.

Un covor roşu cu auriu acoperea pardoseala de marmură, iar lângă peretele din spate erau înşirate scaune roşu cu alb. Marginile biroului de recepţie erau aurite. Două scări ample urcau până la etajul doi, arcuindu-se în jurul a două coloane masive. Treptele şi etajul doi erau acoperite de aceleaşi covoare roşu cu auriu.

Holul era mic, dar intim şi grandios. Nu mă mira. Bineînţeles că aşa trebuia să fie, dacă hotelul îi

aparţinea lui Peter Francis.

Am pornit spre recepţie, dar am văzut un mic magazin de cealaltă parte a holului.

— Aş putea trece pe nota de plată nişte tablete antiacide? I-am întrebat pe recepţioner.

El a încuviinţat din cap şi s-a pregătit să tasteze pe calculator, dar în aceeaşi clipă totul s-a oprit în loc, apoi s-a derulat cu încetinitorul. Era pentru a doua oară în ziua aceea când mi se întâmpla aşa ceva.

Uşile hotelului s-au dat de perete şi în hol a păşit idiotul de Kashton.

La fel ca Bright şi Wilson, paznicii au înţepenit în poziţie de drepţi, cu umerii traşi, cu bărbia ridicată, cu palmele lipite de coapse. Recepţionerul aproape că le urmase exemplul, fără să-şi dea seama. Drept ca un stâlp, a dat din cap ferm o singură dată, cu un profesionalism exemplar.

— Domnule Colello.

Încordarea lui se simţea în aer.

Grozav! Numai că mă săturasem de ei toţi.

Kashton nu s-a uitat la mine, dar era conştient de prezenţa mea. Eram la fel de sigură de asta pe cât de sigură eram că aveam două mâini. Pur şi simplu ştiam.

— E aici?

Vorbele recepţionerului aproape s-au împiedicat unele de altele în graba lui de a răspunde.

— Da, domnule Colello. În acelaşi timp, am refuzat să primim alţi clienţi.

Domnule Colello. Aşa i se adresase recepţionerul. Eu i-aş fi dat alt nume.

Domnul Idiot.

Idiot Băţos.

Şi aş fi putut continua.

— OK. Mulţumesc.

Stăteam de cealaltă parte a holului, între cei doi pereţi cu rafturi care constituiau magazinul hotelului.

Colello s-a răsucit brusc spre mine.

M-a fixat cu privirea, fără să se oprească vreo clipă asupra paznicilor.

Am simţit furnicăturile de mai devreme, întâi pe spinare, apoi în tot corpul. Şi o fierbinţeală în vintre.

Îl doream.

Îl doream *tare de tot* şi, fir-ar să fie, mă detestam pentru asta. Detestam senzaţia, detestam că eram conştientă de ea, iar când privirea lui s-a întunecat, am înţeles că-şi dăduse şi el seama. Şi-a arcuit uşor colţul buzelor. Am simţit nevoia să înjur din nou, fiindcă ştia precis ce efect avea asupra mea, şi asta îl amuza.

M-a năpădit un nou val de umilinţă.

Niciodată nu mă afectase cineva în asemenea măsură.

S-a îndreptat spre ascensor.

Am simţit o mare uşurare, dar şi dezamăgire.

M-am mulţumit să mă încrunt la el.

Dar nu. Nu se terminase.

— Domnişoară, trebuie să eliberăm holul, am auzit glasul pazniculuidin spatele meu.

Ceea ce însemna că trebuia să mă duc şi eu la lift.

El păşea în faţa mea. Dădea impresia unei arme care trăieşte şi respiră. Avea o graţie înnăscută.

Am venit lângă el, apoi m-am tras un pas în spatele lui.

Era josnic din partea mea. Simţeam că toţi ştiau de ce făcusem asta, dar am făcut-o pur şi simplu.

Nu stăteam lângă el. *Lângă el* însemna ceva, ca şi cum l-aş fi provocat, ca şi cum aş fi fost egala lui. În spatele lui însemna ceva cu totul diferit, că mă supuneam lui, ca şi cum el ar fi fost şeful, iar eu, unul dintre subordonaţi.

Prin urmare, mă găseam în spatele lui şi puţin într-o parte. Nu voiam nici să-l provoc, dar nici să mă supun lui.

A înţeles şi el asta.

Buzele i s-au arcuit şi mai mult.

Uşa ascensorului a bâzâit şi s-a deschis.

El a intrat şi s-a dat într-o parte, cu ochii la mine.

M-a privit cum vin alături de el şi a ridicat ochii spre paznici.

— Rămâneţi aici. Trimit liftul jos.

— Oh, nu, ce naiba!

Am vrut să ies, dar el m-a prins de încheietura mâinii.

Atingerea lui m-a făcut să mă cutremur din tot trupul.

M-a tras înapoi şi m-a ţinut lângă el.

— Ce faci?

De cum s-a închis uşa, mi-a dat drumul la mână şi a făcut un pas în spate, sprijinindu-se de peretele cabinei. Iar a zâmbit ironic, cu ochii la buzele mele.

— N-am venit pentru tine. Calmează-te.

Mi-am strâns buzele.

— Calmează-te *tu.*

Zâmbetul i s-a întins pe toată faţa.

— Ai atitudine.

Mi-am ferit privirea, încercând să nu iau în seamă vâlvătaia stârnită în mine de atingerea lui.

Cinci

— Eşti şeful echipei?

Nici eu nu ştiam de ce-mi scăpase întrebarea asta. În acelaşi timp, am remarcat că apăsase butonul ultimului etaj.

Şi-a îngustat pleoapele şi s-a tras într-o parte. Şi-a

coborât bărbia, fără să-şi ia ochii de la mine.

Am aşteptat.

Tot nimic.

— E o glumă. Acum cele mai multe companii IT au o ierarhie plată. Tipul de la vârf se numeşte „director de echipă”. Tu conduci echipa. Am dreptate?

Era o insultă. Nu agrea egalitatea şi mediul de lucru pozitiv, care erau ultima modă în departamentele IT.

Iar eu mă arătam pasiv-agresivă.

Puţin îmi păsa.

— Ce căutai în hol?

Nu suportam privirea aceea. Am rămas cu faţa la el şi m-am sprijinit cu umărul de peretele cabinei.

— Tablete antiacide pentru mama.

— Aveai nevoie de tablete antiacide pentru mama ta?

Eram enervată, el era aici, nu-mi plăcea ca persoană şi mă străduiam să nu iau în seamă felul în care corpul meu reacţiona exact pe dos, aşa că în aceeaşi clipă am decis să-mi revărs frustrările asupra lui.

M-am întors şi l-am privit drept în ochi.

— Cine eşti? Cine eşti cu adevărat?

A schiţat un zâmbet şi şi-a schimbat poziţia, rezemându-se şi el cu umărul de peretele cabinei. Acum stăteam perfect faţă în faţă.

— Ai crezut că sunt directorul echipei?

Se amuza.

N-ar fi trebuit.

Asta înrăutăţea şi mai mult lucrurile.

— Ştiu că nu eşti director de echipă. Ai spus că eşti un asociat al tată... al lui Peter. Eşti undeva la vârful ierarhiei, dar ce anume? Şeful gărzii de corp?

Buzele i s-au subţiat, dar aveam în continuare senzaţia că se străduia să nu râdă.

— Un personaj înalt din structura de securitate?

Şi-a trecut mâna peste maxilar.

I-am urmărit mişcarea mâinii şi n-ar fi trebuit.

Mi s-au uscat buzele.

— Sunt un fel de consultant pentru tatăl tău.

— Lucrezi pentru el? *Cu* el? *Referitor la* el?

I-am citit în ochi nedumerirea, mă fixa cu privirea, studiindu-mă cu luare-aminte în timp ce nu-l slăbeam cu întrebările.

— Ce faci, Bailey?

La naiba! Felul în care îmi rostise numele mi-a făcut sângele să cânte.

Mi-am ferit privirea.

Ne apropiam de ultimul etaj şi mi-a ajuns la ureche muzică. Pe măsură ce ne apropiam, muzica se auzea din ce în ce mai tare, până când, cu numai câteva etaje înainte, n-am mai reuşit să înţeleg ce-mi spune.

Am ajuns la ultimul etaj, unde răsunau doar o chitară bas şi o voce stridentă repetând iar şi iar acelaşi cuvânt.

Uşile ascensorului s-au deschis şi muzica a devenit şi mai insuportabilă.

El m-a privit scurt. Nu şi-a luat rămas-bun. Nici nu mi-a făcut cu mâna.

Nici măcar nu mi-a zâmbit ironic.

Foarte bine.

A ieşit din ascensor şi s-a îndepărtat de mine.

Aici nu exista niciun coridor. Ascensorul dădea direct în apartament.

Nu m-am putut abţine. Am apăsat butonul ca să ţin uşa deschisă şi mi-am rotit privirea în jur, curioasă ca un spion. Lipită de peretele cabinei, am scos puţin capul afară, cât să pot privi cu un singur ochi.

Kashton s-a îndreptat spre camera principală şi atunci muzica a răsunat din nou asurzitor, ca şi cum s-ar fi deschis undeva o uşă. Un bărbat a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre celălalt capăt al apartamentului. Era dezbrăcat până la talie. Suplu cum era şi Kashton, dar mai slab, cu pantaloni care aproape îi cădeau de pe el. Avea un păr blond-închis, parcă dat cu ulei şi ridicat în creştet. L-a bătut pe umăr pe Kashton când a trecut pe lângă el. Abia dacă s-a uitat la mine înainte să dispară din raza mea vizuală, apoi a făcut cale-ntoarsă. Încet. Pas cu pas. De data asta păşind cu atenţie, până când a ajuns chiar în faţa lui Kashton... şi s-a holbat la mine.

M-am tras repede înapoi, fix în secunda în care Kashton a întors capul să vadă ce se întâmplă, apoi am apăsat butonul ascensorului.

Ştiam pe cine văzusem adineauri. Fratele meu vitreg, din prima căsătorie a lui Peter.

Matt Francis era subiect la ordinea zilei pe site-urile de scandal. Se zvonea că ar fi moştenitorul lui Peter Francis la conducerea imperiului. Umbla vorba că nu-l interesa câtuşi de puţin să înveţe despre securitatea cibernetică şi despre orice legat de computere. Când am citit prima oară aceste lucruri într-un articol, m-a durut sufletul pentru idolul meu, efectiv m-a durut sufletul. Care fiu de miliardar nu voia să aibă nimic de-a face cu compania tatălui său? Era o blasfemie.

Pe Matt îl interesa să meargă la petreceri, să fie fotografiat alături de fotomodele şi iar să meargă la petreceri. Cel mai recent scandal făcuse din el subiectul unui amplu comentariu pe extrem de populara pagină de bârfe „Camille Story". Fata asta era invitată la toate petrecerile importante şi simandicoase şi bârfea pe seama lor, dar cumva reuşea să se menţină în acele cercuri.

Nu prinsesem decât ultimul articol despre Matt, fiindcă primisem un link de la colega mea de cameră, care scrisese drept subiect, cu litere de-o şchioapă: ŞTIU CĂ-L IUBEŞTI PE TAICĂ-SĂU! SĂ MORI DE NECAZ,

IT-ISTO!

Tocmai mă întorsesem acasă după absolvirea facultăţii şi voiam să citesc cât mai multe despre Matt. Avusese un accident de maşină încercând să scape de paparazzi. După acel articol, îl invidiasem. Fusese o reacţie ciudată. Recunoscusem asta în sinea mea, întrebându-mă de ce invidiam isprăvile acestui fiu de bogătan, dar pe urmă alungasem gândul şi mă dusesem să pregătesc spaghete, pentru când avea mama să iasă din tură.

Am ajuns la etajul meu cu stomacul zbătându-se în fel şi chip.

Îmi tremurau şi mâinile.

În clipa când am deschis uşa, mi-am amintit.

Uitasem de tablete.

Şase

Când am revenit după a doua incursiune la parter, de astă dată cu tabletele, Chrissy cotrobăia prin minibar. Pe masă se găseau o grămadă de sticluţe-eşantion cu alcool, batoane de ciocolată, bomboane şi pungi cu chipsuri. A ridicat capul spre mine. Era în halat, în picioarele goale şi cu părul înfăşurat într-un prosop.

— Bună, scumpa mea!

A văzut tabletele din mâna mea.

— Grozav! Ai făcut rost de ele.

Şi-a umplut braţele cu mâncare şi băutură şi s-a îndreptat spre baie. Cada era umplută cu apă şi spuma de baie aproape dădea pe dinafară. Şi-a pus alături un vraf de prosoape şi a aşezat dulciurile şi băutura pe capacul WC-ului.

— Ce faci? am întrebat, oprindu-mă în prag.

A încercat apa să vadă cât era de caldă şi şi-a scos halatul. Uite-aşa. Şi-a dezlegat cordonul, a întins mâinile spre spate şi l-a lăsat să cadă la podea, după care a păşit peste el.

— *Mamă!*

Am întors capul.

— Nu vreau să te văd dezbrăcată. Nimeni nu vrea să-şi vadă părinţii fără haine pe ei.

Ea s-a mulţumit să râdă, apoi am auzit apa clipocind şi dând pe dinafară.

— M-am pregătit să fac baie. Cum să nu profit? Ştii câte hoteluri au căzi cu picioare? Niciunul, din câte cunosc eu. E o raritate şi, *oooh,* e aşa grozav! Fă-mi un serviciu, scumpo.

— Eşti acoperită cu spumă? Pot să întorc capul?

Ea a râs.

— Corpul meu are aceeaşi alcătuire ca al tău, numai dimensiunile diferă. Fiecare femeie ar trebui apreciată. Dacă am arăta toate la fel, viaţa n-ar mai avea niciun

farmec.

— Am vorbit serios, Chrissy.

Nu ne aflam în vacanţă, dar – ca să revin la reproşurile mele de mai devreme – ea aşa avea impresia. Oh, la naiba cu toate! Am înşfăcat una dintre sticluţele cu vin şi m-am aşezat pe pardoseală, lângă cadă.

Pierdusem noţiunea timpului, dar băutura mi se părea lucrul cel mai firesc din lume.

Chrissy mi-a zâmbit, cu capul abia iţit din spumă şi cu paharul de vin în mână.

— Noroc, iubito.

Da. Noroc. Am ridicat băuturile una în cinstea celeilalte.

Ea a sorbit din vin, apoi a întins mâna după un baton de ciocolată.

— Ia şi tu. Am adus din fiecare.

Metaforic vorbind, eram cu stomacul la pământ.

— Mamă, trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat.

Era timpul.

— Oh!

A dat din mână cu indiferenţă.

— Nu acum.

Şi-a terminat vinul şi s-a rezemat cu spatele de cadă, închizând ochii.

— Ştiu că ce ţi s-a întâmplat te-a traumatizat, dar eşti

teafără şi...

I-a tremurat glasul.

— Chiar vrei să ne aducem aminte de toată întâmplarea asta urâtă astă-seară? Mai bine ne-am bucura de lux.

— Mamă.

A deschis ochii din nou. A strâns din buze.

— OK.

A dat din cap, şi-a îndreptat spatele, făcând să se reverse apă peste marginea căzii şi udându-mi picioarele.

— OK Ai dreptate. Probabil vrei să-mi pui un milion de întrebări.

N-am lăsat-o să-şi termine fraza.

— Cum?

Ea a icnit, apoi buzele i s-au destins într-un surâs atotştiutor.

— Bailey, dacă până acum n-ai aflat cum se face un copil...

— Mamă...

Nu eram deloc amuzată. Am vrut să vadă asta.

Ea a râs.

— Bine. Gata cu glumele. Mai dă-mi o sticluţă cu vin. Nu sunt destul de mari.

Am apucat una de pe marginea capacului de toaletă şi i-am întins-o. În loc să ia sticla, ea m-a prins de mână

şi m-a tras spre ea.

— Ah!

Îngenuncheasem ca să-i dau vinul şi, din poziţia în care mă găseam, m-am lovit cu coastele de marginea căzii. În clipa următoare, m-a tras în cadă lângă ea.

— *Chrissy!*

Râdea. Apa se împrăştiase peste tot.

— Hai încoace. Hai să facem baie împreună. Eu şi cu tine. Mama şi fiica.

Nu i-am luat în seamă comentariul. În unele zile era ea „mama". În altele era „copilul". Şi eu aveam tendinţa să fiu când una, când alta, dar nu puteam fi niciodată „părinte". Asta era treaba ei.

S-a săltat în capul oaselor. Jumătate din apă era pe jos.

— Acum cine-i copilul dintre noi? am întrebat.

— Bineînţeles că eu. Fiindcă n-am minte.

Am ieşit din cadă cu apa şiroind din pantaloni.

— Sunt leoarcă.

Ea a făcut un semn cu braţul acoperit de spumă.

— Pune-ţi halatul. Peter s-a priceput întotdeauna de minune să facă planuri pentru „intruşi". E termenul lui, nu al meu.

Mi-am venit brusc în fire.

Nu din cauza termenului „intruşi", deşi încă mă durea. Ci din pricina felului în care rostise numele lui

Peter.

Pentru prima oară îi rostise numele arătând că-l cunoştea. Întrezărisem cum erau amândoi la vremea când mă concepuseră. Dar tânjeam după mai mult. Aveam nevoie de mai mult, totuşi am făcut cum a propus ea. Mi-am scos pantalonii uzi, mi-am scos bluza, m-am înfăşurat în halat şi am dat jos şi lenjeria.

Tocmai mă întorceam la baie, când am auzit un ciocănit discret în uşă.

Afară era un paznic.

— Maşina va fi în faţa hotelului mâine la şase dimineaţă.

La şase dimineaţă.

Era atât de devreme, că-mi ardea gâtul. Nu rămânea destul timp.

Nici pe departe destul timp.

Şedeam tolănite pe canapea.

Mama băduse gata cam jumătate din conţinutul minibarului şi gemea, mângâindu-se pe burtă.

— Chiar dacă mă doare, n-o să regret niciodată noaptea asta.

A zâmbit cu gura până la urechi şi s-a uitat la mine.

— Dar tu?

Privirea ei a devenit îngrijorată.

— Am observat că toată seara nu te-ai atins nici de

mâncare, nici de băutură... Te simţi bine?

Acum. Trebuia să fie acum.

Era aproape ora unsprezece. Ştiam că în mai puţin de un ceas mama avea să doarmă dusă.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am aşezat o pernă în poală. Ca un fel de protecţie în faţa a ceea ce avea să urmeze.

— Mamă, trebuie să ştiu tot.

— Bailey.

A oftat.

— Ce-ar fi să avem discuţia asta mâine? În drum spre casă ne putem opri la o cafea la Carla şi o să vorbim despre tot.

— De ce la Carla?

Carla, colegă de serviciu, vecină şi – chipurile – cea mai bună prietenă a mamei.

— Presupun că locuinţa noastră e tot cu fundu-n sus.

Cu mişcări încete, s-a ridicat şi ea în capul oaselor şi s-a apucat să facă ordine.

Acum? Acum îşi găsise să facă ordine?

S-a încruntat la cutia cu pizza.

— Nu vrei să-ţi păstrez pentru micul dejun?

Am clătinat din cap.

Ea s-a întors spre uşă.

— Aş putea oferi ultimele bucăţi paznicilor de afară. Le-o fi foame.

Acum o recunoşteam pe mama.

Trăgea de timp şi ocolea subiectul. Evita confruntarea. Dacă tot am ajuns în acest punct, hai să deviem de la el. „A devia" era cel mai recent dintre cuvintele mele preferate.

Am rămas pe canapea, privind-o cum se ridică şi începe să facă ordine prin cameră. Ştiam că ar fi trebuit să mă arăt o fiică de treabă şi s-o ajut. Dar n-am făcut-o. Nu găseam puterea să mă ridic de pe canapea. Dacă mă ridicam, n-aş mai fi avut curajul să insist. Ea şi-ar fi intensificat tentativele de evitare a subiectului, mi-ar fi cerut s-o alint sau ar fi încercat să mă convingă să ne uităm la un film, apoi s-ar fi băgat în pat. Oricum ar fi fost, n-am fi ajuns nicăieri, cel puţin *eu* n-aş fi ajuns nicăieri.

Paznicii au refuzat mâncarea, aşa că ea a ridicat din umeri şi a pus cutia la gunoi. A clătit sticluţele de vin goale şi le-a pus în recipientul pentru sticlă reciclată.

Ambalajele de ciocolată au ajuns la gunoi.

Ea s-a dus în baie. Am auzit-o mişcându-se înăuntru.

După vreo zece minute s-a întors. S-a apropiat din nou de canapea, răspândind în jur miros de pastă de dinţi şi apă de gură.

Văzând că nu mă clintisem din loc, a ridicat din sprânceană şi s-a aşezat. Cu umerii lăsaţi.

— Bine.

A dat din cap în sus şi în jos.

— OK, Bailey. Îţi stau la dispoziţie. Ce vrei să ştii?

— Totul.

Şapte

N-am mai reuşit să adorm.

Mama a aţipit pe la trei dimineaţa. Şi-a încălcat regula de a merge la culcare la ora unsprezece. Eu am rămas trează, privind-o cum doarme. Nu-i spusesem că urma să plec. Îi scrisesem un bilet, iar o parte din mine se simţea laşă. Dar cealaltă parte ştia că, dacă i-aş fi spus, nu m-ar fi lăsat să plec. O fi avut ea momente în care se dădea tânără şi fără griji, dar o cunoşteam pe Chrissy. Ar fi recurs la toate trucurile ei de mamă şi ulterior am fi ajuns cumva în programul de protecţie a martorilor. Dar eu o cunoşteam. I-ar fi lipsit Brookley, aşa că în biletul meu am subliniat că voi fi în siguranţă. La fel şi ea.

Şi mai era ceva: urma să-mi cunosc tatăl.

Cu un fior de anticipare, m-am îmbrăcat în hainele din sacul de voiaj pe care mi-l dăduseră, apoi m-am aplecat s-o sărut pe mama pe obraz. Respira egal şi adânc. I-am îndepărtat o şuviţă de păr de pe frunte şi i-am şoptit: „Te iubesc, mamă”. Glasul mi s-a frânt într-un suspin, aşa că m-am întors şi am plecat, înainte

să-mi piară voinţa de a face acest pas.

Afară erau alţi doi paznici.

— Cum? Măi băieţi, voi nu sunteţi supraoameni? Nu staţi în tură douăzeci şi patru de ore?

Glumeam. Eu. Era felul meu de a nu mă gândi la mizeriile care se petreceau.

Am fost aici toată ziua, oameni buni.

Am mormăit. Îmi lipseau ceilalţi doi paznici.

Am coborât cu ascensorul în tăcere deplină. Holul la fel de tăcut mi-a dat o senzaţie stranie. La recepţie era o singură persoană, aceeaşi din seara precedentă, care nu şi-a luat ochii de la mine tot timpul cât am traversat holul. Avea o figură complet lipsită de expresie. Complet. Am simţit un fior pe şira spinării şi mi s-a zbârlit părul la ceafă.

De ce aveam senzaţia că merg la moarte?

Apoi uşile de la intrare s-au deschis. Un SUV Denali negru era parcat în faţă, aşteptându-mă. Doi paznici s-au desprins de la perete şi au păşit în faţa mea. Unul a deschis portiera din spate. M-am apropiat şi am privit înăuntru. Nu era nimeni. O parte din mine a răsuflat uşurată. Cealaltă parte era... dezamăgită?

Ce se întâmpla cu mine? Dar asta era. La urma urmei, făceam acest drum cu maşina ca să-l întâlnesc pe tatăl meu între patru ochi.

M-am strecurat înăuntru şi mi-am dat seama că mă

înşelasem.

Pe un scaun modificat astfel încât să fie cu faţa spre mine şedea Kashton Colello.

N-am luat în seamă că mi se iuţise pulsul. Nici asta nu-mi doream.

Avea ochii pe jumătate închişi.

Doamne! Oare de ce astfel arăta şi mai atrăgător?

O clipă ne-am privit în ochi.

— Şefule de echipă...

El a mormăit, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Proscriso...

M-am dezumflat. Proscrisă. Termenul academic pentru „renegată”.

M-am dus în colţul cel mai îndepărtat al maşinii, strângând în braţe sacul de voiaj de pe genunchi, şi m-am întors să mă uit pe geam. SUV-ul Denali a demarat şi a plecat din faţa hotelului.

— Ţi-ai luat rămas-bun de la mama ta?

— Cel de aseară era fratele meu vitreg?

N-a reuşit să-mi pună întrebări despre Chrissy. Mama era ultimul lucru care mi se lua, deşi eu eram cea luată de lângă ea. Din aceste motive, mi-am strâns buzele şi m-am întors ostentativ ca să mă uit pe geam.

— Da, el era.

Aveam o sumedenie de întrebări, dar nu toate odată. Totul era copleşitor.

— Nu ştia cine eşti.

Mi-am întors privirea către el.

— Poftim?

— A întrebat cine-i „tipa aia mişto de aseară”.

— A!

Era penibil. Şi vulgar.

— I-am spus că o să vă cunoaşteţi mai târziu.

— Aşa i-ai spus?

Expresia de amuzament sumbru care poate fusese în ochii lui s-a stins într-o fracţiune de secundă.

— Lăsând gluma la o parte, există un motiv pentru care azi facem drumul împreună.

A luat un dosar şi un telefon mobil de pe scaunul alăturat şi mi le-a pus în braţe. Am deschis dosarul şi am dat cu ochii de chipul tatălui meu, fixându-mă cu privirea. Era aceeaşi fotografie care apărea în nenumărate articole din presă şi alte surse de informaţie. Am dat pagina şi am parcurs o listă de detalii referitoare la el. Tot acolo era şi o fotografie a soţiei lui, adică – mi s-a strâns inima – mama mea vitregă. Pagina următoare arăta la fel.

O listă cu informaţii din care nu pricepeam nimic.

— Ce-i cu asta? am întrebat, luând telefonul.

— Nu-l mai poţi folosi pe cel vechi. Poţi să-l păstrezi sau doar cartela SIM, dar telefonul trebuie să stea mereu închis.

A făcut un semn din cap spre mobilul din mâna mea.

— Ăsta-i cel pe care o să-l foloseşti de acum încolo şi n-ai voie s-o suni pe mama ta. Uită-te la pagina mea.

— Pagina ta?

Sigur, avea şi el o pagină, chiar după cea a mamei mele vitrege.

I-am privit fotografia. Nu era un prim-plan profesionist ca celelalte două. Fusese luată cu zoom, de la distanţă, şi-l înfăţişa ieşind dintr-o clădire, cu telefonul la ureche.

Arăta dur şi rău.

ACOPERIRE: Prieten de familie al lui Kashton Colello (Kash pentru prieteni şi familie)

MOTIVUL VIZITEI: „O despărţire dureroasă". În caz de întrebări suplimentare: abuzată emoţional şi mintal. O schimbare deloc necesară. „Un mediu nou şi mai sănătos."

Când/cum s-au cunoscut: îl cunoaşte pe Kash prin intermediul familiei din partea tatălui. Vecină cu mătuşa Judith. Au fost prieteni de la 4 la 8 ani, Kash venea în vizită. Au ţinut legătura.

Nume care pot fi folosite: mătuşa Judith, verişoara Stéphanie, unchiul Martin.

Listă de nume care trebuie memorate: pagina 4.

Listă de evenimente/date care trebuie memorate: pagina 5.

Fierbeam de furie.

— Ce-i asta?

— Doar n-o să fii prezentată familiei Francis drept copilul din flori al lui Peter.

Copilul din flori.

M-am cutremurat. Parcă primisem o palmă peste obraz.

— Asta va fi acoperirea ta cât timp stai pe domeniul Chesapeake.

— Chesapeake.

Auzind numele, am zâmbit cu gura până la urechi. Domeniul din Yorktown purta numele casei lui Chrissy.

— Domnul Francis...

M-am crispat din nou. Nu-l mai numea pe domnul Francis „tatăl meu” şi nici măcar „Peter”. Domnul Francis. Ca şi cum ar fi fost – conform acoperirii mele – patronul prietenului meu de familie.

Ca şi cum eu n-aş fi fost de nasul lui.

Ca şi cum n-aş fi însemnat nimic pentru el.

Kash a continuat să vorbească:

— ...şi-a denumit fiecare domeniu, iar tu ai să locuieşti pe cel mai sigur dintre ele.

Dacă asta era acoperirea mea şi totul urma să fie o minciună, atunci trebuia să-mi învăţ rolul.

— Deci sunt prietenă de familie cu tine?

Am început să parcurg lista de evenimente şi date pe care trebuia să le memorez.

Aşteptam un răspuns.

N-am primit niciunul, aşa că am ridicat ochii.

Pentru prima oară de când îl văzusem intrând în încăperea aceea de la Phoenix Tech – prezenţa lui impunând ascultare în holul hotelului apoi după expresia vag amuzată din ascensor, şi chiar acum, când se comporta ca un profesionist – l-am văzut stânjenit. N-a reacţionat în niciun fel, dar când a încremenit o clipă, fără să se uite la mine, fără să i se clintească vreun muşchi, am înţeles că întrebarea mea îl descumpănise.

Era acoperirea mea.

Nu înţelegeam de ce, dar el a început să vorbească cu glas coborât.

— Acoperirea ta va stârni oarecare curiozitate.

Şi-a dres glasul şi a redevenit detaşat ca de obicei.

— Ai grijă ce răspunzi. Cum eu fac parte din familia domnului Francis, se cunosc prea puţine despre trecutul meu. Aşa intenţionez să rămână lucrurile. Peter, eu şi ceilalţi suntem de părere că, dacă te legăm de familia mea, vor exista mai puţine întrebări.

În primul rând, nu eram şocată. În al doilea rând, faptul că-l numise „Peter” îmi spunea mult mai multe. Vorbea despre tatăl meu ca şi cum ar fi fost şi tatăl *lui.*

— Ce se ştie despre tine?

— Părinţii mei au murit când eram mic. După aceea am venit să stau cu familia Francis. Am păstrat legătura cu familia mea din partea tatălui şi aşa ne-am cunoscut noi doi. Ne-am gândit, a continuat el, că asta îţi va asigura protecţie suplimentară.

M-am încruntat.

— Protecţie? Nu ajunge că mă aflu pe domeniul Chesapeake?

— Sperăm că da. Dar vei locui în vila mea de acolo.

Eu... Cum? În vila lui?

— Adică...?

Singuri? Asta voia să spună?

— Doar noi doi?

— Vii să stai în vila mea de pe domeniul personal al lui Francis, care-i şi cel mai bine păzit. Vor exista persoane care se vor arăta curioase în privinţa ta, dar ţi se va cere să rămâi la vilă cât mai mult posibil. Trebuie să te arăţi cât mai puţin. Deci da, faptul că vei locui în casa pe care o folosesc eu când mă aflu pe domeniul Chesapeake îţi asigură şi mai multă discreţie.

A tăcut şi s-a uitat pe geam.

— Ţie şi familiei Francis.

Familia Francis. Capul mi-a zvâcnit pe tetieră.

Iarăşi auzeam asta. Nu făceam parte din familia acestui om. Îmi arăta foarte limpede.

În mine se zbăteau furia şi jignirea, strivindu-mi

inima. M-a săgetat un junghi dureros în coşul pieptului.

Mă găseam aici ca să fiu în siguranţă, atât şi nimic mai mult. Mi se dăduse limpede a înţelege şi începeam să doresc din ce în ce mai puţin să-mi cunosc tatăl.

Eram doar o problemă rezolvată. Mi se arătase clar unde îmi era locul.

Eram dusă pe domeniul Chesapeake pentru un singur motiv: ca să nu fiu răpită, ca Peter Francis să nu aibă pe conştiinţă moartea unui copil, dar *nu* eram unul dintre copiii lui. Eram o minciună. O acoperire. Eram... eram cineva care nu conta.

— Când ajungem acolo, o vei cunoaşte pe Marie. În afară de mine şi de Peter, e singura care cunoaşte adevărul despre tine. Ea administrează domeniul şi-ţi va fi de mare folos. Dacă ai nevoie de ceva, apelezi la ea. Nu la mine. Nu la tatăl tău. La Marie. Eşti în grija ei.

Kash şi Marie, dădacele mele sau paznicii unei ostatice.

— Memorează informaţiile, a adăugat Kash, luându-şi propriul telefon. Acoperirea ta e vitală. Deja ai stârnit curiozitatea lui Matthew.

Mi-a zvâcnit inima. Chiar aşa?

Kash şi-a derulat o listă pe display-ul telefonului.

— Va fi convins că noi doi avem o legătură amoroasă.

A ridicat ochii, pironindu-mă cu privirea aceea care

mă ardea.

— E important să susţii că nu suntem *decât* prieteni.

Mi s-a strâns inima. Îmi văzuse reacţia din ajun. Ştia şi stabilea clar limitele. Am înţeles. Era vorba doar de afaceri.

— De ce? am întrebat. Ai cumva o prietenă?

Puţin îmi păsa.

Dar...

Oare chiar avea?

Kash şi-a îndreptat din nou atenţia spre telefon, fără să mă ia în seamă.

— Dacă eşti prezentată ca fiind iubita mea, Matthew va fi din cale-afară de curios. Hotelul e al lui de drept, stă acolo cu propria lui echipă de securitate, dar crede-mă pe cuvânt când îţi spun că fratele tău vitreg nu trebuie să ştie cine eşti. Are tendinţa să dezvăluie orice secret pe care-l află, după bunul lui plac.

Îmi ştiam locul.

Eram ca muzica din ascensor: enervantă, în fundal.

Opt

Chesapeake era pe drept cuvânt un loc uluitor. Un domeniu imens. Începeam să înţeleg de ce fusese nevoit Peter Francis să-şi denumească domeniile.

Şi da, nu folosesc niciun cuvânt care să înceapă cu *f*...

sau *p...*

Dacă trebuia să mă ascund, fiind fiica lui nelegitimă, atunci şi el era un nemernic. Un nemernic[3]. Şi *eu* îl socoteam nelegitim.

După ce am oprit la uriaşa poartă de pază, am pornit pe o alee lungă şi şerpuită, care trecea pe lângă două fântâni. Ca şi cum ne-am fi aflat în mijlocul unui teren de golf, cu fântânile acelea fanteziste din apropierea corpului principal de clădire, numai că domeniul era mai întins decât nouă terenuri de golf. Ştiam asta fiindcă la un moment dat instalasem sistemul de securitate pentru terenul de golf din Brookley. Nu că ar fi riscat să fie victima unor hackeri, fiindcă, sinceră să fiu, singurul hacker aş fi fost eu. Dar avusesem nevoie urgent de nişte bani. Terenul avea nevoie de un sistem de securitate mai performant. Prin urmare, *chiar* îi ajutasem. Vedeţi? Le făcusem un serviciu. Eu. Era ceva ce omiseseră din CV-ul meu. Sau, cel puţin, aşa presupuneam. Nu mi se dăduse decât un dosar despre cine trebuia să mă *prefac* a fi.

— De cum am trecut de poartă, ai oftat, ai râs, ai mormăit, iar acum ai o privire furioasă.

Kash a ridicat din sprânceană, calm şi detaşat.

---

[3] Joc de cuvinte intraductibil. în limba engleză „bastard" înseamnă atât „nelegitim", cât şi „nemernic". (n. tr.).

— Ai de gând să omori pe careva?

— Poate.

L-am privit cu subînţeles.

— Pe tine?

A râs şi privirea i s-a oprit pe buzele mele. A zăbovit acolo. Un văl i-a coborât pe ochi.

— Păi, va fi amuzant.

Am simţit din nou furnicăturile.

Nu le-am luat în seamă.

— Aşadar, şi tu locuieşti aici?

A încuviinţat din cap.

— Da, am şi eu o vilă.

Am ridicat din sprâncene.

— Şi tot nu vrei să-mi spui ce faci pentru familia mea...

Fir-ar să fie!

— Pentru Peter Francis.

S-a încruntat văzând reacţia mea.

— Ai să afli. În cele din urmă. Până atunci, ţine-te doar de ce scrie în dosar. L-ai şi memorat?

M-am ciocănit cu degetul în frunte.

— Am o memorie fotografică, Jeeves[4].

Am aşteptat, dar niciunul dintre noi n-a comentat de

---

[4] Personaj fictiv dintr-o serie de nuvele şi romane comice ale autorului englez P.G. Wodehouse: valetul extrem de competent al unui tânăr londonez bogat şi inactiv numit Bertie Wooster. (n. tr.).

unde moştenisem acea memorie. O iubeam pe mama, dar memoria ei era opusul memoriei fotografice. Dacă-i arătai ceva ce trebuia să ţină minte, era primul lucru pe care-l uita.

Am trecut pe lângă o clădire mică din cărămidă, cu trei garaje pe o latură. Părea să fie sediul echipei de pază. În faţa clădirii erau parcate două cărucioare de golf. În dreptul ei se vedea o alee pavată care traversa peluza, întinzându-se până la clădirea principală, mult mai mare, spre care ne îndreptam şi noi.

Şi...

Am trecut de ea.

Semăna cu un mausoleu sau cu un castel medieval mai mic. Era făcută din piatră şi cărămidă. Avea o intrare grandioasă, care probabil se ridica ea însăşi preţ de trei etaje. Treptele din faţa uşii ar fi făcut de ruşine scara de la liceul unde învăţasem. Arcade ascuţite porneau de la clădire, de o parte şi de cealaltă a treptelor.

Am cotit, ocolind clădirea principală, şi ne-am dus undeva în dreapta. Am apucat să văd puţin din curtea din spate, la fel de impresionantă. O piscină. Un teren de tenis. Într-o parte era amenajat un loc pentru foc de tabără, cu balansoare de jur-împrejur. În altă porţiune se aflau un grătar mare şi o bucătărie construită în piatră. A treia secţiune era cea unde aleea pietruită se

oprea în dreptul intrării din spate. Acolo se aflau şi mai multe lucruri, dar eram prea departe ca să le văd pe toate.

Un şir de copaci mă împiedica să mai văd şi altceva.

Am parcat şi eu am întors capul. Am rămas cu gura căscată încă o dată.

Ar fi trebuit să rămân acolo. Aş fi putut să mătur, să fiu plătită ca slujnică, numai să stau acolo.

Lăsând gluma deoparte, nu stăteam chiar cu gura căscată. Probabil făcusem ochii mari la tot ce vedeam, dar îmi păstram uimirea pentru mine.

Uşa s-a deschis şi am coborât din maşină ca să văd casa.

Vilă era un termen blând pentru această construcţie. Era uriaşă, doar că nu atât de uriaşă ca cealaltă.

O alee pietruită ducea până la intrare, care era o terasă făcută în întregime din cărămidă albă. Uşile din fier forjat se deschideau într-un mic antreu, după care mai urmau nişte uşi. De cum am trecut de ele, am pătruns în casă, care se vedea limpede că era locuită de un bărbat.

Decoraţiuni elegante, cenuşiu-închis. Pardoseală de granit pe toată suprafaţa primului nivel. Uşa principală dădea într-un spaţiu deschis, de unde se vedea camera de zi cu un şemineu înalt până în tavan. Peretele cel mai îndepărtat era aproape în întregime din sticlă,

ferestre de la podea până în tavan. Bucătăria avea rafturi în stil european şi o masă de mijloc din acelaşi material cu dulapurile de bucătărie. Peretele din spatele aragazului era din piatră albă.

În dreapta mea se vedea o scară care urca până la etajul următor. Un coridor ducea spre alte încăperi din spate.

— Nu ai decât sacul ăsta de voiaj? m-a întrebat Kash, atingându-mă pe spate, după care a trecut pe lângă mine şi a intrat în bucătărie.

Am tras aer în piept.

S-a dus la teancul de scrisori de pe blat şi a luat un plic. Eu tot nu-i răspunsesem, aşa că a ridicat capul.

— Bailey?

— Mmm? am tresărit eu, smulsă din reverie.

Eram absolut răvăşită. Văzând toate câte avea donatorul meu de spermă, ştiind că o abandonasem pe mama, că nu i s-ar fi permis niciodată să vină aici, mă simţeam copleşită de amărăciune.

Era mama mea. Fusesem copilul ei. Dacă el i-ar fi dat ceva bani, ea ar fi putut... nu, nu, nu! Nu puteam gândi aşa. Refuzam să mă gândesc. Erau gânduri toxice. Fii mulţumită cu ce-ţi oferă viaţa. Fii recunoscătoare şi n-ai să mai simţi niciodată împunsătura sindromului „De ce nu eu?”. Dacă gândeai aşa, întrebarea ţi-ar fi otrăvit sufletul.

— Eşti bine?

Mi se înfierbântase ceafa, dar am tuşit uşor. De ce trebuia să-mi vorbească de parcă i-ar fi păsat? De ce trebuia să pară preocupat şi înţelegător?

— Da. Da. Deci...

Ar fi trebuit să rămân aici? Cu el? Mai auzisem asta, dar nu dădusem suficientă atenţie implicaţiilor. Cu el. Eu. În casa lui. Plus tot secretul legat de cine eram. Începeam să-mi dau seama că eram vârâtă în treaba asta *până peste cap.*

— Mai doriţi ceva, domnule Colello?

Şoferul intrase în urma mea, cu o valiză în mână.

— Să duc valiza în camera dumneavoastră?

Kash a încuviinţat din cap.

— Mulţumesc, Edward. Poţi s-o laşi aici.

Cunoscusem şi eu cândva un Edward. Edward Vance. Profesorul meu de matematică din clasa a şaptea. Ar fi trebuit să mă înveţe algebră şi în schimb eu să-i arăt cum să obţină o returnare de impozit pentru un credit suplimentar. La sfârşitul anului şcolar o invitase pe mama în oraş şi se văzuseră toată vara. Pentru mine fusese o situaţie stânjenitoare. Nu ţineam neapărat să aud ce făcea Edward Vance când o conducea acasă.

— Bailey?

— Da! mi-am revenit eu. Care-i camera mea?

Începea să-mi fie frică.

După răpire.

După ce aflasem o minciună de proporţii.

Şi fiindcă nu ştiam ce urma să se întâmple în viitor. Îmi era pur şi simplu frică.

Toate mă copleşiseră deodată.

Mi s-a strâns stomacul.

— Bailey.

Kash pusese scrisorile pe tejghea şi mă privea încruntat.

Mi-am apăsat palma pe gură.

— Nu mă simt prea bine.

El a ridicat brusc din sprâncene şi într-o fracţiune de secundă a fost lângă mine.

A deschis o uşă şi m-a silit să îngenunchez pe podea. Capacul toaletei era ridicat. Mi-am golit măruntaiele.

Cea mai nenorocită zi din viaţa mea.

Ba nu. Rectific. Uitasem de răpire.

Cele mai nenorocite două zile din viaţa mea.

Nouă

— Asta... am gemut eu, rostogolindu-mă într-o parte ca să mă sprijin de peretele din spatele meu. Asta a fost penibil.

Kash se depărtase de mine.

Am icnit din nou. Dar nu mai aveam ce să arunc din mine. Fusese la fel ca o ejaculare precoce.

N-a mai urmat nimic. Îmi golisem tot stomacul.

Nu mă prefăceam. Ar fi trebuit să reacţionez şi mai violent de atât. Aer. Nu dădeam afară decât aer... şi nişte secreţii care-mi curgeau din nas.

Ţin minte că m-am şters cu dosul palmei, apoi am lăsat mâna în jos. Voiam să-mi şterg palma de podea, dar ar fi fost scârbos. Kash era acolo, cu ochii la mine – şi era podeaua lui.

— Ţine aici.

A rupt câteva pătrate de hârtie igienică şi mi le-a întins.

Le-am luat, simţind că-mi arde tot corpul. Penibilă situaţie!

— Mulţumesc, am spus cu glas răguşit, fără să am curaj să-i întâlnesc privirea.

El s-a sprijinit de muchia dulapului din baie, cu braţele încrucişate la piept.

— Probabil sunt prea multe lucruri pe care trebuie să le accepţi deodată.

Am pufnit.

— Cât de cât?

Alte secreţii. Puah! Ce ruşine! M-am şters repede, sperând din tot sufletul că nu observase, dar ştiind că văzuse tot. Tipul ăsta avea ochi de vultur. Vedea tot.

Mă îndoiesc că-i scăpa ceva.

— Ascultă.

Vocea i se îmblânzise. S-a lăsat pe vine, apoi s-a aşezat în faţa mea, cu picioarele de o parte şi de cealaltă a picioarelor mele.

Ar fi trebuit să-mi trag picioarele, să pun o distanţă respectabilă între noi, dar n-am făcut-o. Picioarele lui le-au atins pe ale mele şi... n-am fost în stare să mă îndepărtez de el. Ba chiar mi-am sprijinit puţin piciorul de al lui.

Mi-era rău. De asta.

El şi-a rezemat capul de marginea dulapului din baie.

— Ai trecut prin evenimente care te-au traumatizat.

Privirea lui şi-a pierdut din asprime.

— Faţă de tot ce ai îndurat, am fost... m-aş fi putut arăta *mai cumsecade* ieri.

Glasul i s-a înăsprit.

— Ai fost silită să alegi între un tată pe care nu-l cunoşti şi mama ta. Nu-i un lucru simplu, şi eu...

Dacă ar fi spus că „mă înţelege”, i-aş fi tras una între picioare.

Am aşteptat, dar el a spus doar atât:

— Ai avut o zi cu mama ta, dar dat fiind cât de repede s-au petrecut toate, te-aş înţelege dacă ai fi avut nevoie şi de o noapte.

— Vrei să-mi vin în fire?

El s-a crispat.

— Familia ştie că urmează să primesc un oaspete. Toţi ştiu că eşti aici şi vor vrea să te cunoască. Mai ales Seraphina. Mi-a trimis zece mesaje ca să mă întrebe când o aduc pe „prietena mea”.

Am simţit un nod în gât.

— Câţi... câţi ani are Seraphina?

— Vrei să zici că nu ştii? m-a întrebat el cu un vag surâs, fixându-mă cu o privire cunoscătoare.

M-am înroşit la faţă.

Am început să trag de bluză, chipurile s-o netezesc.

— Ştii cum e cu mintea mea.

Nu fusese o întrebare, ci o afirmaţie.

— Da.

Glasul lui devenise iarăşi blând.

— Ştiu.

A continuat să vorbească pe un ton aproape intim, care pătrundea dincolo de zidurile fiinţei mele.

— Ştiu că probabil ai citit despre tatăl tău, despre familia lui, despre familia ta, dar nu înţeleg de ce vrei să-ţi spun eu. Cum vine asta, să-ţi spun eu câţi ani are sora ta?

Îmi ardea gâtul.

Cum aş fi putut să-i explic? Că aşa m-aş fi simţit mai normal, că voiam să-mi vorbească cineva despre familia mea, că măcar de data asta nu voiam să ştiu

răspunsul înainte să-l aud de la cineva. Mai ales legat de Seraphina şi de Matthew, celălalt frate al meu.

Cum i-aş fi putut spune toate astea?

Am înălţat nervos din umăr şi mi-am ferit privirea.

— Tu povesteşte-mi despre ea.

— Noi îi spunem Ser.

Tonul lui a devenit mai blând.

— Are doisprezece ani. Când o să dea cu ochii de tine, mai întâi o să fie intimidată, dar crede-mă că abia aşteaptă să fie aici încă o femeie, una cumva apropiată de vârsta ei.

— Câţi ani au femeile de aici?

— Quinn are treizeci şi cinci. Era foarte tânără când s-a măritat cu tatăl tău, dar Ser n-o pune la socoteală, pentru că-i mama ei. Majoritatea personalului feminin e trecut de patruzeci sau de cincizeci de ani. Când *a* apărut Quinn, cele mai multe femei tinere au fost obligate să plece, au fost transferate pe alte domenii sau au primit alte slujbe, tot în companiile tatălui tău.

Hopa! Se pare că Quinn avea nişte probleme.

— N-au fost concediate?

El a clătinat din cap.

— Au fost relocate. În afară de tine şi alte câteva femei din personal, singura care are voie să fie în preajma lui Ser e Victoria.

Am vrut să întreb cine era Victoria, dar el a continuat

să vorbească.

— Mai e şi Ciclon.

— Ciclon?

— Fratele tău mai mic, care dă mult de furcă.

A râs încet, s-a ridicat în picioare, rămânând pe loc. S-a uitat în jos spre mine, apoi privirea i s-a întunecat şi a clătinat din cap.

— Arăţi mai bine, nu mai eşti atât de palidă. Îţi aduc repede ceva să bei. Nu te ridica.

A ieşit, iar eu mi-am rezemat capul de perete.

O surioară care părea să ducă dorul unei companii feminine, care era timidă, dar nerăbdătoare să mă cunoască. Un frate care presimţeam că dă multă bătaie de cap tuturor. Vreau să spun că mă îndoiam că numele lui real ar fi Ciclon. Şi Matthew. Ştiam din tabloide şi de pe site-urile de bârfe că şi el era mare figură.

Aş fi putut fi în locul lui.

Dacă aş fi ştiut, dacă aş fi fost crescută aici, poate că eu aş fi fost cea despre care să scrie tabloidele.

— Uite aici!

Kash s-a întors ţinând în mână un pahar cu apă. Mi l-a întins şi eu l-am luat. Degetele noastre s-au atins. Mi-am ferit privirea, iar el a făcut un pas înapoi.

— Trebuie să plec.

A tăcut, iar eu am ridicat capul.

Ochii aceia nu se desprindeau de ai mei. Avea o privire intensă, ca şi cum în mintea lui s-ar fi dezlănţuit o furtună, ca şi cum furtuna aceea ar fi avut legătură cu mine şi asta nu-i plăcea. Pe urmă a închis ochii la fel ca înainte, iar când i-a deschis din nou, expresia aceea dispăruse. Furtuna se potolise.

Nu ştiam despre ce ar putea fi vorba, dar am avut senzaţia că tocmai ratasem ceva, ceva important, ceva ce poate mi-aş fi dorit cu disperare.

M-a năpădit un noian de senzaţii.

El şi-a dres glasul, figura lui a devenit impenetrabilă şi da, am fost lăsată complet departe de orice s-ar fi petrecut mai înainte în mintea lui. Din nou.

— Ai să te simţi în largul tău aici în seara asta?

— Nicio grijă.

Am clătinat din cap şi m-am silit să dau din mână.

— Totul va fi bine.

Kash m-a privit îndoielnic, dar nu puteam să-l învinovăţesc pentru asta. Nici eu nu credeam ce spuneam.

Am încercat s-o dreg.

— O să-mi dau toată silinţa.

— OK.

Era încruntat. Apoi telefonul lui a bâzâit, iar el a oftat.

— Chiar trebuie să plec.

A arătat cu degetul spre tavan.

— Poţi să-ţi alegi oricare dintre camerele de la etaj. Camera mea e la parter, dar simte-te ca acasă. Relaxează-te.

Fă-te comodă. Ai mâncare în frigider sau dacă ai nevoie să-ţi pregătească la bucătărie ceva anume, ia telefonul şi tastează cifra unu. O să-ţi răspundă centrala.

Exista o centrală.

Pentru o casă.

Mda. Nu era normal.

A mai făcut câţiva paşi în spate.

— Dacă vine o femeie în vârstă, să ştii că e Marie. Cum îţi spuneam, e singura care mai ştie de ce eşti aici. Poţi avea încredere în ea. Apelează la ea pentru orice ai nevoie.

Telefonul lui a bâzâit din nou. A citit mesajul de pe display şi a înjurat.

— Trebuie *neapărat* să plec.

S-a dat deoparte, apoi s-a oprit.

— Oh, am vorbit ieri la telefon, aşa că la etaj ar trebui să fie nişte haine pentru tine. Dacă nu sunt în camera pe care ţi-o alegi, spune-i lui Marie. O să ceară servitorilor să ţi le ducă unde vrei.

A mai făcut o pauză, s-a mai uitat o dată în urmă.

— Eu mai pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

Aveam nevoie de mama. Aveam nevoie ca nimic din

toate astea să nu se fi întâmplat. Aveam nevoie de un alt tată.

M-am silit să zâmbesc.

— Nu, cu nimic.

— OK.

Zicând acestea, a plecat.

Da. Nu-mi putea fi de folos cu nimic...

Zece

O oră mai târziu eram în dormitorul lui. Acolo avea o sală de lectură proprie şi un balcon propriu. Ca să nu mai vorbesc de pat. Patul! Puteau să doarmă în el cinci persoane.

— Pe aici omorâm pisicile.

Tocmai închideam uşile de la balcon. Am tresărit violent şi m-am răsucit în loc.

Credeam că e Kash, dar nu era el. Ci altcineva.

Am văzut cine era, l-am recunoscut şi, brusc, mi s-a pus un nod în stomac.

Matthew Francis s-a sprijinit de tocul uşii, zâmbind ironic. Era îmbrăcat ca de club. Blugi cu talie joasă. Geacă de piele. Cămaşa de dedesubt era dintre cele care se cumpără în magazinele de haine gata deşirate. Avea părul ciufulit, dar eram sigură că fusese dat cu gel. Geaca îl făcea să pară ceva mai împlinit la trup

decât îl văzusem cu o seară în urmă, dar tot era înalt şi deşirat.

— Omorâţi pisici?

A ridicat brusc din sprâncene. A zâmbit atotştiutor.

— Deci tu eşti musafira misterioasă a lui Kash şi deja îţi bagi nasul peste tot?

Am zâmbit larg, ca să-i văd reacţia.

— M-a făcut curioasă comentariul cu pisicile.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, apoi le-am împreunat la spate şi am lăsat ochii în jos.

Erau gesturi care trădau nervozitate, dar... fir-ar să fie! Îmi *vorbea* fratele meu.

— Eu sunt Matthew Francis. Kash lucrează cu tatăl meu.

Mă măsura din cap până în picioare, studiindu-mă cu mare atenţie. În privirea lui citeam curiozitate şi o vagă scânteie de mânie.

A ridicat mâna în care avea o băutură şi a sorbit din ea. A şuierat printre dinţi, dezvelindu-şi dinţii fiindcă se arsese cu băutura fierbinte, a tuşit şi a lăsat mâna în jos. A apucat paharul de marginea de sus şi a ridicat capul, sprijinindu-l de tocul uşii.

— Aici Kash e regele secretelor şi al misterelor, prin urmare, din câte înţeleg eu, fie te ascunzi de cineva, fie se întâmplă ceva.

S-a desprins de tocul uşii.

— Care din două, pisicuţo? Eu ţi-am spus cine sunt. Acum spune-mi şi tu cine eşti.

Mi-am lărgit nările şi mi-am îndreptat spatele. Am ridicat fruntea. Mi-am apropiat bărbia de a lui şi mi-am tras umerii. El m-a privit cu un licăr de uimire în ochi, pe care l-a mascat cu îndemânare.

— Îmi închipui că, dacă Kash ar fi vrut să ştii cine sunt, ţi-ar fi spus.

Nu eram sigură că era cea mai bună replică, dar aveam sentimentul că dacă-i recitam toată pagina lui de Wikipedia, n-ar fi fost impresionat. S-ar fi arătat bănuitor.

Aveam toate acele nume şi date pe care i le puteam da. Mătuşa Judith, unchiul Martin, verişoara Stéphanie. O despărţire dureroasă. Faptul că ţinusem legătura cu Kash de când venea în vizită şi avea patru ani până când împlinise opt. Dosarul nu conţinea nimic despre motivul pentru care încetase să mai vină în vizită, aşa că trebuia să improvizez cumva.

Kash îl subestimase pe fratele meu. Chiar era suspicios. Îndeajuns de suspicios ca să mă caute la doar un ceas după ce ajunsesem acolo.

— Te-am văzut la hotel. Erai în ascensor cu Kash.

Şi-a coborât capul, arătând ceva mai normal. Probabil crezuse măcar o parte din ce-i spusesem.

— Dacă ai fost acolo şi dacă eşti iubita lui Kash, de ce

nu te-a condus până la cameră? Dacă îl cunoşti pe Kash aşa cum zici, află că niciodată nu te-ar fi lăsat să mergi singură la cameră. Uneori e teribil de protector.

Fir-ar!

Am deschis gura. Nu ştiam ce urma să spun, dar avea să fie o surpriză pentru amândoi... Dar chiar atunci a vorbit altcineva în locul meu.

— Nu-i iubita mea, a spus alene Kash din spatele lui Matthew.

Oh, la naiba!

Acum eram prinsă la mijloc. M-am uitat la Kash şi am înghiţit în sec.

Ochii lui sclipeau spre mine. Avea maxilarul încleştat. Buzele strânse. Era supărat şi, brusc, în mintea mea s-a făcut lumină. Ca atunci când îl văzusem pentru prima oară, intrând în sala de interogatoriu. Probabil că după drumul cu maşina se mai domolise, dar acum se înfăţişa din nou în toată forţa lui. Era periculos şi alb la faţă. O combinaţie deloc de bun augur. M-a ţintuit cu privirea, care pur şi simplu mă ardea, apoi s-a uitat la Matthew. A continuat să-l privească şi am văzut cum bravada şi aroganţa fratelui meu vitreg au început să se destrame.

Matt şi-a coborât puţin fruntea. A devenit ceva mai... conştient de sine? Asta să fi fost ce citeam pe chipul lui?

— Ce cauţi aici, Matt? a întrebat scurt Kash, trecând

pe lângă el.

Nici asta nu era în regulă.

A trecut cu paşi hotărâţi pe lângă el, a intrat şi m-a ocolit. M-a fixat cu privirea în timp ce a trecut pe lângă mine spre dulap. Când s-a întors, îşi scosese cămaşa şi avea alta în mână. A aruncat-o pe pat şi şi-a dus mâinile la pantaloni.

Uau!

Nu mi-am ferit privirea.

Ar fi trebuit. Aş fi putut s-o fac.

Dar n-am făcut-o.

Era admirabil clădit, un trup frumos dăltuit, numai muşchi. Nu exagerat, doar atât cât să rămână suplu. Amintea de un jaguar gata să sară asupra prăzii. Ochii lui m-au fulgerat încă o dată şi iar am înghiţit în sec. Apoi s-au îndreptat spre Matthew şi s-au oprit acolo. Îşi găsise ţinta.

— Te-am întrebat ceva, Matt. Ce cauţi aici?

A lăsat pantalonii şi şi-a vârât braţele în mânecile cămăşii, îmbrăcând-o şi trăgând-o în jos. Se mula perfect pe trupul lui.

Rămăsesem fără grai.

— Fac cunoştinţă cu noua ta prietenă. Cum o cheamă? N-a apucat să-mi spună.

— Pentru că nu-i treaba ta, s-a răstit Kash.

Matthew a râs, dar glasul îi trăda stânjeneala.

— Pentru prima oară aduci o fată aici şi credeai că n-am să vreau să aflu cine e? Nu eşti în toate minţile?

— Aici ai dreptate.

Kash şi-a lăsat capul pe spate, cu nările fremătând.

— Pentru prima oară. Prima oară. Nu crezi că doresc să am intimitate, chiar de ar fi iubita *mea?*

Pe chipul lui Matthew a apărut o umbră de îndoială. Şi-a împreunat sprâncenele.

— Tu vii oricând în casele *mele.*

Case. Fratele meu avea mai mult de o singură casă?

Matt a continuat să vorbească.

— Puţin îţi pasă dacă mă deranjezi sau nu.

— Asta-i cu totul altceva.

Matt a pufnit.

— Cum aşa?

— Pentru că eşti un dobitoc care de regulă are nevoie de mine fie ca să-ţi tăbăcesc fundul, fie să tăbăcesc fundul cuiva din preajma ta. De asta.

Am aşteptat o replică din partea fratelui meu. N-a suflat o vorbă. A dat din cap, şi-a trecut mâna prin păr şi şi-a apucat gâtul cu degetele o clipă.

— Corect.

A surâs vag în colţul buzelor şi a început din nou să mă cântărească din priviri.

— Serios acum. Cine-i fata?

Kash a oftat, apucându-şi cămaşa.

— O prietenă de familie. A familiei *mele.* Bailey Hayes.

A făcut cămaşa ghem şi a aruncat-o cu năduf în Matthew. Suficient de tare ca să-l lovească în piept tocmai din celălalt capăt al camerei.

— Asta-i tot ce trebuie să ştii. Respectă-i dorinţa. N-a venit aici în vacanţă.

L-am privit scurt, simţind că mi se înfierbântă tot trupul.

Acesta era Kash cel protector despre care amintise Matthew, şi mă proteja pe mine. Ştiam că era o minciună. De fapt, îmi confirma acoperirea, dar nu puteam să neg că vorbele lui nu-mi făcuseră plăcere. Aproape că-mi doream să fi fost adevărat.

— Cum ai să faci cu Victoria?

Victoria? Kash pomenise de ea ceva mai devreme. Am aşteptat să văd ce va răspunde, dar el doar a dat din umeri şi şi-a desfăcut cureaua de la pantaloni.

— Ştiu eu cum s-o iau.

A tăcut o clipă, sfredelindu-ne pe amândoi cu privirea.

— Nu vreţi să ieşiţi şi unul, şi altul? Trebuie să-mi schimb pantalonii.

Matthew a început să râdă.

— Acum am înţeles pe bune că nu-i iubita ta.

A dat din cap spre mine, continuând să zâmbească.

— Haide, Misterioasă Domnişoară. Dacă tot vrei să-ţi vâri nasul peste tot în casa lui Kash, n-ai să găseşti locurile cele mai potrivite. Îţi arăt eu unde ţine băuturile fine.

La auzul expresiei „să-ţi vâri nasul”, privirea mi-a lunecat spre Kash, dar nu părea să fi luat în seamă vorbele lui Matt. Stătea cu capul lăsat într-o parte, cu degetele pe betelia pantalonilor, cu o figură agasată. Am ieşit în urma lui Matthew, străduindu-mă să asimilez cele întâmplate.

Fratele meu era chiar în faţa mea.

Mă luase prin surprindere, îmi pusese întrebări, încercase să mă strângă cu uşa. Acum voia să-mi arate unde ascundea Kash băutura, ceea ce nu era câtuşi de puţin un secret. Am înaintat pe coridor. Spre bucătărie. El a ocolit masa din mijloc şi s-a dus la cămară, unde se găsea un raft întreg de sticle.

— Uau!

M-am oprit în prag, în timp ce el înşfăca nişte sticle.

— Ai dreptate. Nu le-aş fi găsit în vecii vecilor.

Mi-a zâmbit fugar, a trecut pe lângă mine şi a pus sticlele pe masa din mijloc.

— E singurul loc din casa lui Kash unde găseşti lucruri interesante.

S-a întors spre mine.

Am crezut că voia să treacă pe lângă mine ca să ia

pahare, dar nu. Doar s-a aplecat spre mine, înadins foarte aproape, cu o privire neînduplecată.

— Nu ştiu ce mama naibii se petrece aici, a spus el cu bruscheţe. Dar ştiu că se petrece ceva. Dacă l-ai fi cunoscut cu adevărat pe Kash, ai fi ştiut că ţine băuturile fine în apartamentul din centrul oraşului.

Oh!

Afurisită treabă!

— De ce crezi că-mi vâram nasul peste tot?

— Pentru că asta făceai.

Mda. Bine.

— Şi de ce tot insişti că aş fi căutat „băuturi fine”? De unde ştii că nu eram în camera lui pentru că are acolo o bibliotecă? Ai văzut rafturile cu cărţi? Ascultă bine la mine. Îmi place să citesc. Ascunde undeva nişte cărţi şi am să le dau de urmă. E un talent ascuns al meu.

El şi-a îndreptat iarăşi spatele, zâmbind neîncrezător.

— Mă rog... Ai fi ştiut că foloseşte casa asta doar când e pe domeniul Chesapeake, ceea ce nu se întâmplă foarte des. Iată încă un lucru pe care văd că nu-l ştii despre flăcăul nostru, aşa că ce-ar fi să termini cu minciunile? În afară că eşti tocilară, cine eşti? Cine eşti de fapt?

Am oftat.

Kash a venit pe coridor în picioarele goale, gata să străbată camera. Îşi pusese o pereche de pantaloni de

casă cu talie joasă. Matthew era cu spatele la el. Nu ştia că Kash e acolo şi m-am încruntat uşor, cu un vag sentiment de familiaritate. Kash păşea atât de încet, pur şi simplu nu-l auzeai.

În dormitorul lui îmi oferise acoperire. Acum însă era adevăratul test.

Privirea lui m-a fulgerat, avertizându-mă cu severitate. N-am luat-o în seamă, mi-am privit fratele în ochi şi am făcut un pas în spate ca să mă pot gândi.

— Ai dreptate.

Pe chipul lui Matthew s-a aşternut o expresie triumfătoare. A mijit ochii spre mine.

— Aştept...

— Numai că te înşeli aproape în totalitate. Nu-l cunosc prea bine pe Kash, dar îi cunosc familia. Eram vecină cu Judith şi Martin.

Am tăcut o clipă.

— Tu îi ştii? am întrebat.

El a încremenit locului.

— Kash nu vorbeşte despre familia lui aproape niciodată.

Deci Kash era un mister chiar şi pentru ei? Chiar dacă crescuse cu ei, aşa cum pretindea?

— Am fost prietenă bună cu verişoara lui, Stéphanie.

Nu l-am mai întrebat dacă o cunoştea. Puteam să pun pariu că nu.

— Oricum ar fi, în momentul de faţă trec printr-o perioadă grea. O despărţire urâtă, înţelegi?

Glasul mi-a devenit nesigur. Buza de jos a început să-mi tremure.

Oare puteam să-mi storc şi o lacrimă?

Am încercat. Şi am reuşit. Pe Chrissy ar fi interesat-o aşa o fază, numai că nu aveam acest talent. Totuşi, am fost convingătoare. Fratele meu mă privea cu un amestec de compătimire şi vinovăţie.

Bun! Era şi cazul să se simtă vinovat, îşi irosea toate privilegiile de care dispunea în calitate de fiul cel mare al lui Peter Francis. Ei aş, nu-l interesau computerele! Era ţicnit. O fi fost Peter Francis donatorul meu de spermă, dar eu încă eram în stare să ucid pentru o bursă la Phoenix Tech.

Aveam asta în sânge. La propriu.

M-am întors, sprijinindu-mă cu degetele de tăblia mesei din mijloc. Era o placă uriaşă de piatră, aşa că mi-am dat toată silinţa, în timp ce-mi frecam buricele degetelor de ea.

— Eu... ajunsesem într-un punct sumbru al existenţei mele. Stéphanie s-a alarmat...

Am făcut un semn din cap spre dormitorul lui Kash.

— ...l-a rugat să-i facă un serviciu. Mi-l amintesc pe Kash din copilărie. A venit în vizită câţiva ani, după care, într-adevăr, nu l-am mai văzut timp de aproape

douăzeci de ani. Nu contează. Stéphanie a insistat că trebuia să plec de acolo şi să rămân aici până când îmi voi reveni. O schimbare de mediu mi-ar face tare bine.

Am aşteptat, ţinându-mi respiraţia.

N-am îndrăznit să ridic ochii. Fratele meu era foarte isteţ. Îl ducea mintea grozav de bine. Ar fi mirosit dacă ceva nu era la locul lui. Era a doua tentativă a lui de a înţelege despre ce era vorba.

— Sunt un nemernic.

Aproape că mi s-au muiat genunchii de uşurare. Mă crezuse.

Am ridicat privirea, străduindu-mă să păstrez o expresie impenetrabilă.

— Da?

El şi-a dat ochii peste cap.

— Nu ştiu de ce mi-am închipuit că se petrece o ciudăţenie. Kash nu aduce niciodată fete aici, dar nu ştiu nimic despre familia lui. Cine sunt eu ca să-ţi pun ţie întrebări?

La naiba, chiar aşa. M-am mărginit să zâmbesc.

— Nu face nimic. Acum tu eşti protector.

El a pufnit dispreţuitor.

— Nici eu nu ştiu de ce. Dacă există vreo persoană care să nu aibă nevoie de protecţie, acela-i Kash.

Mă privea din nou cu luare-aminte. Tot mai avea o umbră de îndoială.

— Dar atâta lucru ştii şi tu, nu?

Parcă mi-ar fi apucat cineva şira spinării şi mi-ar fi răsucit-o ca într-un cleşte. Încă mă punea la încercare.

Mă săturasem. M-am prefăcut că nu observ şi m-am îndepărtat de el.

— Hmmm, mda... La fel era şi când era mic.

Am deschis un dulap.

— Ai idee unde sunt paharele? am întrebat. Dacă-i vorba să bem ceva, avem nevoie de ele.

Am auzit o uşă pe hol. Kash probabil se întorsese. Ne avertiza în acest fel. Sau doar pe Matthew. A venit spre noi, a căscat şi şi-a aruncat în treacăt telefonul pe canapea.

Am încercat să-i descifrez expresia, dar n-am detectat niciun semn că ar fi auzit conversaţia de mai devreme.

Se pricepea grozav să mintă. S-a uitat o clipă în ochii mei, apoi la noi doi şi la sticlele de pe masă.

— Bem ceva? N-ai avut destule belele aseară?

L-am văzut pe fratele meu cum se crispează. Degetele lui s-au încleştat cu putere pe gâtul unei sticle.

— Niciodată nu intri în destule belele. Ce tot zici acolo, Willis?

Kash n-a luat în seamă replica luată dintr-un serial de televiziune. A intrat în bucătărie şi a scos tăviţa cu gheaţă din congelator, împingând-o spre noi pe masă.

— Bine, Matt. Dacă tot vrei să bei ceva, măcar fă-o

cum trebuie.

Abia mai târziu, după ce Matt s-a dus la baie, Kash m-a apucat de încheietura mâinii şi m-a tras într-un colţ. Şi-a încrucişat braţele la piept, privindu-mă ţintă de foarte aproape. Mult prea de aproape.

Sau, cel puţin, asta încercam să-mi spun.

— Ce vrea?

Mă studia atent, dar după ce m-a privit în ochi, privirea lui a coborât pe buzele mele. Şi a rămas acolo.

A rămas mult timp acolo.

Mult, mult timp.

Era zăpuşeală ca într-o saună. Cineva deschisese uşile şi arşiţa năvălise înăuntru.

Mi-am întredeschis buzele, surprinsă de cât de aproape stătea, dar el nu se dădea înapoi.

Trebuia să se dea înapoi, altfel aveam să fac ceva ce urma să regretăm amândoi.

Simţeam furnicături în palme.

Dumnezeule! Bărbia lui era atât de netedă, de pătrată, de puternică. Ardeam de dorinţa de a o atinge sau poate să-i ating pieptul. Cămaşa părea moale la pipăit. Sau braţele încrucişate strâns la piept, cu muşchii frumos reliefaţi. Între ei era o adâncitură şi...

A venit şi mai aproape şi a scos un sunet între oftat şi şuierat.

— Ascultă-mă.

Mi-am ridicat ochii spre ai lui şi am înghiţit în sec, fiindcă privirea lui era intensă, *teribil* de intensă.

S-a sprijinit cu o mână de peretele din spatele meu, prinzându-mă ca într-o capcană, dar numai cu o singură mână. Privirea lui a continuat să mă sfredelească, apoi a coborât spre buzele mele.

— Treaba asta. Tu. Eu.

Am simţit imboldul să mă ridic pe vârfuri, ca să-i fiu mai aproape. N-am făcut-o, dar – Doamne! – cât îmi doream s-o fac!

Apoi, brusc, o barieră s-a lăsat între noi. Nu la propriu, ci gândurile din mintea lui. I-am simţit respingerea aproape ca pe o senzaţie fizică. S-a tras înapoi, expresia lui a devenit din nou de nepătruns. M-am lipit dureros de perete.

Nici n-am simţit.

A înjurat şi şi-a trecut palma peste faţă.

— Isuse! Oare ce voia?

N-am fost în stare să vorbesc. Câteva secunde bune. Fi-ar să fie, cât mă *dur*ea respingerea lui!

— Nimic, am reuşit să bâigui cu glas răguşit. Voia să-mi dea de înţeles că nu te cunosc.

Propriul meu sentiment de vinovăţie a ieşit la iveală, dând toate celelalte la o parte.

— Uite ce e, îmi pare rău. Voiam să-ţi văd casa. Nu mi-am vârât nasul, cum insistă el...

Kash şi-a legănat capul dintr-o parte în alta.

— Puţin îmi pasă. Eşti o străină. Cu niciun chip nu te-aş lăsa să stai aici dacă aş avea în casă ceva de valoare.

Nu m-ar lăsa?

Mda. Uau! Primisem altă palmă. Tipul ăsta nu făcea decât să împartă palme în dreapta şi în stânga.

— Povestea pe care i-ai spus-o tu a fost bună.

A dat din cap aprobator, apoi, auzind apa trasă la toaletă, s-a îndepărtat de mine. M-a măsurat din cap până în picioare cu o privire necruţătoare.

— Te pricepi bine să minţi.

Asta îmi şi dorisem în viaţă. Principalul meu scop fusese atins.

Matthew a revenit în cameră, iar Kash a plecat de lângă mine şi s-a dus în bucătărie. Îmi venea să mă strâng de gât. Ce-mi păsa mie dacă el credea că mă pricep să mint? Mă găseam aici ca să mă ascund şi ca să-mi apăr viaţa. Atâta tot.

Când ameninţarea avea să dispară, urma să plec şi eu.

Unsprezece

— Domnule Colello...

O femeie bătea la uşa din faţă. Era scundă, puţin

peste un metru şaizeci, şi îndesată. Tocmai urcam la mansarda de la etajul doi şi m-am oprit în loc. Părul ei negru era strâns la spate într-un coc sever. Purta o bluză neagră care semăna cu cea pe care o îmbrăca mama când intra în tură la spital. Pantaloni închişi la culoare. Pantofi negri.

Era dură. Îmi dădeam seama. Nu era îndesată fiindcă ar fi fost supraponderală. Era toată numai muşchi. A ridicat mâna să bată iar în uşă.

— Domnule Colello...

— Imediat! a strigat Kash din dormitor.

O clipă mai târziu s-a ivit de undeva de sub locul unde mă aflam eu, trăgându-şi cămaşa pe el. Mişcarea făcea să-i joace muşchii sub piele.

Mi s-a uscat gura.

Kash a deschis uşa şi s-a dat la o parte.

— Bună dimineaţa, Marie.

Asta era Marie?

M-a săgetat o senzaţie de disconfort. Aceasta era singura persoană care mai ştia cine sunt. După seara trecută, n-aş mai fi putut apela la Kash pentru nimic. Da, da. Existase atracţie între noi. Nu puteam nega. Dar se terminase.

Nu eram nici pe departe de nasul lui.

Către sfârşitul serii fusesem în extaz, dar şi puţin îngrozită că acesta era omul lângă care urma să locuiesc

în următoarele câteva luni. Îi reuşise perfect acoperirea mea faţă de fratele meu vitreg. O făcuse atât de bine, încât aproape că începusem să-l cred şi eu.

Mă dusesem la culcare încercând să mă conving că n-o cunoscusem niciodată pe Stéphanie, că nu mersesem niciodată la cumpărături cu ea de Ziua Recunoştinţei.

— Da, ea e...

Amândoi s-au întors şi s-au uitat la mine.

La naiba! Nu mă ascunsesem la timp.

Marie a intrat. Uşa s-a închis în urma ei. Niciunul dintre ei nu zâmbea. Nu făceau decât să se uite la mine.

Am ridicat mâna, apoi mi-am amintit.

— Matthew mai e aici?

Era singurul care se îmbătase noaptea trecută şi când noi ne-am dus la culcare, l-am lăsat sforăind în sufragerie.

Kash părea obosit.

— A întins-o pe la patru dimineaţă, zicea că vrea să se simtă oribil în patul lui de acasă.

A făcut un semn spre Marie.

— Bailey, ţi-o prezint pe Marie. Vino jos să faceţi cunoştinţă.

Am coborât, simţindu-mi picioarele ca de lemn.

Era adevărat. După ce o cunoşteam pe femeia asta, ştiam ce va urma. Aveam să merg în clădirea

principală. Să-i cunosc pe ceilalţi fraţi ai mei, pe mama mea vitregă... pe nemernicul de Peter Francis. Aveam să-l cunosc. Mi-am şters palmele de pantaloni. Dintr-odată, îmi tremurau mâinile.

— Domnişoară Bailey...

Mâna femeii era puternică, exact cum îmi închipuisem. Mi-a scuturat zdravăn mâna, dând scurt din cap şi studiindu-mă cu o privire severă. Cu femeia asta nu era de glumit.

— Marie...

Deja îmi era frică de ea.

— Îmi pare bine.

Nu mi-a răspuns, s-a uitat din nou la Kash, care urmărise întâlnirea noastră. El s-a dat înapoi, cu braţele încrucişate la piept. M-a măsurat cu privirea de sus până jos cu o expresie tulbure în ochi şi a clătinat din cap. Privirea i s-a limpezit.

— De acum înainte Marie va avea grijă de tine. Vei dormi aici. Te odihneşti, faci ce vrei, dar pentru orice ai nevoie, te adresezi ei. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Zău aşa. Abia m-am abţinut să nu-l salut milităreşte. Ar fi fost o reacţie infantilă.

— Ah!

Auzindu-mă, Kash, care voise să se înapoieze în camera lui, s-a oprit ridicând din sprânceană.

Mâinile începuseră din nou să-mi tremure. Mi le-am lipit de coapse.

— Există vreo posibilitate să-mi recapăt laptopul?

— Vrei calculatorul?

— Am nevoie de el ca de aer. Îmi trebuie neapărat.

Oare Marie ştia?

— Sunt hacker, Kash. E un miracol că am stat atâta timp fără calculator. Zi mersi că n-am găsit vreunul de-al tău prin casă şi n-am plecat în oraş.

Marie m-a studiat, cu capul lăsat într-o parte. N-am luat-o în seamă. Kash şi-a îngustat pleoapele, apoi a dat din cap cu severitate.

— Da. Ai dreptate. Aşa e şi Peter.

S-a întors spre Marie.

— O să pun pe cineva să i-l recupereze, între timp fă-i rost de un birou.

A dat din nou să plece şi iar s-a oprit.

— N-ai. De lucru cât timp stai aici, da?

— Lucram la un nou program de securitate, dar nu, nu în mod deosebit.

Nu avea nevoie de mai mult. I s-a adresat iar lui Marie, pe acelaşi ton autoritar, ca şi cum ar fi fost obişnuit să dea ordine.

— Dacă sunt lucruri de făcut prin casă, pune-o la treabă.

Chipul ei s-a înăsprit.

— Lucruri de făcut? a întrebat ea cu profund dispreţ. Ce anume? Să printeze reţete pentru cei de la bucătărie?

— De pildă, să scrie un cod pentru un iepuraş-robot la care lucrează Ciclon. Chestii din astea.

Un iepuraş-robot?

Am ridicat privirea.

Spune-mi mai mult.

— Credeam că inteligenţa se moşteneşte pe linie maternă, am filosofat eu.

Kash a pufnit şi a plecat definitiv. A dispărut pe coridor în direcţia camerei lui.

— Cine a zis că eşti inteligentă? a strigat el peste umăr.

Am tresărit violent. M-am încruntat.

Pur şi simplu mă ţinea pe jăratic.

M-am aplecat brusc în faţă.

— Nu fi invidios, Colello! Aş putea scrie un program ca să te încui pe dinafară, să nu poţi intra în propria ta casă şi habar n-ai avea cum să rezolvi problema!

Zâmbeam. N-ar fi trebuit, dar zâmbeam. Am întors capul şi am văzut că Marie continua să mă cerceteze cu privirea. Expresia ei era şi mai severă, aşa că zâmbetul mi s-a topit într-o clipă.

— Bună...

Mda. Pleoapele i se îngustaseră aproape complet.

— Nu te juca cu domnul Colello...

— Flirtam. Un fel de preludiu... am răspuns, jucându-mi sprâncenele în sus şi în jos.

L-am auzit pufnind din nou în camera lui.

Marie n-a sesizat gluma. S-a întors din nou spre uşă.

— Du-te şi îmbracă-te. Vino în clădirea principală. Să fii acolo în douăzeci de minute. Nu cumva să întârzii. M-ai auzit?

Era clar că nu trebuia să mă pun cu ea. Am dat din cap, conştientă că deja o supărasem.

— Da. Am înţeles.

A pufnit şi ea, după care a plecat, lăsându-mă singură în pijamaua în care mă dusesem la culcare cu o seară în urmă.

— Te pui de-a curmezişul, a vorbit Kash din spatele meu.

Stătea cu mâinile în buzunare, cu capul aplecat. Avea părul uşor zbârlit, ceea ce-i dădea un aer sumbru şi mohorât, dar nu mă afecta câtuşi de puţin. Furnicătura din stomac nu era din pricina lui.

Nu. Nici vorbă.

Nu i-am dat atenţie, m-am prefăcut că nu înţelegeam ce voia să spună.

— Nu-ţi suntem duşmani, Bailey, a adăugat el. Duşmani îţi sunt cei care au încercat să te răpească. Să nu uiţi asta. Înţeleg că nu-ţi place felul în care apari în

faţa familiei, dar e ceva inevitabil.

A ridicat fruntea, fără să-şi ia ochii din ochii mei.

— Ai să înţelegi până la urmă şi ai să fii recunoscătoare.

A arătat spre uşă.

— Femeia asta e pentru mine o a doua mamă. Dacă o jigneşti, noi doi vom avea o problemă. Eu nu am probleme. Le elimin. Ai *priceput?*

Ei bine...

Afurisită treabă!

Am încuviinţat din cap.

— Da. Eşti sigur că mama mea e în siguranţă? am întrebat.

— Dacă mama ar fi atacată, ar avea de suferit copilul, nu ţinta. Peter Francis are tendinţa să nu se preocupe de fostele femei din viaţa lui din momentul în care se desparte de ele. Nu fiindcă ar fi un om meschin, ci pentru că aşa e felul lui. Mintea lui lucrează altfel. Se orientează către un nou proiect.

A pornit spre camera lui.

— Am senzaţia că aşa eşti şi tu, a încheiat el.

Ba nu eram aşa.

O clipă mai târziu, am auzit închizându-se uşa de la camera lui.

Nu semănam deloc cu tatăl meu în privinţa asta.

Doisprezece

Nu mi se părea corect să intru singură în casa unui străin. M-am dus în clădirea principală cu sentimentul că le încalc intimitatea, dar nimănui nu-i păsa. Nimeni nu mi-a pus vreo întrebare. Nimeni nu s-a oprit nici măcar să mă întrebe cine eram şi ce căutam acolo.

Uşa laterală dădea într-un hol. Cu pardoseală de marmură. Pereţi de un alb imaculat. Am auzit glasuri în celălalt capăt al holului şi am pornit într-acolo. Din tavan atârnau candelabre de aur şi cristal. Când m-am apropiat, am văzut oameni mergând grăbiţi încoace şi încolo.

— Încă una.

— Tava e gata.

Atenţie!

Poc!

Zbang!

— Oh, nu!

Clap! Clap!

— Vedeţi-vă mai departe de treabă. Nu zăboviţi nicio clipă, oameni buni.

Iar a început vânzoleala în toate direcţiile.

Aşa cum stăteam în prag, nu-mi venea să-mi cred ochilor. Nu erau îmbrăcaţi ca Marie, dar aveau uniformă asemănătoare. Bluze albastre cu margini

aurii, asortate cu candelabrele care atârnau şi în această încăpere. Era vorba de bucătărie, şi când spun „bucătărie” mă refer la o sală cât un restaurant, unde se pregătea mâncare pentru o companie întreagă. O încăpere de două ori mai mare decât bucătăria fostului meu liceu.

Sunt convinsă că rămăsesem cu gura căscată până la podea.

Înăuntru se aflau vreo douăzeci de oameni, care umblau agitaţi de colo colo.

Platouri după platouri erau încărcate, verificate, puse pe umerii unui membru al personalului şi scoase pe o uşă separată. Până şi felul în care cineva se apropia de uşa aceea era o ceremonie în sine.

O muncă pentru trei oameni.

Unul sălta platoul, îl ţinea pregătit şi făcea un semn din cap spre altul, care stătea la uşă. Acela se uita pe ferestruică, făcea semn celui de-al treilea, aştepta o confirmare, după care deschidea uşa. Ultimii doi ţineau uşa deschisă. Cel cu platoul ieşea grăbit.

Unii erau la grătar. Alţii, la un aragaz separat. Alţii mărunţeau alimente, le puneau în containere, acopereau containerele şi le puneau în frigiderele înşirate de-a lungul unui întreg perete al bucătăriei.

— Oh, scuze!

Cineva a venit din spate şi s-a lovit de mine.

Am privit peste umăr şi am dat cu ochii de un băieţel superb. Ochii lui de un albastru strălucitor păreau două picături de lacrimi. Avea părul blond şi ondulat şi obrazul bronzat şi plin de pistrui.

Era Ciclon.

Am rămas năucită.

Avusese de gând să treacă în fugă pe lângă mine, dar când m-am întors spre el, s-a oprit brusc şi m-a privit. M-a măsurat de sus până jos.

— Cine eşti tu? Unde ţi-e uniforma?

Credea că fac parte din personal.

Eh, poate aşa şi era.

— Bună, puştiule.

El s-a încruntat, încreţindu-şi nasul, s-a gândit puţin şi a izbucnit în râs.

— Puştiule. Îmi place asta. Atunci eu am să-ţi spun „Fato”.

— Ciclon! a răsunat din bucătărie glasul tunător al lui Marie.

Venea spre noi, dând din mână.

— Vino încoace!

El a văzut-o şi mi-a făcut semn cu mâna.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Fato!

A dat fuga în bucătărie.

— Ciclon!

Puştiul râdea şi se învârtea în jurul tuturor. Doi

membri ai personalului şi-au ridicat platourile, ca să le ferească de el. Altul s-a poticnit şi conţinutul platoului s-a împrăştiat pe toată podeaua. Platoul s-a făcut ţăndări.

— Ciclon!

Acum strigau vreo trei oameni. Unul abia îşi stăpânea râsul, alţii clătinau din cap resemnaţi. Puştiul a împins uşa din celălalt capăt al bucătăriei şi s-a făcut nevăzut.

— Marie!

Una dintre femei venea spre noi cu o figură furioasă.

— Nu are voie să intre aici. Dă totul peste cap. Numai platoul ăsta costă peste şaizeci de dolari, ca să nu mai vorbesc de mâncarea irosită.

— Ştiu, ştiu, Theresa.

Marie, care venea spre mine, s-a oprit.

— Am să vorbesc cu doamna Quinn, dar ştii cum e Ciclon.

— Seraphina nu era aşa.

— Dar Matthew era.

Cele două femei au schimbat o privire între ele.

— Ba chiar mai rău, dacă ţi-aduci aminte, a adăugat Marie.

Theresa a scos un geamăt.

— Da, da, a confirmat ea, deloc încântată. Ştiu, ştiu.

A dat cu ochii de mine şi s-a oprit. A ridicat bărbia.

— Cine e fata?

M-a măsurat cu privirea din cap până în picioare.

— Nu poartă uniformă şi nu ştiu să fi angajat pe cineva nou.

— Este...

Marie s-a încruntat la mine.

Am făcut un pas în faţă. Sosise momentul să-mi joc rolul.

— Sunt o prietenă a lui Kash...

Cât pe ce să spun „Kash Colello”, dar aşa n-aş mai fi fost credibilă.

— Mi-a spus s-o caut pe Marie cât timp el e la muncă.

La auzul numelui lui Kash, în bucătărie s-a aşternut o tăcere adâncă.

Cu câteva clipe înainte stătusem acolo fără să mă bage nimeni în seamă, iar acum numele lui făcuse ca toate privirile să se aţintească asupra mea.

— Intru! a strigat cineva din cealaltă parte a uşii.

Cum nimeni nu i-a răspuns, a strigat din nou:

— Intru acum!

Uşa a fost împinsă, lovindu-l pe cel care ar fi trebuit s-o deschidă şi care acum se holba la mine.

— Oh! Aoleu!

Tava l-a lovit pe om în spate. Cel care o purta a reuşit să n-o scape, dar nu şi farfuriile. Două au căzut, spărgându-se cu zgomot.

Theresa s-a răsucit brusc în loc şi vraja s-a rupt. Şi-a ridicat braţele exasperată.

— Mick! De ce nu eşti atent?

Eu eram ţintuită locului. Deşi toţi îşi reluaseră îndeletnicirile, simţeam că încă sunt atenţi la mine.

Marie s-a apropiat.

— De ce? am întrebat în şoaptă.

Pentru prima oară de când o întâlnisem, am citit pe chipul ei compătimire.

— Hai cu mine. Am să-ţi explic mai multe.

Grozav. Nu puteam spune familiei mele că eram una de-a lor. Nu puteam spune personalului cine eram, iar Marie simţea compătimire pentru mine. Nu ştiu din ce motiv, dar nu mi se părea de bun augur. Ce anume îmi ascundea Kash?

Ne-am dus într-un capăt mai îndepărtat al holului. Acolo am aruncat o privire în urmă.

— Ce se întâmplă în cealaltă încăpere?

Dar ceea ce mă impresionase şi mai mult era faptul că tocmai făcusem cunoştinţă cu fratele meu. Ciclon. Îmi dăduse voie să-i spun „Puştiule”.

Puştiule. Fato.

Pornisem cu dreptul. Pe urmă mi-am dat seama că era posibil să nu afle niciodată cine eram.

M-a fulgerat o durere fizică profundă, sfâşiindu-mă în două. A trebuit să mă opresc câteva clipe.

— Haide, haide.

Marie mi-a făcut semn să merg mai departe.

— Am să-ţi răspund la toate întrebările în biroul meu.

Am pornit în urma ei.

Am încercat să nu acord atenţie senzaţiei de gol care se instalase brusc în pieptul meu. Am parcurs un coridor, apoi un altul, îndepărtându-ne tot mai mult. Zarva din bucătărie s-a auzit tot mai slab, până când singurul sunet au fost paşii noştri pe pardoseală.

— Am ajuns.

Marie s-a oprit în faţa unei uşi şi a tastat un cod.

Uşa s-a deschis şi dinăuntru a răzbătut aromă de dulciuri şi prăjituri.

Mi-a făcut semn să intru şi să mă aşez la un birou pe care se aflau maldăre de hârtii.

Fără îndoială, era locul ei de muncă. După ce făcusem cunoştinţă cu ea acasă la Kash, mă aşteptasem să găsesc un birou perfect curat şi ordonat.

În schimb, masa de lucru era plină de dosare şi hârtii. Într-un colţ se vedea o poliţă cu nenumărate dulciuri şi bunătăţi. Pe un platou – o prăjitură cu vanilie. În mijlocul încăperii era o masă mare cu diverse obiecte artizanale terminate doar pe jumătate. Într-un capăt al mesei zăceau împrăştiate mărgele, alături, mai multe fire şi o brăţară lucrată doar pe jumătate. În alt colţ, trei

scaune de joc. Sub televizor era ancorat un PlayStation. Consolele erau pe jos, între scaune şi televizor. Între două scaune se vedea o pungă de chipsuri sfărâmate.

În celălalt capăt al biroului stăteau fişete acoperite de afişe înfăţişând diverse peisaje.

Exista şi o porţiune de perete în afară, astfel că nu puteam vedea ce era dincolo de el, dar am zărit spătarul unui scaun.

Încăperea era mare şi semăna mai curând cu o sală de clasă dintr-o şcoală elementară decât cu biroul cuiva care se ocupa de personalul unui domeniu aparţinând lui Peter Francis.

— Intră, intră. Şi închide uşa.

Mi-a făcut un semn nerăbdător cu mâna.

M-am aşezat pe scaunul din faţa mesei de lucru, cufundându-mă în el.

Ea mă privea, deja răsfoind câteva hârtii şi strângându-şi colţurile buzelor. Am încercat să nu-i iau în seamă expresia dezaprobatoare, dar îmi venea greu. O resimţeam ca pe un val fierbinte de ruşine.

Marie a făcut un semn cu mâna spre camera în sine.

— Încăperea asta e pentru copii. Le place să vină şi să-şi petreacă timpul aici.

— Ciclon şi Seraphina?

— Ciclon.

A început să vorbească, dând mereu din cap.

— Seraphina doar dacă se poate furişa de lângă Victoria şi de lângă mama ei. Şi alte femei îşi aduc copiii aici, dacă sunt bolnavi sau dacă e închisă şcoala. Stăpânul şi stăpâna sunt foarte înţelegători dacă cei din personal nu au alte opţiuni în situaţii de urgenţă.

A arătat din nou cu mâna de jur-împrejur.

— Îi aduc aici. Dacă sunt mai mulţi copii, chemăm pe cineva să aibă grijă de ei în cursul zilei, dar ai dreptate.

S-a uitat la mine pe deasupra unei foi de hârtie.

— Vine mai mult Ciclon, uneori cu câte un prieten. Părinţii îl încurajează să-şi invite prietenii aici. La fel şi pe Seraphina, deşi prietenele ei preferă să meargă în cealaltă aripă a clădirii.

Isuse! Cealaltă aripă.

Am sesizat tonul ei mândru şi afectuos.

Era mândră de munca ei pe domeniu, de cei pentru care lucra sau poate de ceea ce făcea pentru copii. Le oferea copiilor un sanctuar, iar pentru ea era un lucru important.

A schiţat un gest spre peretele ieşit în afară.

— Acolo, în spate, e un birou. Pentru tine.

— Pentru mine?

— De îndată ce Kash m-a informat că urmează să vii aici, am cerut să ţi se aducă un birou. Acolo va fi locul tău când eşti în corpul ăsta de clădire. După ce ne-am cunoscut la vila lui Kash, am sunat să ţi se aducă şi un

computer. Poate l-au şi adus, dar ai să verifici mai târziu. Acum...

Terminase cu hârtiile, aşa că le-a pus deoparte şi m-a privit drept în ochi.

— Hai să vorbim despre tine.

Mi-am înghiţit nodul din gât. Felul în care rostise acele vorbe nu mi se părea de bun augur.

— Despre mine?

— Da.

Iar a mijit ochii spre mine.

— Vei fi o problemă.

Fix cuvintele pe care tânjeşte să le audă orice fiică nelegitimă.

Am zâmbit, simţindu-mă ca o proastă.

— Explică, te rog.

Ea m-a ţintuit cu privirea, strângând şi mai mult din buze. Nu era deloc amuzată.

M-am străduit să zâmbesc cât mai sincer.

— Te rog frumos...

Aşa era mai bine? Am oftat în sinea mea. Kash avusese dreptate mai devreme. Mă puneam de-a curmezişul, dar oare îmi putea găsi vreo vină? Îmi putea cineva găsi vreo vină? Numai că asta nu era problema lui Marie. Era problema mea. Nenorocita mea de problemă. Ea îşi făcea doar datoria.

M-am aşezat pe scaun cât mai dreaptă, trăgându-mi

umerii spre spate.

— OK. Atunci spune-mi. Spune-mi cum să nu mai fiu o problemă şi am să-mi dau toată silinţa.

Am dat de câteva ori din cap.

— Promit.

Ea şi-a ţuguiat buzele şi şi-a mişcat capul într-o parte, privindu-mă cu coada ochiului. A clipit rar, apoi şi-a întors din nou capul spre mine, privindu-mă în ochi.

— Bine.

Şi-a sprijinit amândouă mâinile pe birou, cu degetele împreunate.

— Vrei să nu mai fii o problemă pentru mine? Atunci ar trebui să pleci acasă, a continuat ea după o clipă. Să te duci la mama ta şi să nu mai iei legătura niciodată cu domnul Colello, nici cu domnul Francis.

Rectific. *Acestea* erau vorbele pe care tânjeşte să le audă orice fiică nelegitimă.

Treisprezece

— Poftim?

M-am prefăcut că mă curăţ în urechi. Poate nu auzisem bine.

— M-ai auzit perfect.

Parcă mi-ar fi citit gândurile. M-a fixat cu o privire tăioasă. Nu mânioasă, dar pe aproape.

— N-ai să faci decât să dai casa asta peste cap. Aici nu e loc pentru tine. Dacă domnul Francis ar fi dorit să te includă în familie, te-ar fi prezentat drept fiica lui, n-ar fi recurs la mascarada asta cu prietena de familie a domnului Colello. Îi tulburi pe stăpânii mei, pe copiii lor şi chiar pe domnul Colello. Nu are nevoie să mai aducă o străină pe care să fiu cu ochii.

A coborât glasul, devenind şi mai înfricoşătoare.

— În caz că vrei să-ţi faci bagajele şi ai nevoie de o maşină ca să te întorci la familia ta, pot aranja asta pentru tine. Poţi pleca discret chiar astă-seară, cât timp domnul Colello e în oraş cu alte probleme ale dumnealui.

Alte probleme ale lui? De fapt, cu ce se ocupa?

— Credeam că Kash lucrează pentru...

Cumva spusesem şi eu „stăpânul”?

— Pentru domnul Francis. Nu-i adevărat?

Ea s-a mai destins puţin, dar a rămas tot distantă.

— Hai să ne limităm la ce e nevoie să ştii, şi anume: dacă rămâi aici, ai să distrugi echilibrul acestei familii.

Bun.

Al *acestei* familii. Nu al familiei mele.

Nu al meu.

Al lor.

— Dacă rămâi aici, Ciclon se va ataşa de tine, a continuat ea. Seraphina te va îndrăgi. Amândoi sunt

copii buni. Prezenţa ta e un risc pentru ei. Există posibilitatea să descopere cine pretinzi că eşti şi atunci ce se va întâmpla? Eşti aici sub o identitate falsă. Nu ca membră a familiei, asta nu vei fi niciodată. S-a mai întâmplat şi înainte ca cineva să vină şi să susţină că e copilul lui Peter Francis. Când se va descoperi că nu eşti, copiii ăştia dragi vor suferi teribil. Domnul şi doamna Francis au avut bunătatea de a te primi în căminul lor, chiar dacă domnul Colello insistă ca prezenţa ta să rămână un secret, astfel încât cei mici să nu se ataşeze de tine.

Să nu se ataşeze.

Identitate falsă.

Credea că mint. Credea că sunt o şarlatancă.

— Crezi că vreau să-l escrochez pe tatăl meu biologic?

Mi-am încleştat pumnii în poală.

Ea şi-a lărgit nările, şi-a sprijinit palma pe birou şi s-a aplecat puţin spre mine.

— Domnul Colello n-ar îngădui niciodată să se întâmple aşa ceva, dar e îngrijorător că ţi s-a permis să umbli liberă pe domeniu.

Putea la fel de bine să-mi fi pus pumnul în gât. Exact asta era senzaţia mea în acel moment.

— Crezi că sunt aici... de ce?

Gândeşte, Bailey.

— De ce ar pretinde cineva că este fiica regăsită a lui Peter Francis?

Acum era detaşată, mă lua peste picior.

M-am crispat.

— Aşa e. Aşa e.

Şi-a subţiat buzele.

— De ce ţi s-ar fi impus să fii în grija mea, dacă nu ca domnul Colello să investigheze în continuare dacă pretenţiile tale sunt reale? M-a asigurat că nu vei rămâne prea mult timp aici.

Aproape că mi-a venit să râd.

— A spus aşa fiindcă la toamnă plec la şcoala postuniversitară.

M-am aplecat spre ea.

— Să studiez sisteme de securitate cibernetică. Sunt hacker, Marie. Nu crezi că-i o coincidenţă şocantă, în caz că m-ai crezut escroacă?

Ea a răsuflat adânc, şi-a golit plămânii de aer, apoi a ridicat din umeri.

— N-ai idee la ce ar recurge unii ca să-şi susţină pretenţia de a fi copiii lui Peter Francis.

Deci tot nu mă credea.

Ei bine, asta se putea rezolva rapid.

— Bine, am vorbit eu agale.

Eram convinsă că nimic din ce aş fi spus n-ar fi servit la mare lucru. Pe deasupra, nici nu eram sigură

dacă-mi doream să mă creadă. Să fi avut oare vreun motiv să se arate atât de sceptică? Kash putea să fi rezolvat asta când îi spusese că urma să vin, dar n-o făcuse.

Poate aşa era mai bine? Vreau să zic că, într-un fel, spunea adevărul. Urma să plec curând. Numai că nu ştia motivul.

În definitiv, dacă aşa stăteau lucrurile, cine ştie dacă aş fi ajuns vreodată să-mi cunosc tatăl. Era a treia zi şi nimeni nu pomenise că s-ar afla prin preajmă. Pentru numele lui Dumnezeu, mi se dăduse un birou în zona destinată personalului. Nu eram dorită aici.

Foarte bine.

M-am ridicat în picioare.

— Unde te duci?

— Poţi cere să mi se aducă computerul acasă la Kash? Aş putea lucra acolo, în loc să...

Mi-am plimbat rapid privirea prin biroul ei şi mi s-a strâns puţin inima. Dacă asta ar fi fost casa mea, dacă Marie ar fi avut grijă de familia mea, mi-ar fi plăcut grozav să-mi petrec timpul aici. Încăperea era caldă şi primitoare. Nu numai pentru mine. Mi s-a pus un nod în gât.

— Am să mă ţin deoparte cât mai mult posibil până când domnul Colello îşi va termina *investigaţiile.*

Nu i-am mai aşteptat răspunsul. Am plecat, numai că

pornind pe coridor în direcţia din care credeam că venisem, a trebuit să mă opresc.

Din coridorul meu se desfăceau alte trei, dar nu vedeam nicio uşă. Şi nici bucătăria.

Mă rătăcisem.

Karma e într-adevăr o pacoste.

Paisprezece

Păşeam pe coridorul cu numărul 233.

OK, sunt sarcastică, dar aveam sentimentul că de vreo oră rătăceam prin mausoleul acela. În parte era vina mea. Aş fi putut găsi pe cineva căruia să-i cer instrucţiuni (tot nu-mi venea să cred că era nevoie de instrucţiuni ca să te descurci într-o casă), dar tot hazul când te furişezi e să te *furişezi.* Dacă m-aş fi dus la cineva şi aş fi întrebat cum să ies de acolo, plecarea mea n-ar mai fi avut niciun sens. Pentru că de fiecare dată când auzeam voci în capătul unui coridor, apucam pe altul. Nu conta dacă în sus, în jos, la dreapta sau la stânga. Iar dacă eram nevoită să mă opresc şi s-o iau înapoi, asta şi făceam.

Nu aveam nevoie să mi se mai repete cât de nedorită eram aici.

Încercam doar să mă mişc, să mă conving că n-am să mor dacă am să văd că aveam aici o familie şi nişte

fraţi. Numai că ei nu mă voiau – sau cel puţin tatăl.

— *Cum v-aţi cunoscut?* o întrebasem pe Chrissy cu două seri în urmă, stând cu braţele petrecute pe după genunchi şi aşteptând răspunsul cu inima cât un purice.

— *Oh, iubito.*

Îşi ştersese o lacrimă.

Apoi mi-a spus.

Se cunoscuseră pe vremea când ea era la şcoala de asistente şi făcea practică la clinică. Fusese angajată să îngrijească o muribundă.

Îşi ţinea ochii închişi. Nu-şi luase mâna de pe sticlă. O ţinea în aer, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc.

Apoi continuase cu glas răguşit:

— *Am îngrijit-o pe mama lui un an de zile, un an întreg...*

Povestise mai departe, fără să se uite la mine. El era însurat. Nefericit în căsnicie. N-ar fi trebuit să facă ce făcuseră, dar fusese ultima seară.

— *În noaptea când a murit mama lui, n-a mai avut pe nimeni pe lume. Soţia lui nu venise acolo niciodată.*

Glasul i se voalase.

— *Eu plângeam. El plângea. Au venit şi au luat trupul, iar eu m-am dus la el.*

Tăcuse câteva clipe. Închisese ochii. Pe obraz i se mai rostogolise o lacrimă.

— *N-am să regret niciodată. A fost o singură noapte. Soţia*

lui a venit a doua zi, iar noi ne-am comportat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Povestea nu se sfârşise aici. Îmi spusese mai multe, dar acestea era cuvintele pe care nu mi le puteam scoate din minte.

Telefonul mi-a bâzâit în buzunar. Kash.

— Unde eşti? Marie zice că la mine acasă, dar nu te văd pe nicio cameră de supraveghere.

Rahat!

Şi... ia stai! Mă supraveghea prin camere?

Am luat-o pe unde nu trebuie şi de atunci am mai cotit de vreo 823 de ori. Casa asta e enormă! Cât un mall. Un mall pustiu şi gol. Toată lumea e la Gap.[5]

KASH: *Cum?*

EU: *M-am rătăcit.*

KASH: *Te-ai rătăcit?*

EU: *Da.*

KASH: *Unde?*

EU: *În casă.*

KASH: *Care casă?*

EU: *A marelui boss.*

KASH: *Ai cerut ajutor?*

Am zâmbit cu gura până la urechi.

EU: *De ce să fi făcut asta?*

---

[5] Companie de retail de îmbrăcăminte din Statele Unite, (n. tr.).

KASH: *Ca să-ţi găseşti drumul.*

Îl simţeam prin telefon cât era de iritat.

Îmi plăcea la nebunie. Am continuat să mă joc.

EU: *Dar dacă pur şi simplu m-am rătăcit în viaţă? Aici nu mă ajută nimeni.*

KASH: *Ce mama naibii...*

Am tăcut. Se oprise în mijlocul frazei. Nu era semn bun. În clipa următoare telefonul mi-a sunat în mână.

Rahat şi iar rahat!

Am răspuns fără să mă mai uit la numele apelantului. Ştiam cine este. Nu i-am dat timp să se răstească la mine, am început să vorbesc.

— Trebuie să înţelegi că pentru o fată în situaţia mea, cu un trecut ca al meu, nu am mare lucru.

— Ce tot zici acolo? a mârâit el.

— Înţelegi că *nu înţelegi?* Nu am mare lucru aici, unde mă aflu acum. N-am văzut prea multe în copilărie, dar am văzut destui tipi călcând în casa noastră. Am văzut vreo doi care s-au purtat frumos cu mama. Am văzut şi pe câţiva care nu s-au purtat aşa şi am învăţat cum vreau să fiu când voi fi mare. N-aş putea spune ce standarde morale are Peter Francis, dar am senzaţia că pot să afirm cu certitudine de aproape optzeci la sută că valorile şi standardele mele morale provin din traiul alături de mama mea. Chrissy s-a străduit. Chiar s-a străduit. Munceşte din greu. Când a

rămas însărcinată cu mine era în anul trei la şcoala de asistente. Şi-a luat un an de pauză ca să mă nască, după care a reluat studiile. Când a terminat şcoala, deja îşi luase o slujbă şi nu cred că dormea mai mult de cinci ore pe noapte.

Începusem să bat câmpii, dar el tăcea. Asculta. Nu era nimeni prin apropiere, aşa că am continuat.

— Deci, vezi tu, dacă sunt aici şi mi se spune că sunt o escroacă şi ar trebui să plec acasă, că toţi ar duce-o mai bine fără mine, atunci... faptul că acum colind printr-o casă gigantică nu-i aşa mare lucru. Nu într-atât încât să mă suni şi să-mi vorbeşti pe tonul ăsta furios, pentru că află că sunt un om integru. Şi dacă nu te superi, am de gând să-mi păstrez puţina integritate care mi-a rămas, aşa că în cele din urmă am să găsesc ieşirea fără să cer ajutorul nimănui.

Nu i-am lăsat răgaz să răspundă. Am întrerupt convorbirea şi, ca să fiu sigură, am închis telefonul de tot. L-am vârât în buzunar, m-am întors... şi m-am tras înapoi, clătinându-mă pe picioare.

Nu ştiam precis cine era, dar fiindcă era superbă şi avea părul de un blond luminos ca spicele de grâu, prins în creştetul capului, mi-am închipuit că mă găseam în faţa lui Quinn Francis. Avea ochii ca albăstrelele, tot în formă de lacrimă, ca ai lui Ciclon. Pomeţii alungiţi, o bărbie care îi întregea perfect faţa în

formă de inimă şi cele mai senzuale buze pe care le văzusem în viaţa mea.

Arăta trăsnet.

Tăceam amândouă, ea uitându-se la mine fără urmă de supărare, suspiciune sau măcar căldură. Era nedumerită, nu-şi dădea seama dacă eram o persoană reală sau nu.

Imaginea ei era completată de o rochie trandafirie cu decolteu adânc şi un rând de dantelă albă chiar deasupra genunchilor, mai jos de care acelaşi material trandafiriu cobora până la podea. Nu purta niciun fel de bijuterii, nici măcar pe mâini. Mă durea inima, fiindcă ştiam că mama urmărise viaţa lui Peter Francis, şi dacă aceasta era femeia cu care se căsătorise tatăl meu, mama se comparase cu ea. Şi nu exista comparaţie. Mama ar fi câştigat de departe, pentru simplul fapt că era Chrissy Hayes şi nimeni nu se putea compara cu Chrissy Hayes.

M-am pregătit pentru o reacţie, fiindcă îmi imaginam că mă auzise vorbind la telefon şi aşteptam să văd ce avea să spună.

Ea şi-a întredeschis buzele. Mă studia din cap până în picioare şi, fir-ar să fie, mi-am dat seama că eu voi fi prima care va rupe tăcerea.

— Sunt aici doar pentru... ştiţi dumneavoastră.

Ştia, nu? Cum ar fi putut să nu ştie? Am coborât

brusc privirea. Aşa îmi era mult mai uşor.

— Şi... ăăă... de îndată ce vor fi prinşi oamenii aceia, am să plec. N-am să deranjez pe nimeni şi nimic cât timp rămân aici.

Nici nu eram în stare să vorbesc. La naiba cu corectitudinea gramaticală.

— Încercam să ajung la vila lui Kash, dar m-am rătăcit.

Ea a continuat să mă fixeze cu privirea. Faţa ei nu avea nici cel mai mic rid. După vreo jumătate de minut a arătat undeva în spate.

— Mergi drept înainte până când coridorul se bifurcă, acolo faci la dreapta şi ţii drept. Există o uşă care dă spre piscină. Ocoleşti gardul şi o iei pe aleea pietruită care trece prin dreptul terenului de golf. Mergi tot înainte şi ai să vezi vila lui Kash chiar în faţa ta.

Sigur. Cum nu se poate de simplu. Acum aveam şanse sută la sută să mă rătăcesc, dar îmi asumam riscul.

— Cum te cheamă, fetiţo?

Nu ştia cum mă cheamă? Mi-a trecut prin minte să mint, dar dată fiind integritatea mea, m-am auzit spunând adevărul.

— Bailey.

Şi fiindcă nimeni nu se putea compara cu mama mea,

am adăugat:

— Mama mea e Chrissy Hayes.

În clipa următoare am şters-o de acolo. Nu eram sigură dacă o auzisem sau nu icnind uşor.

N-am mai întors capul să verific.

Cincisprezece

Îmi lăsa gura apă. Literalmente, mi se prelingeau pe buze picături de salivă.

Faptul că mă înapoiasem în vila lui Kash, care era pustie, şi acela că găsisem un calculator pe masa din bucătărie erau o mică victorie pentru mine. Aproape că-mi tremurau mâinile de nerăbdare la gândul că în dormitorul meu urma să fie instalat un mic birou şi că puteam să mă cufund în lumea mea în câteva clipe. Dar mai întâi trebuia să pun totul la punct.

Am găsit o măsuţă la subsol şi am tras-o în sus pe scări preţ de două etaje. Apoi am cărat un scaun, ceea ce mi-a fost mult mai greu. Eram deja istovită de când dusesem masa. Ar fi trebuit să-mi fie mai simplu să car scaunul, numai că avea rotile. Asta însemna că trebuia să-mi sucesc spinarea şi eu nu făcusem niciodată gimnastică. După ce am dus sus amândouă obiectele şi le-am amplasat într-un colţ, a urmat calculatorul. Pe el nu trebuia decât să-l instalez şi să-l bag în priză.

Trebuia să mă descurc cu o conexiune Wi-Fi, dar asta chiar înainte să încep să-mi fac munca de hacker.

Mai aveam nevoie de nişte accesorii. Erau absolut necesare.

Căşti, preferabil dintre cele de pus peste urechi, cu un fir lung de nouăzeci de centimetri. Erau cele mai ieftine de pe piaţă, dar cumva se vindeau cel mai bine. Cele sofisticate se stricau după vreo jumătate de an. Pe urmă, ceva de băut şi de ronţăit. Dacă urma să muncesc zi şi noapte, aveam nevoie de cafea şi băuturi energizante. Preferabil băuturi energizante, dar după ce scotocisem prin bucătăria lui Kash, constatasem că nu se dădea în vânt după ele. Erau ceva ce trebuia să-mi notez şi să cer. Până atunci, cafea. Multă, multă cafea.

Am desfăcut o pungă de chipsuri şi nişte bomboane. Eram gata de treabă.

Toate erau răspândite în jurul meu. Ghipsurile şi bomboanele trebuiau să fie pe masă. Băuturile, în stânga, pe la mijlocul tastaturii. Ghipsurile, chiar în spatele monitorului, tot în stânga. În dreapta aveam nevoie de mouse.

La sfârşit, ţinuta.

Aveam de gând să-mi pun nişte haine comode. Pantaloni moi de atletism, un maiou, sutien sport şi părul prins într-un coc neglijent. Uniforma perfectă.

După asta, conexiunea de internet.

Am cercetat reţelele şi mi-am dat seama care era principala reţea sigură, cea pe care probabil o folosea şi Kash, plus alte câteva similare. Administraţia domeniului îşi avea propria reţea. La fel şi personalul de la bucătărie.

Am parcurs lista şi am dat clic pe Hotboi2012. Instinctul îmi spunea că şi micul Ciclon dispunea de o reţea proprie, şi când am dat clic dreapta pe ea, mi-am dat seama că avusesem dreptate încă într-o privinţă. Nu era o reţea privată. Prin urmare, m-am putut conecta.

Am clătinat din cap dezaprobator:

— Măi băieţel... Mai ai câte ceva de învăţat.

I-am luat adresa IP, fiindcă era perfect disponibilă. Orice aş fi făcut eu, bănuiala ar fi căzut asupra lui. Nu mi se părea corect. Pe naiba! N-am mai stat pe gânduri, am mişcat mouse-ul şi am dat clic pe reţeaua pe care eram sigură că o utiliza Marie. Urma să-i folosesc adresa IP, deşi îmi pusesem în gând să intru în calculatorul ei. M-aş fi descurcat cumva.

M-am conectat şi m-am rezemat de spătarul scaunului.

Cu un zâmbet satisfăcut.

M-am apucat de treabă.

Doamna Quinn Francis era prima pe listă, asta,

fiindcă fusese ultima persoană pe care o întâlnisem. Nu era o ţintă dificilă şi n-a durat mult până când am intrat pe conturile ei de reţele sociale. I-am salvat jumătate dintre e-mailuri pe hardul meu şi i-am citit mesajele private. O voce în mintea mea îmi şoptea insistent că nu era corect ce făceam, dar n-am luat-o în seamă. Vocea era destul de stinsă şi trecuse mult prea mult timp de când mă găsisem în faţa unui calculator.

Următoarea ţintă era la fel simplă. De fapt, următoarele trei ţinte. Fraţii mei.

Am parcurs rapid conturile lor. Vocea din mintea mea începea să se audă ceva mai tare. Am simţit un nod în stomac la gândul de a citi e-mailurile lui Ciclon. Dar puştiul chiar avea o sumedenie! Nu era de mirare, dacă tot construia un iepure-robot. I-am dibuit calculatorul şi am salvat acel fişier pe telefon. Restul, pe hardul meu.

Aveam de gând să-l ajut. Aşa îmi spuneam.

Urma Seraphina, la care n-am găsit nimic interesant. Conversaţii cu prietenele. Fişiere întregi dedicate unor fotomodele masculine. Una dintre prietene avea un jurnal plin de meschinării şi, aruncând o privire, am văzut că ticăloasele astea mici erau răutăcioase faţă de colegii lor de clasă. Isuse! Evaluau pe fiecare după haine, tunsoare, comportament, prieteni, personalitate şi inteligenţă. La final exista şi o notă pentru cât erau de

„cool” şi – surprize, surprize! – numai fetele care erau moderatoare luau notă maximă.

Am citit evaluarea Seraphinei şi am studiat scorul final.

Avea zece la îmbrăcăminte, păr, comportament, prieteni. Patru la personalitate şi şase la inteligenţă. Nota pentru cât era de „cool” era cinci.

Am rămas perplexă. Seraphina putea să vadă toate aceste note. Apăreau pe reţeaua *ei.* Fetele acelea o evaluaseră astfel ştiind că ea avea să vadă notele.

N-o cunoscusem pe sora mea, dar, pe Dumnezeul meu, în mine vorbea cumva glasul sângelui. Toate jivinele alea mici tocmai intraseră pe lista mea de ţinte.

Nu mi-am vârât nasul în conturile de reţele sociale şi în e-mailurile lui Matthew. Era tot ce găsisem despre el, dar presupuneam că are un alt computer în locuinţa proprie.

Mai exista un membru al familiei, dar am ezitat. El era mahărul. Ţinta ultimă, drept care îl lăsam la sfârşit. Acum era momentul să mă ocup de o ţintă grea: Marie.

Am intrat în reţeaua administraţiei domeniului Chesapeake. Nu mi-a luat mult ca să descopăr fişierele lui Marie. De acolo mi-am croit drum în computerul ei personal. Dacă ar fi fost acum la calculator, ar fi putut vedea că cineva îl accesase.

Absorbită de aceste îndeletniciri, am pierdut

noţiunea timpului. Ştiam că-mi luase mai mult decât credeam, îmi dădeam seama după cât îmi înţepeniseră spatele şi gâtul. Fundul meu protesta şi el şi nu mă dusesem la toaletă de... habar nu aveam de când, dar aveam vezica plină. Nu am luat în seamă nimic din toate acestea şi m-am apucat iarăşi de treabă.

Am copiat toate fişierele lui Marie. Absolut pe toate. De astă dată n-a mai existat nicio voce care să-mi spună că nu era corect. Femeia asta mă jignise. În acel moment puţin îmi păsa dacă o făcuse cu bune intenţii. Mă rănise adânc când mă făcuse impostoare. Ei bine, scumpo, după seara asta vedem noi cine-i impostoare...

Închide calculatorul!

Monitorul s-a blocat şi a început să se închidă automat.

Nu, nu, nu.

M-am grăbit să plec de la calculator, cu inima bătând nebuneşte.

Mă descoperiseră. Chiar foarte repede. Eram pricepută, extrem de pricepută. Ştiam cum să-mi acopăr urmele. Utilizam portiţe de acces despre care alţii nici nu ştiau că există. Afară de cazul când... Ah, fir-ar! Am înghiţit în sec. Afară de cazul când tatăl meu îşi scrisese el însuşi programul de protecţie, dar cine făcea aşa ceva? Acum era prea mare ca să se ocupe de astfel de lucruri.

Şi totuşi... Monitorul pâlpâia. Îmi rămâneau doar câteva secunde ca să-mi şterg ultima urmă.

Patru.

Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Trei.

Am ţipat, mi-am dat scaunul în spate şi am început să tastez cu o viteză cum nu folosisem de ani de zile.

Doi.

— Nu!

Am sărit în picioare şi am smuls cablul din perete, întrerupând conexiunea. Apoi am încremenit locului, incapabilă să mă mişc.

Ce făcusem?

Mi-am dus o mână la frunte, simţind-o udă de transpiraţie. Pătrunsesem în lumea lor. Făcusem lucruri de care nici nu-mi dădusem seama. M-a cuprins o ruşine fără seamăn şi am căzut în genunchi, cu gura căscată, simţind nevoia de aer.

Ce făcusem? Oh, Doamne! Ce făcusem?

Fusesem jignită. Primisem jignirea. O înghiţisem. Dar faptul că o văzusem pe mama mea vitregă fusese prea mult. Gândul că mama mea s-ar fi comparat cu această femeie. Dorinţa de răzbunare mă orbise.

Nu... Nu gândisem. Plecasem din casa aceea furioasă la culme şi apoi nu am făcut decât să reacţionez. A trebuit să fac ceea ce am făcut, iar computerul îmi

fusese adus mie.

Dar la naiba!

Îmi tremurau mâinile. Şi genunchii. Nu eram în stare nici să mă ridic în picioare.

Vor şti că eu am fost. Nu aveau cum să nu afle. Un simplu mesaj de alertă trimis lui Kash, şi va şti şi el într-o clipă.

M-am uitat în jur. Trebuia să plec de acolo. Unde? Nu aveam nici cea mai mică idee. Dar trebuia să plec. Chiar în clipa aceea.

M-am străduit să mă ridic, am înşfăcat nişte haine din dulap şi le-am îndesat într-un sac de voiaj. Eram deja încălţată cu adidaşii. Poşeta. Portofelul. Câteva lucruri de strictă necesitate. Am scos telefonul şi l-am privit cu jale. Avea să-mi lipsească, dar însemna cea mai simplă cale de a mi se da de urmă.

Cum să ies de pe domeniu fără ştirea lor?

Ciclon spusese că avea loc un eveniment. Intenţionam să mă ascund în portbagajul cuiva. Odată ieşită de pe domeniu, aveam să mă gândesc la pasul următor. Partea bună era că-mi voi revedea mama.

Nu-mi venea să cred că făceam asta, dar după ce spărsesem sistemul lor de securitate, nu mă mai puteau ţine acolo. Vor refuza să mă mai ţină. Le făcusem o breşă cât toate zilele în sistemul de securitate. N-ar fi descoperit-o imediat, dar breşa exista.

M-am uitat la ceas şi am văzut că era aproape şase. Oare timpul trecuse chiar atât de repede? Uau! Când mă îndeletniceam cu aşa ceva, puteau să treacă zile întregi fără să-mi dau seama.

Nu conta.

Era timpul să plec.

Şase paşi. N-am apucat să fac mai mult. Am privit în urmă ca să mă asigur că uşa era închisă, dar n-am apucat să fac al şaselea pas, că m-am izbit de un piept vânjos şi două mâini m-au apucat de umeri. Am exclamat uluită în sinea mea şi am ridicat privirea.

O pereche de ochi furioşi mă pironeau în loc. Da. Ar fi trebuit să-mi ascult vocea interioară.

— Treci în casă! În clipa asta! s-a răstit Kash.

Urma să merg la închisoare.

Şaisprezece

— A intrat în toate calculatoarele noastre! *În toate!*

Şedeam la uşa unui birou dintr-o secţiune separată a domeniului şi o auzeam pe Quinn ţipând înăuntru. După întâlnirea noastră de pe coridor, nu mi-aş fi imaginat această latură a ei.

Dar iată că exista.

Kash spunea ceva.

— *Puţin îmi pasă!*

Am schiţat o grimasă. Ca să fiu cinstită, eram de părere că manifestarea asta era în bună parte dovada unei atitudini protectoare. Era furioasă când vorbea de fişierele proprii. Dar când a venit vorba de Seraphina, vocea ei s-a mai ridicat cu un decibel. Am auzit numele lui Matt şi ţipetele au devenit şi mai puternice. Iar când a ajuns la Ciclon... S-a dezlănţuit cu toată forţa. N-aş putea spune dacă din pricina faptului că era mezinul sau fiindcă era preferatul ei. După părerea mea, câte puţin din amândouă.

— ...să le recuperez.

— Fir-ar să fie, bineînţeles că ai să le recuperezi! s-a răstit ea.

Scaunul meu nici măcar nu era lângă uşă. Între mine şi uşă erau vreo cinci metri, dar când a intrat cineva şi am zărit-o pe Quinn pentru câteva secunde, am văzut că se afla tocmai în celălalt capăt al încăperii. Ţipetele ei răsunau cu adevărat impresionant. Fierbea, gata-gata să dea pe dinafară.

Kash a început din nou să vorbească. Nu auzeam ce spune. El era mai discret, dar din tonul lui îmi dădeam seama cât era de frustrat. După felul în care se purtase cu mine după ce mă prinsese, era la fel de supărat ca ea. Numai că se stăpânea. Din cele auzite stând acolo, ştiam că, de cum vom rămâne singuri, urma o nouă săpunea lă.

Asta, dacă mă mai prindea între patru ochi. Dacă mă reclamau sau mă dădeau afară, eram convinsă că Kash Colello îşi va găsi timp să-mi tragă un perdaf pe cinste. Totuşi, instinctul îmi spunea că, dacă cineva nedreptăţea o persoană aflată în grija lui, dădea de pământ cu vinovatul.

Am oftat şi m-am sprijinit cu capul de perete.

Doi paznici stăteau în poziţie de drepţi, câte unul la fiecare capăt al coridorului. Din pricina lor nu eram prea atentă, până am auzit:

— Prietena lui Kash, nu?

Ups, nu era a bună.

Matthew Francis venea drept spre mine, cu mâinile în buzunare, cu privirea aţintită asupra mea. Era îmbrăcat în jeanşi la modă, foarte strâmţi, un hanorac negru cu glugă şi mâneci lungi şi o şapcă de baseball trasă pe frunte.

Nu ştiam pe care dintre minciuni s-o debitez, aşa că am tăcut, măsurându-l cu o privire circumspectă.

În loc să se aşeze, a înşfăcat scaunul de lângă mine şi l-a întors astfel încât să mă poată privi drept în faţă. S-a aşezat călare pe scaun, cu braţele încrucişate pe spătar, cu capul aplecat spre mine ca să mă poată vedea mai bine.

Am lăsat ochii în jos.

Privirea lui era prea scrutătoare.

— Aiurea! a şoptit el.

— Cum?

Am ridicat ochii.

Nările i-au fremătat.

— Am zis „Aiurea!” Dacă Kash iese de acolo...

— *Puţin îmi pasă a cui fiică e, să plece de aici!*

— Nu ai autoritatea să ceri acest lucru.

Nu urletul lui Quinn ne-a făcut să tresărim, deşi urletul s-a auzit primul. Ceea ce ne-a uluit atât pe mine, cât şi pe fratele meu vitreg a fost răspunsul calm al lui Kash.

— Fără supărare, a replicat el, dar locul unde stă nu ţine nici de tine, nici de Peter, nici de altcineva. Decizia îmi aparţine. Şi eu decid că rămâne aici.

— Kash...

— Destul, Quinn.

S-a apropiat de uşă. Vocea lui a devenit mai tare şi mai clară.

— Am s-o pun să şteargă tot ce a copiat, dar de rămas rămâne acolo unde este. Punct.

— Kash! Nu pleca aşa, nu după toate câte a făcut. Kash!

El a deschis brusc uşa, m-a văzut, l-a văzut şi pe Matt şi şi-a trecut degetele prin păr.

— Să fiu al naibii!

Zicând acestea, s-a îndepărtat, pocnind din degete

spre mine.

— Urmează-mă. Acum! s-a răstit el, fără să se oprească din drum.

Matt s-a ridicat de pe scaun şi a pornit grăbit după noi.

— Hei, Kashy. Ce mai faci?

A zâmbit ironic şi şi-a vârât din nou mâinile în buzunare.

— Nu acum, Matt.

Ajungând la uşa care dădea în exterior, Kash s-a întors, m-a înşfăcat de braţ şi a deschis-o cu spatele. Era una dintre uşile acelea care se împing ca să se deschidă. Fără să piardă vreo secundă, m-a tras după el şi, de cum am ajuns afară, mi-a cerut să merg alături de el. M-a împins de la spate, dar când a văzut că ţin pasul cu el, şi-a luat mâna de pe mine. S-a aplecat puţin în faţă şi şi-a vârât mâinile în buzunare, la fel cum făcuse Matt când se apropiase de mine pe coridor.

Fratele meu n-a mai putut ţine pasul. A alergat ca să ne ajungă din urmă, ne-a depăşit şi a întors capul spre noi. Privirea lui juca, ba chiar sclipea. Zâmbea cu jumătate de gură.

— Deci. Putem vorbi despre fata asta misterioasă care stă la noi?

— Matt, nu începe! l-a avertizat Kash.

Matt nu i-a dat atenţie, ci mi-a zâmbit batjocoritor.

— Am putea face oficială relaţia asta? E sora mea pe bune sau doar soră vitregă? Despre ce vorbim aici?

— Matt! a mârâit Kash, prevenindu-l încă o dată.

Matt s-a apropiat prea mult de Kash. În loc să-l ocolească, Kash a ridicat mâna şi l-a împins într-o parte. Fără să încetinească pasul, exact cum făcuse în casă.

Râzând, Matt a început să meargă lateral, încrucişându-şi picioarele lungi.

— Hai, Kash. Doar e aici. Aici nu vine nimeni. Ce a făcut, tot secretul ăsta care o înconjoară... Poate mă hazardez, dar e limpede cine-i taică-său. Mai degrabă mă şochează că nu m-am prins mai devreme.

A mijit ochii spre mine.

— Pare de vârsta mea, deci a fost cumva concepută cam când s-a sfârşit divorţul tatei? Poate în intervalul de după naşterea mea? Am auzit că a existat o perioadă de cinci ani când relaţia dintre părinţii mei n-a fost prea grozavă. Ştii, mama suferea de depresie postnatală şi tata a început s-o înşele. A fost tare urât pentru amândoi.

Mama lui Matt suferise de depresie postnatală?

— Încetează, Matt. Vorbesc serios.

Ne apropiam de aleea pietruită de lângă vilă. Nu ştiu cum de ajunsesem atât de repede, dar presupuneam că Kash cunoştea nişte scurtături. Ajungând la uşă, *a* trecut în faţă. A deschis uşa, *a* intrat primul şi s-a dat

deoparte. Am intrat şi eu, iar el a întins o mână, păşind în spatele meu ca să-l înfrunte pe Matt.

— Am spus nu.

Tonul lui redevenise la fel de autoritar ca atunci când discutase cu Quinn ceva mai devreme. Matt s-a tras înapoi din reflex, iar Kash *a* intrat din nou, fără un cuvânt, după care *a* închis şi *a* încuiat uşile de sticlă.

Matt *a* rămas cu gura căscată.

— Haida-de! Glumeşti?

A ridicat mâinile exasperat.

— Haide!

Kash *a* apăsat un buton din perete, coborând două draperii, astfel încât Matt nu mai putea vedea deloc înăuntru. Am rămas doar noi doi, iar Kash s-a răsucit spre mine cu o privire furioasă.

Mi s-a făcut inima cât un purice.

Nu era deloc de bine.

— Îmi pare rău...

El *a* ridicat mâna cu un gest brusc, în timp ce cu cealaltă îşi masa fruntea.

— Scuteşte-mă!

M-am supus. Mi-am ţinut gura, m-am trântit pe o canapea şi l-am scutit.

Şi-a pus mâinile în şolduri, continuând să stea cu privirea în podea. Nu se mişcase din dreptul uşii şi, când s-a urnit de acolo, *a* vorbit cu glas coborât.

— N-ai idee cu ce mă ocupam când am primit telefon cu două ore mai devreme. Când mi s-a spus că s-a produs o breşă în sistemul de securitate. Au descoperit-o şi au găsit sursa. Au mai existat astfel de situaţii şi de regulă nu ne mulţumim să le rezolvăm. Preferăm să eliminăm complet riscul. Asta au făcut şi ei. Dar deşi de obicei se mişcă repede şi descoperă rapid sursa, acum au pierdut timp pentru că de data asta hackerul... îşi instalase propriul sistem de securitate. Hackerii îşi instalaseră propriul *lor* sistem. Aşa s-au referit la tine nişte experţi în calculatoare care se numără printre cei mai buni din lume. Lucrează pentru tatăl tău, care *este* cel mai bun şi au declarat, citez: „Indivizii ăştia lucrează probabil în echipă. Se mişcă repede şi-şi asigură protecţie într-un ritm pe care nimeni nu-l poate realiza individual. Nu-i o singură persoană. E o echipă. Unul dintre experţi mi-a raportat că operaţiunea fusese probabil pregătită luni la rând, că nu era toana unui copil supărat...”

Am sărit în picioare.

— Nu sunt un copil!

— Aşa te porţi!

N-am avut replică. Avea dreptate. Doar am oftat.

— Situaţia mă depăşeşte. Sunt...

— Te înţeleg. Crede-mă că da!

A început să se plimbe prin încăpere, tot cu capul în

pământ, masându-şi ceafa cu o mână.

Îl simţeam cât era de epuizat. Epuizat şi frustrat. Abia atunci i-am remarcat ţinuta. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Pantofi negri. Pantaloni negri. Cămaşă neagră cu mâneci lungi. Tot. Negru. Ceva îmi părea familiar. Ceva din felul lui de *a* fi, felul în care stătea, vocea, hainele... Dar nu puteam spune exact ce anume.

— Dumnezeule, Bailey!

S-a oprit în loc, cu capul ridicat, cu o privire care mă ardea, care trecea prin mine.

— O zi! O singură zi, şi intri în sistemul lor de securitate ca în brânză. De parcă ar fi Halloween şi n-ar trebui decât să-ţi pui costum şi să baţi la uşă ca să capeţi nişte dulciuri. O singură persoană. Într-o singură *după-amiază*! Le-a luat trei ore ca să-ţi dea de urmă. Trei ore.

Aveai un sistem de protecţie atât de bun, încât au fost nevoiţi să-şi închidă propriile programe, fiindcă viruşii tăi erau foarte buni. Unul dintre cele mai bune sisteme de protecţie din lume, şi tu îi pui cu botul pe labe într-o zi. În mai puţin de o zi.

Nu-mi dădusem seama că provocasem atâtea pagube.

— Îmi pare rău, am şoptit răguşit şi m-am aşezat.

— Ce a fost în capul tău?

A făcut un pas spre mine.

— Voiai să atragi atenţia asupra ta? Tatăl tău nici măcar nu-i aici. E în Noua Zeelandă. Voiai să-ţi iei revanşa? ziceai că unii ţi-au spus nişte lucruri urâte. Pe ei voiai să te răzbuni? Ai accesat e-mailurile şi reţelele sociale ale fraţilor tăi. Ai copiat jurnalul on-line al Seraphinei. De ce ai făcut asta? Acum plânge în hohote. Plânge! Am auzit-o plângând când m-a sunat Quinn. Se simte umilită de ce ai văzut tu acolo. Marie...

S-a oprit o clipă şi a răsuflat adânc. A continuat ceva mai calm, dar nu cu mult.

— Marie spune că i-ai şters tot din computer. Că i-au dispărut toate fişierele. Ai luat tot şi i-ai lăsat pe monitor doar un semn obscen cu degetul mijlociu, care-i apare de fiecare dată când vrea să introducă parola.

De data asta mi-am muşcat buzele.

Nu era amuzant.

Nu. Deloc.

Am început să tuşesc, amintindu-mi cum râsesem de una singură în timp ce programasem semnul respectiv. Dar povestit de Kash, amănuntul nu era câtuşi de puţin amuzant.

Ba era. Rău de tot.

Am tuşit din nou, ca să-mi înăbuş râsul. Dacă aş fi râs, nu s-ar fi terminat bine.

— Da, am...

Kash *a* pufnit.

— Nici măcar nu pari să regreţi. Vorbeşti de parcă ţi-ai cere scuze că ai apărut la jumătate de oră după ce s-a dat stingerea. Eu nu sunt tatăl tău. Nu-i o situaţie care să se încheie cu o simplă pedeapsă. Cu dovezile pe care le avem, poţi face închisoare. Atât e de grav. Tatăl tău are fişiere în computerele astea. Fişiere de securitate naţională. Ai lansat un atac care le-ar fi putut compromite. La un simplu cuvânt al meu, dacă îmi dau acordul, avocaţii tatălui tău vor lua măsuri. Ai putea fi săltată de poliţie şi nu ţi-ai mai vedea mama niciodată.

Am simţit că mi se scurge tot sângele din mine. Pornirea de *a râde a* dispărut şi în locul ei s-a instalat spaima, o spaimă adevărată. Am simţit stropi de sudoare rece la ceafă.

Avea dreptate.

Avea mare dreptate. Cunoşteam legea. Cunoşteam riscurile. Ştiam că tata avea contracte cu guvernul. Nu mă jucasem cu un oarecare. Spărsesem sistemul unui profesionist, un profesionist important şi puternic, care avea sau nu avea sentimente faţă de mine. Sinceră să fiu, bănuiam că nu avea. Eram un risc pentru imperiul lui.

— E în Noua Zeelandă? am întrebat.

— Poftim?

— Mai devreme a avut loc un eveniment. Credeam...

— A fost un dineu de caritate. Quinn e implicată în multe organizaţii nonprofit. Dar nu. Tatăl tău n-a participat.

Oh!

Mi-am înghiţit nodul din gât.

Ce-mi păsa mie?

N-ar fi trebuit să-mi pese. Adică... da, oare de ce-mi păsa atât de mult?

Kash a oftat.

— Ai vrut să atragi atenţia tatălui tău.

— Nu, am răspuns eu repede.

Prea repede.

— Dacă asta ai vrut să faci, e în regulă.

Doamne!

M-a năpădit iar un val de ruşine. Eram copleşită. Avea dreptate. Mă purtasem ca un copil. Aveam aproape douăzeci şi trei de ani şi mă comportasem ca o adolescentă rebelă. Echivalentul băuturii în exces, al drogurilor şi vitezomaniei, adică ce ar fi făcut nişte copii de bogătani. Nu eu. Eu le spărsesem internetul. Practic, mă dusesem în casa lor şi, în loc să bat la uşă ca orice om normal, dădusem foc casei.

— Îmi pare rău.

El a tăcut o clipă.

— Chiar îmi pare rău.

Mi-am netezit bluza cu palma, apoi am ridicat din nou privirea.

Stătea cam la un metru de mine, cu braţele încrucişate la piept, cu sprâncenele împreunate. Nu mă credea.

— Îmi pare sincer rău, am repetat. Nu... nu m-am gândit. Şi ai dreptate. Mi s-a spus să plec de unde am venit, cam asta era esenţa, şi atunci am reacţionat. Eram furioasă, mă simţeam jignită şi am ripostat în felul în care *pot* eu să ripostez. Regret din toată inima.

Pieptul lui s-a ridicat încet. A tras aer în plămâni, apoi i-a dat drumul afară la fel de încet. A clătinat din cap.

— Ştiu. Se vede.

Privirea i s-a îmblânzit. Cutele din jurul gurii s-au netezit.

— Uite care-i treaba, nu li se va spune cine le-a spart sistemul. Nu vor şti că a fost mâna ta.

— Matt ştie.

— Matt nu ştie nimic. Matt o să ştie ce am să-i spun eu să ştie.

Vorbise repede, cu o undă de violenţă în glas, şi iar am avut senzaţia aceea familiară. Felul în care rostise cuvintele, privirea aceea rece... Ce anume nu reuşeam să-mi amintesc?

— Trebuie să pui la loc tot ce ai luat şi să ştergi copiile

pe care le-ai făcut. Până acum echipa noastră *a* reuşit să elimine aproape toţi viruşii din sistem. Restul... ai să accesezi sistemul şi ai să-i elimini tu.

— Să accesez sistemul? Ce tot zici acolo?

Nu... Nici vorbă. Mi-a aruncat o privire plină de subînţeles.

Am făcut ochii mari.

— Adică să intru în camera lor de pază şi să folosesc unul dintre computerele de acolo?

Nu ştiu dacă salivam la gândul că voi vedea cu ce lucrează ei sau dacă mă temeam că voi da ochii cu ei.

— Quinn vrea să pleci de aici. Eu n-am să îngădui asta. Dar n-ai să mai poţi umbla de capul tău, nu înainte de *a* recâştiga încrederea.

— Încrederea? A cui încredere?

— *A mea.*

Privirea i s-a aprins din nou, arzându-mă ca un fier roşu.

— Va trebui să-mi recâştigi încrederea. După ce elimini viruşii, îţi vei pierde dreptul de a umbla cu calculatoare...

— Nu poţi să-mi faci una ca asta! Trebuie să lucrez la proiectul meu. Eu...

M-am ridicat brusc în picioare.

— Ba uite că pot.

S-a ridicat şi el. Am rămas amândoi faţă în faţă.

Nu m-am clintit din loc. Nici el. Aproape că ne atingeam. Ne pironeam cu privirea unul pe celălalt, amândoi furioşi, răsuflând precipitat. Şi, dintr-odată, am simţit că mă înfierbânt din cu totul alt motiv.

Pentru numele lui Dumnezeu!

Trebuia neapărat să mă uit în altă parte. Trebuia. Dar nu puteam.

Doream să întind mâna. Doream să-l ating şi privirea mi-a coborât spre pieptul lui. Vedeam cum i se mulează perfect cămaşa pe trup şi-mi imaginam cu disperare ce aş fi simţit dacă s-ar fi lipit de mine. Puternic, ferm. Mai devreme crezusem că nu are pe el niciun dram de grăsime şi acum tânjeam să-mi verific teoria.

Kash a rupt primul vraja şi s-a tras înapoi.

— Uite care-i pedeapsa ta, *a* spus el cu glas răguşit. Ai să rămâi în casa asta. Nu poţi să te plimbi pe domeniu decât însoţită de un paznic, iar când voi simţi că pot avea încredere în tine, ai să-ţi recapeţi treptat libertatea.

— Dumnezeule mare! am exclamat, fără să-mi dau seama dacă reacţionam la pedeapsă sau la altceva.

Am făcut un pas înapoi, răsuflând şi mai adânc. Simţeam nevoia să-mi limpezesc mintea, fiindcă mi se învârtea capul.

— Închisoare, *a* spus el. Ai putea să dispari şi să nu se mai audă de tine niciodată. E o măsură drastică, dar

într-un fel ar rezolva problemele tatălui tău într-un mod mult mai simplu pentru noi. Trebuie să înţelegi limpede de la ce te scap. Quinn vrea să pleci de aici. Nu dă doi bani pe protecţia ta. Eu mă ocup de asta. Eu. Ai să faci ce ţi se spune, fără să strâmbi din nas, altfel, Bailey, îţi jur că aici poţi s-o păţeşti în multe feluri. Niciunul dintre ele prea plăcut. Asta-i situaţia.

Exact astea au fost vorbele lui.

OK.

Mă usturau.

Îmi dorisem o vară întreagă în faţa calculatorului. Îmi dorisem să încep lucrul la proiectul meu, iar acum nu puteam face nimic din toate astea. O dădusem în bară, dar, fir-ar să fie de treabă, era o gălușcă greu de înghiţit.

A vrut să se îndepărteze, dar s-a oprit în loc. Stătea pe jumătate întors spre mine, cu capul dat pe spate, măsurându-mă cu ochi care aruncau scântei.

— Nici n-ai întrebat cine *a* observat primul breşa din sistemul de securitate.

Nu ştiu de ce, dar am simţit un nod în gât.

— Cum adică? Credeam că m-a detectat sistemul.

Telefonul i-a bâzâit în mână, dar el nu i-a dat nicio atenţie.

— Le-ai dezactivat alarma aproape imediat. Dar *a* existat cineva care şi-a dat seama că ai accesat sistemul.

Dacă n-ar fi fost el, cine ştie când şi-ar fi dat seama echipa că intraseşi în sistem. Quinn şi fraţii tăi n-au ştiut decât în momentul în care li s-a spus să-şi verifice conturile. Erau la calculator în acelaşi timp cu tine, văzându-şi de ale lor.

A tăcut o clipă şi *a* închis ochii pe jumătate.

— E vorba de aceeaşi persoană care te-a blocat pe tine.

Am simţit iar fierbinţeala. Cobora din gât spre stomac până în tălpi, prelingându-se de-a lungul picioarelor şi alertându-mi fiecare nerv.

— Cine?

Un fulger s-a aprins în ochii lui Kash. De ameninţare, de avertisment, dar nu numai. Nu eram foarte sigură ce anume. Apoi *a* spus:

— Tatăl tău. El e cel care te-a detectat. Ţi s-a împlinit dorinţa.

Mi-a stat inima în loc.

El s-a uitat la telefon.

— Tatăl tău vine încoace. În clipa asta e în avion.

Şaptesprezece

Îmi crescuse adrenalina.

Venea încoace. Idolul copilăriei mele. Donatorul meu de spermă. Am trecut prin toate stările de spirit:

entuziasm, teamă, ură, furie, nerăbdare şi iarăşi entuziasm. Indiferent ce se întâmplase acasă, indiferent cât o rănise pe mama...

Dar stai aşa! Frână! Aşteaptă niţel.

O făcuse să sufere pe mama.

Asta le întrecea pe toate.

Din clipa în care mi-am amintit de ea, spaima mi-a cuprins sufletul. În timpul nopţii şi pe toată durata zilei următoare. Stăteam ca pe ghimpi, aşteptându-mă ca din clipă în clipă să-mi bată la uşă un paznic.

Dar n-a venit nimeni.

Nici telefonul n-a sunat.

Kash *a* trebuit să se înapoieze acolo unde fusese înainte de incidentul cu spargerea sistemului şi nu mi-a trimis nici el vreun mesaj.

Nimic. Tăcere radio. Sau tăcere de puşcărie. Eram la *carceră.*

În prima zi am aşteptat de dimineaţă până seara. Am aşteptat să-mi cunosc tatăl. Am aşteptat ca Matthew să se furişeze până la mine. Am aşteptat să apară Kash şi să mă certe pentru ceva. Am aşteptat, am aşteptat, am aşteptat. Dar *a* doua zi am aşteptat ceva mai puţin.

În după-amiaza aceea m-a cuprins plictiseala. O plictiseală cumplită, sumbră, care îmi măcina sufletul. M-am dus până în garajul lui Kash să văd ce piese se găseau acolo, dacă existau niscaiva sârme. Poate era

timpul să construiesc un robot ca să-i ţină de urât iepurelui-robot al lui Ciclon, iar în clipa în care mi-a venit ideea, mi-am amintit că salvasem tot fişierul lui.

Era fişierul salvat pe telefon, nu pe calculator şi nici pe internet. Telefonul era unicul obiect la care aveam încă acces. Când îl văzusem, reacţionasem din reflex. Ştiam că voi vrea să-l citesc mai târziu, poate chiar înainte de culcare. Era versiunea mea de lectură înainte să adorm.

Kash nu-mi spusese că n-aş avea voie...

Ba, de fapt, îmi spusese, dar oare ar fi fost chiar atât de supărat dacă aruncam un ochi ca să-l ajut pe Ciclon? Îmi interzisese să folosesc conexiunea Wi-Fi. Teoretic, telefonul meu nu mai avea Wi-Fi. Dispunea de conexiune prin satelit, dar eu respectam înţelegerea. Îmi ceruse să nu mai folosesc computere. Era greu. Dureros. Dar îmi ţineam promisiunea.

Aşadar, în seara aceea m-am cuibărit în pat şi am început să citesc.

Am continuat să citesc fişierul lui Ciclon toată noaptea, până mi-am dat seama că se făcuse ora trei. Mai exact, trei şi treizeci şi două de minute. Am pus deoparte telefonul. Îmi chiorăia stomacul. Nu i-am dat atenţie şi m-am pregătit de culcare. M-am spălat pe faţă şi pe dinţi, mi-am pus o pijama şi m-am vârât sub cuvertură... de unde am întins iar mâna după telefon. Şi

atunci am văzut un mesaj care îmi scăpase cumva mai înainte.

Am dat clic pe el şi am constatat că era de la Kash.

Camerele de supraveghere arată că ai fost cuminte. Ai umblat cumva la ele?

Am pufnit în râs, apoi mi-am şters zâmbetul de pe faţă. Întrebarea n-ar fi trebuit să mi se pară atât de amuzantă.

Sunt cuminte. Citesc pe telefon, dacă vrei să ştii exact ce fac.

Un bâzâit a anunţat un nou mesaj de la el.

Cineva va veni mâine-dimineaţă imediat după ora şapte. Vei fi condusă la birouri, ca să dregi ce ai stricat.

Alt bâzâit.

Te duci. Ştergi tot. Te înapoiezi acasă.

Al treilea bâzâit.

Tatăl tău a fost nevoit să se oprească la Washington cu treburi. Ca să ştii.

Oh! Asta...

Nu. Pentru mine nu conta. O făcuse pe mama să sufere. Era singurul lucru de care îmi păsa în clipa aceea.

OK.

Am început iar să citesc, dar m-am întrerupt şi am scris un nou mesaj. Nu m-am putut abţine.

Eu: *Ai încălcat o regulă de bază.*

Kash: *Care anume?*

Eu: *Nu m-ai întrebat ce citesc. Nu poţi să ai atâtea cărţi în bibliotecă fără să-ţi placă să citeşti. Ar fi trebuit să cunoşti regula.*

Kash: *Ştiu deja ce citeşti şi m-ai minţit.*

Am fost cât pe ce să scap telefonul din mână. Cum oare...

Brusc, mi-am dat seama. Uitasem pentru o clipă. Am înjurat şi am scris alt mesaj, tastând furioasă literele.

Eu: *Nu-i corect. Nu-i cinstit. Nu am deloc intimitate.*

Kash: *Ţi-ai pierdut dreptul la ea.*

Alt bâzâit.

Kash: *Câştigă-ţi-o. Câş-ti-gă-ţi-o.*

La asta n-am mai avut răspuns, aşa că n-am mai trimis niciun mesaj – şi nici el. Am oftat, mi-am pus capul pe pernă şi mi-am tras cuvertura până sub bărbie. Mi-am scos braţele peste ea şi mi-am luat iarăşi telefonul.

În noaptea aceea am citit aproape tot fişierul. La ora cinci dimineaţa am terminat în sfârşit de citit.

În dimineaţa aceea m-a trezit soneria de la uşă.

De fapt, m-a trezit cel care sunase.

În pragul casei lui Kash stătea Peter Francis.

Kash spusese „cineva”.

Ei bine, chiar era cineva.

Aşa sperasem şi eu, dar cumva presupusesem că va fi un paznic. Ei bine, nu.

Tat... vreau să zic Peter Francis.

Chiar el în persoană.

Nu trebuia să leşin. Nu. Cu niciun chip.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul şi, Dumnezeule, îmi transpiraseră palmele. Oare când se întâmplase asta?

Am tăcut, fiindcă cel care trebuia să vorbească era el. Venise. Fără îndoială că era furios. Iar eu mă găseam în faţa lui. Copilul rămas pe dinafară, care îşi făcuse de lucru cu sistemul lui de securitate cibernetică, astfel că fusese nevoit să ia avionul până aici doar pentru mine.

Ar fi trebuit să fiu din cale-afară de bucuroasă.

OK. Cumva eram.

Era tatăl meu. Ce mama naibii?

Iar îmi simţeam palmele umede.

Fusese idolul meu încă de când eram mică. Veneraţia nu dispare cu una, cu două. Rămâne în sânge. Dar mi-am amintit rapid toate împrejurările şi că nu eram bine-venită aici, ceea ce mi-a mai domolit entuziasmul.

Să stau nemişcată. Să tac. Puteam face asta.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

El mă fixa cu privirea, studiindu-mă. La rândul meu, îl studiam şi eu. Părul negru. Nuanţa albăstruie. Ochii căprui ca ai mei.

Îi moştenisem mintea strălucită.

Era donatorul meu de spermă. De asta eram sigură.

Era mai înalt în realitate.

Cunoşteam toate datele lui personale. Îi cunoşteam greutatea: 95 de kilograme. Înălţimea – exact un metru optzeci. Probabil se bărbierea o dată pe zi şi, cum apăruseră nişte fire răzleţe, mi-am imaginat că în dimineaţa aceea sărise peste bărbierit.

Era unul dintre cei mai puternici magnaţi în lumea ciberneticii.

Aproape că începusem să gâfâi.

— Eşti gata?

Atât. Erau primele cuvinte pe care tatăl meu mi le adresase vreodată.

Dacă eram gata?

Am clipit. Poate nu auzisem bine.

— Poftim?

El a făcut un pas în spate, s-a dat deoparte şi a făcut un semn spre clădirea principală.

— Kash mi-a spus că tu ai să rezolvi problema, pentru că poţi s-o faci cel mai rapid. Eu am să te urmăresc cum lucrezi.

Să mă urmărească.

Deci mă va duce acolo, mă va urmări şi pe urmă ce?

— Serios? Asta-i tot ce ai să-mi spui?

El s-a foit, cu capul în pământ, şi şi-a strâns buzele.

— O parte dintre stricăciunile pe care le-ai pricinuit trebuie reparate urgent. Tu ai spart sistemul. Kash are dreptate. Eşti cea mai în măsură să-l restabileşti. Aş putea şi eu, dar ar dura mai mult.

Fusese ideea lui Kash? Crezusem că e a lui Peter.

Peter s-a întors să plece, apoi s-a oprit. Mă aştepta. Nu s-a mai uitat la mine, dar tăcea. Am recepţionat mesajul fără cuvinte. Am oftat adânc şi l-am urmat.

Aveam inima frântă.

În timp ce mergeam, simţeam cum mă desfac în bucăţi care lăsau o dâră în urma mea.

Venise aici cu treabă. Pentru o mizerie de *urgenţă.* Pentru că eu eram capabilă să restabilesc sistemul mai repede decât el.

Simplul gând a mai desprins o bucată din mine.

Am continuat să mergem, în timp ce mii de gânduri se învălmăşeau în mintea mea.

Ar fi trebuit să-i cer să-mi explice tot.

Ar fi trebuit să-i cer socoteală pentru Chrissy, că o părăsise, să-l întreb din ce motiv. Să-l întreb care era motivul pentru tot. Ştiuse de mine? Nu ştiuse? Dacă ştiuse, de ce nu încercase să ia legătura cu mine? De ce nu încercase să-mi vorbească? Sau măcar să-mi trimită câteva rânduri? Ceva. Orice.

De ce nu eram suficient de bună?

Ce nu era în regulă cu mine?

De ce nu mă iubea?

Toate aceste întrebări se ciocneau una de alta în mintea mea, dar în acelaşi timp înregistram totul despre el.

Mergeam alături de tatăl meu. Fie că după asta aveam să-l plac sau nu, să-l iubesc sau nu, să-l urăsc sau nu, era o zi pe care aveam să mi-o amintesc toată viaţa.

Urma să-mi rămână întipărită în minte, şi nu datorită memoriei mele fotografice. Era o zi pe care orice copil în locul meu, uitat sau abandonat, şi-ar fi amintit-o până în ziua când avea să închidă ochii.

Nu era îmbrăcat ca un om de afaceri – sau poate că da. Purta pantaloni kaki. O bluză bleumarin de trening. Dedesubt se vedea un guler alb, deci o cămaşă albă şi frumoasă, care putea fi fără mâneci.

Un Rolex Daytona la încheietura mâinii. Cu brăţară de aur.

Verighetă.

În picioare, adidaşi Nike.

Îşi pieptănase părul într-o parte. Se vedea cărarea în locul unde şi-l dăduse într-o parte cu degetele. Era bronzat la faţă. Şi pe mâini. Stătea mult în soare, poate jucând golf. Nu ştiam. Mi-am amintit articolul dintr-o revistă unde scria că-i place să vâslească.

Cine mai vâslea dintre cei de aici?

Păi, poate el.

Totuşi, înclinam mai curând spre varianta jocului de golf. Locuinţa lui era în mijlocul terenului privat de golf.

Mergea cu pas uşor săltat, care îl propulsa, făcându-l să meargă şi mai repede. Parcă simţind că-l priveam, şi-a vârât mâinile în buzunarele bluzei de trening. Şi-a lăsat bărbia în piept. Cu umerii aduşi în faţă, a iuţit pasul.

Voia să termine cu asta.

Voia să termine cu mine.

A trecut pe lângă clădirea principală, a ocolit-o şi s-a îndreptat spre construcţia cu trei garaje pe care o zărisem când fusesem adusă aici. Când ne-am apropiat, s-a deschis uşa din spate. A ieşit un paznic, care ne-a ţinut uşa să intrăm.

Totul fără un cuvânt. Paznicul nici măcar nu l-a privit în ochi.

Peter a pornit înainte, iar eu în urma lui.

M-am oprit în prag şi am ridicat privirea către paznic. Nu ştiu nici eu de ce. Poate voiam să memorez şi chipul lui.

Sau poate aveam nevoie de încă o secundă ca să-mi amintesc de dimineaţa asta.

Ora şapte.

Aerul cam răcoros.

Cerul plumburiu.

Am auzit păsări. Măcăit de raţe. Ciripit de păsărele.

Am simţit o pâclă plutind în jurul meu. Semn că mai târziu avea să plouă.

Aşa era dimineaţa în care mergeam lângă tatăl meu.

Dimineaţa pe care voiam să mi-o întipăresc în memorie, fiindcă în momentul când aveam să intru acolo şi să mă aşez în faţa unui calculator, mi s-ar fi şters din gând. Urma să mă las absorbită de lumea ciberneticii şi toate celelalte aveau să dispară. Aşa că am tras aer în piept, am aşteptat o clipă, ştiind că totul fusese înregistrat de memoria mea pentru totdeauna, apoi am păşit înăuntru.

El mă aştepta cu o expresie ciudată pe chip.

Mi-am plecat capul, ferindu-mi privirea.

El a deschis o uşă. Am intrat, constatând că era sala principală de control.

Aici era lumea mea, raiul meu.

Computerul principal fusese deja pornit. El s-a oprit în uşă. După asta n-a mai fost nevoie de cuvinte.

M-am aşezat şi m-am tras mai aproape de computer. Aveam nişte căşti la îndemână şi după ce m-am apucat de treabă cineva mi-a adus cafea. Nu cerusem cafea şi am ştiut că n-o adusese el, pentru că am văzut o mână delicată, dar am băut. Şi mi-am văzut de lucru.

Mi-a luat o oră să pun totul la loc în fişierele lui

Ciclon. Treizeci de minute pentru cele ale lui Matt. Patruzeci şi două pentru Seraphina. Patruzeci şi unu de minute pentru Quinn. Nu-mi plăcea deloc, dar am mai petrecut un ceas restabilind totul pentru Marie.

Nu intrasem în sistemul lui Peter.

Făcusem ce se cerea de la mine. Restabilisem tot. M-aş fi putut ridica de la calculator, l-aş fi putut închide şi m-aş fi putut întoarce la vila lui Kash.

N-am făcut nimic din toate astea.

Aproape fără să mă gândesc, degetele mele au început să tasteze. Am făcut alte lucruri. Le-am consolidat sistemele de protecţie. Le-am instalat o surpriză: un nou program de securitate. În caz că cineva ar fi încercat să spargă iar sistemul. Pe urmă am început să scriu codul care trebuia să închidă breşele de care mă folosisem în ajun.

Am securizat adresa IP a lui Ciclon.

Am dublat siguranţa întregului sistem, ba chiar am instalat un sistem care ar fi detectat pe cineva care ar fi făcut la fel ca mine şi ar fi alertat întregul sistem de securitate.

În tot acest timp, el a stat în spatele meu. Ştiam, pentru că-l simţeam. Erau momente când uitam că e acolo, dar cel de-al şaselea simţ nu-mi dădea pace şi simţeam că mă studiază. Nu s-a clintit nicio secundă din locul unde stătea, aşa că a trebuit să-mi văd de

treabă cu el acolo.

Am băut patru cafele şi două băuturi energizante.

Când am terminat, m-am ridicat de la calculator şi am dat fuga la baie. Vezica mea stătea gata să plesnească. Stând pe toaletă, mi-am făcut un calcul. În şase ore, îi reparasem şi-i îmbunătăţisem sistemul. Începusem după ora şapte, iar acum era aproape două după-amiază.

De ce făcusem asta? De ce-l ajutasem să îmbunătăţească ceea ce-i asigura existenţa?

Nu voiam să ştiu răspunsul şi nici să mă gândesc la el, dar nu mă puteam abţine. Aprobare. Voiam aprobarea lui. Şi când mi-am dat seama de asta, mi-a fost ruşine.

El mă abandonase.

N-ar fi trebuit să tânjesc după aprobarea lui sau după altceva. N-ar fi trebuit să-mi doresc să mă accepte. N-ar fi trebuit să tânjesc după nimic. Era limpede că nu aveam să le obţin, altfel ar fi spus ceva înainte să mă aducă aici sau pe drumul încoace.

Tăcuse tot timpul şi totuşi... Alt gând care nu-mi dădea pace. Stătuse în spatele meu preţ de şase ore, urmărindu-mi fiecare gest. Cine ar fi făcut aşa ceva?

Nu băuse nimic. Nu mâncase nimic. Aş fi observat, fiindcă, deşi nu-mi plăcea deloc, fusesem tot timpul conştientă de prezenţa lui.

Nu ieşise din încăpere ca să meargă la baie sau să dea vreun telefon. Nimic. Nu-l auzisem trimiţând vreun mesaj.

Asta însemna ceva. Nu?

Trebuia să însemne ceva. Faptul că stătuse în picioare şi mă urmărise cum lucrez, fără să se urnească de acolo, însemna ceva.

Sau poate iar îmi făceam speranţe şi trebuia să mi le reprim. Da. Asta era. Trebuia să le stârpesc din rădăcină. Era meseria lui. Meseria mea. Voia să vadă de ce sunt în stare.

De asta stătuse cu ochii pe mine.

Mda.

M-a cuprins amărăciunea. Mă durea sufletul. Dar era explicaţia cea mai plauzibilă.

Era vorba de afaceri. De afacerea lui. Era unicul motiv pentru care nu se clintise din loc în timp ce eu lucram.

Am ieşit de la toaletă şi m-am spălat pe mâini. Îmi târam picioarele de parcă aş fi călcat pe ciment încă moale. Îmi venea greu să păşesc. Când am ieşit pe coridor, el nu mai era acolo.

Exact.

Am avut dreptate.

Dar terminasem, deci mă puteam înapoia la vilă. Am pornit spre ieşire şi, când m-am apropiat de uşă, am

auzit voci.

— La naiba, tată! Asta ai făcut azi?

Am întins mâna ca să apăs pe clanţă.

— Potoleşte-te, Matthew. Am vrut să văd cu ochii mei de ce e în stare.

M-am oprit şi am aşteptat, ţinându-mi respiraţia.

Amândoi erau nervoşi. Se răsteau unul la altul. Dar în timp ce vocea lui Matt suna iritată, a lui Peter trăda altceva... poate nedumerire?

A continuat să vorbească.

— Are talent. Un talent incredibil. Regret că tu n-ai fost aşa dotat.

Matt a pufnit dispreţuitor.

— Păi, sigur. Ţi-a făcut praf sistemul şi acum eşti în extaz cât de grozav ţi l-a reparat la loc. Pe lângă asta, stai aici şi-mi spui că sunt un ratat. Foarte frumos, tată. Foarte frumos. Eşti un tată tare bun şi iubitor.

— Nu asta ţi-am spus, dar ai dreptate. N-am nevoie de un fiu care chefuieşte la orice oră din zi şi din noapte, care n-are decât o singură îndatorire şi care nu-şi poate face ordine în viaţă. Jumătate din timp munceşte Kashton pentru tine...

Matt a scos un hohot de râs aspru, care a sfâşiat tăcerea, parcă trecând prin mine.

— Dumnezeule! Isuse! Crezi că Kash face numai munca *mea?*

Tonul lui devenise batjocoritor. Şi muşcător.

— Amândoi ştim că jumătate din afacerea ta e administrată de el.

— Una!

Răcnetul neaşteptat al lui Peter m-a făcut să sar ca arsă.

— O singură îndatorire! Nu trebuie să te ocupi decât de un afurisit de hotel. Nici asta nu faci. Ai directori care se ocupă. Care trebuie să-ţi dea ţie raportul, dar am stat lângă Kashton când i-au raportat lui. N-ai decât un hotel în grijă şi nici pe ăsta nu-l administrezi cum trebuie. Al cui fiu eşti?

Dispreţul din acea ultimă întrebare mi-a pătruns până în străfundul sufletului.

Nu numai pe mine. Matt tăcea. Am vrut să ies, când, deodată, l-am auzit. Era înfrânt.

— Ai dreptate, tată. Sunt ratatul familiei. Şi totuşi, dintre noi doi, sunt convins că eu sunt cel care o aşteaptă, fiindcă avem acelaşi sânge.

N-a mai spus altceva.

Nici Peter.

A tăcut, la rândul lui.

Kash: *Cum a fost?*

Eu: *Bine.*

Optsprezece

În seara următoare, stăteam în pat. Nu dormeam. Încercam să adorm.

Încercam să nu mă gândesc la ziua precedentă, la momentul când deschisesem uşa şi păşisem afară, dând cu ochii de ei doi îndepărtându-se. În locul lor aştepta un paznic, care m-a condus înapoi la vila lui Kash.

Am rămas acolo toată ziua, fără să mă gândesc, fără să simt, fără să recunosc cât eram de distrusă. După-amiaza s-a scurs. Am ciugulit puţin la cină, dar atât şi nimic mai mult. Am băut o ceaşcă de ceai fierbinte, pe urmă m-am băgat în pat.

Deodată, a răsunat sunetul ascuţit al alarmei.

O lumină roşie a început să se aprindă intermitent în toată casa.

Frica m-a făcut să mă ridic brusc în capul oaselor, după care am rămas ţintuită locului, ca paralizată, cu inima în gât.

Cineva intrase în casă.

Uşa s-a dat de perete şi mi-am revenit din paralizia de mai înainte.

Am sărit jos din pat.

Nu m-am dus să văd cine era. Instinctul care mă îndemna să fug sau să lupt funcţiona perfect. Am

început să alerg, nu avea importanţă unde, fuga era singurul meu gând. Probabil păream desprinsă din filmul *Matrix,* fiindcă am sărit în picioare în pat şi, înainte ca tălpile mele să atingă cuvertura, deja încercam să fug. Picioarele mele au pedalat în aer o fracţiune de secundă, apoi am atins din nou patul şi am tulit-o ca Speedy Gonzales.

Intrusul m-a atacat, dar l-am dat peste cap. Literalmente. A venit spre pat chiar în clipa când tălpile mele atingeau aşternutul. L-am dărâmat la fel cum bila de bowling dărâmă un popic, însă nu m-am oprit din fugă.

El m-a strigat pe nume, dar nici vorbă să mă opresc. N-ai să vezi. Bineînţeles că-mi ştia numele. Doar spărsese casa pentru mine. Cu siguranţă nu pentru Kash, şi nici ca să facem cunoştinţă. Cu inima cât un purice, m-am năpustit pe coridor, apoi în jos pe scări, îndreptându-mă spre uşă. Între timp, intrusul şi-a revenit îndeajuns de mult cât să se apropie de palierul de la etajul doi.

— Eu sunt! a strigat el. Matt! Opreşte-te!

Matt?

Doar nu eram proastă. Nu m-am oprit. Dar am privit peste umăr chiar înainte să cotesc pe coridor şi atunci l-am văzut cum întinde braţul după mine.

Uf!

Picioarele mele au gonit mai departe. Să mă opresc? Să fug mai departe? Dacă n-aş fi fost la un pas de a fi răpită cu câtva timp în urmă, poate m-aş fi oprit, fiindcă aşa ar fi fost firesc, dar eu trăisem acea experienţă. Nici prin minte nu-mi trecea s-o repet. M-am îndreptat spre aleea pietruită şi, în acelaşi moment, un baraj de paznici m-a împresurat din toate părţile. Din spate. Din faţă. Din stânga. Din dreapta. Nu m-ar fi mirat dacă unii ar fi răsărit chiar din pământ.

— Domnişoară Hayes! m-a strigat unul, întinzând braţul spre mine, cu arma aţintită în jos.

— Domnişoară Hayes!

Ajunsese aproape lângă mine. A încetinit pasul. Toţi au încetinit pasul. Mă rog, cei care mă înconjuraseră. Nu m-am putut opri. Pur şi simplu n-am putut. Creierul meu nu reuşea să-mi comande picioarele, aşa că m-am izbit într-unul dintre ei. M-au prins şi atunci am privit iar peste umăr. Un grup distinct se apropia de vilă. Aveau armele scoase şi nu făceau nici cel mai mic zgomot. Doar schimbau semne între ei, în timp ce câţiva îşi atingeau urechile cu mâna şi astfel dădeau şi primeau comenzi.

Pur şi simplu nu mă puteam opri. Nu puteam înceta să mă mişc, să mă zbat, să fug. Aproape m-am izbit de coasta celui care mă ţinea, iar el a gemut şi m-a apucat

şi mai strâns.

— Opriţi-vă, domnişoară Hayes. Opriţi-vă. Sunteţi cu noi. Sunteţi în siguranţă.

Nu reuşeam să înţeleg ce spune şi nu mă puteam opri.

El a înjurat printre dinţi.

— Luaţi-o de aici. Duceţi-o în casă.

Paznicul din spatele meu a dat din cap. Ştiam că trebuie să mă opresc, dar nu eram obişnuită cu asemenea spaimă. O spaimă care îmi spunea că, dacă mă opresc, aş putea muri. Că, dacă mă opresc, vor pune iar mâna pe mine. Că, dacă mă opresc, Rafe, Clemin şi Bocanci mă vor înşfăca din nou. Gruparea Arcane.

Nu puteam înceta să mă mişc. Niciodată.

Din acest motiv, paznicul a avut nevoie de un ajutor ca să mă ţină în timp ce mă luau pe sus. M-au apucat astfel încât dădeam în continuare din picioare în aer. Ca şi cum aş fi pedalat pe o bicicletă. Aşa m-au dus în clădirea principală, trecând pe lângă un grup de membri ai personalului adunaţi în hol. Cu o secundă înainte să se deschidă uşa, am recunoscut camera. Înaintea mea era Marie, cu ochii holbaţi, palidă la faţă, blocând intrarea cu trupul ei corpolent.

— Dă-te la o parte, Marie.

Paznicul n-a mai aşteptat-o să se mişte. I-a ordonat şi ea a avut doar o fracţiune de secundă ca să ne facă loc

să trecem. Paznicul m-a lăsat din braţe şi iar am vrut s-o întind, dar între timp creierul meu îşi recăpătase în parte controlul.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, trebuia să-mi calmez nervii, aşa că am început imediat să mă mişc în jurul mesei mari din mijloc. S-o ocolesc iar şi iar. Iar şi iar.

Nu m-am oprit, nu m-am oprit nici când cei doi paznici au dat să plece şi i-am rugat cu glas răguşit:

— Nu plecaţi. Vă implor.

Nici după ce Marie s-a aşezat, fără să mă slăbească din ochi. Nu-i mai acordam nicio atenţie, nici ei, nici paznicilor care îmi ascultaseră rugămintea. Unul se postase în cadrul uşii deschise, celălalt doar se uita la mine.

Am continuat să mă învârt în jurul mesei.

Nu ştiu cât timp a trecut până când am auzit iar mişcare în hol. Veneau şi mai mulţi paznici. S-au oprit. Au discutat ceva în dreptul uşii, apoi paznicul din prag s-a dat la o parte şi Matthew a păşit înăuntru.

— Bailey?

Nu. Nici nu voiam să aud. Am continuat să ocolesc masa, era unicul lucru care avea sens în viaţa mea în clipa aceea. Masa. Lungă, dreptunghiulară, obiectul perfect în jurul căruia să te învârţi, prin urmare, asta şi făceam.

— Bailey.

Glasul lui Matt a devenit mai blând. S-a apropiat de mine cu prudenţă.

— Opreşte-te. Acum poţi să te opreşti.

A întins mâna spre mine, dar eu i-am împins-o la o parte.

— Nu! Nu mă atinge!

Am trecut pe lângă el şi iar am pornit în jurul mesei.

— Ştiu ce ţi s-a întâmplat.

Asta m-a făcut să încetinesc pasul, dar tot nu m-am putut opri. Când te simţi slab şi neajutorat, trebuie să faci ceva, orice, ca să îndepărtezi sentimentul acela. E cea mai cumplită senzaţie pe care o poate avea un om.

Nu eram în stare să îndur asta încă o dată.

Matt a coborât vocea.

— Au încercat cândva să-l ia şi pe Ciclon, a spus el cu glasul aproape înecat în lacrimi.

Oh, Doamne!

Pe Ciclon.

Pe puşti.

Matt a început să vorbească, în timp ce eu continuam să mă învârt în jurul mesei.

— Avea patru ani şi nu mai ţine minte, dar a fost cea mai traumatizantă zi din viaţa noastră. L-au luat. De fapt, chiar l-au avut preţ de câteva minute. Pe urmă i-a găsit Kash şi i-a făcut una cu pământul. Acum răpitorii

sunt în puşcărie, de unde n-o să mai iasă niciodată. Se află în acel gen de închisoare despre care lumea nici nu ştie că există. A avut tata grijă de asta. Şi Kash.

A tăcut câteva clipe.

— Au mai existat două reţele care au încercat să ne răpească. În ambele situaţii, Kash i-a prins. I-a oprit, la fel cum îi va opri şi pe cei care încearcă să pună mâna pe tine. Îţi dau cuvântul meu.

Până în clipa aceea nu-mi dădusem seama că plângeam, până când mâna mea s-a ridicat să şteargă ceva ce mă gâdila pe obraz. Am simţit că erau lacrimi şi mi-am privit mâna cu o expresie stranie. Nu plângeam. Femeile din neamul Hayes nu plângeau. Ce era cu umezeala asta?

Îmi transpirau globii oculari.

Kash. Trebuia să stau de vorbă cu Kash. Nu ştiam de ce. Şi nici nu-mi puneam întrebarea asta. Pur şi simplu aveam nevoie de el. Îmi trimisese mesaj ceva mai devreme, dar nu avusesem tragere de inimă să-i răspund. Acum era singurul de la care îmi doream să aud ceva.

— Unde-i Kash?

Matt a tăcut şi s-a încruntat.

— Vrei să vorbeşti cu Kash?

Am dat viguros din cap.

— Te rog.

Mă oprisem. Nici asta nu-mi dădusem seama. Erau multe lucruri cărora nu le dădusem atenţie, dar tocmai de aceea mă învârtisem prin cameră, ca să uit de tot. Voiam să fac abstracţie de tot ce era în jurul meu. Aşa funcţionam eu. În momentul în care m-aş fi simţit în siguranţă, aş fi revenit la realitate.

Încă aşteptam.

— Îmi pare rău că te-am speriat. N-am ştiut.

Matt se apropiase de mine şi-mi vorbea. Avea un telefon în mână.

— Voiam să stau de vorbă cu tine, dar când ai reacţionat aşa... am înţeles ce ţi s-a întâmplat. Îmi pare foarte, foarte rău, Bailey. Regret din tot sufletul. Ciclon are coşmaruri. El nu-şi aminteşte ce a păţit, dar se pare că subconştientul lui n-a uitat, cel puţin partea în care apar visele. Nu foarte des, poate o dată sau de două ori pe an. L-am auzit. Când îl aud, mă ia cu fiori pe şira spinării. Mi-e groază să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla. Îmi pare tare rău. Tare, tare rău.

A continuat să repete aceste ultime cuvinte, timp în care s-a apropiat încet şi blând de mine şi m-a îmbrăţişat afectuos.

De cum m-a luat în braţe, a simţit cum îmi bătea inima, a înjurat şi m-a strâns la piept şi mai tare.

— De ce n-ai venit la noi mai devreme? Dumnezeule!

L-am îmbrăţişat şi eu şi am văzut că toţi cei de faţă

erau cu ochii pe noi. Paznicii. Marie. Theresa, în spatele lui Marie. Ceva mai departe pe coridor am zărit-o pe Quinn, ţinându-l de mână pe Ciclon.

Lângă ea era o fată care îşi acoperise gura cu palma. În mod normal n-ar fi avut cum să ne vadă, dar cumva se crease un spaţiu liber până la noi. Paznicii s-au dat deoparte, ca şi cum n-ar fi ştiut dacă să rămână sau să plece, astfel încât eu şi Matt puteam fi văzuţi de peste douăzeci de oameni.

Am închis ochii.

Îmi doream două lucruri.

Să fi venit la ei mai devreme.

Şi să fi fost în braţele lui Kash.

— Nu m-a auzit nimeni care să nu fi ştiut deja, a spus Matt la telefon, la capătul celălalt fiind Kash.

Se învârtea prin cameră, astupându-şi cu palma cealaltă ureche, ca să poată auzi.

— Ştiu. Ştiu... Nu. Crede-mă. N-a auzit nimeni. Adică... Marie ştie. Paznicii ştiu şi ei. Păi... fir-ar să fie! Acum ştie şi Theresa, dar asta e. Theresa e fiica lui Marie, ceea ce-i foarte bine. N-o să sufle o vorbă. Altcineva nu avea cum să audă.

A ridicat mâna ca să atragă atenţia unuia dintre paznici. A făcut semn spre coridor, continuând să vorbească la telefon.

— Theresa trebuie să semneze un angajament, pentru orice eventualitate. Unul punctual despre...

A făcut semn din cap spre locul unde şedeam eu.

Dacă „şedeam” era cuvântul potrivit.

Stăteam pe jumătate chircită pe podea, în parte ghemuită, în parte sprijinită pe călcâie şi săltând pe loc. A doua zi urma să am o febră musculară cumplită, dar încă nu simţeam nicio durere. În ultima oră şocul începuse treptat să se atenueze, dar îl mai resimţeam destul de tare.

Tuturor li se spusese să plece, să se ducă la culcare.

Paznicii rămăseseră în faţa uşii, astfel încât când sunase Kash nu eram în cameră decât eu cu Matt. Am aşteptat să se încheie convorbirea.

— OK... Da. OK.

Matt a tăcut câteva clipe, dând din cap.

— Da, da. Aşa am să fac. OK.

S-a întors spre mine, fixându-mă cu privirea şi ascultând ce-i spunea Kash, apoi a dat iarăşi din cap.

— Ţi-o dau.

Mi-a întins telefonul.

L-am luat, ruşinată în prima clipă, apoi recunoscătoare. N-ar fi trebuit să mă simt aşa, să simt nevoia să vorbesc cu el, dar asta era situaţia. Şi eram îndeajuns de slăbită, de speriată, ca să nu mă împotrivesc. De data asta.

M-am dus în celălalt capăt al camerei.

— Alo?

— Eşti bine? m-a întrebat cu voce joasă şi răguşită.

Mi s-au muiat genunchii. Nu ştiu de ce, dar brusc mi-am încleştat degetele pe telefon de parcă ar fi fost unica mea salvare şi mi-am muşcat buza ca să-mi reţin broboanele de sudoare care mi se prelingeau pe faţă şi mai tare. Vorbesc serios. Era jenant.

— Sunt...

Muşcă-ţi buza. Respiră adânc. Hai că poţi. Glasul meu nu trebuia să tremure.

— Sunt bine. Da.

— Oare de ce nu te cred?

Aproape că am râs.

— Dacă te consolează cu ceva, află că nici eu nu cred.

A tăcut o clipă.

— Atunci de ce te prefaci?

— Chiar nu ştii? De asta sunt aici. Să mă prefac.

A tăcut din nou. Pe urmă l-am auzit oftând uşor.

— Nu pot pleca de aici, dar tare aş vrea.

De ce-mi spunea asta? Pentru mine n-ar fi trebuit să conteze.

— Bailey?

Doamne! De ce trebuia ca tonul lui să fie atât de îngrijorat? Îmi sfâşia inima. Am transpirat şi mai abundent. Am încercat să vorbesc, dar n-am reuşit

decât să rostesc în şoaptă:

— Sunt... mi-a fost frică.

La naiba!

Cu bărbia în piept, m-am dus la perete şi mi-am rezemat fruntea de el. Eram cu spatele la Matt şi am şoptit cu glasul întretăiat de lacrimi:

— A fost ca data trecută când au dat buzna în casă. Mi-am dat seama doar cu o secundă înainte să...

Nu mai puteam vorbi. Mi se pusese un nod în gât şi lacrimile mi se rostogoleau pe obraji.

— Respiră, Bailey... Respiră.

Tonul lui era liniştitor, aproape tandru.

Am răsuflat adânc şi încordarea mi s-a mai domolit, dar nu prea mult.

— Ai avut o experienţă traumatizantă, a continuat el. Vor exista efecte. Ca cel de acum. Dar o să-ţi revii. Te asigur.

Strângeam telefonul cu toată puterea, ca pe un colac de salvare.

— Pe cuvântul tău?

Doamne! Detestam să plâng. Femeile din neamul Hayes nu plângeau niciodată.

— Ţipă la mine.

— Cum?

— Ţipă la mine, am gemut, strângând pleoapele până la durere. Am nevoie de ceva care să-mi abată

gândurile.

El a început să râdă.

— Dacă asta-i singura ta grijă, atunci ai să-ţi revii.

A tăcut o clipă. Amândoi auzeam cum suspin.

— Trebuie să mai rămân un timp aici unde sunt acum. Asta te ajută să te opreşti din plâns?

Mi-am muşcat buza. Mă ajuta, totuşi am simţit un junghi în piept. Ce era cu junghiul ăsta afurisit?

— Bailey? a insistat el.

Îmi doream să se întoarcă, dar era ridicol.

— Nu mă mai spiona tot timpul, am spus în schimb. Îmi dă fiori.

A chicotit.

— După glas, te-ai mai înviorat. Matt mi-a spus că telefonul tău a rămas probabil la vilă. Sună-mă când ajungi acolo.

— De ce?

— Tu sună-mă, mi-a răspuns scurt.

Şi, brusc, m-am destins.

Ne găseam din nou pe un teren sigur, care îmi era familiar.

— Da. Bine.

I-am întins telefonul lui Matt. El a mai rostit câteva cuvinte, apoi a închis. S-a întors spre mine, m-a privit cu sprâncenele ridicate şi m-a întrebat:

— Acum ce vrei să faci?

Ştiam amândoi că n-aş fi putut dormi.

Am răsuflat adânc şi m-am gândit de ce anume aş fi avut nevoie ca să mă simt în siguranţă.

Aveam nevoie să cunosc domeniul. Să ştiu toate măsurile de siguranţă instituite acolo, fizice şi cibernetice, şi voiam să constat eu însămi dacă existau breşe.

— Vreau să văd domeniul.

— Bine, mergem, a răspuns Matt.

Nouăsprezece

Aveau pistă de bowling.

Un lac cu o cascadă. Un teren de tenis. Deja ştiam terenul de baschet şi pe cel de golf cu nouă găuri. Ştiam artezienele, dar mai era una în interiorul casei. Exista şi o sală de cinema. Ciclon avea o sală unde prietenii lui puteau juca hochei, fotbal de masă, biliard şi unde era un coş de baschet cum văzusem doar în sălile de jocuri. Seraphina avea şi ea o sală pentru prieteni, cu un podium de modelling, o zonă foto, o cabină de selfie şi un dulap rotativ cu haine elegante. La perete se înşirau trei mese de machiaj.

Matt nu m-a dus în aripa rezervată lui Quinn, în schimb s-a oprit în fostul lui apartament. În afara zonei de agrement situată chiar alături, la fel ca la ceilalţi,

completată cu o canapea care făcea înconjurul camerei, un ecran de cinema pe un perete şi un bar lung pe altul, apartamentul era relativ obişnuit. Un birou. Un pat mare. O baie. În plus, o cameră de garderobă şi intrare separată. Ceilalţi doi nu aveau aşa ceva.

Eram copleşită. Cu adevărat şi cu totul copleşită.

Nu era o viaţă pe care s-o fi putut trăi şi eu. Nici vorbă să fi stat cu aceşti oameni, cu tot ce li se oferise. Femeile din neamul Hayes nu făceau aşa ceva. Noi munceam. Luptam să ne câştigăm existenţa. Nu ne abăteam din drumul nostru, orice s-ar fi întâmplat.

Femeile din neamul Hayes perseverau.

Pesemne că Matt îmi sesizase neliniştea. A ridicat din sprâncene.

— Indiferent ce-ţi trece acum prin minte, să nu-ţi faci griji. Ştiu că-i fac probleme lui Kash, dar omul ăsta mi-a salvat fundul de sute de ori. Dacă el spune că aici te afli în siguranţă înseamnă că aşa este. Nu te speria doar fiindcă am fost un dobitoc şi am intrat în casă pe furiş.

Îmi interpretase greşit tăcerea, dar, în rest, avea dreptate.

Mi-am rotit privirea prin apartamentul lui.

— Oameni buni... aveţi de toate aici.

Vizita a durat mult şi, sincer să fiu, nu mă uitasem la ceas. Ştiam că e dimineaţă devreme, fiindcă soarele începuse să se ivească la ferestre. Chiar dacă Matt era

obosit, nu lăsase să se vadă. S-a arătat răbdător până când am încheiat turul domeniului.

A dat din cap şi m-a condus în zona de agrement de lângă apartamentul lui, unde m-a invitat să iau loc. S-a trântit pe o canapea, cu un picior sprijinit pe masa din faţa lui. S-a lăsat pe spate, cu braţele întinse pe spătarul colţarului, şi s-a încruntat la mine.

M-am aşezat şi eu, cuibărindu-mă pe una dintre canapelele din celălalt capăt al camerei. Aş fi vrut să-mi pun o pernă în poală, dar m-am mulţumit să mă descalţ cu degetele de la picioare şi să-mi trag genunchii la piept, înconjurându-i cu braţele. M-am uitat la el, cu bărbia rezemată pe genunchi.

El a dat să spună ceva, când, deodată, s-a auzit pe coridor o tuse femeiască, undeva dincolo de arcada care lega „aripa" lui Matt de restul casei. Era Quinn, nu îmbrăcată de bal ca mai devreme, dar la fel de superbă. Purta un halat de caşmir, parte peste parte şi legat în talie cu o fundă. Pe dedesubt avea lenjerie de mătase, dar era foarte elegantă. Avea părul împletit şi ridicat într-un coc şi, la fel ca în ajun, nu purta nicio bijuterie. Avea o alură simplă şi naturală, dar ştiam că machiajul era la fel de perfect de parcă ar fi fost făcut de mâna unui profesionist.

Măi să fie! Aşa arăta ea în zorii zilei?

Nici vorbă să fi putut locui cu oamenii ăştia. Eu, una,

încă aş fi mers pe bâjbâite, căutând cana de cafea, lovindu-mă de toţi şi de toate în jurul meu.

Înainte să spună ceva, am văzut două căpşoare iţindu-se în spatele ei.

Am zărit zâmbetul şi privirea poznaşă a lui Ciclon, care a ţâşnit spre noi, dând-o deoparte pe maică-sa şi năvălind în cameră.

— 'Neaţa, Fato!

A alergat pe lângă canapea şi s-a aplecat peste masă ca să-l atingă pe Matt.

— 'Neaţa, ratatule!

Şi el era treaz de-a binelea.

Când se sculau oamenii ăştia? Oare era normal?

Matt a întins brusc braţul şi l-a apucat pe frăţiorul lui.

— Nu zău! Chiar sunt un ratat?

A râs şi l-a rostogolit pe Ciclon pe perna canapelei de lângă el, începând să-l gâdile.

— Ia zi, eu sunt ratatul?

— Ratatule! a hohotit Ciclon, dând din picioare şi reuşind să-i ardă o lovitură lui Matt în plin obraz.

— Au! Iartă-mă, Matt. Iartă-mă.

Matt s-a tras înapoi, şi-a acoperit obrazul cu palma şi s-a întors cu spatele.

Tăcere. Tăcere mormântală.

— Matt?

Ciclon îl privea cu ochii măriţi de spaimă.

Matt a suspinat, continuând să-şi ascundă obrazul, apoi, brusc, s-a repezit la frăţiorul lui, l-a imobilizat pe canapea şi a început să-l gâdile fără milă.

— Te-am prins, ticălos mic. Aşa-ţi trebuie dacă-ţi loveşti fratele mai mare. Eh? Ce zici? Am dreptate?

Ciclon a încercat să scape, dar nu-şi putea măsura forţele cu Matt.

Chipul lui Quinn oglindea afecţiune, dar în acelaşi timp răbdare şi resemnare, ca şi cum ar fi asistat la o scenă obişnuită.

Abia atunci am remarcat că Seraphina ieşise din spatele mamei ei, făcând doi paşi într-o parte. Se ţineau de mână.

Seraphina era copia fidelă a mamei ei. Aceiaşi ochi ca albăstrelele, acelaşi păr de culoarea mierii, dar cu şuviţe mai blonde. Dar nu se putea compara cu părul mamei ei. Al Seraphinei era subţire, înfoiat şi ondulat natural. Câteva şuviţe scăpaseră din coada împletită în care fuseseră prinse. Aceiaşi pometi înalţi, aceeaşi faţă în formă de inimă, cu o bărbie mică şi îndrăzneaţă. Ar fi putut deveni fotomodel. Era în creştere, dar urma să aibă braţe şi picioare lungi. Nu avea ochii în formă de lacrimă ai mamei şi moşteniţi de fratele ei. Probabil semăna cu tatăl, la fel ca noi, ceilalţi.

Noi, ceilalţi.

Era pentru prima oară când mă includeam în familie,

de parcă aş fi fost una de-a lor.

Dar nu eram. Eram o intrusă.

— Văd că n-am fost singurii care ne-am trezit devreme în dimineaţa asta. Şi-mi face impresia că suntem niţel cam „arţăgoşi”, din pricina lipsei de somn.

Aceeaşi afecţiune, însoţită şi de o pornire de frustrare.

Quinn şi-a ridicat bărbia şi amândoi băieţii au încetat hârjoana care-i adusese pe podea.

— Matthew, poate că tu şi...

A privit scurt spre mine.

— ...prietena lui Kash aţi putea veni să prânzim împreună ceva mai încolo? La trei, Seraphina are lecţii, ştii doar.

Matt a pufnit, l-a apucat pe Ciclon şi l-a ridicat în picioare, după care s-a ridicat şi el.

— Ştiu, mamă dragă. Îmi dau seama că prezenţa mea ar putea periclita preţioasele lecţii ale Seraphinei despre cum să devină o domnişoară educată.

Quinn nu era amuzată. Şi-a strâns buzele.

Seraphina a chicotit cu ochii în podea.

Matt a zâmbit superior, fără să-i dea drumul lui Ciclon. Puştiul se zbătea, încercând să scape, dar nu reuşea să se elibereze.

— Mă mir că vine azi Victoria. Nu ştie că Kash nu-i aici?

Zâmbetul a făcut loc unui licăr răutăcios în privire.

— Îşi pierde timpul.

Ciclon a încetat să mai dea din picioare.

Din locul unde mă găseam, am văzut că Seraphina făcuse ochii mari, deşi continua să se uite în jos.

Singura care s-a mişcat a fost Quinn, care şi-a îngustat pleoapele.

— Poartă-te frumos, Matthew, altfel întorc foaia şi eu.

Privirea ei a lunecat spre mine. Ameninţarea era evidentă.

Ciclon, care se uita la ea, a ridicat capul.

— De ce să fii rea cu prietena lui Kash? E prietena lui Kash.

A rostit vorbele de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc cu putinţă, de parcă ar fi fost întrebat dacă se numea sau nu Ciclon. Tonul lui implica un fel de „Păi, nu?”.

— Da, bine...

Seraphina a ridicat fruntea, privindu-şi mama cu ochii ei mari. A deschis gura doar un centimetru.

Quinn a sesizat privirile celor doi copii şi s-a înnegurat la faţă. Mi-a surâs cu buzele strânse.

— Seraphina a tot insistat că vrea s-o cunoască pe prietena lui Kash, Ciclon a vorbit şi el despre tine. Amândoi sunt nerăbdători s-o cunoască mai bine pe musafira noastră misterioasă. Vrei să iei prânzul cu noi ceva mai târziu?

Am privit-o lung.

Era foarte frumoasă şi mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că mi se adresase mie. Şi că aştepta un răspuns.

M-am uitat la Seraphina şi am văzut curiozitatea de pe chipul ei. O curiozitate reţinută, ascunsă în spatele propriilor ziduri, însoţită de timiditate, dar am sesizat-o. La fel simţeam şi eu. Pentru ea şi Ciclon. Voiam să-i cunosc pe amândoi mai bine. Şi pe Matt.

— Da.

Nu ştiu de ce, dar glasul îmi suna răguşit. Mi l-am dres şi am repetat ceva mai clar.

— Da, mi-ar face mare plăcere.

Seraphina a zâmbit larg şi timid. Ciclon a pufnit victorios.

Quinn s-a întors spre Matt.

— Atunci, la ora unu ne vedem în camera de familie.

A coborât ochii.

— Ciclon, hai să mergem să te îmbraci.

Băieţelul şi-a privit hainele: o bluză rotundă la gât, cu mâneci scurte şi un şort kaki. A bombănit în timp ce Matt îl lăsa din braţe şi a ieşit în urma mamei lui.

— Eu zic că *eram* îmbrăcat. Aşa mi-a zis Marie.

Seraphina a pornit după ei şi toţi au dispărut după colţ.

— Chiar trebuie să-mi schimb hainele? Astea ce au?

N-am mai auzit răspunsul lui Quinn.

Matt a venit şi s-a oprit în picioare lângă mine, amândoi cu privirea aţintită spre coridorul pe care plecaseră ceilalţi.

— Eşti pregătită pentru asta?

Am răspuns automat.

— Nu.

El m-a privit.

— Sunt fraţii mei.

Doream să-i cunosc. Nici Quinn şi nici Victoria (oricine ar fi fost ea) nu puteau să mă împiedice.

— Trebuie să ne îmbrăcăm în vreun fel anume?

Matt a pufnit în râs.

— Dumnezeule, nu. Aşa e Quinn. Se teme de tine. Nu eşti ca...

A început să caute cuvântul potrivit.

— Nu eşti la fel ca noi, ceilalţi. Ţie nu ţi-e teamă de ea. Poate aşa e cel mai corect?

— Mă îngrozeşte.

El a râs şi a pornit spre uşă.

— N-o lăsa să vadă asta. Haide. Niciunul dintre noi n-a închis ochii azi-noapte. Cred că nici Quinn, dar mai avem câteva ceasuri bune până la ora prânzului. Vrei să iei micul dejun?

M-am uitat la el.

El a râs.

— Bine. Hai să urmărim un film şi să vedem dacă reuşim să nu ne gândim, măcar până mergem să luăm prânzul.

Am apucat pe alt coridor.

Theresa, care tocmai ieşea dintr-o cameră, s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate până aproape de linia părului. Apoi şi-a făcut semnul crucii pe frunte şi pe piept.

M-am gândit că eu voi avea nevoie de mai mult decât de semnul crucii, dar era bun şi el.

Douăzeci

Matt deja băuse două pahare când şi-a făcut apariţia Quinn, cu Ciclon alergând în faţa ei şi Seraphina urmând-o în pas domol.

Filmul nu slujise la nimic.

Neliniştea nu-mi dispăruse nicio clipă.

Matt trecuse de la cafea la alcool. Nu-i puteam găsi vreo vină.

Eram obişnuită să-mi văd verişorii mai mici purtându-se cuminte şi potolit. Între ei şi Ciclon era o deosebire ca de la cer la pământ. Ciclon era el însuşi.

Asta mă bucura. Iar Seraphina părea bună la suflet, dureros de bună la suflet.

Ciclon s-a aruncat pe scaunul de lângă Matt, gâfâind

uşor. Mi-a zâmbit, apoi s-a întors spre fratele lui mai mare.

— Când ai venit, Matt? Ce s-a întâmplat azi-noapte, cu toţi paznicii ăia şi cu domnişoara Bailey în camera lui Marie? O să moară? E bine toată lumea? Mama zice că totul e în regulă, că domnişoarei Bailey i-a fost frig şi voia s-o ţină cineva în braţe ca s-o încălzească. Asta pentru că nu-i Kash aici?

Şi-a tras sufletul. A tăcut o clipă, dar nu terminase ce avea de zis. S-a foit pe scaun şi s-a întors spre mine.

— Cum l-ai cunoscut pe Kash? El de ce nu-i aici? V-aţi certat? Sunteţi prieteni cum sunt mami cu tati? V-aţi sărutat şi pe urmă v-aţi despărţit? Credeam că Kash e cu tata.

Dumnezeule mare!

Copilul ăsta chiar era Diavolul Tasmanian.

Nimeni dintre cei de faţă nu părea tulburat. Quinn a zâmbit cu răceală şi s-a aşezat pe scaunul din faţa mea, alături de Matt.

A dat din cap spre unul dintre servitori, care i-a adus ceva de băut, pe urmă a răspuns:

— Nu cred că domnişoara Bailey e prietenă cu Kash în acest fel. Mai degrabă cum e Victoria cu familia noastră.

Ciclon s-a încruntat.

Matt a clătinat din cap.

— Dar Victoria se ţine tot timpul de capul lui Kash.

Matt a tuşit ca să-şi ascundă râsul.

Eu am ridicat din sprâncene.

Seraphina îşi privea frăţiorul cu expresia cuiva care bea limonadă acră.

Singura deloc afectată era Quinn. Abia dacă a clipit şi n-a spus nicio glumă.

— Ce-ar fi să mâncăm în loc să punem zeci de întrebări?

— Dar Marie mi-a spus să pun întrebări de fiecare dată când nu înţeleg ceva, a sărit Ciclon.

A arătat spre mine.

— Nu înţeleg cine e ea. Dacă-i prietena lui Kash, el de ce nu-i aici? Când vin prietenii la mine, eu nu plec şi nu-i las singuri. Marie zice că-i nepoliticos.

S-a întors spre maică-sa.

— Şi tu mi-ai zis că-i nepoliticos, mami.

Matt şi-a dres glasul şi s-a ridicat de pe scaun.

— Scuzaţi-mă, dar simt nevoia de ceva mai tare.

Aş fi vrut să merg cu el. Aş fi vrut să mă ascund sub masă ca un copil de zece ani.

În loc de asta, m-am răsucit spre Ciclon, ca să-l privesc mai bine.

— Ai cunoscut vreodată pe cineva care să fie trist dintr-un motiv anume?

El a dat din cap, privindu-mă cu mare atenţie şi

ciulind urechile.

— Ei bine, cam prin aşa ceva trec eu acum.

Detestam că trebuia să mint. *Detestam* asta. Şi totuşi, o făceam cu mare artă.

— Am iubit pe cineva, la fel cum se iubesc mama şi tatăl tău, numai că persoana aceea a decis că nu mai vrea să fie cu mine.

Ciclon continua să tacă.

— Aşa că n-am mai avut motiv să rămân acolo unde locuiam, pentru că l-aş fi văzut pe el. Stătea mult timp pe acasă. O prietenă a mea e verişoară cu Kash. Ea mi-a propus să vin să stau aici cu el. Despre asta-i vorba. Kash mă ajută, dar în acelaşi timp are o slujbă.

Vorbeam de parcă m-aş fi adresat unui copil mai mic de zece ani. Îmi dădeam seama. Dar uneori, când există o situaţie confuză, e calea cea mai bună de a o aborda. Mergi la esenţă.

Şi fiindcă nu doream ca frăţiorul meu să-şi manifeste compătimirea pentru o minciună, am încercat să-i distrag atenţia.

— Cum merge cu iepurele-robot? Te-a ajutat tati cu panoul de control?

A funcţionat.

A făcut ochii mari, tot mai mari şi mai mari.

— Te pricepi la panouri de control? a şoptit el plin de veneraţie.

— Da.

— Cum aşa?

Asta era. Aruncasem nada şi acum trăgeam peştele la mal. Ceilalţi nici n-ar fi avut nevoie să se afle acolo, fiindcă Ciclon mă copleşea cu întrebări despre robotică, inginerie, panouri de control, ce fel de fire stabileau conexiunea cea mai bună. Sesizam privirea plictisită a celorlalţi, dar nimeni nu protesta.

Lui Matt părea să-i placă discuţia. Se uita mereu când la Ciclon, când la mine, când la Quinn şi zâmbea ironic. Când am ajuns la felul trei, adică două linguri de şerbet decorate cu o frunză de mentă, Seraphina căsca. Şi-a ridicat mâinile ca să se frece la ochi, dar Quinn a prins-o de braţ, oprind-o să-şi ducă gestul până la capăt.

— Nu-ţi freca ochii, iubito.

S-a uitat pe rând la cei de faţă, zăbovind cu privirea asupra mea, apoi a lui Ciclon.

— Dragule, profesorul tău trebuie să sosească. Ai timp doar cât să mergi la tine în cameră, să te joci sau să dormi puţin până vine Benjamin.

Ciclon şi-a încreţit nasul.

— Vreau să lucrez la robot. Poate să stea şi Bailey cu mine ca să mă ajute?

Acum eram Bailey, nu domnişoara Bailey.

Am simţit o gâdilătură de plăcere în gât.

— Nu.

Quinn fusese categorică. S-a ridicat de la masă, iar Theresa a venit şi a început să strângă restul farfuriilor.

— Benjamin bate cale lungă ca să vină să te înveţe limba germană. Ne costă foarte mult, aşa că nu vrem să-şi irosească timpul. Seraphina, iubito...

A mângâiat-o pe păr, dându-i pe spate coada împletită.

— Curând vine şi Victoria. Eşti pregătită pentru lecţiile de azi?

Seraphina, pe care încă n-o auzisem rostind vreun cuvânt, m-a privit pe furiş, apoi a încuviinţat din cap spre mama ei.

— Mhm.

— Spune clar cuvintele, scumpo.

Quinn a prins-o uşor de bărbie. Tonul fusese dezaprobator, dar zâmbetul ei era plin de afecţiune.

— E esenţial ca să devii o domnişoară educată în societatea noastră. Lumea se aşteaptă să foloseşti cuvinte. Înţelegi?

A strâns-o uşor de bărbie.

Seraphina a zâmbit şi a şoptit:

— Da, mami. Înţeleg.

— Bine.

Quinn şi-a retras mâna, iar zâmbetul i-a cuprins toată faţa.

— Ai să reuşeşti de minune.

— Mulţumesc, mami.

Tot în şoaptă.

Quinn a dat din cap spre mine şi zâmbetul s-a redus simţitor.

— Mi-a făcut plăcere că ai luat masa cu noi. Presupun că te conduce Matt la plecare, nu?

Matt s-a ridicat, uitându-se în ochii mamei lui vitrege cu o privire întunecată.

— Bineînţeles, Quinn. Din moment ce e bună prietenă cu Kash şi a venit aici într-un moment greu din viaţa ei, practic face parte din *familie.*

A tăcut o clipă.

— Ca şi familia Bonham.

Quinn a mărit brusc ochii şi a înlemnit. Pe chipul ei s-a aşternut o expresie rătăcită. Apoi a clipit şi a zâmbit din nou.

— Drew şi Amanda Bonham sunt nişte prieteni foarte apropiaţi. Nu cred că va fi cazul domnişoarei Bailey. Se va înapoia curând la casa ei.

Unde era punga cu floricele?

Matt a zâmbit cu gura până la urechi.

— Da, a adăugat el. Ştiu ce prieteni apropiaţi sunt soţii Bonham, iar cu Bailey nu se ştie niciodată. *Eu, unul,* n-am s-o dezamăgesc.

Am aşteptat. Seraphina şi Ciclon s-au oprit şi ei.

Quinn şi Matt erau în impas, totuşi Quinn s-a silit să chicotească fără convingere.

— Da. Desigur. Ne vedem cu toţii mai târziu, da? Trebuie să plec la o întrunire de caritate.

S-a întors cu o mişcare bruscă.

— Seraphina, te rog frumos să mă anunţi când vine Victoria, da?

— Sigur, mami.

Quinn a ieşit.

Am simţit nişte braţe mici prinzându-mă de talie. Ciclon şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat în sus la mine.

— Avem seară de film când se întoarce tata din drumurile lui. Uneori vine şi Kash. Dacă nu vine, vii şi fără el?

Mă invita la o reuniune de familie... M-am simţit copleşită de emoţie.

— Sigur că da.

Mă invitase frăţiorul meu, aşa încât aveam să dau curs invitaţiei. I-am zâmbit larg şi l-am strâns în braţe.

— Dacă ai nevoie de ajutor cu robotul, spune-mi. Am să văd ce pot face pentru tine.

— Mulţumesc.

Zicând acestea, a ieşit alergând.

— La revedere, Matt!

Matt a chicotit şi a venit lângă mine.

— Puştiul te adoră.

Altă mânuţă s-a strecurat în mâna mea şi am simţit un val de căldură şi mai mare. Seraphina nu se uita la mine. Stătea într-o parte, pe jumătate cu spatele, dar am auzit-o şoptind „Mă bucur că te-am cunoscut”, după care m-a strâns iar de mână cu aceeaşi blândeţe. Am vrut să-i răspund, dar a plecat aproape la fel de repede ca Ciclon.

Copiii ăştia erau ca aerul, apăreau când inspirai, dispăreau când expirai, iar eu îmi doream să-i respir până la sfârşitul zilelor.

Prânzul acela chiar meritase. Îmbrăţişarea lui Ciclon, strângerea de mână a Seraphinei. Meritase, pentru *ei.*

— Mulţumesc.

Mi-am trecut palma peste obraz.

— Deci...

Matt m-a privit cu un surâs vag şi circumspect. Şi-a vârât o mână în buzunar, iar pe cealaltă şi-a trecut-o prin păr.

— Ce facem acum?

— Îmi povesteşti despre soţii Bonham.

Douăzeci şi unu

Eu: *Cine sunt soţii Bonham? Matthew n-a vrut să-mi spună.*

Kash: *Două belele.*

Kash: *De ce?*

Eu: *Azi a avut loc un schimb ciudat de replici între Matt şi Quinn. El a refuzat să-mi spună. Iar tu nu-mi dai voie să intru pe internet.*

Kash: *Eşti un pericol public.*

Kash: *Soţii Bonham sunt ca o trapă. Nu cumva să calci pe ea.*

Kash: *Noapte bună.*

Eu: *Oftat. Eşti plictisitor.*

Eu: *Noapte bună.*

Douăzeci şi doi

Eu: *Vreau să ştiu despre soţii Bonham.*

Kash: *O trapă. Şi nici n-ar trebui să-ţi trimit mesaje.*

Eu: *De ce?*

Kash: *Eşti prea curioasă.*

Eu: *Mă plictisesc. Un tâmpit mi-a tăiat internetul.*

Kash: *Ăla fost băiat isteţ.*

Eu: *M-ai făcut să râd. Nu se pupă cu imaginea de încuiat pe care mi-am făcut-o despre tine.*

Kash: *încuiat?*

Eu: *Ştii bine ce vreau să spun.*

Kash: *Mm...*

Eu: *Nu mai flirta cu mine.*

Kash: *Cine a zis că-s încuiat?*

Eu: *N-am chef de râs.*

Kash: *Pe cameră se vede altceva.*

Eu: *Încuiatule!*

Kash: *Culcă-te. Dă-mi mesaj când te trezeşti.*

Eu: *Doar dacă-mi spui de soţii Bonham şi de ce n-ar trebui să-mi trimiţi mesaje.*

Kash: *Nu-mi mai da mesaj mâine-dimineaţă.*

Douăzeci şi trei

Kash: *Mă întorc diseară.*

Eu: *Cine-i acolo?*

Kash: *Bailey...*

Eu: *Soţii Bonham. De ce n-ar trebui să-mi dai mesaj, dar îmi dai?*

Kash: *Eşti tenace.*

Eu: *Fii sincer. La cuvântul ăsta te-a ajutat auto-corectorul, nu?*

Kash: *Hai să vorbim despre imaginea mea de încuiat.*

Douăzeci şi patru

Nu mi-a spus.

Matt nu mi-a zis decât că nu se dădea în vânt după cei doi şi n-am mai insistat. Şocant. Dar principalul

motiv pentru care n-am mai insistat n-a fost faptul că atât Matt, cât şi Kash au refuzat să dezvolte subiectul. Motivul a fost că am avut trei zile minunate.

Am petrecut momente extraordinare cu fraţii mei. Am văzut-o foarte puţin pe Quinn, a cărei ocupaţie în viaţă se dovedeau a fi operele de caritate. Dimineaţa avea evenimente, după-amiaza întruniri, seara banchete. Domnişoara Victoria venea cam o dată pe săptămână, aşa am aflat, dar din ziua când luasem prânzul în familie nu mai venise, aşa că nu am avut ocazia s-o cunosc. Dat fiind ce auzisem despre ea, nu eram sigură dacă doream s-o cunosc, dar nici nu lăsam acest aspect să-mi umbrească existenţa.

În prima seară de după acel prânz am luat cina cu fraţii mei. Ni s-au alăturat Marie şi Theresa, precum şi un domn în vârstă pe nume Barney, care s-a dovedit a fi soţul lui Marie.

Marie şi Theresa s-au purtat mult mai frumos decât prima oară, iar ceilalţi se simţeau în largul lor. Nu existau reguli, nici restricţii, privind comportarea sau modul de a mânca. Dacă voiau să mănânce pizza cu mâna, n-aveau decât. La fel dacă doreau să înfulece un castron de macaroane cu brânză. După acea primă seară, am surprins-o pe Marie privindu-mă cu o expresie vinovată.

Mai târziu Matt mi-a spus că aceste „cine” erau

neoficial un secret. Nu că ar fi mâncat aşa de fiecare dată când Quinn lipsea, dar în ultimele zile le deprinsesem obiceiurile. Când Quinn nu era acolo, mâncau două mese sănătoase din trei, precum şi o gustare sănătoasă. Dar serile erau fără oprelişti. Unul dintre felurile preferate ale Seraphinei era pizza arsă.

Secretul consta în faptul că nimeni nu-i sufla o vorbă lui Quinn.

Îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea tot.

Tocmai ne petreceam timpul într-una dintre sălile media, cu trei cutii de pizza puse pe jos, urmărind cel mai recent film cu supereroi, când a bâzâit telefonul lui Matt.

Eu eram cuibărită într-un colţ de canapea, locul meu preferat.

Ciclon stătea tolănit lângă mine, cu capul în poala mea. Seraphina se lungise pe podea, cu capul proptit pe mâini şi picioarele sprijinite de capătul canapelei pe care şedeam noi. Marie începuse să urmărească filmul împreună cu noi, dar după jumătate de oră plecase, spunând că se va întoarce a doua zi de dimineaţă.

În seara aceea, Quinn era la altă întrunire de caritate.

Când s-a auzit bâzâitul, Matt a respins apelul. Nimeni nu i-a acordat prea mare atenţie. În ultimele câteva zile se întâmplase cam la fel. Matt avea o viaţă socială activă, dar îşi petrecuse cea mai mare parte a

timpului aici sau cu mine, la vila lui Kash. El dormea în patul lui Kash, iar eu în al meu.

Numai că în seara asta bâzâitul nu înceta.

Bâzz.

Bâzz.

Bâzz.

După vreo douăzeci de minute, Seraphina s-a ridicat în capul oaselor.

— Răspunde odată! E enervant la culme.

El a râs şi a întins mâna după telefon chiar când bâzâitul reîncepuse. A apăsat o tastă şi a vorbit.

— Da. Ce doriţi?

Şi-a îndreptat imediat spatele.

— Oh, stai aşa... Nu. N-am ştiut că erai tu... Oh! OK.

S-a uitat speriat la mine.

Mi-am îndreptat spatele şi eu, iar Ciclon s-a săltat în capul oaselor. Aşteptam toţi trei, dar Matt s-a ridicat cu telefonul la ureche. A ieşit din cameră şi noi n-am mai auzit decât frânturi din conversaţie.

— Da?... Nu. Adică... e un film. Ea e aici. Cum?... Şi eu am fost aici. Da... de ce?... Oh... Pe bune?... Ei, la naiba!... Chiar e?

Brusc, vocea lui a devenit mai tare şi mai clară. Venea spre noi.

Ciclon s-a dat jos de pe canapea, a luat telecomanda şi a oprit filmul. Ecranul s-a întunecat. Ciclon s-a dus la

perete, a apăsat comutatorul şi sala a fost inundată de lumină.

Matt s-a oprit în prag cu telefonul la ureche. Văzând ecranul negru, s-a uitat pe rând la noi toţi.

A înghiţit în sec, apoi mi-a căutat privirea. Am citit neliniştea din ochii lui şi mi s-a strâns inima.

— Da, a murmurat el, cu colţurile gurii lăsate în jos. Da... Aşa am să fac... Mulţumesc. Da.

A închis telefonul, a căutat ceva pe display, apoi privirea i s-a întunecat şi şi-a pus iar telefonul în buzunar.

În clipa următoare s-a întâmplat ceva uluitor, cum nu mai văzusem de multă vreme.

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Ia ghiciţi ce s-a întâmplat, fraţilor!

Seraphina s-a aşezat în genunchi.

— Ce?

Ciclon stătea încordat pe capătul canapelei. Şi-a ridicat braţele exasperat.

— Hai, frate, spune-ne!

— Tata vine acasă.

Matt s-a uitat la mine.

— În seara asta.

— *Cum?* a exclamat Seraphina, sărind în picioare cu o figură fericită.

— Când?

Ciclon, la fel de fericit, a sărit pe canapea, unde a început să ţopăie de bucurie.

— Păi...

Matt s-a uitat din nou la ceasul telefonului.

— Cam într-o oră. Ar trebui să vă grăbiţi să mergeţi în pat.

— Poftim? a scâncit Ciclon.

— De ce? a întrebat imediat Seraphina.

— Pentru că mama voastră a programat o noapte întreagă de filme. Aşa că, dacă vă spălaţi pe faţă şi pe dinţi şi vă puneţi pijamalele, puteţi alege primul film pe care să-l vedeţi cu tata.

— *Da?*

— Serios? a întrebat Seraphina.

Matt a încuviinţat din cap, cu o figură încordată.

— Da. Duceţi-vă şi vă pregătiţi, pe urmă veniţi aici şi aduceţi nişte pături. Mama a zis că puteţi dormi aici.

Ciclon a sărit jos de pe canapea.

— Ura!

Şi a tulit-o pe coridor.

Seraphina s-a grăbit să-l urmeze, apoi s-a oprit şi m-a cuprins strâns cu braţele pe după gât.

— Mulţumesc pentru seara asta. A fost foarte plăcut.

N-am apucat să-i răspund, că a ieşit în fugă, strigând peste umăr:

— Pa, Matt! Te iubesc!

— Am rămas numai noi doi, până vine şi Kash.

Matt s-a uitat la mine şi a oftat adânc. Şi-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Ei, cum te simţi?

El se întorcea acasă.

Nu că mi-ar fi păsat.

Nu că l-aş fi aşteptat.

Nu că aş fi fost nerăbdătoare să-l revăd.

Făcusem exact cum îmi ceruse, îl sunasem o singură dată după ce-mi recăpătasem telefonul. Astfel se crease precedentul. A doua zi vorbiserăm amândoi. Ne trimiteam mesaje dimineaţa, după-amiaza şi seara. Erau nişte momente plăcute. Mai erau şi mesajele de „noapte bună” şi cele de „bună dimineaţa”.

Astea îmi plăceau cel mai puţin.

Da. Le detestam. Le uram din tot sufletul.

Azi de ce nu-mi urase bună dimineaţa?

Puţin îmi păsa. Nu conta câtuşi de puţin.

Minţeam. Îmi păsa teribil de mult.

Am remarcat că Matt tăcea şi am coborât privirea în podea.

— Ce faci?

— Aştept să termini ce mai ai de spus.

— Ha, ha!

Şi-a masat fruntea, fără să ia în seamă zâmbetul meu nesigur.

— Iartă-mă. De fapt, adineauri am primit două apeluri. Unul de la Kash, care m-a anunţat că vine tata, celălalt de la Quinn. Ea...

Şi-a lăsat mâna să cadă moale.

— Mi-a cerut să fac tot posibilul ca tu să nu te afli aici când... când vine tata.

Se vedea că regreta să-mi spună asta.

— Tata a fost la Washington ca să lucreze la un proiect important şi cred că a avut o perioadă grea. Ceva s-a întâmplat. Quinn e de părere că va fi mai bine dacă nu există un stres în plus.

Bun. În plus. Eu eram stresul în plus.

Trebuia să mă dau la o parte.

Aveam sentimentul că sunt dată afară din casă. Uşile mi se închiseseră în nas una câte una, până când m-am trezit dincolo de poarta de la intrare. Exact asta făcuse Quinn.

Eram dată afară.

— Înţeleg.

Mi-am privit mâinile, care tremurau uşor în poală, şi le-am cuprins strâns între picioare ca să-mi stăpânesc tremurul.

Foarte bine.

Doar nu mă aşteptasem să-l revăd.

Nici nu sperasem.

O jignise pe Chrissy. M-am oprit asupra acestui

gând, amintindu-mi şi întărindu-mi sufletul. O jignise pe mama mea.

— Quinn nu mă vrea nici măcar în vila lui Kash.

Matt a şovăit, apoi s-a trântit pe canapea lângă mine.

— Nu. Nici măcar acolo. Uite ce e, totul va fi bine. În general, când plec, am o echipă întreagă de paznici care se ţin după mine, şi cum Quinn ar prefera ca niciunul dintre noi doi – m-a înghiontit cu umărul – să nu fie aici... Uneori nu mă pot abţine să nu mă iau de ea, aşa că mă gândeam să mergem la mine acasă. Am o locuinţă în oraş. Acolo ai să fii în siguranţă. Kash şi-a dat acordul, are încredere în măsurile de securitate de acolo.

— Hotelul François Nova?

El a dat din cap.

— Acolo locuiesc de obicei. M-am mutat de aici de câţiva ani buni. Am putea merge acolo. Nişte prieteni de-ai mei se duc la un nou club de noapte, n-ai vrea să mergi şi tu?

— Prieteni?

A dat iarăşi din cap.

— Ca să-ţi spun drept, mi-ar prinde bine o noapte de dezmăţ.

Ceva nu-mi suna bine.

— Nu ştiu, Matt.

— Hai, vino. O să mai fiu cu vreo doi amici. Ţi-am

spus că Kash e de acord. Am toată echipa de paznici după mine. Nu-i cine ştie ce întrunire. Sunt nişte tipi simpatici. Ţi-ar prinde bine să cunoşti şi câteva dintre fete, dacă vin şi ele.

A tăcut şi şi-a dat ochii peste cap.

— Ce tot spun eu acolo? Dacă se deschide un club nou, sigur vor veni şi ele.

M-a înghiontit din nou cu umărul, în glumă.

— Poate a sosit momentul să cunoşti o parte din gaşcă.

— Ai o gaşcă?

El s-a ridicat, luând decizia pentru amândoi, m-a luat de mână şi m-a tras în picioare.

— Trebuie să ştii un lucru despre lumea în care ne învârtim noi. Chiar dacă suntem un cerc exclusivist, e un cerc *mic.* Odată ce se va afla cine eşti, toată lumea va vrea să te cunoască. Poate-i o idee bună să-i întâlneşti pe rând, în doze mici, când încă nu au habar cine eşti.

Nu eram prea atentă la teoria lui, dar nu aveam de ales. Quinn mă voia plecată de acolo, iar Matt făcea ce i se ceruse. Pleca împreună cu mine.

Am cedat şi am dat din cap.

— Atunci, să-mi adun câteva lucruri?

— Nu.

A schiţat un vag surâs dispreţuitor, apoi m-a luat pe după umeri şi m-a scos pe uşă afară.

— Cât timp ai la tine telefonul, poţi pleca oricum. Am acasă tot ce-ţi trebuie.

— Ai actele mele? Ai haine femeieşti?

— Când mergi cu mine, n-ai nevoie de acte, a râs el. Iar faptul de a fi bogat îţi oferă luxul de a fi pregătit pentru orice. Haide. Să uităm stresul din familie şi să ne facem praf.

În mod obişnuit n-aş fi făcut asta.

Dar intrasem în joc.

Douăzeci şi cinci

Nu eşti dorită.

Vrem să pleci.

Ne faci prea multe probleme.

Ai să aduci numai necazuri. Ai să tulburi pe toată lumea.

Şedeam în colţul cel mai îndepărtat al unui separeu, în timp ce DJ-ul punea muzică techno la maximum, iar luminile pulsau în clubul plin de fum. Sorbeam băuturi cărora le pierdusem numărul, dar tot nu-mi puteam scoate din minte acele vorbe.

Nu meriţi să fii aici.

Nu-i nimic de capul tău.

Eşti un nimeni.

Mă străduiam, mă străduiam din răsputeri să nu mă mai gândesc la ele, dar nu reuşeam.

Când ajunseserăm, Matt intrase înaintea mea. Avusese dreptate. Nu ne oprise nimeni şi nici nu ne ceruse vreun act de identitate. N-a fost nevoie nici măcar să meargă la bar, deşi mă condusese acolo. O fată a cărei uniformă era un maiou de balet foarte decoltat i-a ieşit în întâmpinare cu o tavă de băuturi. El a sărutat-o pe obraz, apoi a luat două pahare, unul pentru el, altul pentru mine. Până să ne vedem de drum, a mai luat două. Eu l-am refuzat pe al doilea, cu gândul să nu pierd măsura. Nu şi Matt. Le-a dat pe amândouă pe gât ca un profesionist.

Am mers la bar, dar numai atât cât Matt să facă semn spre un separeu. Barmanul a dat din cap. Ne-am aşezat acolo şi după zece minute au apărut doi dintre prietenii lui Matt.

Chester şi Tony.

Chester era mai înalt, semăna puţin cu prinţul Harry şi era mai suplu decât Tony, care avea părul negru şi pieptănat pe spate.

Arătau ca doi băieţi din Ivy League[6] puşi pe rele. Avere. Privilegii. Superioritate. Emanau toate acestea.

Clubul era ticsit, întrucât era aproape ora opt şi era vineri seara. Dar nu pentru cei doi. Nici pentru Matt.

---

[6] Grup de opt universităţi din nord-estul Statelor Unite, de mare prestigiu academic şi social, format din universităţile Harvard, Yale, Princeton, Columbia, Brown, Cornell, Pennsylvania şi Colegiul Dartmouth. (n. tr.).

Toţi trei se bucurau de acelaşi tratament. Toţi ochii erau pe ei. Nu ştiam cine erau părinţii lui Chester şi Tony, dar nu mă îndoiam că erau oameni importanţi.

Asta se întâmplase cu o oră mai devreme.

De atunci încoace s-au perindat o mulţime de fete.

Prima a venit zâmbind ademenitor şi s-a aşezat în poala lui Matt. Tot timpul au şuşotit, s-au giugiulit, s-au sărutat. Ea îl pipăia pe tot trupul, el nu. Şedea lângă ieşirea din separeu, cu un braţ sprijinit de perete.

Eu mă aşezasem în colţul cel mai îndepărtat, dar separeul era imens. Chester venise lângă mine, dar între noi s-ar mai fi putut aşeza încă patru persoane.

La cinci minute după prima fată au apărut alte trei. Nu s-au aşezat în braţele nimănui. Au rămas în picioare în capătul mesei, conversând şi flirtând cu cei doi băieţi. Spre lauda lor, nici Chester nici Tony nu prea flirtau. Se ţineau distanţi, dar discutau. Fetele erau cele care flirtau, încercând să-i provoace.

Cât despre mine... nimeni nu-mi adresase vreun cuvânt.

Nici măcar fratele meu. Şi, cu siguranţă, nu fata cu care era. Nici prietenii lui. Nu avusesem parte decât de atitudinea rece şi dispreţuitoare a celor trei fete.

Prin urmare, rămăsesem doar eu cu băutura mea. Aşa s-a scurs un ceas.

— Francis.

Unul dintre prietenii lui Matt a făcut semn spre cineva de afară. A spus ceva printre bubuiturile muzicii, iar Matt l-a auzit şi şi-a ridicat obrazul din scobitura gâtului acelei fete.

Alte trei fete s-au apropiat de noi. Cea care mergea în faţă avea un păr bogat, roşcat-închis, care i se revărsa ceva mai jos de umeri, pe braţe şi pe piept. Ochi căprui, ca de căprioară. Era superbă. Înaltă. Suplă. Înălţimea şi conformaţia unui fotomodel.

A doua era mai scundă, spre un metru şaizeci, cu părul negru şi puţin înfoiat. Avea faţa în formă de inimă, dar ceva mai cărnoasă. Însă ochii... ochii erau cei care atrăgeau atenţia. Căprui spre verzi. A treia fată era blondă. La fel de înaltă ca prima, dar nu la fel de zveltă. Avea câteva kilograme în plus, destul cât să dea rotunjime trupului, şi, aruncând o privire spre băieţi, mi-am dat seama că pe ea o plăceau cel mai mult.

Fetele s-au oprit şi au aşteptat ca ceilalţi să constate prezenţa lor. Nu se comportau ca primele două. Erau altfel.

Aşteptau să li se acorde atenţie.

Ceea ce s-a şi întâmplat. Matt s-a desprins de fata din poala lui.

— Victoria, a şoptit el agasat.

Victoria?

Victoria care se ţinea de capul lui Kash şi care se

ocupa de Seraphina? *Acea* Victoria?

Fata şi-a aţintit privirea asupra mea şi a ridicat nasul câţiva milimetri.

— Deci ea e musafira noastră, despre care vorbea Ser mai deunăzi?

La naiba! Era *chiar* ea.

Fir-ar să fie de treabă!

Nu mi se mai părea superbă. Era uluitoare în alt fel. Nimeni nu se putea pune cu ea.

Nu că aş fi încercat eu. Dar nimeni altcineva, nici pe departe. Oricine ar fi încercat.

Matt s-a uitat scurt la mine cu o răceală care m-a surprins.

— Las-o în pace, Vie.

A dat-o jos din braţe pe fata cu care fusese până atunci. Ea a rămas în picioare lângă el, bosumflată, iar Matt şi-a sprijinit coatele de masă. Acum o privea ţintă pe Victoria. Şi-a ridicat buza de sus într-un vag surâs ironic.

— Să nu te iei de ea.

A ridicat din sprânceană.

— Ai priceput?

Nimeni n-a suflat o vorbă.

Nimeni nu s-a clintit.

Nimeni n-a îndrăznit să respire.

Prietenii lui au întredeschis puţin buzele. Au ridicat

uşor din sprâncene, dar au aşteptat până când Victoria a strâns din buze, fulgerându-mă cu privirea. Dacă ar fi avut puteri supranaturale, m-ar fi făcut scrum chiar în clipa aceea, dar aşa, s-a întors mârâind din gât. S-a îndepărtat cu paşi mari printre mese, îndreptându-se spre alt separeu. Chester i-a văzut pe băieţii dinăuntru şi i-a salutat din cap.

— Mattson şi Atchins sunt acolo.

S-a uitat la grupul din celălalt separeu.

— Pe ceilalţi nu-i cunosc.

— Ce ne pasă nouă? a mormăit Tony. Mattson să mă pupe-n fund.

Cu asta, incidentul s-a încheiat. Despre ce fel de incident era vorba, eu, una, habar nu aveam. Dar asta fusese tot. Cei doi şi-au îndreptat din nou atenţia spre fetele din faţa lor. Tony şi-a pus palmele pe şoldurile uneia dintre ele. Apoi a ridicat privirea spre Matt.

— Noi mergem într-un loc mai ferit.

Ochii lui au lunecat spre mine, apoi din nou spre Matt.

— Vrei să vii şi tu?

S-a uitat la fata cu care se giugiulise Matt şi care rămăsese în picioare în separeu. Matt o luase de talie, lipind-o de el.

Chester s-a tras spre intrarea separeului, fără să se ridice în picioare.

Cele două prietene ale Victoriei erau în continuare în picioare lângă masa noastră.

Matt mi-a aruncat o privire, ridicând întrebător din sprâncene.

Nu ştiam ce înseamnă „loc mai ferit”, aşa că am ridicat din umeri şi mi-am luat paharul cu băutură, pe care cu zece minute mai devreme mi-l umpluse o chelneriţă chemată de Matt.

— Nu, a răspuns Matt, trăgând-o iar pe fată în poala lui. Ne simţim foarte bine aici.

— Am înţeles. Ne vedem mai încolo.

Tony a plesnit-o pe fată peste şold şi ea a pornit înainte, păşind cu mişcări seducătoare. Prietenele ei s-au uitat o clipă la Chester, dar el doar a clătinat din cap şi a pocnit din degete.

— Nu mă interesează. N-aveţi decât să vă duceţi toate şi să vedeţi dacă se ocupă cum trebuie de amicul meu, da?

Fetele s-au înroşit la faţă, înţelegând aluzia lui, şi s-au grăbit să plece.

— Tâmpitule! a murmurat una dintre ele, săgetându-l cu privirea.

El a ignorat-o, şi-a dat ochii peste cap şi s-a adresat prietenelor Victoriei.

— Tot mai sunteţi aici?

A tăcut o clipă.

— De ce?

Blonda a tras aer în piept.

— Eşti aşa un dobitoc, Chester.

El a ridicat din umăr şi s-a rezemat de peretele separeului, sprijinindu-şi capul de perne şi întinzând picioarele peste masă. S-a scărpinat alene pe gât.

— Asta te-a excitat noaptea trecută, Fleur.

Ea a clătinat din cap şi s-a întors ostentativ cu spatele la el.

— Matt...

Fratele meu începuse iar s-o sărute pe gât pe fata de pe genunchii lui. N-a ridicat capul, dar s-a oprit din îndeletnicire.

— Matt...

Matt a gemut şi a ridicat capul. Avea sprâncenele împreunate. Nu era deloc încântat.

— Ce e?

Fata a încercat să pară că nu ia în seamă iritarea lui. S-a foit puţin în loc, apoi a coborât privirea.

— Unde-i Kash? Victoria îşi face griji pentru el. De mult n-a mai lipsit atâta timp.

Vorbele ei au trezit în sfârşit interesul lui Chester.

S-a aplecat în faţă, cu coatele pe masă, la fel cum făcuse Matt când sosiseră cele trei fete.

— De asta ai rămas? Ca să întrebi de Colello?

Matt a rânjit, amuzat, dar sumbru. Şi-a sprijinit iar

capul de peretele separeului, urmărind scena şi savurând-o aproape cu cruzime.

— A rămas ca să-i facă treaba Victoriei. Am dreptate, Fleur?

Părea plictisit de noua jucărie. Cu o sclipire agasată în ochi, s-a întors la fata de pe genunchii lui.

— Hai, pleacă. Şi nu mai fi câinele lui Vie, întrebând mereu de Kash. Dacă Kash ar vrea ca ea să ştie, i-ar spune direct. Trage şi tu concluziile.

— Matt...

El a înălţat iarăşi brusc capul, cu nările fremătând.

— Cară-te! Valea! Ce nu înţelegi?

Chester s-a ridicat cu mişcări leneşe.

— Haide.

A prins-o de mână şi a tras-o după el printre mese.

— Hai să bem ceva.

Ea i-a mai aruncat o căutătură furioasă lui Matt, apoi s-a dus cu Chester, punându-şi mâna peste a lui.

Rămăsese doar cea de-a treia prietenă, care părea plictisită.

— Ce e?

Ea a ridicat din umăr.

— Nimic. Voiam... ştii bine adevăratul motiv pentru care e aici.

Şi ea, şi toţi ceilalţi s-au uitat brusc la mine, ţintuindu-mă cu privirea.

Atunci am înţeles. Sau aşa mi-am închipuit. Poate că lui Chester şi Tony puţin le păsa cine eram, dar celor trei fete le păsa. Pe primele două nu le interesase. Nu făceau parte din „gaşcă”, după cum se exprimase Matt. Dar Victoria, Fleur şi cea de-a treia, da. Eu mă găseam acolo. În separeu. Şi era limpede că nu pentru a fi jucăria sexuală a băieţilor. Cum Matt se aşezase la intrarea în separeu, pentru ele era clar că eram o persoană importantă. Numai că nu ştiau cine sunt.

Matt deja o repezise pe Victoria când se luase de mine. O repezise rău, dar şi cea de-a doua fată fusese pusă la punct fără milă. Nu-mi puteam alunga senzaţia că, atunci când întrebase de Kash, nu voia de fapt să ştie unde era. Întrebarea ascundea şi alte semnificaţii. Nu eram sigură ce anume, dar dacă rămâneam acolo, trebuia să aflu...

Ce căutam de fapt acolo?

Şedeam şi mă purtam de parcă aş fi făcut parte din lumea lor, numai că nu era aşa.

Şedeam acolo din pricina unei ameninţări, după care aveam să mă întorc la mama mea.

Matt, Seraphina, Ciclon. Oare m-aş fi putut întoarce la timpul când nu-i cunoşteam?

M-a străbătut o durere profundă, sfâşiindu-mă în două.

Matt se uita la mine cu capul plecat.

— Te simţi bine?

I-am simţit îngrijorarea şi – Doamne! – a fost prea mult.

Vorbele lui au dat frâu liber la toate sentimentele înăbuşite până atunci şi am simţit cum îmi dau lacrimile. Am clipit repede şi am zvâcnit din cap aprobator, în acelaşi timp făcându-i semn că voiam să ies afară.

— Pot să... vreau să merg la baie.

Matt nu s-a clintit, nu în prima clipă.

— Bailey.

— Vreau să fac pipi, Matt. Trebuie neapărat, ori aici, ori la toaletă. Prefer la toaletă.

Nu mă uitam la el. Nu aveam putere. Ar fi văzut că sufeream mai mult decât şi-ar fi închipuit în clipa aceea. Nu mă mai puteam stăpâni. Nu ştiam de ce, dar zidul pe care mă străduisem să-l ridic se prăbuşise şi în acel moment eram total expusă în durerea mea. Nu puteam lăsa să se întâmple asta, nu acolo, nu printre oamenii aceia. Era cel mai nepotrivit loc unde să arăt că-mi sângerează inima.

Cum el nu s-a mişcat din loc, am coborât glasul şi i-am şoptit răguşit:

— Te rog.

A gemut uşor. L-am auzit şi m-a auzit doar fiindcă muzica se întrerupsese pentru câteva clipe, dar a fost

de ajuns. S-a ridicat în picioare, a lăsat fata jos din braţe, iar eu am trecut pe lângă ei ca o vijelie.

A întins mâna să mă apuce, dar mă aşteptasem la asta, aşa că mi-am ferit braţul şi umărul, evitând atingerea lui. Am ieşit din separeu. Nu ştiam unde e toaleta, dar în clipa aceea nici nu conta. Îmi doream doar să plec de acolo. Suferam prea mult, ştiam că trebuia să-i părăsesc pe cei trei, că voi fi nevoită să-i părăsesc.

Mi-am croit drum prin mulţime, oprindu-mă doar cât să respir nişte fum, pierzându-mă printre cei de acolo. Nimeni din lumea aceea nu mă putea vedea. Mi-am văzut de drum, continuând să simt în ochi usturimea lacrimilor.

Am rătăcit prin club.

În urma mea venea un paznic. L-am văzut de câteva ori. Ştiam că alţi doi intraseră cu noi în club, dar după aceea nu-i mai zărisem. Se amestecaseră prin mulţime, dar când am ajuns la etajul superior, unde era mult mai puţină lume, l-am văzut pe paznic.

M-a salutat scurt din cap şi a rămas la câţiva paşi de mine. Am ajuns la o masă liberă în colţul de lângă ieşire şi m-am aşezat. Nu-mi doream decât să plec. Să-mi pun ordine în gânduri, doar aşa aş fi putut ridica zidul din nou.

Paznicul n-a venit după mine. A rămas pe loc, cu

braţele încrucişate în faţă, atent la toţi cei care intrau sau ieşeau. Dar în partea unde mă aşezasem eu, nu venea şi nu pleca nimeni. Urcasem până la ultimul etaj şi mă dusesem la masa cea mai ferită. Am rămas acolo până când am pierdut noţiunea timpului. Am presupus că Matt a întrebat unde sunt, fiindcă l-am văzut pe paznic scoţându-şi telefonul. Ledul pâlpâia, semn că primise un apel. Paznicul a vorbit doar câteva secunde, după care şi-a pus telefonul la loc în buzunar.

Doi membri ai personalului au intrat şi au trecut ca vântul pe lângă mine, fără să-mi arunce vreo privire. Cred că nici nu m-au observat, dar l-au văzut pe paznic. Amândoi s-au oprit, au schimbat o vorbă cu paznicul şi şi-au văzut de ale lor. Femeia a şoptit ceva, dar paznicul s-a mulţumit să zâmbească şi să clatine scurt din cap. Ea a pornit mai departe şi, abia când a aruncat o privire peste umăr, m-a zărit şi pe mine. A făcut ochii mari, a căscat mirată gura, dar nu s-a oprit din drum.

Câteva minute mai târziu s-a înapoiat, ţinând în mână un pahar.

M-am uitat la ea, aşteptându-mă să-i ofere paznicului paharul, dar nu s-a întâmplat aşa. I-a zâmbit timid, a trecut pe lângă el şi mi-a întins băutura.

— Cu complimentele noastre.

— Serios? Ce-i asta?

— Una dintre fete a spus că v-a văzut mai devreme într-un separeu pentru VIP. Zicea că asta aţi băut şi acolo.

M-a atins uşor pe umăr, surâzând.

— Savuraţi băutura, iar dacă mai vreţi una, ajunge să-mi faceţi semn din cap. Am să fiu cu ochii la dumneavoastră.

După o clipă de uluire am încuviinţat din cap.

— Mulţumesc.

Apreciam micul ei gest de amabilitate.

După plecarea ei, paznicul s-a apropiat de mine. A luat paharul şi a gustat băutura. Am aşteptat. După câteva minute, el a dat din cap.

— E în regulă.

Mi-a întins iar paharul.

— Puteţi bea fără grijă.

I-am mulţumit şi am sorbit din pahar. Când l-am golit, am fost gata să mă întorc în separeu. De data asta am simţit o reacţie diferită. Lumea se uita la mine. Se dădea la o parte din faţa mea, făcându-mi loc să trec. Mă urmăreau cu privirea la fel cum făcuseră când Matt şi amicii lui traversaseră clubul. Aveam parte de aceeaşi primire. Era un sentiment tulburător. Am privit peste umăr şi am văzut că paznicul era mai aproape de mine decât crezusem.

Tocmai mă întrebam de ce, când o mână a apărut nu

se ştie de unde. Am fost trasă pe un coridor. Totul s-a întâmplat atât de repede, că nici n-am avut timp să reacţionez.

S-a deschis o uşă. Am fost târâtă înăuntru. Am auzit un ordin scurt şi ferm, „Stai!”, şi uşa s-a trântit în urma mea.

Încăperea a rămas cufundată în întuneric.

Nu aveam nici cea mai mică idee unde mă aflam, dar nu conta. L-am simţit – oricine ar fi fost el – în faţa mea. Şi-a proptit braţele de o parte şi de alta a mea, ţinându-mă prizonieră. Am înlemnit, iar el s-a aplecat spre mine. I-am simţit răsuflarea caldă, parcă jucându-se cu mine. S-a apropiat. Mult prea mult. Nu s-a lipit de trupul meu, dar simţind căldura acelui om, m-am tras cât mai aproape de perete.

— Ce *mama naibii* cauţi aici? mi-a şoptit el la ureche.

Douăzeci şi şase

Eram şocată.

Era o întrebare neaşteptată, aspră, care mi-a amintit instantaneu de seara *aceea.*

Eram în camera aceea întunecoasă, şi totuşi nu eram. Gândul mi-a zburat la seara când eram în casa mamei mele, în camera mea. Am simţit din nou palma care îmi astupase gura.

Îmi aminteam...

Nu te mai zbate şi fii atentă la ce-ţi spun.

Cine era omul acesta?

— Bailey.

O răsuflare scurtă.

— Te-am întrebat ceva.

Simţeam că mă scufund. Că mă prăbuşesc. Aveam din nou în nări mirosul camerei mele, percepeam curentul de aer rece din clipa când acel bărbat se lipise de mine. Auzeam paşii înăbuşiţi, îmi aminteam cum mă înşfăcase înainte să apuc s-o iau la fugă şi cum mă împinsese la perete.

O să creadă că te-am violat, aşa că va trebui să plângi.

— Bailey.

Am privit într-o parte, dar n-am văzut decât întuneric. Îl simţeam. Mă ţinea din nou ca într-o capcană. O ceaţă mi-a învăluit mintea, trăgându-mă şi mai jos, redeşteptându-mi amintirile.

Nu voiam să ajung acolo, aşa că am scâncit încet.

— Bailey.

Ceva mai blând de astă dată.

O mână mi-a cuprins ceafa. Fruntea lui a atins-o pe a mea, i-am simţit pieptul. Am ridicat mâna ca să-l ating, ca să-l ţin departe de mine.

N-o să le dau voie să-ţi facă rău.

În casa ta. Pe teritoriul tău. E singura ta şansă de

supravieţuire.

Am icnit scurt. O mână s-a plimbat pe gâtul meu, nu mâna lui Chase, ci alta. Mâna lui Kash.

Kash era aici.

Nu eram *acolo.*

Eram în siguranţă. Aici. Cu Kash. Nu acolo.

Degetul lui se mişca în sus şi în jos, suind spre părul meu. A şoptit „Bailey", apoi s-a tras şi mai aproape, rezemându-şi capul de perete, lângă al meu. Cu obrazul lipit de al meu. A rămas acolo, nu s-a clintit. Nu s-a clintit niciun milimetru.

Mi-am amintit de noaptea aceea şi mi s-a tăiat răsuflarea.

— Ssst.

Îmi scăpase un ţipăt înăbuşit. Dădeam din cap înainte şi înapoi. Respiram greu. Din ce în ce mai greu. Ca şi cum m-ar fi apăsat o greutate invizibilă. Pereţii camerei păreau că se strâng în jurul nostru.

Mâna mea a ţâşnit în sus spre el. I-am atins pieptul puternic, muşchii pe care îi sesizam vag, umerii încordaţi, spatele ţeapăn.

El continua să stea aplecat deasupra mea. Şi-a dat capul pe spate, urmărindu-mi mişcările. Nu-i vedeam ochii, dar îi simţeam privirea.

— Kash? am şoptit înăbuşit.

Braţele lui m-au cuprins, lipindu-mă de el. Şi-a

îngropat fruntea în scobitura gâtului meu, trupul îi tremura uşor.

— Iartă-mă. Nu m-am gândit. N-am vrut să te sperii. Îi simţeam răsuflarea pe piele.

— E în regulă. Eşti în siguranţă. Sunt eu. Kash.

S-a aprins lumina.

Mâna lui a revenit, mi-a cuprins obrazul în palme.

Frunţile noastre aproape se atingeau. Mă sfredelea cu privirea. În ochii lui era ceva necruţător, care m-a făcut să încremenesc în aşteptare.

— Spune-mi că eşti bine.

Mi-a strâns şi mai tare obrajii în palme.

— Spune-mi, Bailey. Am nevoie să aud asta.

Mi se învârtea capul. Îmi năvăleau în minte zeci de gânduri, atacându-mă toate deodată. Gânduri scurte, dure, înspăimântătoare.

Am tăcut, cu inima bătându-mi în piept ca un ciocan.

Am răsuflat adânc şi tremurat.

— Sunt bine, am răspuns abia şoptit – şi chiar eram.

Apoi am repetat mai tare şi mai clar, fiindcă era adevărat:

— Sunt bine. Îmi pare rău. Eu doar...

Mi-a dat părul pe spate şi a clătinat din cap, mişcându-şi fruntea lipită de a mea.

— Eşti bine. Te-am luat prea repede. Nu m-am gândit. Sunt eu.

Braţele lui s-au plimbat pe trupul meu, îi simţeam răsuflarea. Buzele lui erau foarte aproape de ale mele.

— Vorbim mai târziu, a spus. Îţi promit. Dar mai întâi...

S-a tras în spate, cu aceeaşi privire necruţătoare.

— Ce *mama naibii* cauţi aici?

— Oh!

Mi-am sprijinit capul de perete cu un profund sentiment de uşurare, cel puţin pentru moment.

— Mi-a spus Matt că ai telefonat şi că Peter urma să vină acasă. Quinn mă voia plecată de acolo.

În timp ce vorbeam, am simţit cum mâna i se încordează. Până la ultimele cuvinte.

— Ce naiba ai zis?

Nu ştiam ce să spun, aşa că am dat din umăr.

— Erau paznici cu noi...

— Ştiu. Aşa am şi dat de tine. Am sosit cu avionul acum jumătate de oră.

Jumătate de oră. Uau! Venise direct de la aeroport.

— După ultima tentativă a grupării Arcane, am încercat să le luăm urma. S-au dat la fund după acea încercare nereuşită.

Asta era... uau! Pur şi simplu uau.

— *Ultima lor...*

Ultima.

— *Ultima lor tentativă?*

L-am fulgerat cu privirea.

— De ce nu mi-ai spus?

M-a privit cu tristeţe, şi-a coborât mâna, dar a continuat să rămână lângă mine. A închis ochii. Picioarele noastre se atingeau. La fel şi piepturile. Mi-a răspuns abia şoptit, cu fruntea rezemată de a mea:

— A fost a treia tentativă.

Mi-am zis că n-am auzit bine.

Cu siguranţă.

Nu avea cum să fi spus aşa ceva.

Nu-i aşa?

A treia încercare.

A treia tentativă.

Asta.

Asta am simţit în clipa când mi-a fugit pământul de sub picioare, gata să mă prăbuşesc.

Eram furioasă la culme, dar şi ameţită.

Foarte ameţită.

M-au lăsat genunchii şi m-aş fi prăbuşit, dar Kash m-a prins în braţe.

— Ei, Bailey... a mormăit el, surprins de reacţia mea neaşteptată.

Acum mă ţinea în braţe.

— Nu, Kash.

— Sst.

Şi-a schimbat poziţia, strângându-mă la piept şi

netezindu-mi părul cu o mână. Mi-a culcat capul pe scobitura gâtului lui.

— Haide. Te duc la mine acasă.

Nu reuşeam să înţeleg ce se întâmplă. Lumea mea se întorsese pe dos încă o dată, iar eu eram aproape inconştientă.

Poate şi din pricina băuturii.

L-am simţit mişcându-se, lovind în uşă cu piciorul. Cineva de afară i-a deschis.

— Ce...

— Telefonează. Să mi se aducă maşina la intrarea din spate. Ieşim pe acolo.

Kash m-a purtat în braţe prin clubul de noapte.

— Domnule Colello...

Un glas de femeie, probabil cineva din personal.

— E totul în regulă? Să chem o ambulanţă?

— Nu, a răspuns scurt Kash. Am nevoie de cale liberă până la intrarea din spate. Atâta tot.

— Da, domnule. Sigur că da, domnule.

Femeia s-a îndepărtat în grabă.

Paznicul s-a apropiat de noi.

— Matt o caută, l-am auzit vorbind. E îngrijorat.

— Matt?

Am simţit cum trupul lui Kash înţepeneşte.

— Vreau să spun: domnul Francis.

A făcut o pauză.

— Domnule.

— Spune-i că am luat-o eu, pe urmă escortează-l până la el acasă.

— Şi dacă întreabă unde aţi dus-o?

Kash s-a oprit din nou şi s-a răsucit brusc spre paznic.

— Poftim?

— Ştiţi bine că o să întrebe, domnule, a vorbit paznicul pe un ton de scuză. O să vină s-o caute şi aici.

— Spune-i că e cu mine şi că o duc înapoi pe proprietate, a mormăit Kash, pornind mai departe.

— Şi chiar acolo o duceţi?

Kash s-a oprit şi s-a întors iar spre paznic.

— ...domnule, a adăugat acesta.

— De ce naiba te interesează?

A aşteptat.

N-a primit niciun răspuns.

Am ridicat capul. Cei doi bărbaţi se priveau în ochi. Paznicul s-a uitat la mine şi figura lui s-a crispat. A lăsat privirea în jos.

— Sunt şi alte persoane care ţin la ea acum, a răspuns el.

— Ei, fir-ar să fie!

Braţele lui Kash s-au încordat sub mine, degetele lui mi s-au înfipt în coapsă.

— Transmite-i domnului Francis ce am spus eu. Pe

urmă eşti liber, Helms. Să nu vii la slujbă trei zile. Noi doi vom avea o discuţie înainte să-ţi reiei îndatoririle. Altfel îţi jur că te concediez chiar în clipa asta.

M-am încruntat. Inima îmi bubuia în piept. Nu înţelegeam animozitatea dintre cei doi, dar Helms a dat scurt din cap.

— Da, domnule.

S-a dat un pas înapoi, m-a privit o clipă în ochi, după care a fost înghiţit de mulţime. Mai înainte îl văzusem cum mă supraveghea de la etajul superior. Acum se ascundea.

— Ce a fost asta? am încercat să întreb.

Aveam limba amorţită şi n-am reuşit decât să bolborosesc „Şeafoasta”?

Kash m-a trecut de pe un braţ pe altul, ridicându-mă mai sus şi cuprinzându-mă doar cu un singur braţ.

— Nimic, mi-a răspuns el cu asprime. Sprijină-ţi capul de mine. Ajungem în câteva minute.

— Pe aici, domnule Colello.

Acelaşi glas de femeie care vorbise mai înainte.

Am văzut că era fata care îmi oferise băutura gratuită. Arăta cu degetul spre un coridor dosnic. Ţinea în mână un clipboard şi avea o cască în ureche. Mi-a întâlnit privirea o secundă, a înghiţit în sec şi s-a uitat în altă parte.

Toţi aceşti oameni ascultau orbeşte de Kash. Nimeni

nu îndrăznea să crâcnească în faţa lui. Nimeni până în seara asta, şi omul acela fusese suspendat pentru trei zile.

Un fior m-a cutremurat.

Kash mi-a simţit reacţia. A continuat să înainteze pe coridor, dar s-a răsucit spre mine ca să-mi poată prinde privirea. Obrazul lui era lângă al meu. Dacă şi-ar fi mişcat buzele, le-ar fi atins pe ale mele. Dacă le-ar fi mişcat cât de puţin. S-a încruntat şi privirea lui a coborât spre buzele mele. Şi s-a oprit acolo.

— Pe aici, domnule Colello.

Aceeaşi fată. S-a strecurat pe lângă noi şi a deschis altă uşă.

N-am întâlnit pe nimeni până când am dat în alt coridor. Câteva voci răzbăteau până la noi. Ne găseam în preajma bucătăriei. Kash mergea în urma fetei, înaintând printr-un labirint de coridoare şi uşi.

M-a ţinut strâns până când fata a deschis şi ultima uşă şi am simţit pe obraz adierea răcoroasă a nopţii.

— Domnule Colello.

— Domnule Colello.

Ne-au salutat două glasuri, amândouă bărbăteşti.

S-a deschis o portieră. Kash s-a aplecat cu mine în braţe şi m-a aşezat pe bancheta din spate. M-a mişcat puţin, împingându-mă spre mijlocul banchetei, apoi a suit lângă mine. Fata venise după noi şi acum aştepta

lângă maşină.

Kash a vârât mâna în buzunar şi a scos nişte bani, pe care i-a întins fetei.

— Mulţumesc pentru discreţie.

— Cu plăcere, domnule.

A făcut un pas în faţă, a luat banii, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Vă urez să vă reveniţi repede, domnişoară.

M-am lăsat pe spate, abandonându-mă confortului banchetei, şi am închis iarăşi ochii. Respingerea lui Quinn. Băuturile. Şocul produs de apariţia lui Kash.

Aş fi vrut să pot dormi zile la rând.

Portiera nu se închisese încă. Kash îi spunea ceva femeii, vorbind scurt şi autoritar. Ea a lăsat capul în piept şi s-a dat înapoi.

— Am să mă ocup chiar eu.

S-a înapoiat în club.

Portiera din spate s-a închis. S-a deschis cea din faţă, şoferul a suit la volan şi am demarat. În faţa noastră mai era o maşină. Când cotea ea, coteam şi noi. Când încetinea, încetineam şi noi. Probabil alţi paznici, am presupus eu.

Kash a aşteptat câteva secunde, apoi s-a întors spre mine. M-a privit şi am văzut cum se destinde şi el. A întins mâna spre mine, iar eu m-am tras spre el şi m-am cuibărit pe genunchii lui.

Îmi fusese dor de el. De fapt, nu-mi fusese.

Îi dădeam voie să mă ţină în braţe. Da. Eu îi făceam *lui o* favoare.

Nu peste mult timp, poate vreo douăsprezece minute, am intrat în garajul subteran al unui bloc. Când SUV-ul a oprit în faţa unor ascensoare, Kash mi-a făcut semn cu cotul.

— Bailey?

Braţele lui erau atât de calde, atât de puternice. Mă simţeam la adăpost, mă simţeam protejată. Asta simţeam, pe lângă fluturi în stomac şi alte furnicături pe care ştiam că n-ar fi trebuit să le simt. Cu cât stăteam mai mult pe genunchii lui, sângele începea să mi se înfierbânte tot mai tare. Îmi era nespus de greu, aveam pleoapele ca de plumb, dar m-am silit să le deschid şi mi-am dat capul pe spate ca să-l privesc.

Am rămas cu ochii la el.

Dumnezeule!

Era frumos. Primejdios. Misterios. Iar eu eram în braţele lui.

Mi se umflase limba. O sumedenie de senzaţii mă făceau să vibrez din tot trupul. Acea simplă privire îmi alungase sfârşeala de până atunci. Ochii lui mă pironeau cu o privire arzătoare. Ca şi cum mi-ar fi atins pieptul, aplicându-mi un şoc electric.

Încetasem să mai respir.

Fără să mă gândesc, pentru că nu eram în stare, am ridicat mâna şi i-am pus-o pe obraz.

— Te-ai întors.

El a încremenit, a clipit scurt, apoi un zâmbet i s-a întins încet pe toată faţa. Şi – Doamne! – zâmbetul din clipa aceea, felul în care mă privea, în care mă ţinea în braţe... Credeam că o să-mi sară inima din piept. Sângele a început să-mi fiarbă în vine, inundându-mi toată fiinţa şi împingându-mă spre *el.*

Îl doream.

— M-am întors.

Lumea din jurul meu a dispărut.

Nu eram decât eu şi Kash. Ochii lui au coborât iar spre buzele mele şi s-au oprit acolo. Tânjeam după un sărut, tânjeam după el. Doream să-i simt buzele peste ale mele. Doream să simt mai mult, mult mai mult, dar mai întâi să-i simt buzele.

Am ridicat capul spre el.

El s-a aplecat...

Şi în clipa aceea a început să sune telefonul.

Vraja s-a rupt.

Trupul lui a încremenit brusc, ca un bloc de ciment. A răsuflat scurt şi şi-a ferit obrazul.

— Cineva trebuie să ajungă la spital sau la morgă, altfel am să-l trimit acolo chiar eu cu mâna mea, a spus el sumbru.

A tuşit stânjenit. Am aşteptat amândoi.

— Vă caută domnul Francis. Matthew, domnule.

— Ce e? s-a răstit Kash, reţinându-şi cu greu un mârâit feroce.

— S-a ivit *o problemă* la apartament.

La naiba!

Exact aşa.

Nu-mi convenea deloc, tot trupul meu protesta, totuşi m-am desprins de el. Simţindu-mi mişcarea, Kash m-a pus alături pe banchetă. S-a întors cu spatele la paznic şi m-a privit în ochi.

— Vrei să vii cu mine?

De fapt, nu fusese o întrebare.

— Sigur că da.

Dintr-odată, m-am simţit atât de trează, încât am avut senzaţia că nu voi mai avea niciodată nevoie să dorm.

— Du-ne acasă la Matt.

Douăzeci şi şapte

Am parcat în faţa hotelului François Nova. În clipa când SUV-ul a oprit în faţa uşilor batante din sticlă, Kash nu l-a mai aşteptat pe paznic. A deschis uşa şi mi-a făcut loc să trec. Portarul abia dacă a avut timp să ne salute.

Odată ajunşi în hol, am simţit cum toţi cei de acolo îşi îndreaptă atenţia asupra noastră. Accesul nu era interzis ca atunci când fusesem aici ultima oară. Acum hotelul avea clienţi. Erau şi membri ai personalului. Recepţionerul, acelaşi de data trecută. Acum ne privea cu ochii mari. Kash se mişca atât de repede, încât paznicii au fost nevoiţi să alerge ca să treacă înaintea noastră. Kash mi-a dat drumul de mână, dar mi-a prins degetul arătător cu arătătorul lui. S-a îndreptat spre ascensoare. Un paznic a ajuns acolo la ţanc şi uşile s-au deschis, aşa că n-a fost nevoie să aşteptăm. Kash mi-a lăsat degetul şi m-a prins de cot.

Când am intrat în ascensor, un paznic a venit lângă noi.

În timp ce suiam spre apartamentul de la ultimul nivel, Kash a început să-mi mângâie interiorul cotului cu degetul mare.

Dumnezeule! Gestul lui mă stârnea în toate felurile.

Uşile s-au deschis. Când am ieşit din lift, am auzit râsete răguşite, răcnete, exclamaţii încântate şi muzică bubuitoare. Pare-se că se şi fuma ceva ilegal.

— Haide! Bea! Până la fund!

Kash şi-a îngustat pleoapele.

Şi-a luat mâna de pe cotul meu şi a pornit înainte cu paşi mari. Paznicii l-au urmat, deşi nu aveau aerul că se aflau acolo ca să-i asigure protecţie.

Camera dădea într-un living spaţios. Kash a făcut semn unuia din paznici.

Omul s-a dus la combina muzicală şi muzica a încetat.

— Hei!

Matt şedea tolănit pe una dintre canapelele lui albe din piele, cu fermoarul pantalonilor desfăcut şi pantalonii traşi în jos, dezvelindu-i şoldurile osoase. Era fără cămaşă, cu părul ciufulit şi ţinea în mână o ţigară cu canabis. Când muzica s-a oprit, tocmai se pregătea să ducă ţigara la buze. I-a luat câteva secunde bune ca să-şi dea seama ce se întâmplă. S-a întors, s-a uitat lung, s-a tot uitat, după care a dat cu ochii de Kash şi s-a luminat la faţă.

— Hei! Tu eşti, Kashy. Salut, Kashy!

Avea pupilele dilatate şi nu putea nici măcar să se salte în capul oaselor. Era toropit. Când a văzut că nu reuşeşte să se ridice nici a doua oară, a renunţat şi s-a trântit din nou pe canapea. Totul fără măcar să-şi mişte picioarele, care atingeau podeaua. Fata de lângă el era doar în sutien şi chiloţi. Şi nu era cea cu care se giugiulise la club.

Încăperea era ticsită de lume.

Chester şi Tony erau în ipostaze similare, dar pe o canapea din fundul camerei. Spre deosebire de Matt, care nu ajunsese să i se facă sex oral, ceilalţi doi erau cu

sexul pe afară. Am văzut-o şi pe fata care fusese cu Matt la club. Era cu buzele pe sexul lui Chester. Cea care-i făcea sex oral lui Tony putea fi cineva din personal. Nu eram sigură. Nu m-am uitat prea bine.

Alte câteva fete, mai mult sau mai puţin dezbrăcate, dansau cu extensiile de păr fluturând în aer şi agitând în mâini sticle cu băutură.

— Isuse Cristoase! Matt!

Kash a mai făcut un pas în încăpere, rotindu-şi privirea în jurul lui.

— N-au trecut decât douăzeci de minute de când am plecat de la club.

Cu un zâmbet de beţiv, Matt s-a întins după berea aflată pe masa de lângă el.

— M-am ameţit încă înainte să plec de la club...

S-a încruntat, amintindu-şi ceva... ceva... ceva... S-a uitat mai atent şi a dat cu ochii de mine.

— Ia te uită! E soră-m...

— Încetează! i-a tăiat vorba Kash, făcând doi paşi spre canapea.

I-a luat ţigara din mână, a stins-o, apoi i-a dat peste mână, zvârlind berea cât colo.

— Toată lumea afară! În secunda asta!

Fetele au început să scâncească.

Kash a făcut semn paznicilor.

— Daţi-le afară!

Cu el nu era de glumit.

O fată a continuat să dea din mâini. Apoi s-a împiedicat. A căzut pe spate fix în piscina care era în prelungirea dormitorului lui Matt, pe o terasă interioară pardosită cu sticlă, încât aveai senzaţia că înoţi peste marginea clădirii.

Apa s-a revărsat pe toată podeaua. În clipa următoare, fata s-a ridicat şi a început să-şi netezească părul. Paharul ei cu vodcă se făcuse ţăndări, iar sutienul îi căzuse când ajunsese în apă, aşa că acum era cu silicoanele la vedere.

— Ohoo!

A râs şi s-a lăsat pe spate, făcând pluta. A întins braţele pe apă.

— E grozav!

Ţinea ochii închişi.

Kash a făcut semn unui paznic.

— Scoate-o de acolo.

Paznicul a intrat în apă, a apucat-o şi a început s-o tragă afară. Ea a încremenit.

— Ei, ce-i asta? Cine eşti? Nu! Ce faci? Nu!

A început să se zbată, sau cel puţin asta încerca.

Paznicul nu i-a dat atenţie, a tras-o la marginea piscinei şi a scos-o afară. Acolo aştepta alt paznic, cu un prosop mare în mână. Cu un foşnet, a înfăşurat-o în prosop şi amândoi au dus-o afară.

Fata de lângă Matt a vrut să se ridice în genunchi, dar Kash a prins-o de talie şi a săltat-o în picioare.

— Hei! Stai aşa! Ce...

Kash a continuat s-o ţină de mijloc ca pe un copil de doi ani care face criză de isterie. Fata dădea din picioare. Îşi flutura braţele. Se zbătea în fel şi chip.

— *Hei!* a ţipat ea încă o dată.

— Kashy...

Matt şi-a trecut palma peste burtă, apoi s-a scărpinat pe piept şi a căscat.

— Nu-i frumos ce faci. Nu-i deloc frumos. Aşteaptă. Unde-i soră-m...

— Taci din gură! Taci, până nu zici vreo prostie.

Kash răcnise din cealaltă parte a camerei, în timp ce un paznic îi lua fata din braţe şi o ducea oriunde erau duse astfel de persoane.

— Ce?

Matt a început să priceapă câte ceva. A clipit des, apoi a încercat să se ridice în capul oaselor.

Kash a traversat încăperea, venind din nou spre Matt. A plesnit din degete în direcţia canapelei pe care se aflau Chester şi Tony.

— Afară cu voi, javrelor!

— Ascultă... a vrut să mârâie Chester, dar paznicii s-au întors şi le-au înşfăcat pe cele două fete.

Am vrut să-mi feresc privirea, dar era prea târziu.

Am văzut două penisuri pe jumătate în erecţie. Nici Chester, nici Tony n-au făcut vreo mişcare să se acopere. Tony părea că nu înţelege ce se petrece. Chester se străduia să se ridice de pe canapea, dar mereu cădea la loc, la fel ca Matt.

— O să dau de pământ cu tine, Colello, s-a mulţumit el să ameninţe.

Kash nu i-a dat nicio atenţie, ci s-a întors la Matt.

Nu mi-aş fi imaginat în veci aşa ceva, dar am văzut cu ochii mei. Din două mişcări l-a săltat pe fratele meu ca pe un fulg. L-a proptit cu pieptul de umerii lui, pe urmă l-a prins cu o mână de spate şi s-a ridicat cu el în braţe. Fratele meu atârna ca o cârpă pe umerii lui Kash.

— Ah... Oh...

Probabil că presiunea pe stem fusese de ajuns. Matt a deschis gura şi a început să vomite. Kash s-a strâmbat, dar a fost singura lui reacţie. A făcut semn din cap spre paznici, care se îndreptau spre Chester şi Tony cu nişte găleţi de apă în mâini. Două secunde mai târziu, şi unul şi celălalt erau leoarcă din cap până în picioare.

Amândoi au sărit în picioare, înjurând, scuipând şi privind furioşi în jur.

Penisurile erau tot la vedere. Acum le alunecaseră şi pantalonii, până la podea. Chester s-a aplecat să şi-i ridice, a făcut un pas, s-a împleticit şi a căzut. Doi paznici au strigat şi au alergat spre covorul pe care

căzuse Chester. L-au săltat la fel cum făcuseră şi cu fata din piscină, l-au pus pe umeri şi l-au scos afară.

Tony a rămas ultimul. Stătea pe loc, fără să înţeleagă ce se întâmplă.

— Un... unde au plecat toţi?

Paznicii au aşteptat ordinul lui Kash. Kash, care tocmai îl căra pe Matt în altă cameră, s-a întors spre Tony.

— S-au dus la altă petrecere. Bagă-ţi scula la loc şi întinde-o, Cottweiler.

— Hă?

A dat din umeri şi şi-a ridicat pantalonii.

Niciunul nu fusese încălţat. Niciunul nu avusese cămaşa pe el. Şi toţi plecaseră exact aşa. Paznicii s-au apucat să strângă hainele, iar Kash m-a strigat:

— Vino aici!

Asistasem cu gura căscată la toată scena. Nici nu s-ar fi putut altfel. Fusese ceva ce nu mi-aş fi imaginat în viaţa mea, dar exact aşa se petrecuse. Dovadă că tabloidele nu inventau ceea ce scriau despre chefurile fratelui meu.

— Bailey!

— Vin acum!

Am păşit cu atenţie ca să nu calc pe sticlă spartă sau – ce scârbos, era acolo şi un prezervativ – ceva de la care aş fi putut lua vreo boală cu transmitere sexuală. M-am

dus într-o cameră din fund, unde i-am găsit pe Kash şi pe Matt. Matt stătea în genunchi lângă scaunul de toaletă şi vomita. Kash se rezemase de chiuveta din baie. Sprijinit cu mâinile de muchia chiuvetei, cu picioarele încrucişate. M-a fixat cu o privire sumbră.

— Bună... am spus cu glas şovăielnic.

Nu ştiam sigur ce rol aveam acolo.

— Bună şi ţie.

A făcut semn spre Matt şi a adăugat:

— Eu trebuie să rămân să-l pun pe picioare. Vrei să stai şi tu sau să le spun să te ducă la mine acasă?

— Eu...

Nu ştiam ce ar fi trebuit să fac.

Matt a gâlgâit urât, arcuindu-şi spatele într-un spasm puternic.

Am oftat şi m-am rezemat de tocul uşii.

— Nu mi se pare corect să plec.

— Nu-i problema ta. Crede-mă. Îţi propun să te duci într-una dintre camerele de oaspeţi şi să te culci puţin, dar nu ştiu dacă nu cumva au fost deja folosite în seara asta.

Am schiţat o grimasă.

— La naiba, Kash. Doar douăzeci de minute.

Nu fuseseră acolo mai mult de douăzeci de minute, poate nici atât.

Afară de cazul când Matt mă lăsase la club...

— Camerele probabil sunt în regulă. Se pare că s-au distrat numai în living.

Matt s-a oprit din vomitat şi a ridicat capul. Asudat, palid, cu o tentă verzuie în obraz, mi-a zâmbit vag.

— Ei, e soră-mea. Kashy, e soră-mea. Ia uite!

A vrut să-l bată uşor pe Kash pe picior ca să-i atragă atenţia, dar Kash s-a ferit de atingerea lui. Mâna lui Matt s-a oprit în aer, dar el n-a sesizat, ci mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Sunt tare fericit că ai venit la petrecere cu mine astă-seară. Data viitoare va fi şi mai frumos. Îţi promit.

Când spun că mi-a zâmbit cu gura până la urechi, de fapt zâmbea prosteşte spre coşul de gunoi. A întins mâna şi l-a bătut uşor cu palma.

— Eşti o soră de treabă. Şi deşteaptă.

A gemut şi s-a aplecat din nou peste scaunul de toaletă.

Eram tot acolo când, peste cinci minute, un paznic a venit la uşă.

— Am adunat tot.

Kash a dat din cap şi şi-a trecut repede mâna peste faţă.

— Spune personalului să cureţe tot. Şi dormitoarele.

— Am înţeles.

A arătat spre Matt.

— Un client care stă la trei etaje mai jos s-a plâns că

muzica era foarte tare. Cei de la hotel n-au vrut să ia măsuri şi au chemat pe unul dintre oamenii noştri. El le-a interzis să intre în cameră, aşa că n-au ştiut ce se petrece aici.

Kash s-a încruntat.

— Nu trebuie să li se interzică niciodată să intre într-o cameră. Asta contravine scopului pentru care sunt plătiţi.

— Aşa e.

S-a crispat.

— Mâine am să vorbesc cu oamenii mei.

— Îi suspenzi pe cei care nu şi-au făcut treaba. Şi pe Helms. I-am spus să-şi ia liber trei zile.

— Domnule?

— Sentimentalismul nu are ce căuta aici. Oamenii sunt angajaţi ca să-şi facă meseria, atâta tot.

Paznicul părea nedumerit, dar a încuviinţat din cap.

— Da, domnule.

A ezitat iarăşi.

— Alte ordine pentru noaptea asta?

Kash s-a uitat lung la mine.

— Quinn n-a invitat-o pe proprietate? a întrebat el.

Auzind întrebarea, paznicul şi-a îndreptat spatele. A tuşit uşor, apoi a răspuns:

— Ăăă... Nu. Aşa au fost dispoziţiile doamnei.

În aer plutea o furtună. În aer se simţea ceva

neplăcut. Paznicul a sesizat asta. Am sesizat şi eu şi mi s-a zbârlit părul la ceafă. Până şi Matt a încremenit, confuz, apoi s-a întors din nou spre noi. De data asta ne-a confundat cu cada de baie. A dat din cap cu o privire înceţoşată, apoi s-a răsucit din nou spre scaunul de toaletă.

— Domnule?

Kash s-a smuls din gândurile lui şi a clătinat din cap.

— Turele obişnuite. Aş vrea să chemi o infirmieră. O să-l ia ea în primire pe Matt.

— Da, domnule.

Paznicul a ieşit imediat.

A trecut un ceas fără ca vreunul dintre noi să scoată vreun cuvânt.

Kash s-a dus să aducă nişte apă pentru Matt, apoi şi-a reluat poziţia dinainte, jumătate în picioare, jumătate sprijinit de muchia chiuvetei. Eu m-am lăsat pe podea, cuprinzându-mi genunchii cu braţele, şi după jumătate de oră mi-am culcat fruntea pe genunchi. Când Matt mai răsufla câte puţin, Kash îi întindea apa, sfătuindu-l să nu bea decât câteva înghiţituri. Pe urmă îi lua apa, îi dădea un prosop ca să-şi şteargă obrazul şi recupera prosopul când Matt se apleca din nou deasupra scaunului de toaletă.

După expresia aproape plictisită a lui Kash, am bănuit că era o situaţie obişnuită. Cel puţin pentru ei.

Când Matt s-a liniştit, Kash l-a cărat în pat, ajutat de un paznic. L-a întins pe pat cu blândeţe, lucru care m-a surprins. Altcineva poate l-ar fi trântit pe pat, dar Kash şi paznicul n-au procedat aşa.

L-au întors pe o parte. Au pus apa pe noptieră. Împreună cu o cârpă curată şi un prosop împăturit. Kash a adus găleata de gunoi chiar lângă Matt, ca să se poată sălta să vomite dacă era cazul. Paznicul i-a aşezat capul astfel încât să aibă dedesubt un prosop care să acopere perna şi patul. I-au îndoit genunchii.

Când au terminat, s-au ridicat şi l-au privit.

Paznicul s-a uitat la Kash.

— Îl lăsăm cu pantalonii pe el?

— Eu nu-i scot pantalonii, a mormăit Kash.

A privit pieziş spre paznic.

— Te încumeţi?

— Face parte din sarcinile mele să dezbrac un pacient la dezintoxicare?

Pentru prima oară Kash a schiţat un zâmbet. Un zâmbet sumbru – la fel ca în tot timpul de când ajunsese la club în noaptea aceea –, totuşi un zâmbet.

Oh, Doamne. Mi-a sărit inima din piept văzându-l.

— Cred că ne ajunge, a spus Kash. Du-te şi cheamă infirmiera.

Paznicul a ieşit, iar Kash l-a acoperit pe Matt cu cearşaful. Camera s-a cufundat în întuneric şi în clipa

următoare l-am auzit pe Matt respirând adânc şi regulat.

O mână a căutat-o pe a mea, degetele noastre s-au înlănţuit şi Kash m-a tras afară din cameră.

Infirmiera trecuse prin living şi acum stătea în hol. Era tăcută şi se uita la noi. Când l-a văzut pe Kash, a făcut ochii şi mai mari, dar n-a spus nimic. S-a îmbujorat uşor. N-o puteam condamna.

Kash s-a oprit să-i dea instrucţiuni cum să-l supravegheze pe Matt.

Pe urmă am plecat. Kash s-a dus la ascensor. Când am ieşit din hotel, ne aştepta un SUV. Am suit în maşină amândoi, ne-am aşezat şi SUV-ul ne-a dus în altă parcare subterană. Am coborât, am urmat aceeaşi rutină până când s-au deschis uşile şi am intrat în ceea ce am înţeles că era locuinţa din oraş a lui Kash. Cea la care făcuse referire mai devreme şi unde îşi ţinea toate lucrurile pe care nu voia să le vadă un ochi străin.

Am amuţit, înţelegând ce voia să-mi demonstreze aducându-mă aici.

Kash căpătase încredere în mine. Când se întâmplase asta?

Când am ieşit din ascensor, mi-a dat drumul la mână şi a aşteptat să se închidă iarăşi uşile. A ieşit şi paznicul, iar Kash a tastat un cod. Lumina verde de deasupra uşii s-a făcut roşie. Kash s-a întors şi s-a uitat la mine.

Avea părul în dezordine, cearcăne sub ochi, riduri în jurul gurii. Pe scurt, era epuizat. Dar ochii lui erau perfect treji şi ardeau de dorinţă. Se făcuseră aproape negri. Venea spre mine cu paşi mari.

Un picior în faţa celuilalt.

M-am pregătit, nerăbdătoare, fericită şi teribil de speriată. El s-a oprit la câţiva centimetri de mine.

— Când am plecat, nu eram prea buni prieteni. Asta se întâmpla cu o săptămână în urmă. De atunci...

M-a măsurat cu privirea din cap până în picioare, cercetându-mă, făcându-mă să mă simt de parcă aş fi stat goală în faţa lui. A venit şi mai aproape şi a ridicat mâna, atingându-mi bluza.

— În seara asta lucrurile s-au precipitat, a şoptit el. Trebuie să ştiu dacă eşti de acord.

Nu fusese o întrebare. Nicio rugăminte.

Mi-am lins buzele, simţind brusc că mi s-a uscat gura.

Am dat repede din cap.

— Foarte de acord, am reuşit să bâigui.

M-a apucat de bluză şi m-a tras spre el. Mi-am lăsat capul pe spate, ridicând gura spre el, şi buzele lui s-au lipit de ale mele.

Douăzeci şi opt

Foc.

Mă aşteptasem să fie pasionat, dominator şi aşa era. I-am cuprins gâtul cu braţele. L-am înlănţuit cu picioarele. Trupul lui era perfect lipit de al meu. Am început să scâncesc.

M-a năpădit fierbinţeala. Tot trupul meu era o flacără.

El şi-a îmblânzit sărutul, până când abia m-a atins cu buzele.

Am simţit cum mă înfior toată. Dumnezeule mare!

Gâfâiam.

El s-a dat deoparte în clipa următoare... m-am trezit.

M-am trezit. Afară era întuneric. Aveam mintea înceţoşată, dar am reuşit să percep frânturi de conversaţie.

— Da, aşa am făcut... Nu... nu.

O pauză.

— Da, e şi ea.

Am rămas întinsă în pat. Doamne! Visasem despre seara trecută. Visasem acel sărut. Primul sărut. Isuse! Acel prim sărut fusese ceva de nedescris şi voiam să-l uit, apoi să retrăiesc iar momentul. Te rog, Doamne. Oare se putea întâmpla aşa ceva?

Din camera alăturată a răzbătut o exclamaţie răstită.

— Dacă vrei să vii s-o vezi, n-ai decât să vii.

Realitatea m-a copleşit de parcă cineva mi-ar fi turnat în cap o găleată de apă rece. Kash vorbea cu tatăl meu.

Mă să fie!

Stăteam aici, după cele întâmplate, după ultimele zile, şi iată că iar mi se strecurau în gând vorbele acelea. *Idol. Tată.* Apoi *Tipul care a jignit-o pe mama mea.* Şi, cumva, în aceste ultime trei zile devenise iarăşi *tata.*

Mi-am golit plămânii de aer, suflând deoparte o şuviţă de pe frunte. Şuviţa a zburat în sus, a rămas o clipă în aer, apoi a căzut la loc. Povestea vieţii mele. Urcam, urcam, urcam, stăteam o clipă acolo, sus, apoi, zbang, cădeam la loc. OK, OK. Dramatizam niţel, dar mă durea că Quinn îmi dăduse papucii.

La naiba!

M-am ridicat în capul oaselor, m-am lăsat la marginea patului şi am tras cu urechea. Nu era prea greu. Kash lăsase uşa întredeschisă. Foarte puţin, totuşi întredeschisă. M-ar fi auzit dacă mă dădeam jos din pat ca să mă duc la baie. Alternativa era să adorm la loc, dar eram trează de-a binelea. Trează şi încordată. Aveam în mine destulă energie cât să petrec o noapte întreagă în faţa calculatorului... şi-mi era teribil de dor să lucrez la codul meu.

— Poate îţi aminteşti că soţia ta e cea care a cerut să fie dusă de acolo... Da. Nu eu. Soţia ta.

Kash a tăcut din nou câteva clipe.

— Cu plăcere. Tare aş vrea să am o discuţie cu Quinn... Cum? Nu. Pentru numele lui Dumnezeu,

Peter, gândeşte-te la ce spui.

A răsuflat scurt şi a tăcut.

Îl vedeam prin deschizătura uşii şi, ca şi cum mi-ar fi simţit privirea, a ridicat capul. Tot trupul i s-a încordat. A venit drept spre mine. N-am avut timp să mă ascund şi nici să mă trântesc la loc pe pat, acoperindu-mă cu pătura, chiar şi cu picioarele pe podea.

A venit, a dat uşa de perete şi, brusc, s-a îmblânzit. M-a privit şi privirea lui a devenit mai caldă.

— Peter, a murmurat el, fără urmă de asprime. Peter.

Ba nu. Glasul lui mai păstra o undă de severitate, foarte vagă.

— Vorbim mai târziu.

Nu şi-a mai luat rămas-bun, ci a apăsat butonul ca să încheie convorbirea şi a aruncat telefonul pe canapeaua din colţ.

Şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a sprijinit cu umărul de tocul uşii.

— Cum te simţi?

M-a copleşit amintirea nopţii trecute.

Ne sărutasem. Făcuserăm mai mult de atât, iar Kash săruta nemaipomenit de bine. Era nemaipomenit în toate. În felul în care mă atingea. În felul în care îmi şoptea. Mă făcea să mă simt iubită, adorată, împlinită. Simţeam cum mă îmbujorez la faţă la simpla amintire a nopţii trecute. Cum îmi dorisem mai mult. Spre

sfârşitul nopţii. Pur şi simplu îmi dorisem mai mult, dar nu făcuserăm sex. După ce mă făcuse să gem şi să scâncesc timp de două ore, Kash se depărtase de mine şi-şi schimbase poziţia ca să mă poată ţine în braţe.

Aşa adormisem. Îmi părea rău că nu mă trezisem mai devreme, doar ca să-i simt iar braţele în jurul meu. Acum, când le vedeam, când îmi aminteam cât erau de puternice, îmi lăsa gura apă.

— Sunt bine, am răspuns cu glas răguşit.

El a zâmbit în colţul gurii, parcă citindu-mi gândurile.

— Bravo. Trebuie să văd ce face Matt. M-au sunat cei de la pază că e la altă petrecere. Trebuie să-l luăm şi să-l ducem înapoi pe proprietate. Se pare că Quinn îşi face griji pentru fiul ei vitreg.

— *Altă* petrecere?

— Aşa e Matt. Dacă se plictiseşte, dacă e supărat, dacă e nefericit, face chef.

Zâmbetul i s-a topit.

— Uite ce e, aseară n-am discutat despre Quinn, dar să ştii că dacă vrei să intri în familia asta, va trebui să lupţi. N-o să-ţi facă viaţa prea uşoară. Nimeni n-o să-ţi facă viaţa uşoară, în afară de Seraphina şi Ciclon.

Hopa! Discuţia devenise serioasă.

— Matt s-a purtat frumos.

— Matt s-a jucat cu tine.

Am rămas cu gura căscată.

— Cum?

Era imposibil.

— Asta-i o prostie.

El a ridicat din sprâncene. Vorbele lui mă răneau, dar nu-i păsa. Îmi spunea adevărul verde în faţă.

— Asta-i realitatea. A crezut că eşti noua mea jucărie şi a vrut să se joace cu tine de-a şoarecele şi pisica. Pe urmă a aflat că eşti expertă în calculatoare şi a pus lucrurile cap la cap. Dacă se poartă ca şi cum i-ar păsa, să ştii că minte. Se preface.

— Dar de ce?

La naiba! Mă durea mai mult decât aş fi vrut.

O pacoste. Asta eram. Nu trebuia să mă arăt jignită. Da? Puteam face asta.

Dar deja mă lăsau puterile.

— Ca să ajungă la tatăl tău. Peter s-a ţinut de capul lui Matt să facă mai mult pentru companie. Nu vrea ca fiul lui cel mare să fie un ratat – exact cuvintele lui Peter fiindcă asta-i părerea lui despre Matt. Poate nu aşa de grav cum sună, dar pentru Peter, oricine nu se pricepe la computere e un ratat. Singurul motiv pentru care pe mine nu mă bate la cap e că-l pot răni la propriu dacă vreau. Tatăl tău e...

A clătinat din cap, alegându-şi cuvintele.

— Un tocilar înfumurat, celebru şi cu mare putere. E

un tocilar, dar are şi alte trăsături urâte care uneori îl fac greu de abordat. Matt e departe de a fi un tocilar. N-a fost niciodată. Îi merge mintea, dar e obişnuit să fie în societate, să aibă femei şi... mă rog, înţelegi ce vreau să spun. L-ai văzut azi-noapte. Peter nu-şi înţelege copiii. Nici pe Seraphina, care e timidă şi are o inimă de aur, nici măcar pe Ciclon, care *chiar* se pricepe la calculatoare. Asemănările se opresc aici. Ciclon suferă de deficit de atenţie şi hiperactivitate: se apucă de un lucru, apoi îl lasă baltă şi se apucă de altceva. Iar acum Peter află mai multe despre fiica pe care n-a inclus-o în viaţa lui şi asta nu-i convine. Matt va profita de asta. Îi place că, din toată familia, el e cel mai apropiat de tine. Asta îi oferă ceva ce-şi doreşte Peter. Va vrea să recâştige atenţia lui Peter ca frate al tău. Cel puţin, aşa îşi închipuie el.

Alt croşeu de dreapta. În plin obraz.

Fusese lovitura de graţie. Acum arbitrul făcea numărătoarea.

Isuse!

— Mulţumesc că mi-ai spus toate astea.

Mi-am ferit privirea.

— Ascultă...

Acel simplu cuvânt m-a făcut să ridic ochii fără voia mea. Kash îşi ţinea buzele strânse.

— În momentul de faţă Peter e supărat pe el însuşi,

fiindcă, dintre toţi copiii lui, tu îi semeni cel mai mult. Şi nu-i convine deloc că ţi-ai petrecut noaptea aici cu mine.

A surâs ironic.

— Şi ceea ce detestă *cel mai tare* e că nu-mi poate ordona să stau departe de tine, fiindcă deocamdată eu sunt cel care îţi asigură protecţia. Te crede tot copil.

M-am zbârlit.

— Nu mai sunt copil.

— Eşti femeie, eşti frumoasă, deşteaptă şi ai o latură sarcastică pe care aş vrea s-o arăţi ceva mai des. Îmi place că lupţi, că ai tupeu, şi dacă vrei să rămâi cu familia asta, vei avea nevoie de asemenea ziduri de apărare. Toţi sunt nişte lupi, Bailey. Nu oameni drăguţi ca mama ta. Nici ca doamna Jones, care a sunat la poliţie când a văzut o maşină misterioasă staţionând pe aleea casei tale. Da, am citit rapoartele poliţiei. Oamenii ăştia nu-ţi vor purta de grijă. Poate copiii, dacă ar fi crescuţi aşa. Dar nu asta-i educaţia pe care au primit-o. Iar Matt e prea furios pe tatăl tău ca să-şi dea seama că în spatele tendinţei de a se folosi de tine, de fapt, începe să te îndrăgească.

S-a încruntat.

— Să nu te aştepţi însă că se va face luntre şi punte să se arate amabil faţă de tine. Nu-i stă în fire. Lumea în care se învârt ei e altfel.

Ei.

Nu *noi.*

Fiece cuvânt al lui mă îndurera teribil, dar ultimul mi-a atras atenţia.

— Nu faci şi tu parte din lumea asta?

El a tăcut şi, pentru prima oară de când văzuse că sunt trează, şi-a ferit privirea.

— Doar când şi când. Eu vin dintr-o altă lume, întunecată şi bizară, care face ca lumea tatălui tău să pară dulce şi moale ca vata de zahăr. Şi nu...

A sesizat că voiam să pun altă întrebare şi a clătinat din cap.

— Deocamdată atât. Îmbracă-te. Trebuie să mergem să-l luăm pe fratele tău. Încă o dată.

Bine atunci.

Ca şi cum m-ar fi săltat de şireturi, mi-ar fi dat o palmă peste fund şi m-ar fi trimis la plimbare.

M-am dus la baie, pe urmă mi-am găsit hainele spălate şi împăturite aşteptându-mă lângă o ceaşcă de cafea şi mi-a mai trecut supărarea.

Dar numai în parte.

Nu ştiam de ce îmi spusese Kash toate astea, dacă îmi spusese adevărul despre Matt, nu ştiam cum se va desfăşura pe mai departe relaţia noastră, dar Kash de acum era cel de la început. Sau poate aşa trebuia să fie când era în timpul serviciului? Poate? Nu ştiam. Ştiam

doar că-mi plăcuse Kash cel de azi-noapte. Acel Kash – am rămas cu privirea la cafea – care fusese atât de amabil încât să-mi aducă o ceaşcă de cafea fără să-i fi cerut.

Pe cine încercam să amăgesc?

Eram îndrăgostită *până peste cap.*

Douăzeci şi nouă

L-am găsit pe Matt într-o stare asemănătoare cu cea din seara precedentă, înconjurat de prieteni, într-un cort separat de restul invitaţilor. În loc de club, acum era la o petrecere în plină zi.

Când ne-a văzut, a ridicat capul spre noi cu o privire înceţoşată.

— Ei, ia te uită! Familia mea.

Kash s-a încruntat.

— Aseară ai vomitat o oră întreagă.

— Da.

A sughiţat şi a zâmbit cu gura până la urechi. Avea pupilele dilatate.

— Mulţumesc pentru perfuzie. Infirmiera ta s-a ocupat de mine şi m-a pus pe roate destul de bine, aşa că mi-am zis: *„De ce nu?”*

A început să râdă, urmat de Chester şi încă un prieten.

— N-am dreptate? N-am dreptate, ţicnitule?

Chester a încetat să mai râdă.

— Tacă-ţi gura, dobitocule.

Matt s-a pornit să râdă şi mai tare. La fel şi celălalt amic al lui.

Chester s-a uitat urât la amândoi. Prietenului n-a părut să-i pese. Râdea şi fata.

M-am străduit să-mi amintesc cum o chema. Fleur! Ea era.

Cum de uitasem *aşa* un nume?

Chester a fulgerat-o cu privirea şi pe ea.

— Tacă-ţi gura şi ţie, Picioare-Desfăcute!

— Măgarule! a icnit ea.

Chester a dat din umăr, cu un zâmbet ironic.

— Karma, iubito. Karma.

— Kash! Kash!

Matt s-a dus poticnit spre Kash, fără să-şi ia în seamă prietenii. L-a plesnit pe umăr, fără să remarce felul semnificativ în care Kash se uitase la mâna lui. Flutura din nou în aer o sticlă de tequila.

— Băieţi! Habar n-aveţi câte face Kash pentru familia noastră. Habar n-aveţi.

— Şi nici n-o să afle, pentru că s-a încheiat petrecerea.

Kash a făcut semn din cap spre paznici şi ei s-au pus pe treabă la fel ca în seara precedentă. Fetele au fost scoase afară. Au urmat la rând Ţicnitul,

Picioare-Desfăcute şi celălalt amic. Kash i-a smuls lui Matt sticla din mână şi a azvârlit-o afară din cort. Sticla a căzut şi şi-a revărsat tot conţinutul pe pământ, dar a fost ridicată instantaneu de un paznic, care luat-o de acolo.

— E a doua oară în optsprezece ore când ai fost cât pe ce să dezvălui secrete.

Mi-a trebuit o secundă să sesizez avertismentul calm din tonul lui Kash, dar când l-am înţeles, am simţit un fior rece pe spinare. M-am uitat brusc la el şi, da, ameninţarea era acolo. Nu la vedere, dar fierbea undeva în adâncul lui.

Kash era furios.

Matt a pufnit dispreţuitor, cu aceeaşi privire rătăcită.

— Şi ce? Care secrete? Eu nu ştiu nimic. Tăticul meu iubit nu-mi spune nimic. Nici tu. N-am nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă.

Îşi rotea capul în toate părţile, iar şi iar. Deodată, a dat cu ochii de mine. A mijit ochii.

Atunci am văzut şi eu. Am văzut latura meschină a lui Matt, cea de care mă prevenise Kash cu o seară în urmă.

— În afară de ea.

Privirea lui calcula, cu o undă de răutate abia reţinută.

— Îi cunosc secretul. Lui Quinn nu-i place deloc că-l

ştiu.

A mai făcut un pas clătinat spre mine, iar eu m-am tras înapoi, simţind cum mi se zbârleşte părul la ceafă. Kash s-a mişcat câţiva centimetri ca să se pună între noi. Fusese o mişcare aproape insesizabilă, dar luase poziţie.

— Cât despre tata... a continuat Matt.

Şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit într-un râs strident.

— Dumnezeule! Asta-i cea mai tare. Tatei nu-i convine deloc că ea e aici. Dar deloc.

S-a uitat din nou la mine şi şi-a îngustat iar pleoapele într-o privire de om beat, dar plină de răutate.

— Crezi că ai dus o viaţă grea, Bailey? Ba nu, câtuşi de puţin. Ai dus-o foarte bine. Lângă o mamă iubitoare. N-ai avut parte de toate porcăriile de aici. Da, da, biata fetiţă abandonată de tăticul ei. Nu? Asta îţi zici tu în mintea ta, dar te înşeli. *Te înşeli.*

I-au fremătat nările.

— Ai dus-o foarte bine. Ca şi cum, cu o minte ca a ta, n-ai avea existenţa asigurată. Ei, pe naiba! Pun pariu că într-o singură zi poţi scrie un program care valorează milioane. Eu nu pot.

S-a aplecat spre mine, dar Kash s-a băgat între noi doi. A ridicat braţul. Fratele meu continua să stea aplecat spre mine cu o privire încărcată de ură, pe

măsură ce aburii beţiei şi ameţeala începeau să se risipească.

— Eu sunt prostul familiei. Eu sunt cel care a avut o mamă proastă. Nu el.

Şi-a încleştat degetele pe umărul lui Kash, care s-a încordat ca un arc.

Dar Matt nu terminase.

— Nici Seraphina, nici Ciclon. Fir-ar să fie! O fi Quinn o mironosiţă fără suflet, dar de deşteaptă e deşteaptă. Ştii?

A tăcut din nou, s-a gândit şi a râs ca pentru sine.

— Nu, nu. N-ai de unde să ştii, nu? Nu ştii nimic despre noi. Nimic. Ne ştii doar numele. Îl ştii pe taică-tău, ştii ce spun revistele, televiziunile şi internetul, dar nu-l cunoşti cu adevărat. Sunt multe despre care n-ai habar. Despre care n-ai nici cea mai mică idee.

Începea să se calmeze. S-a întors spre Kash, lăsând ochii în jos.

— Nu ştie. Adevărat, Kash? Nu ştie nimic despre tine, despre familia ta, despre...

— Destul! l-a oprit Kash. Ai două opţiuni. Ori pleci cu noi de bunăvoie, ori te luăm pe sus.

— De ce?

A respirat adânc, lărgindu-şi nările.

— Mama Quinn vrea o zi în familie, a răspuns scurt

Kash. Cu noi toţi.

Matt şi-a dat ochii peste cap. Braţul i-a zvâcnit iarăşi înainte, arătând spre mine.

— Nu şi cu ea. Ea nu e luată în calcul şi tu ştii asta foarte bine. Ce ai de gând să faci cu ea?

„Ea" stătea chiar în faţa lui.

— Vine cu noi.

Matt l-a privit lung pe Kash, uitându-se la un chip pe care eu nu-l puteam vedea, fiindcă Kash era tot în faţa mea. Nu ştiu ce o fi citit pe figura lui, dar a început să râdă. S-a plesnit peste genunchi.

— O să fie tare.

A dat de câteva ori din cap. Hotărârea era luată.

— Bine. Nu-i nevoie să mă pocneşti şi să mă laşi lat. Vin de bunăvoie. Dau orice să văd cum o să sară scântei.

Odată cu ultimul cuvânt, ochii lui s-au aţintit brusc asupra mea.

Aveam o presimţire urâtă.

— Să mergem.

Kash s-a dat şi mai în spate, întinzând un braţ spre cort. Voia ca Matt să iasă primul. Matt a înţeles şi a mormăit „Bine, bine". Şi-a trecut degetele prin păr o clipă, pe urmă a lăsat mâna în jos şi a pornit spre intrarea cortului. Paznicul, care auzise finalul conversaţiei, a dat deoparte pânza cortului şi Matt a

păşit afară.

N-a aşteptat, ci s-a îndreptat către maşini. De câteva ori a fost nevoit să se oprească înainte de a se izbi de cineva, dar Kash le-a ordonat paznicilor:

— Staţi lângă el!

Paznicii ne-au lăsat pe noi şi s-au grăbit să-l înconjoare pe Matt, direcţionându-l spre maşini.

Am aşteptat, dar Kash n-a pornit după ei. A continuat să stea în cort, urmărindu-l din ochi pe Matt. Singurul paznic rămas cu noi ţinea ridicată pânza cortului.

Neştiind ce se întâmplă, am vrut să ies.

Kash m-a prins de braţ.

— Aşteaptă.

— Ce este?

Aveam un sentiment neplăcut legat de toată întâmplarea. Matt era un rău, rău până în măduva oaselor. Deşi ştiusem asta, deşi Kash mă prevenise, totuşi nu fusesem pregătită pentru scena la care tocmai asistasem. Aveam senzaţia că păşesc pe cărbuni încinşi. Nu aveam nici cea mai mică idee unde să pun piciorul ca să merg înainte, începeam să-l privesc cu neîncredere chiar şi pe Kash. Bănuiam că ascundea şi alte secrete.

El a închis ochii o clipă, şi-a masat fruntea, apoi s-a uitat la mine. Citeam pe chipul lui oboseală, precum şi

aceeaşi neîncredere pe care o simţeam şi eu.

— Trebuie să ştiu ce simţi.

— Legat de ce?

El a făcut un semn cu capul în spatele meu şi şi-a vârât mâna în buzunar.

— Legat de Matt. De atitudinea lui. De ceea ce a spus sau a insinuat.

Acum radia un alt fel de lumină, strălucitoare, încărcată de dorinţă. Înainte să şi-o şteargă de pe chip, s-a apropiat de mine. Şi-a aplecat capul ca să mă privească mai bine. Între noi era distanţă cam de un metru, aşa că a coborât glasul atât cât să-l aud.

— Matt mai mult latră decât muşcă, dar şi lătratul lui poate răni. Am mai văzut asta, iar acum face la fel. Tipii ăştia...

S-a uitat peste umărul meu şi privirea i s-a înăsprit.

— ...nu cresc dorindu-şi lucruri. Ei cresc în plictiseală. Nu au griji fireşti, ca noi, ceilalţi.

Noi?

— Din cauza asta le plac jocurile şi jucăriile şi-şi găsesc plăcerea făcând ceea ce n-ar trebui să facă.

Ochii lui i-au căutat din nou pe ai mei. Privirea lor mă avertiza.

— Matt nu intenţionează să-ţi facă rău, dar nici nu-i pasă de sentimentele tale. N-o să vadă că îşi loveşte jucăria până când o strică. Abia atunci i-ar părea rău.

Abia atunci s-ar opri şi s-ar gândi că n-ar fi trebuit s-o strice, dar numai atunci. Aşa s-a purtat încă de mic.

Am simţit o greutate pe umeri, care mă trăgea în jos.

— Matt nu-i decât un copil mare şi răsfăţat, am spus. Are părţi bune şi rele, dar trebuie să înveţe să facă mai mult bine decât rău.

Tonul meu fusese rece, nu era treaba mea. Nu avea să fie treaba mea.

— Pot să-i ţin piept.

— Dar...?

Kash a venit şi mai aproape.

— Te-am întrebat la un moment dat dacă lucrezi ca şef al pazei pentru tatăl meu.

Mi-am lăsat capul pe spate, fiindcă el ajunsese lângă mine. La mai puţin de treizeci de centimetri. La mai puţin de cincisprezece. Era chiar aici, în faţa mea, uitându-se drept în ochii mei.

— Mi-ai spus că nu. M-ai minţit?

Mi-am amintit încă ceva ce spusese Matt.

— Matt a zis că mama *lui* era o proastă, dar nu şi a ta.

Am aşteptat şi am văzut cum privirea lui Kash devine circumspectă.

— Ce-mi poţi spune despre tatăl tău? Despre mama ta? Cum era familia ta?

Kash nu mi-a răspuns. A continuat să mă fixeze cu privirea, dar nu reuşeam să citesc nimic în ochii lui.

Nu mi-a dat voie să citesc nimic în ochii lui şi după jumătate de minut am vrut să pornesc spre deschizătura cortului. Am făcut un pas, apoi aceeaşi mână m-a prins de braţ şi m-a tras înapoi. M-a luat de mijloc şi m-a condus într-o parte a cortului, unde nu puteam fi văzuţi de afară. M-a lipit de el şi a lăsat capul în piept.

— Tata a fost un om cumsecade, dar fără multă şcoală. Mama...

A tăcut şi a strâns din dinţi.

— Familia Francis mă consideră unul de-al lor. Am crescut alături de ei. Am dormit în casa lor. Dar nu sunt unul de-al lor. Sunt cu totul diferit de ei.

A tăcut şi şi-a trecut palma peste obraz.

Iată că începeau să iasă la iveală nişte secrete. Oriunde întorceam capul, dădeam de câte o uşiţă secretă spre istorie şi eram avertizată asupra ei.

Am luat mâna lui Kash şi am strâns-o în mâna mea.

— Mă pot adapta la orice. Noi, femeile din neamul Hayes, suntem cunoscute pentru acest talent. Orice se va întâmpla, sunt în stare să fac faţă.

Da, Matt avea în el o doză de răutate. Ca fiecare dintre noi.

Da. Îmi era cumplit de dor de Chrissy şi de viaţa mea dinainte.

Da, aveam motive să nu plec nicăieri. Aveam trei

fraţi pe care să-i iubesc şi să-i cunosc.

Kash...

Dar mai era cineva pe care niciunul dintre ei nu-l cunoştea. Nu pe deplin. Nu chiar. Nu încă.

Eu.

Treizeci

Eram pregătită. Cu coiful de luptă pe cap. Cu faţa pictată în culorile războiului. La figurat.

Eram pregătită şi gata să distrug orice şi pe oricine se apropia de mine... în afară de apă. Nu mă aşteptasem să fiu lovită de un balon cu apă fix în clipa când am coborât din maşina lui Kash.

— Am udat-o pe Bailey!

Am auzit râsete şi chicoteli şi, ridicând privirea, am zărit pentru o secundă o săgeată palidă-roşie fugind în spatele gardului care împrejmuia piscina. L-am auzit pe Ciclon ţipând şi râzând cu atâta poftă, încât abia putea articula cuvintele.

— Aţi auzit? Am nimerit-o pe Bailey! E fleaşcă!

După care:

— La o parte!

— Ciclon!

— Nu, Ciclon!

— *Ahh!*

Mi-a ajuns la urechi o plesnitură, apoi fâşâit de apă împroşcată în toate părţile. Hârşâit de scaune date deoparte. Sunet de paşi alergând. Eu şi Kash ne-am privit o secundă, apoi am luat-o la fugă amândoi, dar când am ajuns la poarta deschisă, am văzut capul lui Ciclon deasupra apei. Râdea în hohote. Avea vârfurile urechilor la fel de roşii ca slipul. A arătat spre toţi cei de pe margine, care se uitau la el.

— V-am păcălit pe toţi!

— Ai luat o burtă zdravănă, atâta tot! a exclamat Seraphina cu o privire supărată, cu pumnişorii încleştaţi.

Ciclon şi-a săltat puţin umerii micuţi, ca să facă pluta pe spate.

— Mare brânză. Nu mă doare.

S-a uitat la Kash.

— Aşa-i, Kash? Ce contează un pic de durere?

Toţi cei de faţă au schiţat o grimasă la vederea burticii lui care începea să se înroşească.

— Da, dar nu durerea inutilă, a răspuns tărăgănat Kash. Să sari pe burtă e o durere inutilă, afară de cazul când a fost un accident.

— N-a fost un accident, a spus Marie, scrâşnind din dinţi.

Stătea cu braţele încrucişate la piept, aproape la fel de roşie la faţă ca slipul lui Ciclon.

— Ia vino încoace, băiete. Am alergat destul după tine. M-ai auzit?

Ciclon a părut gata să protesteze, apoi s-a îndreptat spre scară înotând pe o parte. În clipa în care a ajuns acolo, s-a auzit alt plescăit şi cineva din spatele nostru a strigat:

— *Săritură cu genunchii la gură!*

Quinn stătea de cealaltă parte a piscinei, alături de un bărbat şi o femeie. Toţi trei s-au dat repede la o parte la vederea lui Matt, cu hainele pe el. Matt şi-a luat avânt, şi-a strâns genunchii la piept şi a sărit, stropind pe toată lumea.

Mai ales pe cei doi de lângă Quinn.

Femeia a ţipat, apoi a început să râdă.

— Matthew!

Bărbatul s-a încruntat dezaprobator. Şi el, şi femeia erau îmbrăcaţi în haine obişnuite – la fel şi Quinn –, nu pentru o petrecere lângă piscină. Femeia a continuat să râdă, îndepărtându-se de apă.

Quinn a păşit supărată spre marginea bazinului.

— Mai judecă şi tu, Matthew. Eu şi soţii Bonham nu suntem îmbrăcaţi cu haine care se pot uda. Data viitoare te rog să observi amănuntul.

Stai aşa. Cum? Ei erau soţii Bonham?

Matt a zâmbit ironic, s-a uitat câteva clipe în ochii femeii, apoi la Quinn. A dat din picioare, înotând spre

mijlocul bazinului.

— L-am observat.

A făcut o tumbă pe spate, rămânând cu picioarele în aer şi stropindu-l pe Ciclon.

Quinn îşi ţinea buzele strânse. Părea gata de luptă. Numai că Ciclon a sărit de pe scară chiar când Matt scotea capul din apă. Pe urmă a început delirul. Matt s-a întins şi a apucat-o de mână pe Seraphina, trăgând-o în apă. Ea a ţipat, a dat să se agaţe de Marie, care la rândul ei a vrut să se prindă de persoana de alături, adică de Theresa.

Toate trei au căzut în apă.

În acest timp, Quinn şi ceilalţi doi au intrat în casă. Femeia a aruncat o privire în urmă spre toţi cei din bazin, cu o expresie pe care n-am reuşit s-o descifrez.

— OK. Ajunge. S-a terminat cu amabilitatea. Tu, Matthew, te duci la fund, a mârâit Marie.

Theresa scosese şi ea capul din apă.

Marie s-a uitat la ea, s-au înţeles din ochi şi amândouă s-au lansat în aceeaşi clipă.

— Să-l băgăm la fund pe Matt! Ajutaţi-ne!

— *Daaaa!*

Ciclon se căţărase pe scară, dar auzind strigătul războinic al lui Marie, a sărit iar în apă, încercând să cadă tot peste fratele lui. A urmat un adevărat haos. Un haos total, care mi-a plăcut la nebunie. Râdeam cu gura

până la urechi. Nici nu se putea altfel. Nu mă puteam abţine.

Asta era. Aici. Distracţia cu fraţii mei. Iată de ce mă găseam aici. Puţin îmi păsa de adevăratele motive, dar dacă ar fi fost să cred într-o putere supremă, acela ar fi fost cel mai bun moment. Mi s-a umplut inima de recunoştinţă şi am fost la un pas de a-mi da lacrimile. Lacrimi de bucurie.

Crescusem singură. Eu şi Chrissy.

Aveam rude lângă Brookley, dar Chrissy era mândră şi încăpăţânată. Al naibii de încăpăţânată. Nu fusese acceptată nicio rudă care dorise să se apropie de noi. Oricine punea ochii pe mine trebuia să intre în viaţa lui Chrissy respectând condiţiile ei, nu ca o rudă pur şi simplu. Şi deşi îmi plăcea mult să merg la şcoală împreună cu verişorii mei, mama făcuse în aşa fel încât să ne îndepărteze. La vremea aceea nu-mi dădusem seama ce şi cum, dar simţisem efectul. Nu era bine să cinez în casa mătuşii mele când mama lucra în schimbul doi. Când am crescut îndeajuns cât să nu mai am nevoie de babysitter, am rămas singură cu calculatorul.

Calculatoarele ofereau nenumărate posibilităţi.

Prieteni, vieţi, vise cu ochii deschişi pe care le puteam crea chiar eu. Calculatorul îmi aparţinea. Nimeni nu-mi spunea ce am sau n-am voie să văd. Nimeni nu-mi

impunea restricţii. Era domeniul meu. Dar, stând aici lângă piscină şi auzind râsul lui Ciclon în timp ce Matt îl ameninţa că-l aruncă peste Seraphina, îmi întipăream în minte fiecare moment.

Aşa aveam să fac până când mi s-ar fi cerut să plec.

— Kash! Bailey!

Ciclon înota spre noi.

— Haideţi şi voi!

Aş fi dorit. Doamne, cât aş fi dorit!

Atunci am simţit o mână pe umăr.

Am ridicat ochii şi l-am văzut pe Kash privind undeva în spatele meu. Privirea i-a devenit rigidă încă dinainte să apuc să întorc capul.

Peter Francis stătea pe aleea care lega piscina de zona de dincolo de gărduleţ. În spatele lui, aleea ducea până la intrarea în casă, iar el arăta de parcă tocmai ar fi ieşit afară sub impulsul momentului. Pantaloni eleganţi bleumarin. Pantofi fără şireturi. O cămaşă albă elegantă, încheiată la gât. Într-o mână ţinea un telefon, în cealaltă un dosar cu acte. Stătea pe jumătate întors cu spatele, gata să se ducă iar în casă.

Peter şi-a dres glasul, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Kash.

Nici eu nu-mi ferisem privirea.

El şi-a mai dres glasul o dată, s-a încruntat şi şi-a mutat privirea spre bărbatul din spatele meu. A ridicat

mâna cu dosarul.

— Putem vorbi puţin înăuntru?

Asta era. Altă întâlnire cu cel care ajutase la formarea mea.

Rostise un nume care nu era al meu.

Ceruse să vorbească cu cineva care nu eram eu.

S-a întors şi a intrat în casă, în timp ce eu mă străduiam să nu accept că lumea se prăbuşea în jurul meu.

Kash a rămas lângă mine, cu mâna pe braţul meu.

— Eşti bine?

M-am silit să încuviinţez din cap. Nu eram deloc bine, dar ei nu trebuiau cu niciun chip să vadă asta. Am simulat un zâmbet, apelând la o veche şmecherie pe care o învăţasem pe vremea când Chrissy mă întreba dacă eram fericită şi eu nu voiam s-o rănesc: îmi impuneam să mă gândesc numai la lucruri plăcute. Unităţi centrale.

Tastaturi. Upgrade-uri de hardware. Fiecare dintre acestea făcea zâmbetul meu să pară tot mai veridic. Am dat din cap.

— Sunt bine.

El nu s-a clintit.

— Zău aşa, Kash.

Cum să dai cuiva asigurări perfect valabile? Îl atingi. I-am atins braţul. Întrebi dacă-i poţi fi de folos.

— Ai cumva nevoie de mine?

Îi oferi ceva în dar, dar nu aveam cum. Prin urmare, am parcurs lista mai departe. Îl priveşti în ochi. Cu o privire sinceră, cu capul dat pe spate, ca să fii şi mai convingătoare. În cele din urmă, l-am strâns şi eu uşor de braţ.

Pe urmă am aşteptat.

El m-a privit printre pleoapele întredeschise.

Am avut sentimentul că văzuse limpede dincolo de prefăcătoria mea, dar zău dacă nu meritam un Oscar.

— Mda. OK.

Şi-a strâns buzele.

— Îţi trimit mesaj cu codul casei, dacă ai cumva nevoie.

— Cum?

A trecut pe lângă mine. A privit peste umăr şi mi-a zâmbit ironic.

— La noapte dormim aici.

Am făcut ochii cât cepele. Oh! La asta nu mă aşteptasem.

El a văzut că eram uluită şi a zâmbit uşor, apoi a făcut un semn cu capul spre piscină. S-a aplecat puţin şi a şoptit astfel încât să-l aud doar eu:

— Nu dau doi bani pe ce spune Quinn. Eu sunt aici. Tu eşti aici. Asta-i situaţia. Distrează-te cu ei sau nu, e alegerea ta. Puţin îmi pasă. Ai grijă doar să nu te laşi

călcată pe bătătură.

Să nu mă las călcată pe bătătură. Am dat repede din cap, iar el a plecat. Asta puteam să fac. Fără probleme.

Matt mă privea compătimitor. Marie nu se uita deloc la mine, stătea cu ochii pe Ciclon, care înota în jurul ei. Theresa se prefăcea că se fereşte să nu fie stropită de Seraphina, deşi ajungeau la ea doar câţiva stropi. Bun. Puteam face asta.

Să-mi revendic locul. În esenţă, asta voise să spună Kash. Nu?

Eram gata să lupt. Nimeni nu avea să mă mai dea vreodată la o parte sau afară.

— Bailey...

Seraphina renunţase să mai împroaşte cu apă şi înotase spre celălalt capăt al bazinului, ţinându-se cu o mână de Theresa. Zâmbetul ei... ah, era un zâmbet care mă topea. Mi-a făcut cu mâna, îmbujorată la faţă, în timp ce picături de apă i se prelingeau pe frunte.

— Hai şi tu! Matt a sărit cu hainele pe el.

Abia mai târziu aveam să-mi dau seama că în acel moment eu fusesem cea care trebuia să aleagă.

Nu mi se forţa mâna. Nu mi se cerea să plec, nici nu eram silită să mă joc cu ei. Puteam rămâne sau puteam să plec. Puteam găsi o scuză, mai mult sau mai puţin plauzibilă, ca să mă închid în casa lui Kash. El nu m-ar fi judecat. Nimeni nu m-ar fi judecat. Am înţeles asta în

clipa când Marie şi Theresa au ridicat ochii spre mine auzind îndemnul Seraphinei. În ultima săptămână amândouă se apropiaseră de mine. Marie n-o spusese în cuvinte, dar îmi dădeam seama acum. În cele din urmă. În ochii ei citeam că sunt bine-venită.

În clipa aceea putea face ce doream.

Dacă săream în piscină, însemna că aleg să rămân, să continui relaţia cu fraţii mei.

N-am stat pe gânduri.

Am sărit.

Treizeci şi unu

Peste un ceas ni s-a alăturat şi Kash.

Îşi pusese slipul şi a sărit răsucindu-se în aer şi ajungând fix între Ciclon şi Matt. Nu ştiu cum a făcut asta, dar a calculat să-l stropească pe Matt în plin obraz.

Nu-mi păsa, fiindcă era absolut grozav!

Matt s-a încruntat şi şi-a şters faţa de apă, după care a început o nouă bătălie. Matt a pierdut. A pierdut rău de tot. Se arunca asupra lui Kash, dar Kash se ferea fie înotând în jurul lui, fie dându-se într-o parte, fie sărind afară din bazin, ca pe urmă să se năpustească iar la Matt. După vreo douăzeci de minute – cu Ciclon încercând să vină în ajutor, dar nereuşind decât să înoate când spre unul, când spre altul, şi cu Seraphina

aclamând de pe margine –, lui Matt i-a trecut supărarea. Suferise o înfrângere umilitoare, dar pierduse cu brio. Nu se putea pune cu Kash.

Kash era pe jumătate peşte.

— Te-ai distrat azi?

Kash a venit la mine în dormitor cu mâinile în buzunare, privindu-mă pe sub gene.

— Da, m-am distrat. Dar tu?

Ne înapoiaserăm acasă ceva mai devreme, făcuserăm duş şi ne schimbaserăm hainele. Quinn participa la un alt eveniment de caritate, la care urma să vină şi Peter, aşa încât cina avea să fie iar lejeră şi fără pretenţii. Asta însemna pui prăjit sau pizza ca fel principal. Tocmai îmi pusesem pantalonii şi o bluză albă, îndeajuns de subţire ca să fie transparentă, aşa că pe dedesubt îmbrăcasem un maiou. Nu voiam ceva de gală, dar atât tricoul, cât şi bluza îmi lăsau spatele descoperit şi, cum mai devreme mă purtasem suficient de mult ca un copil, acum voiam să arăt bine pentru Kash.

M-am răsucit în loc ca să iau ceva cu care să-mi prind părul şi am văzut cum Kash se uita la fundul meu.

M-am înfierbântat toată. Am aplecat capul ca să-mi strâng părul în creştet într-un coc improvizat. Iar am simţit fluturi în stomac. Nu-mi plăcea senzaţia asta, dar n-o mai avusesem de mult timp.

— Arăţi bine.

Nu-mi răspunsese la întrebare.

Am ridicat privirea şi am văzut că a lui se întunecase... Oh, Doamne, furnicăturile îmi ajunseseră în vârfurile degetelor. Aveam să sufăr teribil. Ştiam, dar nu mă puteam stăpâni. El se uita la mine cum se uita, eu simţeam ce simţeam şi pentru amândoi exista o singură cale.

Nu ştiam ce secrete păstra în el, dar aveam sentimentul că trăiam un moment deosebit din viaţa mea.

Mă găseam aici pentru patru oameni.

— Eşti bine?

— Poftim?

Am încercat să-mi amintesc. A, da. Îmi spusese că arăt bine.

— Mulţumesc. La fel şi tu.

Pentru că aşa şi era. Arăta grozav. Pantaloni sport negri mai jos de talie şi un tricou alb.

A început să-mi fiarbă sângele în vine.

— Tu nu eşti om.

Cuvintele mi-au scăpat fără voia mea. M-am crispat eu însămi auzindu-le.

— Vreau să spun...

Ce anume voiam să spun?

El şi-a ridicat colţurile buzelor, cu un licăr amuzat în ochi. S-a proptit cu un umăr de tocul uşii. Şi-a lăsat

capul pe spate şi a ridicat din sprânceană ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ei hai, dă-i drumul”.

Am gemut.

— Vreau să spun...

Iar! Fir-ar să fie! Era o confruntare între noi, sau cel puţin aşa aveam senzaţia.

— Oare de ce te socotesc cei din lumea asta o persoană importantă, în timp ce mass-media habar nu are cine eşti?

Am arătat spre el.

— Eşti un tip super. Mă pui pe jăratic când mă uit la tine şi locuieşti cu familia lui Peter Francis. Îţi face curte un supermodel. Cum de nu apari în tabloide, ca Matt? De ce spui că ai crescut cu familia asta, iar pe de altă parte, lucrezi să dai de urma grupării Arcane care m-a răpit?

Barajul se sfărâmase.

— Vorbeai de „noi”, dar nu eşti ca mine. Nu eşti un om obişnuit. Eşti ca ei.

Am făcut semn în spatele lui, dincolo de încăperea aceea.

— Eşti puternic. De unde ai puterea să-i spui tatălui meu biologic ce să facă? Iar el face cum spui tu.

Mai aveam şi altele de zis.

Cine era el, de mă făcea să mă simt vie? În siguranţă. Protejată.

Cine era el, de-mi ridica moralul?

Cine era el, de mă făcea să simt ceea ce n-ar fi trebuit să simt?

Dar nu puteam pune niciuna dintre aceste întrebări. Dacă le-aş fi pus, totul s-ar fi terminat. M-aş fi deschis cu totul în faţa lui şi nu puteam face aşa ceva. Doar mi se luase totul.

I-am întors spatele, cuprinzându-mi corpul cu braţele. Cu cât îmi strângeam mai tare braţele, cu atât mai mult mă străduiam să mă ascund.

— Bailey...

O rugăminte abia şoptită.

Mi s-a strâns inima. Chiar şi tonul cu care îmi rostise numele îmi alunga durerea, mergând direct la acest organ de care aveam nevoie ca să trăiesc. Am început să clatin din cap. Nu mă mai puteam uita la el. Dacă m-aş fi uitat, s-ar fi zis cu mine. Nu acum.

Eram prea expusă.

Simţeam cum se zbat în mine toate măruntaiele. Nu avea de gând să-mi spună. Îl cunoşteam. Nu aveam niciun motiv să-l copleşesc cu toate acele întrebări. Nu mi-ar fi dezvăluit nimic. Nu şi-ar fi deschis sufletul şi simţeam cum mor încet de ruşine.

Trebuia să ies din casă. În clipa aceea. Trebuia să plec de lângă el.

Retrage-te. Adună-ţi forţele. Ia-o la fugă.

— Oricum...

Slavă Domnului, glasul meu era clar şi sigur, departe de ceea ce simţeam cu adevărat. M-am strecurat pe lângă el, făcându-mi loc cu umărul.

— Mi-e foame. Eşti gata de plecare?

Am apucat să fac doi paşi. Mâna lui m-a atins pe braţ. Am vrut să mă smucesc, să pretind că nu era acolo, dar degetele lui m-au strâns de braţ şi m-a tras lângă el. Nu m-a lipit de pieptul lui. Nu, fiindcă n-ar fi slujit la nimic.

Oare? Poate că nu. M-a tras doar atât cât să mă simt teribil de stânjenită când s-a uitat la mine. I-am ghicit îngrijorarea din privire, deşi nu mă uitam în ochii lui. Dacă m-aş fi uitat, aş fi cedat. Aveam nevoie de toată voinţa ca să nu ridic capul, aşa că am rămas cu ochii la pieptul lui.

El s-a tras mai aproape.

Nu ajuta deloc.

A început să-şi plimbe palma în sus şi în jos pe braţul meu, într-un gest liniştitor şi atât de plăcut. Iar am simţit furnicăturile. Fir-ar să fie!

— Uite ce e...

Nu. Dacă îl ascultam, eram pierdută.

— Ştiu că noi doi suntem într-o postură bizară.

Am vrut să pufnesc dispreţuitor. „Bizar” era un cuvânt blând. Am continuat să ţin buzele strânse. N-am

scos niciun sunet.

M-a tras şi mai aproape de el, până când capul mi s-a rezemat de pieptul lui. Mâna lui m-a prins de spate, în timp ce cu celălalt braţ m-a cuprins de mijloc. A început să mă mângâie pe spate în sus şi în jos.

Chiar trebuia să fie atât de plăcut?

Şi-a sprijinit bărbia de creştetul meu, apoi a întors capul într-o parte şi şi-a sprijinit obrazul.

— Ştiu că-ţi pui întrebări despre mine. Ştiu că noaptea trecută ai trecut prin multe.

M-a strâns şi mai tare.

— Ştiu că în momentul de faţă se întâmplă multe alte mizerii. Dar îţi cer doar să ai încredere în mine.

S-a desprins de mine. Mi-a pus un deget sub bărbie şi mi-a dat capul pe spate. Privirile ni s-au întâlnit. Mi-a cuprins obrazul cu palma, mângâindu-mă cu degetul mare.

— Vreau să-i prind pe ticăloşii ăia, pe urmă o să ne lămurim amândoi. OK?

Nu ştiam ce vrea să spună, dar vorbise cu furie abia stăpânită.

— OK, am şoptit.

Şi-a plecat fruntea, mi-a căutat buzele şi m-am lăsat în voia lui.

N-am mai ştiut de mine.

— N-o să-i găsim în veci pe copiii ăştia.

Târziu în aceeaşi noapte l-am înghiontit pe Matt cu cotul, păşind în vârfuri prin mausoleu. De ce pe vârfuri, nu aveam habar. Cel care căuta nu avea nevoie să se furişeze, dar era deja nouă seara şi iată că asta făceam. După două pizze mari, după ce văzusem filmul *Ferdinand,* după ce Marie şi Theresa plecaseră acasă, după ce venise bona din tura de noapte, Kash a avut ideea strălucită să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Seraphina şi Ciclon scoseseră un chiot de bucurie şi o tuliseră.

Două secunde după plecarea lor, Matt s-a întors spre Kash.

— Glumeşti? Doar ai crescut şi tu aici. Există un milion de ascunzători. Ar fi trebuit să-i ducem la culcare.

Kash l-a privit încântat.

— Linişteşte-te. Ce crezi că se întâmplă cu un copil hiperactiv după ce a mâncat pizza, a înotat, a văzut un film, iar acum trebuie să stea nemişcat în aceeaşi poziţie, aşteptând să fie găsit? Îl fură somnul.

L-a plesnit în glumă pe Matt peste ceafă.

— E rândul tău să cauţi.

— Hei!

Matt s-a uitat furios, aplecând capul, dar Kash deja pornise pe alt coridor.

— Hei! Unde te duci?

— Să mă ascund, a răspuns Kash fără să privească în urmă, continuând să alerge şi cotind pe alt coridor.

— Dacă trebuie să-l găsim pe Kash, atunci chiar am încurcat-o.

Kash avusese o idee bună. L-am atins pe Matt pe încheietura mâinii şi am făcut semn din cap înaintea noastră.

— Haide. De regulă, copiii nu sunt prea inventivi când e vorba de ascunzători. Sub pat, în spatele uşii, după vreun stâlp.

Matt a pufnit şi a pornit agale după mine.

— Se vede treaba că n-ai jucat niciodată jocul ăsta cu un mic geniu.

Am dat să râd, dar m-am oprit. Avea dreptate.

— Ei, vezi? a spus Matt văzând expresia mea. A fost o idee proastă. O să ne ia ore întregi să dăm de ei şi cine ştie dacă-i mai găsim în viaţă? Poate s-au ascuns într-un congelator. Sau...

I-am astupat gura cu palma şi în ecoul vocii lui am auzit.

Am auzit chicoteli.

Le-a auzit şi Matt şi a ridicat brusc din sprâncene.

Am cotit. Iar am cotit. Am mers în direcţia de unde

veneau chicotelile. Drept în faţa noastră.

În clipa aceea am crezut că fac pe mine. Toboganul de rufe.

— Oh, Doamne!

Am alergat spre zid şi am deschis uşiţa care dădea spre toboganul de rufe de la subsol.

— Ciclon! a strigat Matt aplecându-se în gol.

Era pitit în tobogan, cu braţele şi picioarele proptite astfel încât să nu cadă.

— Of, chiar aşa? M-aţi găsit prea repede.

A râs scurt, iar când Matt a vrut să-l apuce de braţe, şi-a dat drumul în jos.

— *Ciclon!*

Am auzit un strigăt prelung, „Prindeţi-mă, fraierilor!”, urmat de o bufnitură.

— Curt! a răcnit Matt în tobogan.

Într-o clipă am fost lângă el.

— Ciclon!

Nu puteam – *ohdoamneohdoamneohdoamne –,* apoi de jos a răsunat glasul lui Kash:

— L-am prins!

— Pentru numele lui Dumnezeu! De unde a ştiut?

— Ticălosul ăsta mic m-a găsit odată când m-am ascuns aici.

A început să râdă.

— Pe vremea aia mai încăpeam pe tobogan. Nu pot

să cred că a ţinut minte.

Câteva clipe nici n-am putut să respir. Pe urmă n-am mai rezistat, m-am aplecat peste marginea toboganului.

— Unii dintre noi sunt oameni, Kash! Nu putem escalada clădiri, nu putem sări garduri şi nici nu rămânem întregi dacă ne prăbuşim într-un tobogan de rufe înalt cât două etaje!

Matt şi-a strâns buzele.

— Sunt bine, Bailey! Crede-mă!

Chiar trebuia să pară atât de fericit?

— Ai grijă! i-am strigat eu lui Ciclon.

— O să am. Promit. Promit. Promit.

— Asta-i cea mai sigură făgăduială în casa asta. O să aibă grijă.

O clipă mai târziu s-a auzit vocea lui Kash.

— Ne ascundem din nou. Căutaţi-ne!

Telefonul mi-a bâzâit în buzunar. Era Kash.

Am cerut celor de la pază să-mi transmită imaginile de pe camerele de supraveghere. Seraphina a adormit deja în sala de cinema. Du-te să bei ceva cu Matt la bar. Vin şi eu imediat ce adoarme Cy.

Am răsuflat uşurată. L-am înghiontit pe Matt şi i-am arătat mesajul.

— Uite de ce adulţii trebuie să aibă un plan de câte ori joacă ceva. Voi aveţi barul vostru propriu?

Cum de-mi scăpase asta când vizitasem casa?

Chiar era un bar. Cu o tejghea lungă şi lucioasă pe toată lungimea peretelui.

Matt s-a dus în spatele tejghelei şi a turnat de băut. Mi-a întins paharul, făcând un semn din cap spre un scaun înalt.

— Săptămâna asta m-am simţit în familie mai mult ca oricând.

S-a sprijinit de perete şi a arătat spre mine cu mâna în care ţinea paharul.

— Datorită ţie.

— Vorbeşti serios?

A dat încet din cap.

— De ce crezi că Seraphina şi Ciclon s-au ataşat atât de repede de tine? Marie zăboveşte peste program. La fel şi Theresa. Eu sunt aici. Azi a fost şi Kash. Totul datorită ţie.

— Mai înainte ai rostit numele de Curt. Aşa îl cheamă pe Ciclon?

Ştiam, dar voiam să mi se spună. Mi se părea o informaţie care trebuia transmisă verbal, nu citită pe monitorul unui computer sau într-un dosar.

A dat iar din cap.

Acum studia fundul paharului.

— Da. Quinn i-a găsit porecla. Obişnuia să-l alinte spunând „Micul meu Ciclon”.

A zâmbit uşor.

— Porecla a prins imediat, înţelegi şi tu de ce.

A ridicat ochii.

— Deficitul de atenţie şi hiperchinezia.

Am încuviinţat din cap, neştiind dacă ar fi trebuit sau nu.

— E preferatul ei. Se vede de la o poştă.

— Mda, a spus el, coborând glasul.

Privea ţintă băutura din pahar.

— E foarte dură cu Ser.

— Mda...

Mi-a zâmbit trist.

— Tu. Eu. Ei. Mame diferite. Tata şi-a cam făcut de cap.

S-a încruntat şi mai mult. Vizibil.

— Nu înţeleg de ce nu te recunoaşte. N-ar fi o surpriză. A fost cu maică-mea, pe urmă a înşelat-o cu Quinn. Eh...

M-a privit scurt şi iar a rămas cu ochii la pahar.

— Se vede treaba că a înşelat-o şi pe mama ta. Pentru Quinn. Quinn a născut-o pe Ser şi, după câţiva ani, pe Ciclon. Ciudăţenia e că tata s-a certat cu Quinn. Ea a plecat la părinţi, după care a revenit cu Ciclon.

Tăceam. Nu ştiam ce să cred despre cele auzite. Despre soţiile înşelate, despre tot.

Brusc, Matt a început să râdă.

Şi-a încleştat maxilarul, a strâns paharul cu putere între degete, apoi şi-a dat capul pe spate şi l-a golit dintr-o înghiţitură. Nici n-a clipit. Aşteptam. Îl văzusem când turnase băutura. Era tărie. A făcut un semn spre paharul meu.

— Mai vrei una?

N-a aşteptat. S-a întors şi şi-a umplut din nou paharul.

Nu i-am răspuns, am aşteptat să-şi toarne de băut şi să se întoarcă iar cu faţa spre mine.

S-a întors, dar nu m-a privit. Acum nu se mai uita la pahar, ci la tejgheaua barului. Se vedea limpede că era cu gândul în altă parte.

— A fost o mare bramburească.

— Ce anume?

A ridicat brusc capul, apoi l-a lăsat în jos la fel de brusc, cu ochii sticlind de furie.

— Într-o noapte, l-am auzit pe Peter vorbind cu Kash. Quinn mai voia un copil, dar tata o înşelase. Fiindcă veni vorba, Quinn cunoaşte familia lui Kash. A plecat fiindcă Peter o înşelase. Eu zic că s-a terminat aşa cum trebuia să se termine. Quinn îşi dorise întotdeauna un băiat.

A ridicat privirea.

— A căpătat ce a vrut, nu?

M-a izbit un val de suferinţă. Nu suferinţa mea. A lui

Matt. Era atât de vizibilă şi de profundă, încât nu şi-o putea ascunde. Dar se lupta cu ea. Îşi încleşta şi-şi descleşta degetele pe pahar. Nu-mi puteam desprinde privirea de pahar, mă întrebam dacă n-o să-l facă ţăndări.

— *Alt* băiat, a adăugat el cu glas răguşit. Nu voia copilul de nouă ani al altei femei.

— Matt...

Mă durea sufletul pentru el.

— Voia un *bebeluş.* Un băieţel care să fie perechea fetiţei ei perfecte.

Fără veste, a azvârlit cu paharul peste tejgheaua barului. Paharul s-a izbit de perete şi s-a sfărâmat. Matt a rămas pe loc, privind lichidul care începuse să se împrăştie pe podea. Vedeam cum îi joacă muşchii maxilarului. Avea nările dilatate.

— Căţea nenorocită! Asta e Quinn!

Brusc, a ridicat ochii la mine, sfredelindu-mă cu o privire atât de îndurerată, încât aproape m-a făcut să cad de pe scaun.

— Fii cu ochii în patru la ea. Nu te place. Nu-i convine că eşti aici. Chiar dacă lipseşte aproape tot timpul, ştie ce se întâmplă. Ştie că e ceva între tine şi Kash.

La naiba!

— Îţi garantez că nici asta nu-i convine. Va face tot

ce-i stă în puteri să te trimită de aici. Nu ştiu ce anume, dar va încerca ceva.

— Destul! s-a auzit o voce mârâită pe coridor.

Venea Kash.

— Bailey nu va păţi nimic.

Matt a râs aspru.

— Cu Quinn nu-i de glumit. Ştii bine asta. Îşi dă seama şi Bailey. O simt şi Ser, şi Ciclon. Ser... oh, Doamne, Ser. E îngrozită de propria ei mamă, de mama care-l iubeşte pe Ciclon mai mult decât pe ea. Ei i se cere să fie perfectă. În permanenţă calmă. Tăcută. Ea trebuie să aibă prietene simpatizate de toată lumea, dar care de fapt sunt nişte javre. Ai fost vreodată de faţă când au venit în vizită? Se poartă oribil cu Ser şi lui Quinn îi place asta. Îţi jur că o excită.

— Ţine-ţi gura.

— Ba nu. Nu, omule. E timpul să se întâmple ceva.

Matt a întins brusc braţul spre mine.

— Quinn o să distrugă tot ce-i bun în sora mea, o să-i sece toată seva. O s-o golească de conţinut şi o s-o umple cu nimic. Mare noroc dacă nu mo...

S-a oprit. S-a oprit din senin.

A clipit des.

Nimeni n-a scos o vorbă. Nimeni nu l-a oprit.

Apoi privirea i s-a înceţoşat, şi-a frecat ceafa cu palma şi a lăsat capul în jos.

— Suntem varză cu toţii. Suntem la pământ, Kash. Toţi. Distruşi iremediabil.

A dat cu ochii de mine şi a clipit de câteva ori, ca să mă vadă mai clar.

— Ar trebui să pleci de aici înainte să devii ca noi. Pleacă, Bailey. Vorbesc serios. Pentru binele tău.

A trecut pe lângă Kash şi s-a îndreptat spre uşă.

— Unde te duci?

Matt s-a oprit, clătinând din cap.

— Chiar are vreo importanţă?

Apoi a ieşit.

Mi-am şters repede o lacrimă şi mi s-a pus un nod în gât.

— Mama lui s-a sinucis.

Cum? Am primit vestea ca pe o lovitură în stomac. Matt...

Aş fi vrut să fug după el, să-l strâng în braţe până când îşi vindeca rana din suflet, oricât ar fi durat asta. Dacă era nevoie, l-aş fi ţinut în braţe ani întregi.

Kash a venit pe scaunul de lângă mine şi s-a aşezat cu spatele la tejgheaua barului.

— Raportul poliţiei menţionează accident de maşină şi practic aşa a murit. Dar în raport nu scrie că a intrat deliberat cu maşina într-un copac şi nici cum camerele de supraveghere de peste drum o arătau privind fix înainte. N-a fost nimic în neregulă cu ea. Şedea ca o

stană de piatră. A întors volanul, s-a rezemat de scaun, şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a apăsat pe acceleraţie.

Am icnit scurt. Privirea mi-a lunecat spre uşa pe care ieşise Matt.

— Matt nu ştie de imaginile astea, ştie doar că mama lui i-a scris un bilet de adio şi apoi a murit. Izbindu-se cu maşina de un copac.

Kash privea şi el în aceeaşi direcţie.

— E inteligent. A ştiut dintotdeauna, fără să pună întrebări. E un subiect despre care nu discutăm.

Mă durea sufletul. Pentru Matt. Pentru Seraphina. Pentru Ciclon. Şi pentru Kash.

Mi-am pus mâna peste mâna lui, neştiind cum va reacţiona.

Nu m-am aşteptat să-şi întoarcă palma şi să-mi înlănţuie degetele cu ale lui. Nu m-am aşteptat să mă ia brusc în braţe şi să-şi îngroape fruntea în scobitura gâtului meu. Şi clar nu mă aşteptam să mă sărute pe gât.

— Niciodată n-am să îngădui să ţi se întâmple ceva rău. N-am să las pe nimeni să te rănească.

Mi-am depărtat picioarele cuprinzându-le pe ale lui. Mă ţinea în braţe. Îl îmbrăţişam şi eu.

Am rămas aşa un timp.

Se poate să fi trecut minute. O oră. Nu ştiam. Nu-mi

păsa. Până când am auzit paşi în încăperea de deasupra noastră şi Kash a încremenit.

A înjurat printre dinţi.

— S-au întors.

Asta însemna că trebuia să plecăm. Începeam să înţeleg cum funcţiona familia asta. Înţelegeam, dar nu-mi plăcea. Cum ar fi putut să-mi placă?

Am trecut prin faţa bucătăriei, ţinându-ne de mână, când, deodată, în prag a apărut Peter.

Kash s-a oprit. M-am oprit şi eu.

Peter m-a săgetat cu o privire pătrunzătoare, apoi s-a uitat la Kash.

— Matthew a plecat cu Lamborghini. E beat, a spus el scurt.

S-a mai uitat o dată la mine şi a dispărut.

În primul rând, vorbele lui mi s-au înfipt în creier.

În al doilea rând, m-a năpădit instantaneu un val de îngrijorare pentru Matt.

În al treilea rând, eram distrusă sufleteşte.

Peter îmi întorsese spatele din nou.

Ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum.

Treizeci şi trei

Kash a chemat echipa de paznici şi, două ore mai târziu, am oprit în faţa unei vile cufundate în întuneric.

Atât ne luase ca să-i dăm de urmă.

— Unde suntem?

Kash mi-a zâmbit scurt şi a vârât cheile de la maşină în buzunar. Preferase ca noi doi să mergem într-o maşină sport şi să conducă el. În spatele nostru au oprit două SUV-uri. I-am recunoscut pe paznici.

— A venit o echipă după noi?

Kash m-a privit fugar, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre drum.

— Întotdeauna ne însoţeşte o echipă. Poate nu în maşină cu noi, dar nu ne lasă singuri.

Casa nu era pe un domeniu împrejmuit. Nu mi se părea în regulă, dar drumul era izolat. Nu se vedeau alte case, doar pădure. Copaci după copaci se înşirau de o parte şi de alta a drumului pe care veniserăm cu maşina, lăsând o impresie de pustietate. Casa avea trei niveluri. Aleea din faţă nu era lungă, dar pe ea erau parcate trei maşini. Am recunoscut un Lamborghini şi am presupus că era al lui Matt. Celelalte două păreau la fel de scumpe.

Kash a pornit în faţa mea, vârând în buzunar cheile şi telefonul. M-a luat de mână şi m-a dus către un gard. S-a uitat spre camera de supraveghere fixată acolo şi, fără un cuvânt, a apăsat un buton. Poarta s-a deschis larg.

Curtea din spate era scăldată în lumini de discotecă.

În aer răsuna muzică tare. Mirosea puternic a foc de tabără şi a marijuana. Dar priveliştea... Doamne! Priveliştea era spectaculoasă. Iată de ce casa fusese construită aici. Un perete abrupt cobora până în valea luminată de casele cocoţate pe un versant şi pe celălalt şi de beculeţele bărcilor care săltau pe râul din vale.

Pajişti cu iarbă grasă se întindeau până în locul unde se deschidea valea.

Toată curtea din spate era scăldată în lumină de neon şi becuri sclipitoare.

Luam cunoştinţă de încă un aspect al lumii care se deosebea atât de mult de cea în care crescusem.

Kash m-a condus pe alee. Am ocolit casa şi am dat colţul. În piscină se aflau un băiat şi o fată. El o săruta pe gât.

Kash a trecut pe lângă ei fără să le arunce măcar o privire. Ca şi cum pentru el n-ar fi fost nicio noutate, ca şi cum ar fi văzut aşa ceva în fiecare zi.

Mergând prin casă, am zărit şi alte cupluri. Toţi făceau sex.

Kash m-a strâns şi mai tare de mână şi a deschis o uşă care ducea la subsol. Aici muzica era şi mai asurzitoare decât afară. Am înaintat spre locul de unde se auzea muzica şi am simţit un gol în stomac.

Nu ştiam ce aveam să găsim acolo jos. Dar Kash ştia. Avea obrazul împietrit şi asta îmi spunea multe. Dar

am ţinut pasul cu el.

Alte cupluri. Alte orgii.

Acest loc... Matt era aici. Suferea şi venise aici, unde erau şi droguri. Nu ştiam în ce stare îl vom găsi, până când, într-un târziu, Kash a deschis o uşă dosnică.

Matt era descheiat la pantaloni. Fără cămaşă. În faţa lui era o fată care stătea în patru labe, în timp ce el o penetra. Dedesubtul fetei era o alta, care-i săruta sfârcurile sânilor.

În fundul încăperii se auzeau alte mişcări.

Când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, i-am recunoscut pe Chester, pe Tony şi pe celălalt băiat pe care-l întâlnisem mai devreme în cort. Toţi trei aplecaţi deasupra unei a treia fete.

Kash a aprins lumina mare.

Nimeni n-a reacţionat.

Adică nu-i chiar adevărat.

Matt s-a uitat drept spre noi şi, deşi avea privirea înceţoşată, am văzut urâţenia din el. A continuat să facă sex. A apucat şoldurile fetei şi s-a împins şi mai tare în ea până când a ejaculat.

Când a terminat, şi-a ridicat pantalonii şi s-a apropiat de noi.

— Aţi venit pentru spectacol?

A trecut pe lângă noi şi a ieşit pe coridor.

Kash nu s-a dus după el, nu imediat. Privirea lui s-a

oprit asupra celor două fete de pe pat. Şi-a încleştat maxilarul şi a întors brusc capul spre mine. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Am înţeles mesajul. Încerca să mă prevină, să-mi reamintească. Copii care crescuseră fără să ducă lipsă de nimic şi care puteau obţine orice.

Care se puteau folosi de alţi oameni pentru jocurile lor.

Am simţit cum urcă în mine un val de mânie. Habar nu aveau cât erau de privilegiaţi.

Kash şi-a dat seama.

— Bailey...

Mi-a scăpat un mârâit. Nu l-am putut reţine, pur şi simplu n-am putut. Mi-a venit să ies ca o furtună, să colind orbeşte prin casă. Pe coridor, prin camere, pe scară, dincolo de vreo uşă, până când m-aş fi rătăcit din nou. Degetele lui Kash m-au prins de braţ. A trecut în faţă şi m-a tras după el pe drumul pe care venisem. Stăteam cu capul în pământ. Nu voiam să văd ce se mai întâmpla acolo, de unde proveneau gemetele, ce anume se trăgea pe nas.

Matt era afară, ne aştepta.

Lumea aceasta... nu mi-o doream. Dacă alta ar fi fost situaţia, mi-aş fi dat seama cu multă vreme în urmă. Mă clătinam pe picioare, gata să mă poticnesc.

— Francis? Pleci? a strigat cineva.

Matt a pufnit.

— Am dat de necaz. M-au găsit părinţii.

— Cine-i fata? a întrebat alt glas.

Kash m-a strâns şi mai tare de braţ, fără să se oprească din mers.

— Stai aşa!

Nişte voci feminine, entuziasmate.

— Colello? Tu eşti?

— Kashton Colello? Unde? a icnit altă fată.

Kash a iuţit pasul.

— Kash!

Kash i-a ignorat pe toţi. Nu s-a oprit până am ajuns la maşină. Acolo a ridicat mâna.

— Nu te juca cu mine. Nu-i momentul.

Matt şi-a dat ochii peste cap, dar a vârât mâna în buzunar şi i-a aruncat lui Kash cheile de la maşină. Kash le-a prins din zbor şi imediat le-a aruncat cuiva care venea dinspre stradă. Era echipa de paznici.

Kash a făcut semn spre portiera din spate şi Matt a suit în maşină. A tras portiera după el şi a căscat.

— Şi când te gândeşti că ai ratat toată distracţia asta. Nu-i aşa, Bailey?

Dar nu se uita la mine. L-am văzut în oglinda retrovizoare. Avea capul întors şi se uita la un grup de persoane care se adunaseră la poartă şi se holbau la noi.

Matt a râs scurt şi şi-a lipit palma de geam.

— Uitaţi-vă la ei. Nişte gunoaie nenorocite.

Le-a arătat degetul mijlociu, continuând să râdă.

Tonul lui fusese vehement şi superior. Mi s-a strâns din nou stomacul.

— Cine-i tipa? a strigat un băiat, arătând spre mine.

— Kash nu dă doi bani pe voi, băieţi! a răcnit Matt. Duceţi-vă să vă plătiţi singuri distracţia. Nu sunteţi de nasul nostru.

Kash a băgat maşina în marşarier.

M-am aşteptat să-i facă scandal lui Matt, să spună ceva, dar el n-a zis nimic. A rămas tăcut.

Lui Matt i-a pierit cheful de râs şi a oftat adânc.

— Kash, nu trebuie să spui nimic. Am să-ţi acopăr spatele. E rândul meu, tipule.

Rândul lui? La ce?

Treizeci şi patru

Kash a oprit maşina la intersecţie, cu capul aplecat în faţă.

Când a cotit la stânga, Matt a izbucnit în râs.

— N-are încredere să mă lase singur la mine acasă şi nici nu vrea să-şi petreacă noaptea cu tine acolo. Eu nu pot să merg la vila lui. Nu vrea nici asta, aşa că ne întoarcem toţi în casa mare.

A continuat să râdă, vorbind de unul singur.

— Afurisitul ăla de domeniu Chesapeake. Tăticul

nostru n-a avut pic de bun-gust.

Dacă se aştepta la un răspuns, avea să rămână dezamăgit. Nimeni nu vorbea. Erau multe de spus, dar nu era momentul potrivit. După un timp, singurul sunet din maşină a rămas răsuflarea adâncă a lui Matt. Dacă ar fi fost o seară normală, poate aş fi adormit, dar nu fusese o seară normală. Eram trează de-a binelea. Când am încetinit la poartă, ea s-a deschis, lăsându-ne să intrăm.

După ce Kash a parcat, nu l-am mai aşteptat. Am coborât din maşină şi am pornit spre vilă.

El m-a strigat, ducându-se spre portiera din dreptul banchetei unde şedea Matt.

— Aşteaptă să vină cu tine un paznic!

N-am aşteptat.

— N-ai grijă.

— Bailey!

Am încetinit pasul, întorcându-mă pe jumătate înspre el.

Naiba să-l ia! Fusese de ajuns o rugăminte şoptită şi mi se muiaseră genunchii.

— Aşteaptă să vină cu tine un paznic, a repetat el aproape cu blândeţe.

Am aşteptat, dar scrâşnind din dinţi. În spatele nostru a oprit o maşină din care au coborât trei paznici. Alţi doi s-au dat jos din maşina Lamborghini a lui Matt.

Kash a făcut un semn din cap în direcţia mea.

— Doi să meargă cu ea. Restul, cu Matt.

Paznicii s-au împărţit în două grupuri. Trei dintre ei s-au aplecat, l-au luat pe Matt în braţe şi l-au cărat înăuntru.

Acum, că aveam paznici, am vrut să pornesc înainte, dar în clipa aceea s-a deschis uşa de la intrare. În prag stătea tatăl meu, privind încruntat la Matt. Era îmbrăcat într-un halat de casă şi ţinea în mână un telefon. S-a dat la o parte ca să le facă loc celor care-l aduceau pe Matt, dar chiar când voia să-şi pună telefonul în buzunar, ecranul s-a luminat.

— Kash, l-a chemat el fără să se uite la telefon.

Kash era deja acolo, păşind în urma paznicilor care-l cărau pe Matt. A intrat şi a apropiat uşa, fără s-o închidă de tot. Nu auzeam ce vorbeau. Erau tocmai sus, pe scări, şi nu puteam zări decât faţa lui Kash, în timp ce Peter ţinea telefonul între ei. O clipă mai târziu uşa s-a deschis larg. Kash s-a strecurat afară şi a venit spre mine. A încetinit pasul.

Încă de departe i-am văzut expresia de regret.

— Trebuie să plec să verific ceva.

A făcut semn din cap în spatele meu.

Am auzit nişte paşi uşori. Paznicii se îndepărtau, ca să ne lase să vorbim între patru ochi.

— Eşti bine?

Avea colţurile buzelor lăsate în jos. Şi-a lipit fruntea de a mea, gestul nostru preferat.

— Nu.

A zâmbit în colţul gurii.

— Măcar eşti sinceră.

L-am apucat de cămaşă, fără să-l privesc în ochi. Am rămas cu privirea la pieptul lui.

— Cine eşti? Am crezut că lucrezi pentru tatăl meu, pe urmă, că ai fost crescut de ei, iar acum toţi aceşti oameni...

Nu voiam să văd minciunile, zidurile, fereala. Aveam nevoie să se deschidă faţă de mine.

— Tipii aceia sunt oameni cu bani, am continuat.

L-am apucat de cămaşă şi mai strâns.

— Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu cine eşti.

Nu-i puteam spune că mă lăsau puterile. Ce simţeam eu era mai mult de atât.

El a ridicat mâinile, mi-a cuprins obrazul în palme şi mi-a dat capul pe spate. Înainte ca buzele lui să se lipească de ale mele, mi-a şoptit:

— Am să-ţi spun tot.

— Când?

— În seara asta. Când mă întorc.

A aşteptat o clipă.

— Sau mâine. Are cine să se ocupe de Matt, iar noi doi putem merge în apartamentul meu din oraş.

Oricum, vreau să rămân singur cu tine.

A tras aer în piept.

— Vreau să rămân singur cu tine.

Buzele lui s-au deschis peste ale mele şi am încetat să mai pun întrebări. Nu mai eram în stare. Îl doream.

Aveam nevoie de el. Toate aceste senzaţii şi multe, multe altele s-au trezit în mine, astfel încât când a plecat cu maşina m-a lăsat gâfâind.

Al doilea sărut. A doua şoaptă.

— Am să vin la tine în noaptea asta şi apoi mâine-dimineaţă.

Paznicii m-au condus la vilă. Au intrat, m-au lăsat să aştept în hol şi, după ce au verificat casa, m-am dus la culcare.

Nu mă aşteptam să pot dormi. Am reluat în minte tot ce se petrecuse. Casa. Oamenii de acolo. Cum făceau sex. Drogurile. Cruzimea lui Matt.

Nu eşti de nasul nostru.

M-am ghemuit cu genunchii la gură.

Felul în care Matt vorbise cu oamenii aceia, faptul că grupul lui se dusese în camera cea mai îndepărtată, ca şi cum ceilalţi n-ar fi avut voie să li se alăture, n-ar fi fost suficient de buni să li se alăture. Faptul că nu fusese câtuşi de puţin surprins să-l vadă pe Kash.

Faptul că Kash ştiuse exact unde să-l caute.

Oare în ce mă băgasem?

Treizeci şi cinci

Adormisem.

Cearşaful s-a ridicat şi am tresărit speriată.

O mână m-a atins pe şold, lunecând spre talie, apoi am simţit cum se lasă patul sub greutatea lui.

— Eu sunt.

Kash m-a tras spre el, lipindu-se de mine cu tot trupul, şi m-a sărutat pe umăr.

— Culcă-te la loc.

M-a strâns şi mai tare în braţe.

— Eşti cu mine, a şoptit.

Încă un sărut.

Şi am adormit.

M-am trezit excitată toată. Îmi fierbea sângele în vine. Gâfâiam. O gură se lipise de a mea, sărutând, lingând, gustând. Am icnit şi m-am trezit. Kash era aplecat deasupra mea, cu mâna pe pântecul meu, cu buzele lipite de ale mele, şi mă dorea. Dorinţa legitimă a unui mascul alfa. A scos un sunet gutural şi a ridicat capul, şoptind răguşit:

— Se poate?

Mâna lui s-a plimbat pe gâtul meu, coborând tot mai jos şi mişcându-se pe sub maioul meu de parcă nici nu l-aş fi avut.

— Te rog, spune-mi dacă se poate.

S-a lipit de mine. Îl simţeam *tare,* în erecţie.

M-a năpădit dorinţa, atât de violent că am scos un icnet.

— Da, am îngăimat. Doamne, da.

M-am întors pe o parte, i-am înlănţuit gâtul cu braţele şi gura lui s-a lipit din nou de gura mea.

Eram ca o cârpă în mâinile lui.

Din nou mă lua în stăpânire, deschizându-şi buzele peste ale mele şi strecurându-şi limba înăuntru. I-am venit în întâmpinare. I-am răspuns, aproape agăţându-mă ca să mă lipesc şi mai mult de el. Mâna lui a lunecat spre coapsa mea. Stăteam amândoi lungiţi pe o parte, lipiţi unul de celălalt, şi ardeam de dorinţă. Pur şi simplu ardeam. Mi-am strecurat piciorul între picioarele lui şi şoldurile lui s-au legănat peste ale mele. În acel moment ne-am oprit. Gâfâiam amândoi de la acea atingere. M-a inundat un val fierbinte de dorinţă.

Îl doream atunci, în clipa aceea.

Nu cu o zi în urmă. Nu peste un ceas. Chiar atunci.

— Kash, am gemut.

— Bailey...

Orice gând raţional mi-a dispărut din minte.

Nerăbdare şi grabă, asta simţeam. Mi-am pus palma pe pântec. Kash nu avea cămaşa pe el. Cu atât mai bine. Mi-am mişcat trupul pe al lui. Doar pipăindu-i muşchii

şi-mi lăsa gura apă. Erau tari şi încordaţi şi pulsau din pricina faptului că se controla. Se abţinea.

Dintr-odată, n-am vrut să se mai abţină. Niciodată. Şi mai ales nu acum, când tânjeam şi pulsam de dorinţă. M-am frecat de trupul lui şi el a icnit şi şi-a încleştat degetele pe coapsa mea.

— La naiba, Bailey, a gâfâit cu ochii în ochii mei, apropiindu-şi fruntea de a mea. Vreau să...

I-am simţit ezitarea din glas. Am clătinat din cap. Fără ezitări. Nu era loc pentru aşa ceva, nu în patul acela. Am vrut să-i spun asta cu glas răguşit, dar el şi-a schimbat poziţia. M-a rostogolit pe spate şi s-a ridicat deasupra mea. Mi-a depărtat picioarele, s-a lăsat între ele şi a început să se mişte. O dată şi încă o dată. Delicios. Ucigător de plăcut. Încet, teribil de încet. Am scâncit şi mi-am muşcat buza. Mi-am încleştat pumnii şi m-am proptit de umerii lui.

— Kash, te rog...

El s-a aplecat brusc, culegându-mi scâncetul cu buzele.

L-a cules şi mi-a răspuns cu un geamăt gutural, fără să se mişte mai repede sau mai tare. S-a săltat, proptindu-se cu braţele de o parte şi de alta a mea, şi m-a privit în ochi lung şi pătrunzător, apoi s-a împins în mine.

Avea un şort pe el.

Şi chiloţi.

De ce naiba?

Am vrut să trag de ei, să-i smulg, dar el a chicotit şi şi-a deschis din nou buzele peste ale mele.

— Nu aici.

M-a sărutat blând.

— Nu cu doi paznici care pot să ne audă.

M-a sărutat apăsat.

— La sfârşitul săptămânii.

M-a sărutat mai apăsat.

— La casa mea din oraş.

Un ultim sărut pasional. L-am prins de ceafă înainte să se poată ridica.

— Fir-ar să fie, da!

M-am înălţat puţin, ţinându-l pe loc şi sărutându-i. Îl revendicam.

Toate fetele acelea din seara trecută. La naiba, nu! Toate acele orgii. Păi, cum? Toate îl doreau. Victoria. Prietenele ei. Indiferent ce se întâmpla acolo. Nu, nu, nu. Pur şi simplu nu. În mine se trezise o sete animalică şi nu aveam de gând s-o înăbuş. Voiam să mă dezlănţui şi-mi plăcea nespus senzaţia asta.

Kash era al meu. Puţin îmi păsa cine încerca să mi-l ia sau cine *l-ar fi luat* de lângă mine. În clipa asta era al meu.

Al meu şi numai al meu.

În următorul ceas mi-a arătat şi el cât de mult eram a lui.

Treizeci şi şase

Dezvăluirile promise n-au mai avut loc.

Kash ar fi trebuit să-mi spună tot. N-a făcut-o.

A doua zi de dimineaţă m-am trezit târziu. Kash plecase. Îmi lăsase un mesaj pe telefon.

Urgenţă. Mă întorc când pot.

Nu ştiam care era urgenţa. Nimeni nu spunea şi nimeni nu reacţiona ca şi cum ar fi ştiut. În următoarele câteva zile Kash a lipsit. Plecase şi Matt, aşa că am rămas cu Marie, Theresa şi copiii. Quinn îşi vedea de obligaţiile ei caritabile. Tatăl meu era acasă. I-am auzit glasul într-o zi când eram la calculatorul instalat în biroul lui Marie. După plecarea lui Kash am rugat-o să-mi dea voie din nou la calculator şi ea a fost de acord. Nu mi-a scăpat faptul că tocmai Marie îşi dăduse aprobarea. Ironia sorţii. Sau karma. Oricare ar fi fost motivul, îi rămâneam veşnic recunoscătoare.

Lucrul la calculator m-a salvat, fiindcă cele câteva zile s-au preschimbat în săptămâni.

Kash se întorcea, dar numai noaptea, ca a doua zi de dimineaţă să plece din nou. Ştiam asta fiindcă mă trezea când se strecura în pat alături de mine. Dacă nu

mă trezea aşa, mă trezea când îşi lipea gura de a mea. Se aşeza peste mine şi noapte de noapte mă purta spre noi şi noi plăceri. Noapte de noapte până când s-a ajuns la o dată la două nopţi. Apoi o dată la trei.

Îmi lipsea.

Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu Ciclon şi cu Seraphina. Îmi plăcea să pot lucra la programul meu de securitate cibernetică şi o parte din mine se bucura de scurtele momente când tatăl meu venea în biroul lui Marie să stea de vorbă cu ea. Ştiam când ea îi dădea de înţeles că mă găseam în nişa mea, pentru că el tăcea imediat şi pleca. După vreo săptămână, nu l-a mai atenţionat. Iar eu am rămas acolo.

Şedeam nemişcată până când pleca.

Venea la ea pentru un raport general. Voia să ştie cum se simţea Ciclon în cursul zilei, la ce proiecte lucra sau chiar ce mânca de obicei. Întreba de Seraphina. Întreba dacă avea veşti de la Matt. Afla în linii mari ce făceau membrii personalului, cine avea nemulţumiri, cine făcea treabă bună. Îi plăcea să-i laude pe cei care munceau cel mai bine şi era cu ochii pe cei despre care Marie spunea că nu-şi îndeplineau îndatoririle. După o săptămână, o astfel de persoană a fost pusă pe liber.

Întreba şi de Quinn, voia să afle când pleca şi despre ce activităţi de caritate îi pomenise lui Marie.

Marie îi spunea ce ştia. Nu ezita şi nu minţea

niciodată.

Singurii de care nu întreba eram Kash şi eu.

La început m-a durut. Cum să nu mă doară? Un tată pe capul căruia căzusem. Lipsise în primele săptămâni, iar acum, că era aici, tot nu vorbea cu mine. Şi nici măcar *despre* mine. Sau poate întreba când nu eram prin preajmă? Poate ştia că eram acolo? Poate de asta continua să-i pună lui Marie acele întrebări, ştiind că eram acolo şi dorind într-un fel bizar să clădească o relaţie cu mine?

Nu aveam nici cea mai mică idee.

Pur şi simplu nu întreba de mine. Era tot ce ştiam.

A trecut o lună, apoi încă două săptămâni.

Alte zile petrecute cu fraţii mei. Mai multe nopţi cu Kash. Era aproape sfârşitul lunii iulie şi-mi era dor de Chrissy.

— Salut, surioară singură, dar mult mai coaptă la minte decât mine!

Matt a oftat şi s-a trântit pe scaunul din spatele meu. Şi-a dat capul pe spate, a deschis uşa şi a scos un geamăt prelung.

— E teribil de cald.

S-a învârtit cu scaunul, mijind ochii spre Marie, care stătea la biroul ei.

— Ştiu că-ţi place căldura, dar chiar nu poţi instala un ventilator?

A făcut semn spre mine.

— Măcar pentru Bailey. Ia uite cum i-a transpirat spinarea.

— Zău?

M-am uitat scurt la el.

— Nu vorbi prostii. Mi-e bine.

— De fapt, n-are importanţă, a zis el, ridicându-se în picioare. Am venit să te salvez.

— Să mă salvezi?

Nu-mi trecuse supărarea. Nu mai vorbisem cu el despre noaptea din acel sex club.

— Să te salvez de Victoria şi de profesorul neamţ al lui Ciclon. Peste un ceas încep lecţiile şi ştiu că Quinn are de gând să-i invite pe amândoi la prânz.

— Doamna Quinn e încă aici? s-a auzit glasul lui Marie.

Matt a dat din cap în direcţia ei.

— Când am venit eu, tocmai parca. M-a strigat din maşină ca să mă invite la masă.

Marie a ieşit în grabă, trântind uşa în urma ei.

Matt mi-a zâmbit batjocoritor. A ridicat o sprânceană.

— Vrei să-mi spui de ce ai minţit adineauri? Văd bine că nu te simţi în largul tău. Încăperea asta e sufocantă ca o saună.

A început să se mişte de colo colo. Nu-mi plăcea ce se întâmplă. Nu-mi plăcea deloc.

— la zi!

Era încruntat.

M-am întors cu spatele la monitor.

— Pentru că nu vreau să fiu o pacoste. Pentru nimeni.

Am închis calculatorul.

Matt a tăcut.

Dacă venise să mă salveze, ştiam că nu voia să mă convingă să rămân la masă. Nu că aş fi primit vreo invitaţie de la Quinn. Mă evitase la fel de mult cum o evitasem şi eu şi nu era pentru prima oară de la venirea mea când Victoria şi profesorul neamţ se aflau pe proprietate.

Veneau o dată pe săptămână.

De fiecare dată Marie îmi sugera cu subînţeles că trebuia să dreg ceva la calculatorul ei sau la monitorul Theresei sau se oferea să-mi aducă de mâncare la vila lui Kash.

Nimeni nu pomenise de vizitele lor şi, deşi o dată o văzusem pe Victoria plecând, nici eu n-am adus vorba despre ei.

M-am ridicat şi m-am întors spre Matt. I-am văzut expresia şi am înlemnit. Era supărat. Supărat rău.

— Ce e?

— De ce crezi că eşti o pacoste?

Oh, Doamne! Cu ce să încep?

— Matt...

— Bailey... a scrâşnit el.

Aştepta. A ridicat şi cealaltă sprânceană.

— Nu-i vorba de ceva anume. Nimic serios. Nu vreau să-i dau bătaie de cap lui Marie. Atâta tot.

El aştepta, continuând să mă privească cu atenţie.

Aşteptam şi eu. Nu voiam să insiste. Nu mi se părea cinstit să mă plâng lui de propria-i familie, fiindcă voiam să nu fiu o pacoste nu doar pentru Marie şi Theresa, ci pentru toţi. Sigur, Kash era altceva. Pe el îmi plăcea să-l necăjesc. Îmi plăcea grozav. În fiecare noapte. De mai multe ori pe noapte. Începea să mă furnice pielea de nerăbdare şi ştiam că nu-mi va dispărea senzaţia asta decât când se va înapoia Kash. Trecuseră trei nopţi de la ultima lui vizită. Ajunsesem dependentă de el, trebuia să-i simt trupul lipit de al meu ca să pot trăi.

De fapt, abia dacă schimbam o vorbă.

Dar lucrurile nu aveau să rămână aşa pentru totdeauna.

Era Kash. El era drogul meu.

— Eşti sigură că asta-i tot?

Aproape mi s-au muiat genunchii de uşurare.

— Da. Asta-i tot.

Tot nu era mulţumit, dar se mai îmblânzise. Privirea aceea a dispărut şi a reapărut zâmbetul ironic.

— Vrei să plecăm amândoi de aici?

Am şovăit.

— Unde? Ştiu la ce fel de petreceri mergi tu şi... Matt...

Nu voiam să pătrund în lumea lui.

— Nu mă pot adapta cercului tău de prieteni. Eu nu sunt aşa.

— Dar cum eşti?

Zâmbea cu gura până la urechi. Ştia foarte bine ce voiam să spun.

— Orgii. Droguri. Nu, mulţumesc.

— Ştiu.

În ochi i-a apărut un licăr de scuză.

— Uite ce e, să ştii că mi-a fost ruşine. Îţi spun drept. Pentru ce ai văzut în seara aia sau în celelalte seri. Îmi pare rău, Bailey. Îmi pare sincer rău. Când mă gândesc cum te uitai la mine şi la ceilalţi...

Şi-a târşâit piciorul pe covor înainte şi înapoi.

— Kash mi-a tras un perdaf pe cinste mai deunăzi.

Chiar aşa?

— M-am trezit şi mi-am amintit frânturi din noaptea aia. Isuse, Bailey! M-ai văzut făcând sex anal cu o oarecare. A fost...

A râs gâtuit.

— A fost unul dintre cele mai penibile momente din viaţa mea.

Mi-a căutat privirea.

— În seara aia nu eram drogat. În noaptea cealaltă am fost, dar nu în seara aia. Ciudat. De obicei ajung să dezamăgesc oamenii de la bun început.

Încerca să glumească.

— Ascultă...

Simţeam un nod în gât.

— Nu te judec. Să nu crezi aşa ceva.

— Totuşi...

Şi-a vârât mâinile adânc în buzunare.

— Vreau să mă revanşez faţă de tine şi să te iau de aici înainte ca Seraphina şi Ciclon să insiste să te alături celor Trei Spaime. E un mic gest prin care vreau să dreg lucrurile. Am un amic care azi participă la un concurs de hipism. Vrei să mergem?

Nu eram sigură.

— O să fie ceva select. Vinuri. Pălării. Rochii. Tipi care se îmbracă de parcă ar avea un băţ în fund. Tot tacâmul. Şi dacă n-ai să vrei să rămâi la club, cunosc zona unde are loc concursul. Avem acolo un hambar şi ne putem sui în pod. N-am să mai primesc pe nimeni, dacă aşa ai să vrei tu.

Îmi cântăream opţiunile.

Să rămân. Să lucrez la calculator. Să fac ceva ce-mi plăcea? Sau să merg la concursul de hipism, unde eram convinsă că nu-mi va plăcea niciunul dintre prietenii

lui Matt? Dacă rămâneam, Ciclon şi Seraphina m-ar fi putut pune într-o situaţie penibilă, insistând să iau prânzul cu ei. Asta însemna să le suport pe Quinn şi pe Victoria, care, deşi nu-mi adresase în viaţa ei decât o singură propoziţie, ştiam deja că mă detestă.

Nici măcar nu era o dilemă.

Am gemut.

— Cu ce trebuie să mă îmbrac?

Matt a zâmbit cu gura până la urechi.

— Asta-i surioara pe care o iubesc.

Am râs scurt.

Surioară. Iubire.

Am simţit că mă ia cu leşin. M-ar fi putut trânti la pământ doar cu un deget.

Treizeci şi şapte

Pornisem la drum când telefonul din maşina lui Matt a început să sune. În faţa noastră mergea o maşină cu paznici, în spate aveam un SUV, dar Matt ţinuse să conducă el. A apăsat tasta „Răspuns” şi a spus:

— Ascult.

— Avem o problemă la destinaţie.

Era cineva din garda de corp.

Matt s-a încruntat.

— Ce fel de problemă?

— De fapt, două probleme. E presa acolo şi sunt nişte persoane la mansardă.

Capul lui Matt a zvâcnit spre spate. Cuta dintre sprâncene i s-a adâncit.

— Mi-am închipuit că va fi presa acolo, dar speram să intru prin spate şi s-o las pe Bailey să stea la mansardă. Cine e acolo? Cine-i la mansardă? Ar fi trebuit să nu aibă nimeni acces fără acordul nostru.

— Din câte spune administratorul domeniului, tatăl dumneavoastră e cel care şi-a dat acordul.

— Tata? E acolo?

— Nu, dar şi-a dat acordul.

— Vreau ca acele persoane să fie date afară imediat. N-o pot duce pe Bailey acolo decât dacă pleacă ele.

Paznicul a tăcut o clipă, apoi a întrebat:

— Nu puteţi veni în altă zi?

Matt şi-a împreunat sprâncenele.

— Fir-ar mama ei de treabă! Acolo nu-s decât cai şi cravaşe. Da, e şi presa pe acolo, dar nimeni care să fie o ameninţare pentru Bailey. Mergem şi gata. Spune-i administratorului să elibereze mansarda. Ajungem în douăzeci de minute.

Pe mine mă preocupa mai mult că amintise despre presă.

— Credeţi că va fi acolo şi Camille Story?

La asta nu mă gândisem, dar se ştia despre ea că

participă la astfel de evenimente. Şi că-i plăcea să scrie despre Matt. Îi plăcea grozav. Îi plăcea de el. Nu afirmase asta niciodată, dar asta era teoria mea. Articolele ei despre Matt erau disproporţionat de mult în favoarea lui Matt, în comparaţie cu ce scriau alţi reporteri. Aproape că-i ţinea partea.

Mârâitul lui Matt mi-a confirmat întrebarea.

— Sper că nu. E o pacoste.

Începea să-mi placă toată povestea asta.

— Te-ai culcat cu ea vreodată? Fiindcă scrie mult despre tine. Adică *enorm.*

Tăcere. Din nou.

Am făcut ochii mari.

— Serios? Te-ai culcat cu Camille Story?

El s-a foit pe scaun ca să-şi găsească locul şi şi-a îndreptat umerii.

— Şi ce dacă? E o bunăciune. M-a lăsat fără suflare.

— Despre asta n-a scris niciodată.

Dacă îmi plăcea povestea asta? La nebunie!

— Ai respins-o? am întrebat. E una dintre cele despre care se zice că te culci cu ele o noapte, după care le arunci ca pe nişte gunoaie?

— Nu.

O scurtă pauză.

— Poate. Nu ştiu. Mi-a fotografiat penisul. Voia să pună pozele pe pagina ei de internet, numai că a aflat

Kash şi a ameninţat-o că o dă în judecată şi că-i cere daune cât patru falimente.

— Kash se ocupă şi cu treburi din astea?

— Kash are grijă de noi. Concret sau în asemenea situaţii. A speriat-o de moarte. Camille a dat înapoi, s-a angajat în scris că va distruge toate pozele... iar Kash i-a închis pagina de internet.

— Oh, ca să vezi!

Mi-am amintit că tipa dispăruse din mediul on-line timp de o lună.

— Dacă-i acolo, trebuie să fim cu ochii pe ea. Totuşi, se teme de Kash. El e motivul pentru care postează doar jumătate din mizeriile pe care ar dori să le publice. Nu-i dă mâna să-l mai supere o dată.

Serios?

Ce altceva aş mai fi putut afla despre bărbatul care se strecura în patul meu?

Nu m-am putut abţine. Nevoia de a şti era irezistibilă.

— Cine e Kash pentru familia ta?

Matt mi-a aruncat o privire scurtă.

— Vreau să zic: cu ce anume se ocupă? Cum de a crescut cu voi?

— Nu ţi-a spus?

Am clătinat încet din cap.

Matt a închis ochii o secundă, apoi s-a uitat din nou la

drumul din faţa lui.

— Cred că ar trebui să aştepţi să ai această discuţie cu el, a răspuns el scurt.

La naiba!

— Dar, Bailey...

— Da?

Tonul lui a devenit mult mai blând.

— Kash are grijă de noi, dar nu pentru bani. Şi-a asumat singur acest rol şi nici măcar eu nu cunosc motivul. Vreau doar să spun că e un om complicat. Dacă îţi spune tot, atunci vei şti mai mult decât oricare dintre noi.

— Nu ştii nici tu?

— Ştiu câte ceva. Ştiu...

Şi-a lăsat capul pe o parte.

— Ştiu ce mi se îngăduie să ştiu. Cred că ar trebui să mă explic. Kash e... cum spuneam...

— Complicat, am completat eu pentru el.

— Da.

Şi-a încleştat degetele pe volan. A început să încetinească. A dat semnal şi am cotit pe un alt drum, care nu era la fel de necirculat ca cele pe care veniserăm. Se vedeau maşini parcate pe margine şi cu cât înaintam, cu atât erau mai multe. În plus, nu erau maşini obişnuite, ci maşini de bogătani. Bentley, Navigator. Numeroase Audi noi-nouţe. Câteva

Rolls-Royce. Porsche. Chiar şi un Bugatti.

— Cine aleargă în concursul ăsta?

Matt mi-a zâmbit larg şi a încetinit din nou, fiindcă şirul de maşini se întindea până la noi. Nu ne mişcam din loc, aşa că el s-a rezemat de spătarul scaunului, cu încheietura mâinii pe volan, şi a pus nişte muzică.

Cineva a ciocănit în geam.

Era unul dintre paznicii care-l însoţeau în mod obişnuit pe Matt.

— Administratoarea spune că putem trage în spate şi intra pe acolo, dar mansarda nu e disponibilă. Tatăl dumneavoastră a dat dispoziţii ca cei care sunt acum acolo să poată rămâne toată ziua. Administratoarea a încercat să ia legătura cu tatăl dumneavoastră, dar nu răspunde la telefon.

Matt a înjurat.

— A vorbit şi cu Kash? Uneori el poate contramanda astfel de dispoziţii.

— Am încercat...

Paznicul s-a uitat scurt la mine, apoi din nou la Matt.

— ...am încercat chiar noi să dăm de el, în legătură cu altă problemă. Are telefonul închis.

Închis? Ce mare scofală?

Nu?

Numai că iar m-a cuprins neliniştea. Pentru mine era ceva neobişnuit. În ultimele săptămâni îl căutasem de

câteva ori. Îi trimisesem un simplu mesaj şi el îmi răspunsese imediat. Uneori chiar mă suna.

Niciodată nu avusese telefonul închis.

— Fir-ar să fie!

Matt s-a lăsat pe spate, încruntat.

— Atunci n-are niciun rost să mergem, dacă nu...

Telefonul pazniculuiui a început să sune şi el ne-a arătat ecranul.

— E administratoarea. Aşteptaţi o clipă.

A răspuns la telefon, îndepărtându-se de maşină. N-am aşteptat prea mult şi s-a înapoiat.

— Spune că cei de la mansardă au plecat singuri. Se duc în altă parte. Puteţi să mergeţi.

Nu ne urneam din loc, dar peste zece minute a trecut pe lângă noi un convoi de vehicule care plecau de la concurs. Au rulat lent şi am recunoscut câteva staruri de cinema. Într-o maşină era o vedetă a muzicii pop.

— Măiculiţă!

Am încercat să nu rămân cu gura căscată.

N-am reuşit.

Chiar rămăsesem cu gura căscată.

— Probabil că ăştia erau cei de la mansardă. Impresarul tipei îl cunoaşte pe tata.

Matt a zâmbit scurt şi s-a aplecat brusc în faţă.

Acum, că aveam aprobarea să mergem şi că şirul de maşini începuse să se urnească din loc, dispoziţia lui

Matt s-a îmbunătăţit simţitor. Până atunci se purtase firesc şi relaxat, acum începuse să devină agitat. Nerăbdător. Recunoşteam agitaţia de mai devreme. Vorbea mai puţin. Abia dacă zâmbea.

Am început să înaintăm.

Prima echipă de paznici s-a oprit. Unul dintre oamenii de la parcare a vorbit cu ei şi le-a făcut semn să meargă înainte. Am fost conduşi pe o alee secundară care ocolea terenul şi clădirea principală, unde păreau să se adune cei mai mulţi. În depărtare, în capătul sudic al terenului, se vedea o clădire rustică. Am văzut curtea de lângă ea şi mi-am închipuit că acolo voia Matt să mergem.

Am trecut pe lângă alte maşini, pe lângă oameni care beau şi se înghesuiau în jurul terenului. Partea din spate a clădirii principale era foarte frumoasă. Totul era frumos şi-mi părea bine că-l ascultasem pe Matt când îmi alesese ţinuta: o pereche de pantaloni pescăreşti negri şi o bluză albă parte peste parte. Bluza era subţire, de mătase şi mă simţeam expusă.

Era ţinuta perfectă.

Văzând atâtea femei în rochii, m-am uitat la Matt.

— Mi-ai spus că nu-i cazul să port rochie.

El a zâmbit cu gura până la urechi.

— Sora mea nu trebuie să-şi arate picioarele. Nimănui.

A dat din umeri şi a cotit pe altă alee, presărată cu pietriş, care ducea direct la clădirea rustică.

— Şi, în plus, noi stăm doar la mansardă. N-o să-i pese nimănui dintre cei care vor fi cu noi. Vor fi bucuroşi că le dăm voie să stea acolo.

— Credeam că azi suntem doar noi doi.

— Hmm?

Era cu gândul în altă parte.

Cele două uşi mari ale hambarului s-au deschis pentru noi. Înăuntru se vedeau numeroşi membri ai personalului, aplecaţi să culeagă de pe jos diverse obiecte.

M-am lăsat în faţă, cu palma pe bordul maşinii.

— Ce fac oamenii ăştia?

— De regulă, maşinile nu intră aici. Ca să nu se sperie caii. Dar azi se face o excepţie. Se asigură că nu-i nimic pe jos care să găurească anvelopele.

Mi se părea că aveau mult de muncă, dar bătuserăm drumul până aici şi convoiul nostru atrăsese atenţia în mod deosebit.

— Ce părere au de toată treaba asta? am întrebat eu cu glas tare.

— De treaba asta?

— Despre noi, am explicat, arătând spre hambar.

Matt a dat din nou din umeri, cu o expresie nepăsătoare. Şi-a strâmbat gura într-o parte, apoi a

răspuns:

— Habar n-am. Cui îi pasă? N-o să se apropie nimeni de tine. Avem o armată în jurul nostru.

Mi-a făcut cu ochiul şi a intrat în hambar.

Aşa arătase Matt când fusese drogat, când îşi făcuse de cap în cort sau la orgie.

Acum îl recunoşteam. Teama mi s-a strecurat în suflet, lăsându-mi un gol în stomac.

Am oprit în mijlocul hambarului şi am aşteptat. Majoritatea paznicilor au intrat cu noi, au verificat locul şi au aşteptat până când membrii personalului au fost rugaţi să plece. Cineva a protestat, dar un paznic l-a scos afară. După ce ultimii au fost conduşi afară, au fost închise uşile din faţă şi cele din spate. Un paznic a rămas în poziţie de drepţi, iar Matt a coborât din maşină.

Un paznic mi-a deschis şi mie portiera şi am coborât şi eu.

Am fost conduşi prin faţa câtorva staluri până la o uşă. Ni s-a deschis şi am urcat scările, ajungând la următorul nivel, care se întindea pe toată lungimea hambarului. Era un apartament complet. Pe urmă au fost deschise uşile de la parter.

Maşina lui Matt a fost dusă afară şi i-am auzit pe membrii personalului, care se întorceau.

— N-ai teamă, mi-a spus Matt. Aici nu va veni

nimeni. Tot locul e împânzit de paznici.

A dat din cap spre cei doi care se postaseră la intrarea în apartament.

— E singura cale de acces aici, sus?

— Da, afară de cazul când cineva se lansează cu paraşuta.

A făcut semn spre curtea din faţă.

— Dar ar fi împuşcaţi pe loc. Mai sunt şi paznicii din spate. Ar pune pe fugă orice intrus.

M-a bătut pe braţ şi s-a îndreptat spre bar.

— Gata cu grijile. Hai să bem şi să ne relaxăm, da?

Am păşit înăuntru cu prudenţă.

Nu mi se părea în regulă. Era prea multă lume. Pe lângă asta, Matt fusese cel care mă dusese la club în seara aceea. Kash nu fusese deloc încântat. Pe urmă, Kash mă dusese la celelalte două evenimente, dar acelea fuseseră petreceri acasă. Intrasem şi ieşisem, nu zăbovisem acolo.

M-am uitat neliniştită la unul dintre paznici.

El a observat şi a venit spre mine.

— Domnişoară?

— Tot n-aţi reuşit să daţi de Kash?

El s-a încruntat.

— Poftim?

Am înălţat din umăr şi am ocolit mansarda, apropiindu-mă de el.

— Eu... Doar... Kash ar trebui să ştie că sunt aici, nu?

M-a înţeles şi a încuviinţat din cap.

— Da, domnişoară. Vom continua să-l ţinem la curent cu locaţia în care ne aflăm. Aşa facem de fiecare dată. Asta-i regula.

— Oh!

Am înălţat bărbia.

— Atunci e bine.

— Da, domnişoară.

A făcut un semn cu capul spre mansardă.

— Vă puteţi relaxa, distraţi-vă cum face şi domnul Francis.

I-am surprins un început de zâmbet şi am privit drept în faţa mea.

Avea dreptate.

Matt îşi luase de băut şi flirta cu barmaniţa. Evident, de bar se ocupa o femeie.

Ea i-a răspuns în acelaşi fel, până când a dat cu ochii de mine. Zâmbetul a devenit de o politeţe rece, iar Matt a spus:

— Ţi-o prezint pe...

Şi-a dat seama la timp.

— Verişoara mea îndepărtată. Face parte din familie. Familia lărgită.

Şi-a dat ochii peste cap şi m-a tras lângă el.

— Hai încoace, verişoară. Hai să bem ceva.

I-a zâmbit larg barmaniţei.

— Toarnă-ne de băut amândurora. Pune-ţi şi ţie.

Din acel moment, barmaniţa a devenit ceva mai prietenoasă cu mine, dar era mult *mai apropiată* de Matt.

Peste o oră, când a venit alt barman ca s-o înlocuiască, fata a rămas pe loc şi nu s-a mişcat de pe genunchii lui Matt tot restul timpului.

M-am aşezat şi eu.

Intuiţia mea ar fi trebuit să mă avertizeze. Nu m-a avertizat.

Am zărit mişcare într-un colţ şi am văzut-o pe barmaniţă ridicându-se în picioare. Matt o ţinea de mână şi ea l-a condus la canapea.

— Hei!

Hopa! M-am oprit. Cel de-al treilea pahar de vin se făcea simţit. Mansarda a început să se învârtă cu mine. Caii. Unde erau caii? Cu puţin înainte văzusem cai pe teren. Pe urmă am auzit zarvă dedesubt. Erau aduşi caii. Una dintre întreceri se încheiase. Unii cai erau scoşi afară, alţii aduşi înăuntru. Adăpaţi. Hrăniţi.

Aşa a fost tot timpul cât am stat acolo. Urma să înceapă altă întrecere. Dar Matt...

M-am uitat după el.

Dispăruse.

— Matt?

Era în colţ, şoptind la urechea fetei.

A venit şi s-a aplecat spre mine.

— Te deranjează dacă o şterg puţin pentru una mică?

— Poftim?

Îi zâmbea barmaniţei. Ochii lui aveau o privire lascivă.

— Nu durează mult.

Am pufnit dispreţuitor.

— În locul tău, nu m-aş lăuda femeilor cu aşa ceva.

El mi-a zâmbit scurt.

— Vorbesc serios. Te superi? Ai paznici cu tine. Pe mine mă însoţesc doar câţiva. Nu întârzii mult.

Am privit peste umăr. În spatele meu era o masă lungă. Trei canapele în celălalt colţ. La perete, o mică bucătărie, ba chiar şi o masă de mijloc. Apoi un coridor, care am presupus că ducea la baie, şi un dormitor, de nu cumva mai multe.

— Du-te într-una dintre camere. De ce trebuie să *pleci?*

El s-a strâmbat.

— Pentru că ar fi o nesimţire din partea mea. Lăsând deoparte ruşinea de data trecută, nu vreau să mă audă soră-mea cum am orgasm.

M-a înghiontit cu umărul.

— Hai că nu lipsesc mult. Mă duc în clădirea principală. Acolo există camere pentru aşa ceva. Stau puţin, îmi salut prietenii şi mă întorc.

Nu era o idee bună. Chiar deloc. Nu aveam de gând să-mi dau acordul.

— Bailey...

S-a lăsat pe vine în faţa mea, privindu-mă cu atenţie. A încercat să-mi vorbească pe un ton convingător. Blând.

Naiba să-l ia!

— Trebuie să stai aici.

— Te rog.

Şi-a lipit fruntea de a mea, zâmbind cu gura până la urechi.

— Fata asta m-a înfierbântat tot. Mă duc să mă distrez şi mă întorc. După aia, dacă vrei, putem pleca.

— Mâncare.

— Cum?

Nu-mi plăcea deloc, dar ar fi plecat oricum. Măcar mă alegeam şi eu cu ceva. Îmi chiorăia stomacul.

— Mâncare. Vreau să mănânc ceva. Azi n-am mâncat nimic.

— De ce n-ai zis aşa?

Am dat din umeri.

— Pentru că mi-ai dat vin? Nu ştiu.

Nu spusesem nimic, fiindcă nu voisem să fiu o pacoste, cum nu voiam nici acum şi ştiam că de asta va face şi Matt ceea ce voia să facă aici. Pentru că nu aveam curajul să mă ridic şi să insist să plecăm. Din

acelaşi motiv nu spusesem nimic când începusem să am o presimţire urâtă legată de venirea în acest loc.

— Te rog, te rog, te rog. Îţi promit că, după ce mă întorc, te duc să luăm cina unde vrei tu, mi-a şoptit. Ce zici? Sau putem comanda de mâncare şi viziona un film acasă la Kash. Sau bowling? Sau o petrecere la piscină. Ce vrei tu. Îţi rămân dator. Promit.

Detestam promisiunile. Erau încălcate de fiecare dată.

Cu toate acestea, am dat din cap atât cât să aducă a încuviinţare şi el a scos un chiot. Mi-a strâns umărul cu degetele.

— Mulţumesc, Bailes. Mă întorc repede. Promit, promit, promit.

Şi a plecat.

Bailes.

Măi să fie! Îmi plăcea că-mi dăduse un nume de alint.

Paznicii s-au dus după el şi în locul lor au venit alţi doi. I-am recunoscut ca fiind cei care stăteau în mod normal cu mine. M-am ridicat în picioare, m-am apropiat de balustradă şi i-am urmărit din ochi pe Matt şi pe barmaniţă, care au ocolit terenul şi s-au îndreptat spre clădirea principală. În urma lor veneau trei paznici.

— Spuneaţi că vă e foame?

— Mmm?

M-am întors.

Barmanul se apropiase de mine cu un zâmbet suficient de prietenos.

— Vă chiorăie stomacul.

A făcut semn spre mine.

— Chiar îl aud.

— Oh!

Mi-am apăsat mâna pe burtă şi am simţit şi eu.

— Da.

Zâmbea. Ochii lui zâmbeau.

Mintea mi se înceţoşa, la fel şi vederea, dar dacă aş fi mâncat ceva sau aş fi băut apă, mi-aş fi revenit. M-aş fi simţit mai bine.

— Pot să sun la bucătărie să vă trimită ceva, s-a oferit el. Vreţi?

Am tăcut o clipă.

— Cum să nu!

El a râs, s-a dus din nou în spatele barului, luând şi paharul meu.

— Vă umplu şi paharul.

În acel moment a venit la mine unul dintre paznici, cu telefonul în mână.

— Domnişoară Bailey.

— Da?

Barmanul turna vin fără să se uite la noi, dar vocile noastre ajungeau până la el. Auzea conversaţia.

Paznicul mi-a întins telefonul.

— Vă caută domnul Colello.

N-am reuşit să-mi ascund fiorul de plăcere auzind că la telefon era Kash. Am luat aparatul, străduindu-mă să nu sar în sus de bucurie. Aş fi căzut lată pe podea.

Barmanul mi-a adus vinul chiar când duceam telefonul la ureche.

— Alo?

— Unde eşti?

Barmanul mi-a întins vinul.

L-am luat, încercând să-mi feresc degetele, dar în ultima secundă barmanul şi-a mişcat degetul, atingându-l pe al meu. Am ridicat ochii spre el. Avea un licăr seducător în privire şi un început de surâs pe buze. Luând privirea mea drept permisiune, şi-a frecat uşor degetul de al meu în mod mai mult decât sugestiv.

M-am tras brusc înapoi. Vinul s-a revărsat din pahar, împroşcându-mi obrazul, telefonul şi bluza.

Am icnit.

— Ah, vai! Îmi pare rău!

Barmanul şi paznicul au reacţionat simultan.

Barmanul a întins mâna spre bluza mea, chipurile s-o şteargă cu prosopul aflat la îndemână pe umăr. Să-mi şteargă bluza. Bluza mea. Nu ştiam ce să fac. Dar paznicul a mârâit şi l-a dat deoparte cu şoldul. Pur şi simplu l-a împins în spate. Celălalt paznic s-a apropiat

şi el în grabă.

Am auzit glasul lui Kash în telefon:

— Ce se întâmplă?

M-am înroşit toată. Faţa. Gâtul. Urechile. Îmi era groaznic de ruşine.

N-am putut decât să privesc speriată cum cei doi paznici l-au trântit pe barman la pământ.

— Opriţi-vă!

Am alergat spre ei cu telefonul în mână, ignorându-l pe Kash. M-am aplecat spre unul dintre paznici şi am început să-l trag de braţ.

— Opreşte-te! Lasă-l în pace! N-a vrut decât să mă ajute. Eu sunt de vină. M-am tras brusc în spate şi am vărsat vinul.

— Bailey! am auzit în telefon.

Am dus telefonul la ureche şi am răspuns în grabă:

— Trebuie să plec. A fost un incident.

— Un incident?

Am închis telefonul şi l-am vârât în mâna paznicului.

Amândoi paznicii s-au dat deoparte şi l-au lăsat pe barman să se ridice în picioare.

Acum m-am dus eu la el şi am început să-l bat uşor pe braţ şi pe piept.

— Îmi pare rău, îmi pare teribil de rău.

De ce făceam asta? Eu eram cea care se udase. Mă simţeam îngrozitor de prost. Acesta era motivul.

— Încă o dată îţi cer scuze. Ei n-au vrut decât...

El s-a depărtat de mine la o distanţă sigură şi a dat din cap.

— Şi-au făcut datoria. Am înţeles.

A ridicat amândouă mâinile şi s-a depărtat pas cu pas, până când a ajuns în spatele barului.

— Eu... ăăă... o să-mi văd şi eu de slujba mea.

Şi-a reluat alura profesionistă. Rece şi detaşată. Nu mai era tipul care încercase să flirteze cu câteva momente mai înainte. Şi-a dres glasul, cu ochii la paznicii din spatele meu.

— Am să dau dispoziţii cum aţi cerut, domnişoară.

Foarte bine.

Nu că mi-ar fi păsat, dar acum exista încă o persoană care mă socotea o intrusă. N-ar fi trebuit să conteze. Am continuat să-mi spun asta în timp ce mă îndreptam spre canapeaua pe care şezusem. Începea următoarea competiţie, cu alţi cai, care păreau odihniţi.

Mă împăcasem cu ideea că eram o pacoste.

Adică exista cineva acolo căruia să-i pese? Matt plecase. Eu îmi revenisem. Eram singură.

Nu aveam nevoie de nimeni.

Ar fi trebuit să rămân pe proprietate. Măcar acolo începusem să mă simt în largul meu. Nu eram tratată ca o intrusă. O intrusă care, da, beneficia de protecţie, şi totuşi o intrusă. Nu reuşeam să alung acest sentiment.

Dacă m-aş fi dus în clădirea principală, n-aş fi cunoscut pe nimeni acolo. Niciodată nu aveam să cunosc astfel de oameni.

Oamenii aceia... în timp ce mă uitam la ei, s-a stârnit o oarecare agitaţie. M-am aplecat în faţă.

Ce se întâmpla?

Începuse să se formeze o mulţime, înaintând dinspre alee şi îndreptându-se spre clădirea principală, apoi trecând de ea. Alţi oameni veneau în fugă din cealaltă parte, alăturându-se mulţimii, până când dintre ei s-a desprins o maşină.

Maşina venea spre mine.

M-am ridicat în picioare, ştiind, simţind, neîndrăznind să sper, şi m-am dus până la balustradă ca să văd mai bine.

Spre deosebire de momentul în care eu şi Matt am aşteptat să intrăm şi toată lumea fusese nevoită să iasă din hambar ca să putem rămâne doar noi doi, Kash a coborât din maşină. A aruncat unui paznic cheile, apoi a ridicat privirea şi ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Cu mâinile în buzunar, a lăsat capul în jos, fără să ia în seamă cele câteva persoane care-l strigaseră pe nume. O parte din personalul hambarului a rămas afară, neştiind cine era Kash, după care l-am auzit suind scara.

De fapt, nu l-am auzit. Pe Kash nu-l putea auzi

nimeni. Dar l-am simţit.

Ştiam că vine.

Unul dintre paznici s-a dus la uşă şi a deschis-o înainte ca Kash să ajungă acolo, apoi el a intrat. A rămas cu ochii în ochii mei.

El nu plecase. A venit drept spre mine, fără să se oprească, fără să încetinească pasul. Mi s-a părut că nu i-au trebuit decât trei paşi ca să străbată încăperea. M-a apucat de braţ şi m-a tras după el pe coridor. Nu s-a uitat la nimeni, a deschis uşa dormitorului din fund, m-a tras înăuntru şi a închis uşa. A încuiat-o, apoi s-a întors spre mine.

M-a pironit cu privirea printre pleoapele întredeschise şi s-a sprijinit cu spatele de uşă.

A rostit doar un cuvânt.

— Explică.

Am înghiţit în sec.

Treizeci şi opt

Dumnezeule!

Ardeam de dorinţa de a-l atinge, dar el mă fulgera cu o privire mânioasă.

Vorbea pe un ton potolit, dar era departe de a se simţi la fel. Foarte departe. Tot trupul lui era încordat. Privirea semăna cu un nor de furtună. Avea părul

puţin ciufulit, dar cumva sexy. Şi-a încleştat maxilarul de câteva ori în aşteptarea unui răspuns din partea mea. În aer pluteau scântei. Am simţit un impuls irezistibil de a mă apropia de el şi am făcut un uriaş efort de voinţă ca să-mi amintesc că voia să-i spun ceva.

Să-i explic.

M-am încruntat.

— Ce să explic?

Kash s-a desprins de uşă şi a venit spre mine cu paşi mari. M-am lăsat pe spate, fără să-mi urnesc picioarele din loc, simţindu-mă captiva lui.

A coborât glasul şi am simţit un fior senzual între picioare.

— *Ce* să-mi explici? Să-mi explici ce cauţi aici. Să-mi explici de ce eşti singură. Să-mi explici unde mama naibii e Matt. Explică-mi, Bailey. Explică-mi, ca să nu plec de aici şi să rup gâtul cuiva pe care-l consider ca pe un frate.

A tăcut, răsuflând precipitat la câţiva centimetri de mine. I-am simţit căldura ameţitoare a trupului şi aproape n-am mai putut să respir.

Voiam să respir răsuflarea *lui.*

— Oh!

Am întins mâna şi i-am atins abdomenul. Doamne, era tare ca piatra. Era încordat tot şi simţeam cât se luptă să se controleze. Îi simţeam încordarea în toată

fiinţa, în felul cum îi vibrau muşchii abdomenului, iar atingerea mea n-a făcut decât să i-o sporească. A închis ochii. Şi-a aplecat obrazul către al meu.

— Mi-a fost dor de tine, am şoptit aproape fără să-mi dau seama.

Trecuseră trei nopţi lungi.

El a deschis ochii şi s-a uitat la mine cu o privire încărcată de nelinişte, dorinţă, frustrare şi zbucium. Mi s-a zbârlit părul la ceafă. Mi-a stat inima în loc. Efectiv a încetat să-mi bată inima.

M-a prins cu palma de ceafă şi m-a tras spre el, reducând distanţa dintre noi. De cum m-a atins, mi-am recăpătat echilibrul. Liniştea.

Totul în jurul meu a început să aibă sens, măcar pentru o clipă, fie şi pentru acea clipă. Toate câte mi se întâmplaseră. Toate câte mă tulburaseră. Familia. Anii de singurătate. Iubirea. Dorul. Faptul că tânjisem după un tată, iar acum tânjeam după mama. Faptul că nu ştiam de unde vin, ca şi cum n-aş fi ştiut unde îmi sunt rădăcinile.

Toate acestea au dispărut. A fost de ajuns o singură atingere a lui Kash şi m-am simţit bine.

— La naiba! a şoptit.

Mâna lui a lunecat spre obrazul meu şi l-a cuprins cu palma.

— N-ar trebui să fii aici. Nu fără mine. Niciodată fără

mine. Am fost anunţat la telefon unde te-a dus Matt şi în clipa asta fac mari eforturi să nu-l omor cu mâna mea.

Atingerea lui era blândă, îmi mângâia obrazul cu degetul mare. Avea obiceiul ăsta. Îmi prindea obrazul în căuşul palmei şi de fiecare dată mă liniştea şi mai mult.

De data asta nu m-am stăpânit. Am vorbit fără fereală, fiindcă era atât de plăcut să-l văd, să-l aud, să-l simt.

— Matt şi-a cerut scuze pentru petrecerea aceea şi m-a adus aici fiindcă acasă e Victoria. Ea şi tipul care-i profesorul lui Ciclon. Mi-a spus că Quinn urma să ia prânzul cu ei şi că Ciclon şi Seraphina s-ar fi ţinut de capul meu să rămân cu ei.

Kash nu s-a clintit.

Nici măcar un centimetru.

Dar braţul lui, da.

Bicepsul lui s-a încordat o secundă, apoi s-a relaxat. A expirat prelung.

— Fir-ar să fie! A avut dreptate şi totuşi n-a făcut ce trebuie. Victoria e *aici.* Mi-a trimis mesaj să ne vedem. Dar Matt a avut dreptate în ce o priveşte pe Quinn. Ea şi Victoria ar fi fost un coşmar.

Victoria era *aici?*

Mi s-a iuţit pulsul. Nu-mi plăcea treaba asta.

— Kash...

Mi-am plimbat palma pe pieptul lui, zăbovind pe abdomen. El a încremenit, încetând să mai respire.

— Mi-ai spus că ai să-mi explici tot.

Am ridicat iar privirea.

— E timpul s-o faci.

— Ştiu.

A oftat şi m-a cuprins cu braţele, lipindu-mă de el.

— Am să-ţi explic, a şoptit cu buzele lipite de gâtul meu. Îţi promit. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le ştii.

A ridicat din nou fruntea. Privirea lui licărea de o senzualitate care făgăduia multe.

— Întâi îl bat pe Matt, pe urmă mergem amândoi la mine acasă. M-am întors pentru un timp. Pot să-ţi explic tot.

Poate eram slabă de înger, dar m-a cuprins o fericire prostească auzind că se întorsese.

Am dat din cap.

— Bine.

Privirea lui a poposit pe buzele mele, arzând de dorinţă, şi l-am auzit gemând. A ridicat mâna şi mi-a atins buza de jos cu degetul mare. Îi plăcea să facă asta. Pe urmă, cu un efort, s-a desprins de mine. Mi-a luat mâna şi mi-a înlănţuit degetele cu ale lui.

— Să mergem, mi-a spus cu asprime.

Când Kash m-a adus înapoi în camera mare, am simţit privirea barmanului aţintită asupra mea.

Kash s-a oprit, i-a comunicat paznicului ce urma să facem, după care am plecat. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar mergeam amândoi cu pas grăbit. Am coborât scara şi am ieşit din hambar. Am traversat iar curtea şi lumea ne-a observat. Toţi paznicii, cu excepţia celor trei care plecaseră cu Matt, erau cu noi. S-au răspândit, înconjurându-ne din toate părţile.

Kash a rămas puţin în spatele meu, ţinându-mă de ceafă cu o mână în timp ce mergeam.

— Colello!

Un om a traversat curtea, venind în fugă către noi.

În fugă? Chiar aşa?

Agita o mână prin aer.

— Colello! Care-i treaba, iei locul tatălui tău la Phoenix Tech după atâţia ani?

Kash şi-a încleştat degetele pe gâtul meu o fracţiune de secundă. Nu l-a luat în seamă pe cel care strigase.

Omului aceluia i s-a alăturat un altul, apoi altul, şi imediat s-a format un grup.

Erau jurnalişti, dar şi petrecăreţi obişnuiţi, veniţi să se bucure de concurs.

— Kash! a strigat o femeie. Am mers la o petrecere împreună la Noi. Mai ai numărul meu de telefon?

Alta:

— Cine-i fata?

A treia:

— Bunicul tău a declarat public că te vrea înapoi în familie. Ce ne poţi spune despre asta?

— Kash! Umblă zvonul că ajuţi guvernul să-l prindă pe bunicul tău. E adevărat?

— Ar trebui să ne aşteptăm la apariţii regulate prin cluburile de noapte?

Aproape ajunseserăm la loja principală. Cineva din personal ne-a ieşit în întâmpinare. Paznicii au vrut s-o oprească, dar ea le-a arătat legitimaţia.

— Am rezervat un salonaş pentru domnul Colello şi invitata sa.

Paznicul a privit peste umăr.

Kash a dat scurt din cap, cu buzele strânse. M-a condus spre intrare şi amândoi am păşit înăuntru. Sus, în tribune, era puhoi de lume care venea spre zona amenajată cu corturi şi mese. Toţi cu ochii pe noi, unii curioşi, alţii surprinşi.

Am fost conduşi pe sub copertina tribunei, în timp ce oamenii se întorceau ca să se poată uita la noi, apoi am ajuns pe coridorul din spate.

O fată din tribune şi-a făcut loc cu un pahar în mână. A zâmbit fără ca zâmbetul să-i cuprindă privirea şi s-a aplecat.

— Kash!

El s-a oprit şi a ridicat ochii.

Am scrâşnit din dinţi. Era Victoria şi arăta la fel de uluitor ca întotdeauna. Părul îi strălucea de la soarele de deasupra noastră. Şi-a întredeschis buzele într-un surâs şi mai seducător.

— Nu mă inviţi jos? Aş vrea să stăm de vorbă.

El a mârâit şi a plecat brusc capul.

— Nu acum.

— Dar, Kash...

Am intrat. Fata din personal ne-a condus într-un salon din spate. Într-un colţ era un bar. Canapele. Scaune. Pe un perete, un televizor. Storurile erau coborâte şi pe sub ele pătrundea o geană de lumină. Glasurile celor de afară răzbăteau până la noi. Cineva a ciocănit în geam. Dincolo de storuri. Au izbucnit râsete.

— E tot ce vă putem oferi în situaţia de faţă, a spus fata, făcând un gest spre storuri. Astea sunt uşile către curtea interioară, dar le-am încuiat şi am lăsat storurile. Dacă nu faceţi zgomot, nu vor şti că sunteţi aici.

A şovăit o clipă. Câteva şuviţe desprinse din coc îi dădeau un aer rătăcit.

— Aţi dori...

A întors capul. La bar nu era nimeni.

— Aţi dori să vină cineva din personal?

— Nu.

Kash şi-a luat mâna de pe ceafa mea şi a coborât-o pe

spate până în talie.

— Mulţumesc.

Fata a arătat cu capul un telefon din perete.

— Sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

Kash a aşteptat-o să plece, apoi s-a întors spre paznici.

— Unde e?

Unul dintre paznici s-a dus la uşă.

— Vă conduc la el.

Am vrut să merg şi eu, dar Kash mi-a pus palma pe stomac.

— Rămâi. Aici eşti în siguranţă.

În minte continuau să-mi roiască toate acele întrebări care nu-mi dădeau pace de vreo lună şi jumătate încoace, totuşi am încuviinţat din cap. Kash a plecat cu paznicul şi s-a înapoiat după numai cinci minute. Singur. Din nou clocotea de mânie, dar de data asta furia lui era fără margini.

Părea gata să omoare pe cineva.

A dat năvală în cameră şi a venit direct la mine. M-a prins cu mâna de cot.

— Mergem.

N-am întrebat unde era Matt. N-am avut răgaz.

Kash m-a scos din nou pe coridor. Paznicii mergeau înaintea şi în urma noastră. Am străbătut partea din spate a clădirii, trecând prin bucătărie, am ajuns la uşa

din spate şi am ieşit afară, auzind strigăte în tot acest timp. Maşina lui Kash aştepta. M-a dus la portiera din faţă şi a deschis-o, împingându-mă uşor cu palma din spate în timp ce intram. El s-a aşezat pe scaunul şoferului. Un SUV era în faţa noastră, altul în spate. Paznicii au suit în amândouă.

Am aşteptat până ne-am îndepărtat de clădirea principală.

— Unde-i Matt?

— A plecat, a mârâit Kash, frânând brusc când câţiva oameni au apărut pe neaşteptate de pe o latură a clădirii.

A claxonat prelung şi a răsucit volanul ca să-i ocolească. Câţiva membri ai personalului au dat fuga afară ca să împingă din nou mulţimea în spatele baricadelor.

Era de necrezut. Toţi se purtau de parcă Kash ar fi fost de viţă regală şi ar fi stat ascuns ani la rând.

Nu eram în stare să procesez toate acestea, aşa încât m-am concentrat la ce puteam să înţeleg.

— Cum adică a plecat?

A plecat şi m-a lăsat acolo?

SUV-ul din faţa noastră a început să ia viteză. Pe urmă a trebuit să încetinim din nou, fiindcă urma să intrăm pe drumul principal. Odată ajunşi pe şosea, Kash n-a mai aşteptat. Văzând un spaţiu prin care se

putea strecura, a apăsat pe acceleraţie şi a ocolit SUV-ul din faţă. Pe urmă ne-am aşternut la drum. Nu ştiam cum să ne îndepărtăm mai repede, aşa că Kash a accelerat până la optzeci la oră, apoi o sută, apoi o sută cincisprezece. Drumul se lărgea şi Kash a început să gonească pe şosea. În trei minute atinseserăm o sută doisprezece kilometri la oră.

— Te-a lăsat ca să se ducă să se reguleze cine ştie pe unde.

— Mie mi-a spus că merge în clădirea principală.

— Nu.

Kash era glacial.

— Ţi-a spus asta ca să rămâi pe loc şi să nu-ţi faci griji. S-a gândit că acolo ai să fii în siguranţă. S-a dus în altă parte, ticălosul.

— A plecat cu fata de la bar?

Kash mi-a aruncat o privire scurtă şi şi-a răsfrânt buza de sus.

— Care fată de la bar? Doar dacă a luat-o cu el. Nu. S-a dus să facă sex cu o femeie măritată. La ea acasă. Tu ai fi fost alibiul lui dacă era prins.

M-am simţit de parcă Matt ar fi fost de faţă şi ar fi luat o vâslă, pocnindu-mă cu ea în plin obraz.

— Poftim?

Nu. Era cu neputinţă.

— Crede-mă, a zis Kash scurt. De data asta, chiar o

să-l doară.

Aveam senzaţia că înghiţisem o bucată întreagă de scoarţă de copac.

— Adică totul a fost o minciună? Prânzul? Victoria?

Kash nu mi-a răspuns imediat. M-a privit cu coada ochiului şi a strâns din buze.

— Nu ştiu. Treaba cu prânzul era probabil adevărată, dar Matt a sucit-o după cum i-a convenit. Se pricepe grozav de bine la treburi din astea.

Îmi zvâcnea capul, dar tot restul drumului n-am mai spus nimic.

Ajunseserăm la marginea oraşului şi Kash manevra maşina printre alte vehicule pe autostradă. Ne îndreptam spre suburbia din partea de sud. A încetinit şi a cotit pe o ieşire. După ce văzusem domeniul Chesapeake, mărimea caselor poate n-ar fi trebuit să mă surprindă, şi totuşi m-a surprins. Cred că încetasem să mai consider proprietatea ca fiind „acasă”. Era o proprietate pur şi simplu. Acolo locuiau oameni, dar era mai mult decât „acasă”. Iar aceste clădiri erau uriaşe. Câteva îndeajuns de mari să fie socotite castele, dar majoritatea erau doar mari, deşi suficient de mari ca să mă impresioneze.

Maşina sport a încetinit şi a tras în faţa unei clădiri cu un dom de sticlă care acoperea trei etaje. Casa în sine era dreptunghiulară pe o parte. Domul lega această

secţiune de o alta. Am bănuit că porţiunea dreptunghiulară era cea unde se găseau livingul şi bucătăria, în timp ce dormitoarele şi restul încăperilor erau în cealaltă secţiune. Maşina lui Matt era parcată în faţa unui garaj cu patru locuri, lângă un Mercedes Benz elegant, nou-nouţ, cu barele de crom încă sclipitoare. Numărul de înmatriculare avea un cadru roz[7].

Kash a oprit în spatele maşinii lui Matt, blocându-l, şi a coborât. Am crezut că va intra în casă, dar el a venit spre portiera mea. I-am luat-o înainte şi am deschis-o, iar Kash mi-a ţinut-o deschisă ca să cobor. A închis portiera în urma mea, a băgat cheile în buzunar şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare.

— Ce ai de gând?

Kash m-a privit scurt şi mi-a pus o mână pe şold. Şi-a continuat drumul şi, când am ajuns în faţa uşii au apărut şi paznicii. În spatele şi în faţa noastră. Între timp s-a ivit şi un paznic dinăuntru, cu mâna la casca din ureche. S-a uitat la Kash, apoi la mine, i-a văzut pe ceilalţi care parcau pe alee şi a dat scurt din cap. A deschis uşa pentru Kash şi, când am trecut pe lângă el, a spus:

— Etajul trei. În fund, pe dreapta.

---

[7] Simbol al campaniei Drive Pink. Purtătorii acestui tip de număr de înmatriculare donează pentru cercetările legate de combaterea cancerului de sân. (n. tr.).

Kash a urcat treptele câte două odată.

L-am urmat ceva mai încet, uluită de tot ce se întâmpla. Paznicii divulgaseră locul unde se afla Matt, dar Kash era şeful. Când a ajuns la etajul trei, Kash a întors capul după mine. Eu abia ajunsesem la etajul doi. I-am făcut semn să-şi vadă de drum. Mă dusesem în primul rând ca să constat cu ochii mei trădarea lui Matt, dar, pe de altă parte, nu doream să-l mai văd pe fratele meu făcând sex cu vreo femeie.

Chiar când am ajuns la etajul trei, am auzit un ţipăt.

Un ţipăt de femeie.

Apoi urletul lui Matt.

— *Ieşi naibii afară!* Ce faci? Kash!

Alte urlete. Am auzit ceva izbindu-se de perete, apoi de podea.

Am auzit paşi apăsaţi.

În uşă era postat un paznic, care s-a uitat la mine cu o figură inexpresivă.

Oh, Doamne! Nu era a bună.

— *Ajutor!* Max!

Paznicul s-a uitat o clipă înăuntru, apoi a întors iar capul, privindu-mă cum mă apropiam de el.

— Nenorocit ce eşti!

Fusese glasul lui Kash. A urmat o înjurătură oribilă.

Altă bufnitură.

Femeia a început din nou să ţipe.

— Dumnezeule! Nu! Ce faci? Nu-l lovi!

Am auzit sunet de pumni lovind un corp.

M-am crispat, dar m-am silit să merg mai departe, deşi încetinisem mult pasul. Am răsuflat adânc şi m-am oprit în prag.

Femeia ţinea un cearşaf în dreptul corpului.

Am recunoscut-o. Era doamna Bonham, care împreună cu soţul erau prietenii lui Quinn. Era goală, o parte a trupului se vedea de sus până jos. Nu m-a văzut, avea ochii măriţi de groază.

Matt se prăvălise la podea, dar încerca să se lupte. S-a ridicat şi a început să dea din picioare în toate părţile. Nu-mi dădeam seama ce urmărea cu mişcările acelea.

Era aproape umilitor să-l priveşti.

Matt a încercat să răspundă la lovituri. Kash s-a ferit cu uşurinţă şi l-a pocnit şi mai tare. Fratele meu avea obrazul însângerat. În cele din urmă, s-a prăbuşit la podea, cu braţele şi picioarele în lături.

Kash s-a aplecat deasupra lui, fără măcar să gâfâie. A văzut că Matt nu mai mişcă şi s-a dat deoparte. A apucat o pernă şi a trântit-o pe burta lui Matt, icnind nervos.

Matt a gemut şi s-a uitat la el cu singurul ochi pe care-l putea deschide.

— Nemernicule!

— *Tu* eşti un nemernic! l-a repezit Kash. Ai lăsat-o în

mansarda aia.

Matt s-a albit la faţă.

— Oh!

— Da! a întărit Kash scârbit şi dispreţuitor. Ai mare noroc că mai poţi să mergi. Să nu te mai foloseşti de ea, ca apoi s-o părăseşti. Niciodată!

— Cum? Avea paznici. Era în siguranţă.

Kash se uita la mine.

Matt a tăcut, a ridicat capul şi m-a văzut.

— Oh, nu... a gemut el.

Kash a scos din gât un sunet exasperat şi s-a îndepărtat de el.

— Nu ştiu ce mă opreşte să te bat până nu mai ştii de tine. Ridică-te naibii de jos!

Acum doamna Bonham – nu-i ştiam numele mic – se uita la mine. Mi-am ferit privirea.

Nu mă simţeam în largul meu că intrasem peste ei, dar trebuia să văd cu ochii mei. Matt nu negase spusele lui Kash. Era adevărat. Ţinând cont de timpul necesar ca să ajungem aici şi ştiind că Matt se folosise de mine cu bună ştiinţă şi mă minţise... oare cât aş mai fi rămas acolo singură?

O lacrimă mi s-a prelins pe obraz, dar mi-am şters-o. Nu trebuia să plâng pentru aşa ceva.

— Cum aveai de gând să dregi situaţia? Voiai să încerci să-ţi acoperi urmele?

Ce minciună mi-ar fi trântit când, într-un târziu, s-ar fi întors să mă ia? Am văzut în ochii lui vinovăţie, apoi ruşine. Şi-a ferit privirea. Pur şi simplu s-a uitat în altă parte.

Am înţeles că nu s-ar fi întors după mine.

Am intrat în cameră şi m-am îndreptat spre el.

— Chiar aşa? am mârâit. M-ai fi lăsat acolo? *Toată ziua?*

Tonul meu era aproape isteric. Ca şi cum n-ar fi fost glasul meu, dar era. L-am auzit. Mi s-a făcut pielea de găină, dar nu m-am putut opri. Nici nu ştiam cum luasem decizia să păşesc în cameră, dar odată ce m-am pornit, nu m-am mai putut opri.

— Răspunde-mi! am strigat răguşit.

Un paznic a intrat în urma mea. M-a prins cu un braţ pe după mijloc, dar eu m-am răsucit în loc şi m-am eliberat. M-am repezit iar la Matt.

Kash a înjurat şi a vrut să mă oprească. A păşit peste Matt şi m-a înşfăcat chiar când eram pe punctul să-i ard fratelui meu un picior în plin obraz. M-a prins atât de brusc şi de puternic, că m-a ridicat în aer. Avântul pe care mi-l luasem mă propulsase în aer, dar Kash s-a îndepărtat şi nu mi-a dat voie să trec de umărul lui. Şi-a împins capul în coasta mea, şi-a petrecut braţul pe după spate şi m-a ancorat de el, ţinându-mă de mijloc cu cealaltă mână.

M-a scos din cameră, în timp ce eu urlam de după umărul lui.

— Aşa-i, Matt? Javră ce eşti! Aveai de gând să mă laşi să mă descurc singură? Cât timp? *Cât timp?*

Kash a mormăit ceva.

— Puneţi-l pe picioare, a ordonat el scurt paznicului. Vreau să-l duceţi înapoi pe domeniu. Mâine am să mă ocup de el.

M-a scos pe coridor. Paznicul a trecut în dreptul nostru, aşa că nu l-am mai putut vedea pe Matt. Ultima imagine a lui a fost cea în care întorsese capul, ferindu-şi privirea. Femeia, cui îi păsa de ea? Mie nu, dar o clipă privirile ni se întâlniseră. Avea în ochi aceeaşi expresie îngrozită şi am simţit impulsul de a-i arăta degetul mijlociu. Dar n-am făcut-o.

Kash m-a lăsat jos şi am coborât amândoi scările.

Mi s-au muiat genunchii. El m-a prins şi m-a săltat din nou în braţe, la fel cum mă ţinuse mai înainte. Aşa a coborât scările. Între timp mi-am revenit.

— Sunt bine. Pot să merg.

Mi-a dat drumul din braţe, dar când am vrut să mă reped iar pe scări în sus, a râs scurt. S-a postat chiar în spatele meu şi m-a condus afară, ghidându-mă cu braţele şi cu şoldul.

De cum am ajuns afară, am izbucnit.

— Chiar aşa?

Kash nu mi-a răspuns. A rămas cu mâna pe cotul meu şi m-a condus la maşina lui.

— Pot să merg şi singură, am spus, eliberându-mi braţul.

— Da, bine.

S-a oprit, asigurându-se că stă în spatele meu ca să n-o pot lua la fugă înapoi spre casă.

Am renunţat. Am înjurat şi m-am întors furioasă spre maşina lui. Am suit în maşină şi am trântit portiera după mine.

Kash a rămas pe alee, fără să-şi ia ochii de la mine. Cu capul în piept, cu mâinile în buzunare. Un paznic s-a apropiat de el, au schimbat câteva vorbe, apoi Kash a suit şi el în maşină. Am plecat de acolo fără să vorbim.

Nu eram atentă unde mergem. Fierbeam de furie.

Pe urmă am observat clădirile enorme.

— Unde mergem?

Ne aflam în centru.

— La mine acasă.

— De ce?

El mi-a aruncat o privire arzătoare.

— Pentru că a sosit momentul să afli tot.

Treizeci şi nouă

— Ai auzit de Calhoun Bastian?

Tocmai ajunsesem la locuinţa lui Kash din centrul oraşului şi am început să mă familiarizez cu locul acela. Ultima oară când venisem aici fusese în grabă şi într-o atmosferă tensionată. Nu avusesem răgaz să mă uit bine în jur, iar acum eram uluită cât de elegant, de modern şi de masculin era apartamentul. Podea lucitoare de ciment. Canapea de piele de culoare închisă – piele de calitate, din cea care nu se lasă. Un tablou mare cu un mustang deasupra şemineului.

Avea un şemineu. Am arătat spre el.

— Chiar îl foloseşti? Nu-i periculos?

El s-a sprijinit de masa din bucătărie cu mâinile în buzunare, cu capul în piept, cu pleoapele lăsate. Întotdeauna se uita aşa la mine şi, fir-ar să fie, îmi răscolea toată fiinţa. Mi-a zvâcnit inima în piept.

Din nou avea părul în dezordine.

— Ai auzit ce te-am întrebat?

— Mm?

M-am gândit puţin la ce spusese mai înainte şi am dat din cap.

— Da. E al şaselea din lume ca avere. Cum de-l cunoşti?

El s-a uitat la mine. Îndelung. Stăruitor.

În privirea lui nu era nici urmă de bucurie, întunericul din el răzbea iarăşi şi din nou mi s-a zbârlit părul la ceafă.

Mi s-a strâns inima. Ceea ce avea să-mi spună nu era deloc de bine. Atâta lucru înţelegeam şi eu.

— E bunicul meu.

Iar am rămas năucită.

Nu puteam...

Ca să vezi...

Rămăsesem cu gura căscată.

— Individul ăsta? Bine, dar e...

Rău. Era cel mai potrivit cuvânt.

Kash a privit în pământ şi şi-a sprijinit mâinile de masa din spatele lui. Cu coatele în faţă. Încheieturile degetelor i se albiseră.

— E amic cu dictatorii, cu conducătorii Lumii a Treia. Cunoaşte şase grupări mafiote. A făcut afaceri cu toate. Prietenii lui sunt criminali, nu-i pot numi altfel.

A răsuflat scurt.

— Are două fete, una a murit, cealaltă s-ar putea să fie moartă. Are şi doi nepoţi, pe mine şi pe vărul meu. Şi e cel mai mare narcisist pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

A ridicat fruntea şi, dând cu ochii de mine, aproape că s-a smuls din întristare. Din zbucium şi suferinţă.

— Când mama s-a căsătorit cu Joseph Colello, bunicul a declarat-o moartă. Tata nu avea cine ştie ce avere. Familia mea din partea tatei e din clasa mijlocie, sunt teribil de mândri şi, la fel de căpoşi ca bunicul

meu. Când tata a adus-o în casa lor pe mama, au văzut cu toţii prin ce chinuri trecuse. Au văzut, fiindcă nici nu se putea altfel. Asta-i făcuse bunicul. A ameninţat-o că-i omoară sora dacă nu-l părăseşte pe tata. I-a trimis înregistrări video în care mătuşa mea era violată. Toţi le-au văzut şi le-au auzit, sunt singurele lucruri pe care sunt în stare să ţi le povestesc. Au existat şi altele. Mult mai rele. În tot acest timp n-a venit niciodată s-o silească să se înapoieze acasă la el. N-a putut face asta fiindcă, în mintea lui dementă, nu trebuia ca *ea* să se întoarcă la *el.* El trebuia s-o îngenuncheze, s-o distrugă complet. Aceea a fost singura ei şansă de a rămâne acolo unde era şi atunci m-a născut pe mine.

Simţeam că mă lasă puterile.

— Kash... am murmurat şi am vrut să mă apropii de el.

Am vrut. Chiar am păşit spre el. Dar Kash şi-a lăsat brusc capul pe o parte. Cu un gest aproape sălbatic.

— Nu! a mârâit el.

I se albise aproape toată mâna. A început să răsufle precipitat, cu nările dilatate.

Simţeam ura bunicului lui. Era în Kash, emana din el.

Şi mă durea sufletul. Aş fi vrut să mă duc la el, să-i aduc mângâiere, să-i alung suferinţa, să-l protejez de propria-i familie. Aş fi vrut să fac tot ce făcuse el pentru mine în tot acest timp.

A continuat cu glas coborât şi aspru.

— Bunicul e omul cel mai puternic din câţi cunosc eu şi vrea să mă întorc la el.

Şi-a aţintit privirea asupra mea.

— Şi aşa se leagă toată mizeria asta de persoana ta.

A tăcut. Pieptul i s-a ridicat, apoi a coborât.

A închis ochii şi a rămas absolut nemişcat.

— Tatăl meu l-a cunoscut pe al tău când Peter Francis era tânăr şi începea să-şi construiască imperiul. Încă nu dispunea de resurse suficiente. Mai avea nevoie de capital şi de investitori. Tata a investit în el. Şi pentru că a fost unul dintre primii investitori, tatăl tău i-a oferit destule acţiuni, astfel încât tata a fost principalul acţionar. Până la moartea lui.

— Ce s-a întâmplat?

Am făcut un pas spre el, aveam senzaţia că trebuie să pătrund în vârtejul care se formase în jurul lui. M-am mai apropiat puţin. Centimetru cu centimetru. Kash arăta ca un animal încolţit. Trebuia să mă apropii de el cu prudenţă.

A coborât şi mai mult glasul, care era la fel de răguşit.

— Când au murit părinţii mei, acţiunile acelea n-au fost vândute. Tatăl tău le-a păstrat şi a acţionat în calitate de reprezentant al meu. Acum eu sunt cel care le deţine.

M-am dat înapoi.

— Ai zis acţionar principal? Adică...

Dumnezeule mare! Adică el avea mai mult decât... Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât.

În ochii lui s-a aprins un licăr de duritate.

— Adică deţin o cotă mai mare din imperiul tatălui tău decât deţine el.

Şi-a dezvelit dinţii într-un zâmbet care era departe de a fi zâmbet. S-a desprins de muchia mesei.

— Am şi o moştenire de la mama, care mă face al zecelea om ca bogăţie din întreaga lume. Bunicul meu a comis o greşeală. Şi-a omorât fiica pe care nu trebuia s-o omoare. A omorât-o pe cea deşteaptă, care ştia cum să investească, cum să folosească banii de la părinţi şi care moştenise talentul lui de a face bani. Iar ea a realizat toate astea chiar sub nasul lui. El habar n-a avut până într-o bună zi.

A tăcut din nou.

— S-a spus că părinţii mei au murit într-un accident, intoxicaţi cu dioxid de carbon într-o cabană. Rapoartele poliţiei nu menţionează cum şeful pazei bunicului meu şi-a luat bilet de avion pentru Aspen cu o zi înainte să ajungă acolo părinţii mei. Nici că există secvenţe video cu el îndreptându-se cu maşina spre cabană şi nici că şi-a luat bilet să plece din Aspen în noaptea morţii lor.

A zâmbit macabru.

— Au murit fără durere şi n-am nici cea mai mică

îndoială că a fost ordinul *lui.* Pentru că o iubea pe mama mai mult decât pe mătuşa mea. Mama era slăbiciunea lui. Mătuşii mele putea să-i facă rău de dimineaţa până seara, dar pe mama o respecta. De asta n-a silit-o niciodată să intre în afacerile pe care le învârtea. Dar s-o lase să trăiască în afara influenţei lui? Asta, cu niciun chip, nu după ce a aflat câtă avere acumulase, pentru că voia acea avere. O vrea şi acum.

— Oh, Doamne, Kash!

Simţeam nevoia să-l ating. Să-l ajut.

Eram în faţa lui şi am ridicat mâna spre el.

M-a prins de mână aproape cu violenţă. Am vrut să-i ating pieptul, dar s-a mişcat ca un şarpe, m-a apucat de încheietura mâinii şi mi-a oprit-o în loc. Stăteam înlemnită, cu braţul în aer, pironit acolo de mâna lui, şi amândoi ne priveam în ochi.

O privire animalică. Sfredelitoare. Primitivă.

Am simţit-o până în străfundul sufletului şi i-am răspuns în acelaşi fel. Aveam senzaţia că ard de vie, toate simţurile mele erau treze. Trebuia să-l ating şi am încercat din nou. Am vrut să fac un pas spre el. Nimic. M-a ţinut în loc, nu m-a lăsat să mă mişc nici măcar un centimetru, dar nu şi-a luat ochii de la mine. Nu putea. Mă ţintuia cu privirea de parcă i-ar fi fost sete de mine.

— Pentru că mama se înstrăinase de bunicul, avea documente care menţionau că, *orice* s-ar fi întâmplat,

trebuia să merg la tatăl tău. N-am fost adoptat niciodată de familia voastră, dar m-au luat şi am crescut cu ei. Dacă Peter ar fi vrut să mă înfieze, bunicul n-ar fi fost niciodată de acord. N-ar fi trecut în veci peste mândria lui. Tatăl tău m-a crescut când n-a putut să te crească pe tine.

Nările au încetat să-i mai freamăte, dar ochii lui ardeau.

— Eu sunt motivul pentru care n-ai fost adusă în această familie.

— Cum?

Parcă primisem un pumn în stomac.

— Când mama ta i-a spus lui Peter despre tine, el i-a răspuns că, dacă te creştea ca fiind copilul lui, erai expusă unui mare risc. Atunci mama ta a ales să te crească singură. Mama ta a luat decizia asta. Nu Peter. Din pricina mea. Peter era îngrijorat că bunicul meu va încerca să-i facă rău prin copiii lui. Un bastard contra altui bastard. Aşa mă consideră bunicul. Un bastard. Vezi bine că nu eşti singura.

Mi s-a făcut rău.

Am vrut să fac un pas în spate, dar el nu mi-a dat drumul de mână.

— Au existat grupuri de răpitori care au vrut să obţină recompense. Se mai întâmplă, când cineva e atât de bogat ca tatăl tău. Au fost la un pas de a-l lua pe

Ciclon. Dar i-am distrus. A început să se zvonească cine eram, de unde proveneam, de cine mă ascundeam, că am învăţat să mă lupt, că am învăţat să-mi apăr viaţa, şi astfel tentativele de a lua ostatici au încetat. Până când s-a întâmplat cu tine. L-am pus pe tatăl tău să şteargă de pe internet toate informaţiile referitoare la mine. Nu ştim mare lucru, totuşi ştim câte ceva. Gruparea Arcane a fost trimisă de cineva care-l cunoaşte pe bunicul. Nu ştim dacă i-a trimis chiar el. N-am reuşit să aflăm, dar ştim că a existat un mijlocitor, cineva care a abordat reţelele bunicului meu şi care a angajat gruparea Arcane. Bunicul îl socoteşte vinovat pe tatăl tău pentru plecarea mamei mele. Mândria nu-i îngăduie să admită că mama s-a ţinut departe de el fiindcă iubea un investitor din clasa mijlocie. În mintea lui, de vină e un miliardar genial din lumea ciberneticii, adică cineva demn să-i fie adversar.

M-a tras mai aproape, m-a luat de mână şi mi-a răsfirat degetele cu ale lui.

Cu palma lipită de palma mea.

M-aş fi putut desprinde de el, dar n-am fost în stare.

M-am întors şi l-am privit printre degetele noastre suprapuse.

Simţeam o durere atât de sfâşietoare, încât aveam senzaţia că-mi retează picioarele. Kash se uita la mine de parcă aş fi fost funia unui colac de salvare. Simţeam

frânghia, simţeam cum mă trage spre el puţin câte puţin.

A coborât iar glasul, vorbind aproape în şoaptă.

— Nu sunt un tip cumsecade. Am crescut cu ameninţarea bunicului deasupra capului. Mă putea răpi în orice secundă. Mă putea lichida oricând. *Detestam* acest sentiment.

Privirea i-a devenit rece, moartă.

— Aşa încât am devenit mai rău. M-ai întrebat cum de mă cunosc unii, dar nu există poze cu mine pe site-urile de scandal. Datorită tatălui tău. Orice imagine cu mine e ştearsă în câteva clipe. Peter a scris un program în acest scop. Nu m-aş putea lupta cu bunicul meu dacă toată lumea ar şti cine sunt. Lumea mea e învăluită în umbre. Lumea ta, a familiei tale, e în bătaia reflectoarelor.

Am mai simţit o smucitură. M-a mai tras spre el câţiva centimetri.

Degetele ni s-au înlănţuit.

S-a uitat la ele, în loc să se uite la mine.

— N-am fost acolo când au încercat să te răpească, dar acum sunt aici. Nu mai plec. N-am să le dau voie să te ia.

O ultimă smucitură. M-a tras spre el ultimii centimetri.

Mi-a dat drumul de mână şi degetele lui mi-au

lunecat pe gât, apoi m-au cuprins de ceafă, mângâindu-mi părul. M-a aplecat spre el şi fruntea lui s-a culcat în locul ei preferat. Ochii noştri erau atât de aproape, prea aproape. Vedeam înlăuntrul lui.

Am oftat.

— M-am jucat cu bunicul meu, l-am făcut să creadă că mă întorc în sânul familiei. Dar numai ca să trag de timp. Vrea să aibă control asupra mea şi timpul curge invers. Va trebui să iau locul tatălui meu ca acţionar, peste trei luni ar urma să-mi primesc moştenirea. Dat fiind tot ce se întâmplă, nu mă mai pot ascunde. Lumea va afla totul despre mine şi jocul se va încheia. Bunicul îşi va da seama că nu mă întorc la el şi atunci va trimite pe cineva să mă lichideze. E o chestiune de timp.

— Kash... am şoptit.

Totul se întâmpla din pricina mea şi nu puteam îndrepta lucrurile. În niciun fel. Situaţia mă depăşea cu mult. Era peste puterile mele. Kash era peste puterile mele.

— Ce pot să fac?

— Să fii cu mine.

Patruzeci

— Măcar în noaptea asta, a adăugat.

Era atâta dor în şoapta lui, că am simţit un junghi în

piept. Ca şi cum *eu* aş fi fost în pragul morţii. I-am răspuns fără să mai stau pe gânduri. M-am ridicat pe vârfuri, mi-am apropiat gura de a lui şi ne-am sărutat. Cu buzele lipite.

În noaptea asta. Doar pentru o noapte?

Nu putea face aşa ceva. Aveam nevoie de mai mult. Deja aveam nevoie de mai mult.

Buzele lui le atingeau pe ale mele, trimiţându-mi fiori în tot trupul, înfierbântându-mă. Am venit spre el, m-am lăsat absorbită de el, numai de el, iar el a gemut adânc şi m-a strâns în braţe şi mai tare. M-a ridicat de la pământ. S-a întors spre mine. M-a aşezat pe masa de care se sprijinise, mi-a depărtat genunchii şi a venit între picioarele mele. Gura lui nu s-a desprins de a mea nicio clipă. Doar s-a deschis mai mult, cerând mai mult, cerând impetuos mai mult, până când m-am topit toată în el, agăţându-mă de el cu disperare. Mi-a dat capul pe spate şi m-a sărutat şi mai apăsat. Şi-a vârât limba printre buzele mele.

Am gemut.

Mi-a primit geamătul cu buzele şi mi-a răspuns la rândul lui cu un geamăt profund. Şi-a coborât mâinile, mângâindu-mi spatele până mai jos de talie şi umplându-mă de dorinţă. M-a apăsat cu palma şi m-a tras cu putere spre el. Atunci i-am simţit erecţia. Lipită de mine. Amândoi am încremenit o clipă.

Amândoi am gemut.

— Bailey... a spus el gutural. La naiba! E aşa plăcut să te simt.

Toate nopţile în care se strecurase în patul meu, mă gustase cu buzele, mă atinsese, mă sărutase cu gura, cu limba. Mă făcuse să mă eliberez, uneori cu degetele, alteori cu limba, eu icneam, mă descărcam, iar dimineaţa el dispărea. Niciodată nu-mi dădea voie să fac acelaşi lucru pentru el. Aşteptase şi eram cumva îngrijorată că de data asta nu mă va lăsa, nu se va lăsa. Dar când a început să se frece de mine, am ştiut ce-şi dorea.

Ardeam de dorinţă să-l simt. Mi se înfiorase pielea pe tot trupul. Îmi fierbea sângele în vine, inundându-mă ca un şuvoi, înfierbântându-mă până când am ajuns toată o flacără.

— Acum...

Mi-am ridicat şoldurile spre el şi m-am proptit de dulapul din spatele meu ca să răspund mişcării lui.

El şi-a încleştat degetele pe şoldurile mele, m-a apucat strâns, legănându-se în acelaşi timp cu mine. Eu m-am mişcat tot mai repede, mai nerăbdătoare, până când el a deschis gura şi a scos un sunet gutural, care mi-a pătruns în gâtlej. Ne-am sărutat şi mai disperat, cu buzele şi cu limba.

Îmi cunoştea fiecare părticică a trupului, îl explorase

uneori ceasuri întregi. Ştia cum mi se iuţeşte pulsul când îşi apăsa buzele pe carotida mea sau când gura lui luneca pe scobitura gâtului. Ştia cum îmi zvâcneşte tot trupul când se oprea cu buzele între sânii mei. Şi totuşi, în seara asta... în seara asta nu se controla ca în nopţile acelea. În seara asta era la fel de disperat şi dezlănţuit ca mine. Sărutările lui erau mai primitive şi mai apăsate. Mai nebuneşti. Mi-a cuprins sfârcul cu buzele, în timp ce eu îmi frecam şoldurile de ale lui. Se retrăgea, apoi se împingea cu putere în mine, arcuindu-şi trupul peste trupul meu lungit pe masă.

— Oh, Doamne! a icnit el. Eşti nemaipomenită.

Asta era... Era cu totul în mine. Se strecurase sub pielea mea şi ceea ce urma să facem în continuare însemna ceva. Existau cuvinte pe care aş fi vrut să le rostesc, dar nu ştiam dacă voi avea curajul. Nu ştiam dacă voi putea. Încă nu ajunsesem până acolo. Apoi el a gemut, privirea i s-a acoperit de un văl şi s-a aplecat spre mine. Mi-a căutat buzele cu sărutul cel mai blând şi, totodată, cel mai arzător pe care-l cunoscusem vreodată. M-am deschis spre el. Nu-i opuneam nicio rezistenţă, simţeam doar dorinţă disperată.

— Te vreau... am şoptit cu buzele lipite de ale lui.

A gemut din nou şi s-a aplecat deasupra mea, cu un genunchi între picioarele mele. Mâna lui a lunecat pe spatele meu până a ajuns sub şold. M-a săltat de pe

masă şi m-a dus în pat.

S-a aplecat peste mine, rămânând deasupra mea, şi şi-a coborât capul, căutându-mi iarăşi buzele. I-am ieşit în întâmpinare. Un sărut. Apoi al doilea. Al treilea. Am continuat să ne sărutăm, să ne simţim gustul.

S-a tras înapoi, şi-a dat jos pantalonii, apoi chiloţii şi a venit din nou deasupra mea.

Am făcut ochii mari văzându-i erecţia, dar bănuisem că aşa va fi. Îi simţisem sexul lipit de mine în atâtea nopţi.

Mi-a prins privirea şi a schiţat un zâmbet.

— Nu te teme. Îţi promit că am să te fac să te simţi bine.

— N-am nicio grijă.

Nu mi-aş fi dorit pe nimeni altul. Omul acesta avea să mă distrugă. Dar nu m-a întrebat nimic şi a întins mâna după un prezervativ. Şi l-a pus, apoi s-a oprit o clipă, cu ochii sticlind.

— Data viitoare mi-l pui tu. O să fie un alt fel de joc.

Iar a gemut. Eram o jucărie în mâinile lui.

S-a suit din nou în pat şi şi-a făcut grăbit de lucru cu pantalonii mei. Mi i-a tras jos, apoi chiloţii, până când am rămas goală ca să se uite la mine în voia lui. S-a oprit, şi-a plimbat privirea peste trupul meu, apoi mi-a depărtat picioarele, m-a sărutat repede acolo şi s-a lăsat peste mine. L-am simţit cum se lipeşte de tot trupul

meu, apoi s-a oprit o clipă, cu ochii în ochii mei.

— Eşti pregătită?

— *Doamne,* da!

Când am rostit „Doamne”, m-a pătruns şi eu m-am arcuit, desprinzându-mi spatele de pat, cu sânii lipiţi de pieptul lui. Eram atât de plină de dorinţă. El s-a oprit o clipă, apoi s-a împins şi mai adânc în mine.

Vedeam stele.

Simţeam stele.

A început să se mişte şi abia mai rezistam. Senzaţiile. Dorinţa. Se mişca lent, pătrunzând adânc în mine, luându-mă în stăpânirea lui, în timp ce eu mă agăţam de el cu disperare. A început să se mişte mai rapid. I-am răspuns la mişcări, legănându-mi şoldurile. Mi-am înfipt unghiile în spinarea lui şi el a gâfâit pe gâtul meu, ridicând capul.

S-a oprit o clipă şi a întrebat răguşit:

— Încet sau repede? Alege tu.

Şoldurile lui le apăsau pe ale mele. Şi le-a rotit, mişcându-se înlăuntrul meu, răsucindu-se într-o parte şi în alta. Abia mai puteam să respir.

— Alege, a spus el repede, sărutându-mă lung pe gât. Altfel, aleg eu.

Nu eram în stare să aleg. Am clătinat din cap. Aveam nevoie de el şi atât.

— Şi una, şi alta.

— O să ai şi una, şi alta, dar alege care să fie prima.

Am simţit cum urcă în mine dorinţa de eliberare, cum e gata să erupă.

— Repede! Repede, te rog.

El a gemut cu mâna pe şoldul meu. S-a retras aproape complet, apoi s-a împins în mine cu putere. M-a ridicat de şolduri şi s-a mişcat rapid şi cu forţă până când am văzut iar stelele.

— Kash!

Nu s-a oprit. Nu s-a oprit nicio clipă.

Pe urmă m-a ţinut nemişcată, stând arcuit deasupra mea. Aluneca înlăuntrul şi în afara mea. Noi senzaţii s-au răspândit în toată fiinţa mea. Construia un nou nivel de extaz disperat, dincolo de zvâcnetul pe care deja îl simţeam. Mi-a contopit ambele senzaţii. S-a oprit iar, m-a apucat şi m-a ridicat spre el. Ne-am prăvălit amândoi la loc pe pat, el stând în genunchi şi continuând să mă pătrundă cu forţă.

Am simţit un fior pornind de la şira spinării.

M-a ajutat, m-a posedat, s-a aplecat deasupra mea, cu buzele lipite de ale mele, şi m-am descărcat, cutremurându-mă din tot trupul. Intensitatea plăcerii m-a făcut să ţip, buzele lui mi-au cules ţipătul şi o secundă mai târziu l-am simţit eliberându-se şi el, aproape odată cu mine.

M-a ţinut în braţe până când ne-am oprit amândoi

din tremurat, apoi s-a retras cu blândeţe. S-a dat jos din pat, a aruncat prezervativul şi s-a suit din nou lângă mine, lipindu-mă de trupul lui.

— Kash?

Am ridicat ochii spre el, cu capul rezemat de umărul lui.

— Nu vreau să fie doar o noapte.

Privirea i s-a umbrit de dorinţă... şi de încă o emoţie.

— Atunci nu va fi doar o noapte.

S-a aplecat, mi-a căutat buzele şi nu după mult timp m-a stârnit şi m-a făcut să-l doresc din nou, dar de data asta eu am fost deasupra.

Patruzeci şi unu

M-am dus în picioarele goale până la bucătărie.

În noaptea aceea ne-am trezit de două ori. Prima oară mă dorise Kash, a doua oară îl dorisem eu. Mai făcuserăm o dată dragoste spre dimineaţă, la duş, şi eram pe deplin satisfăcută. În dimineaţa asta aproape că nu mă puteam mişca.

Mă durea tot trupul, dar merita. Merita pe deplin.

Am aruncat o privire la ceasul din perete şi am văzut că era cu puţin trecut de unsprezece.

Kash stătea în faţa aragazului, cu pieptul gol, şi m-am oprit privindu-l cu gura căscată. Nimeni nu mă putea

condamna. Era în picioare, pe jumătate întors cu spatele, şi tocmai se oprise din amestecat ceva pe aragaz ca să se uite la ecranul telefonului. Muşchii umerilor îi ieşeau în evidenţă. Şira spinării se pierdea între cele două părţi încordate ale spatelui şi... devenisem dependentă ca de un drog? Când l-am văzut, mi-a lăsat gura apă. Purta un trening coborât pe şolduri. Aceleaşi şolduri care se mişcaseră peste ale mele, apropiindu-se şi depărtându-se, răsucindu-se, împingându-se în mine.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

Mi-am dat seama că mă văzuse holbându-mă la el. M-am înroşit şi am lăsat capul în jos.

El a zâmbit larg şi a pus deoparte telefonul.

— Cum te simţi?

— Bine.

M-a urmărit cu privirea cum intru în bucătărie şi mă îndrept spre automatul de cafea.

— N-ai dureri? m-a întrebat.

M-am întors să mă uit la el. Îmi era jenă să-i spun.

Zâmbetul i-a cuprins toată faţa, devenind lasciv.

— Se poate să te doară. Mi-am închipuit. Ar trebui să-ţi cer scuze, dar aş minţi. Nu-mi pare rău deloc. Noaptea trecută a fost ceva incredibil.

Am luat cana cu cafea.

— Şi azi-dimineaţă.

Privirea i s-a întunecat. M-a privit atent, zăbovind asupra buzelor mele, apoi ochii lui au coborât mai jos şi s-au oprit la fundul meu. Eram îmbrăcată cu cămaşa lui, nu aveam nimic pe dedesubt şi priveliştea îl încânta. Am văzut cum încolţeşte în el dorinţa.

Mi-am turnat o ceaşcă de cafea, m-am întors şi am suflat puţin asupra ei. M-am sprijinit cu spatele de blatul din bucătărie. Am clătinat din cap.

— Ai dreptate. Mă doare. Îmi trebuie măcar o oră să-mi revin.

El a râs şi s-a întors din nou spre ouăle pe care le pregătea.

— Îţi plac tari?

Tocmai luasem o înghiţitură de cafea şi m-am înecat cu ea. I-am aruncat o privire mânioasă.

— Ha-ha!

El a continuat să chicotească, apoi a devenit serios şi a schiţat un gest spre telefon.

— Azi trebuie să mergem pe proprietate. De Matt mă ocup mai târziu.

— Nu s-ar putea să fie *mult* mai târziu?

El m-a studiat o clipă.

— Simţi nevoia de o pauză?

— O pauză de ei, am răspuns arătând spre telefon. De Matt. Da. Cu siguranţă.

M-am uitat în jur şi am întrebat:

— Nu ne putem lua zi liberă? E chiar aşa o problemă?

— Vrei să rămâi aici toată ziua?

— N-am putea rămâne aici pentru totdeauna? am replicat doar pe jumătate în glumă.

Privirea lui s-a întunecat din nou şi a coborât spre buzele mele.

— Da, putem rămâne aici.

A străbătut bucătăria şi s-a aplecat spre mine, sărutându-mă uşor.

— Mă gândeam că azi poate vrei să vezi şi ce face mama ta, a murmurat.

M-am tras înapoi.

— Pot face asta? Putem?

El a dat din cap. Deja era în spatele meu, la laptop.

— Dacă vrei, îl poţi folosi pe ăsta ca să vezi ce face. Mama ta are instalat acasă un sistem de securitate. Presupun că te descurci pe calculator ca s-o vezi. Sistemul are încorporat programul conceput de tatăl tău ca să-ţi şteargă urma, dar la ora asta băieţii răi deja ştiu că eşti cu mine.

Băieţii răi. Sigur. Bunicul lui.

Mi-am stăpânit un fior. M-am dus şi am luat laptopul lui ca să mă aşez cu el pe canapea. Mi-am pus cafea pe măsuţa de la căpătâiul canapelei, mi-am strâns picioarele sub mine, am pus laptopul în poală, cu o pernă dedesubt.

Raiul pe pământ.

Kash fără cămaşă. Cafea. Eu în cămaşa lui. O noapte de sex fierbinte şi pasional. Şi un calculator.

Mai că-mi venea să torc.

Am deschis laptopul şi am văzut că deja mi-l pregătise. Nu mi-a luat mult să găsesc sistemul de securitate şi să intru în el. Am fost surprinsă că existau camere de supraveghere. Erau peste tot, cu excepţia – am pufnit – toaletei. Bineînţeles. Timpul petrecut la toaletă era preţios. Am pus zoomul şi am descoperit-o pe mama în living, cuibărită pe canapea, acoperită cu o pătură. Stătea lungită. Televizorul era fixat pe canalul patru, pe emisiunea de ştiri de la prânz.

Pe urmă am remarcat cutia de popcorn cu şerveţele de pe podea. Am văzut-o pe mama cum s-a săltat în capul oaselor. Cum şi-a şters faţa cu braţul. Cum s-a ridicat şi cum arăta ca o bătrână de optzeci de ani, deşi avea doar patruzeci şi cinci. Era palidă şi trasă la faţă. Avea ochii adânciţi în orbite, obrajii scobiţi. S-a întins să-şi ia nişte şerveţele şi s-a clătinat, cu mâinile tremurând.

M-a cuprins o groază fără seamăn.

Mama nu se simţea bine. M-am răsucit brusc spre Kash.

— Ştiai asta?

El s-a încruntat.

— Mm?

— Credeam că o ţii sub supraveghere. Oamenii tăi n-au văzut cum arată, nu ţi-au raportat?

Am arătat cu degetul spre ecranul laptopului.

Eram furioasă. Lividă.

— Kash! am ţipat, văzând că răspunsul lui întârzie.

El a închis aragazul şi a venit la capătul canapelei. A văzut ce văzusem şi eu, s-a înnegurat la faţă, dar tot nu mi-a răspuns.

— Kash!

Nu m-a luat în seamă, ci a întins mâna după telefon.

S-a dus în dormitor.

— Cine o supraveghează acum pe Chrissy Hayes? I-am auzit vorbind.

Apoi a închis uşa şi n-am auzit decât sunete care păreau să fie o dispută. Nu înţelegeam cuvintele, dar curând discuţia s-a încheiat şi Kash a intrat din nou în bucătărie.

S-a oprit în prag şi m-a privit cu asprime, ţinând strâns telefonul, de parcă ar fi fost o barieră între noi.

— Îmi pare rău.

Eram în picioare, lăsasem laptopul pe canapea. Privirea lui a lunecat spre coapsele mele.

— Ce ţi-au spus?

— Că nu mănâncă. În clipa când s-a trezit la hotel, a fost distrusă. Nimeni nu mi-a raportat, aşa că mi-am

văzut de altele.

Ochii lui şovăiau, şi-a tras colţurile buzelor. Parcă ar fi vrut să se ascundă.

M-a năpădit un val de ruşine.

Eram tulburată. Nu era corect faţă de el.

M-am aşezat, adunându-mi sub mine picioarele amorţite. Mi-am cuprins capul în mâini.

— Ar fi trebuit să întreb. Ar fi trebuit să te bat la cap. Am fost...

Mă preocupase posibilitatea de a căpăta un tată, de a avea pentru prima oară nişte fraţi. O nouă familie.

Mi-a scăpat un suspin şi în secunda următoare Kash a fost lângă mine. M-a ridicat şi m-a aşezat pe genunchii lui. M-a înlănţuit cu braţele şi şi-a culcat capul pe creştetul meu.

— Îmi pare sincer rău. Am să îndrept lucrurile. Îţi promit.

— Kash...

Ştiam că nu poate, afară de cazul când i-ar fi spus mamei unde mă găseam.

— Credeam că mama ştie că sunt bine.

— Ar fi trebuit să i se spună. Am să cercetez cauza stării în care se află acum. Îţi promit.

Mi-a dat părul de pe frunte, m-a sărutat pe frunte, apoi pe obraz şi, în cele din urmă, pe buze.

— Îmi pare tare rău.

Şi-a pus iar obrazul pe creştetul meu.

După o clipă de tăcere, m-a înghiontit uşor.

— Povesteşte-mi despre mama ta.

Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat la el.

— Probabil că ştii totul.

El a zâmbit larg.

— Dar nu de la tine. Vreau să aflu din gura ta.

Mi se părea ciudat să povestesc. În copilărie şi adolescenţă aproape nimeni nu-mi ceruse să vorbesc liber despre cineva sau despre ceva. Eram întrebată unde era Chrissy. La ce şcoală mergeam. Ce burse încercam să obţin. Cine erau prietenii mei, ce note luam. Mi se puneau întrebări ca să pot fi încadrată într-o categorie, astfel ca ceilalţi să mă poată înţelege. Dar acestea nu erau întrebări fireşti şi mă făceau să mă simt stânjenită. În colegiu mă îmbătasem şi o dădusem în bară, iar într-o seară, când mă simţisem singură, sărutasem stângaci pe cineva. Asta era toată experienţa mea în materie de băieţi. Niciodată nu avusesem prieteni apropiaţi. Verii mei erau altfel. Toată lumea îi simpatiza, mergeau la petreceri. Eu fusesem „creierul” familiei.

Se poate să fi fost încă un motiv pentru care mă orientasem spre calculatoare.

Era o lume pe care o înţelegeam. Lumea de afară n-o înţelegeam prea bine. Lumea aceasta.

Brusc, am simţit că nu pot rosti o vorbă.

Kash a observat şi a ridicat din sprâncene.

— E ceva în neregulă?

— Toate câte s-au petrecut. Tocmai mi-am dat seama că eşti primul meu bărbat *adevărat.*

Dacă era măcar atât... Acum devenisem de-a dreptul timidă. Dar dacă nu era aşa? Intrasem atât de târziu în acest joc.

— Ascultă...

Mă uitam în jos. El mi-a ridicat capul.

— Ai zis că nu vrei doar o noapte. Aşa cum văd eu lucrurile, asta mă face să fiu bărbatul pentru o viaţă. Ai înţeles?

— Am înţeles, am şoptit, ştiind că simţea fierbinţeala pe care o radia trupul meu.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare.

— Povesteşte-mi despre mama ta. Vreau s-o înţeleg prin tine.

I-am povestit. I-am spus că era născută în zodia Gemenilor şi cât era de convinsă că asta însemna ceva. Era „mămoasă" într-un fel sever şi plin de mândrie. Nu acceptase ajutor de la nimeni care avea deja obligaţii de vreun fel. Învăţase în timp lecţia asta. Trebuia să merg la şcoală şi să mă întorc acasă imediat după ore. Nu-i plăcea să nu ştie unde eram, chiar dacă lucra în schimbul doi. Telefona la ora patru în fiecare

după-amiază ca să se asigure că eram acasă şi mă suna de câte ori avea o pauză, ca nu cumva să am răgazul s-o şterg pe undeva şi să fiu răpită – erau exact vorbele ei şi abia acum le pricepeam semnificaţia.

— Oh, Doamne!

— Ce e?

— Ştia. Ai dreptate. Ştia. Se temea să nu fiu răpită.

Mi s-a strâns inima.

— Credeam că-i doar o teamă cum au toate mamele, ceva legat pur şi simplu de faptul de a fi mamă.

— Chiar *este* ceva de care se teme orice mamă.

Mă urmărea atent.

— Numai că, în cazul ei, teama asta avea şi altă semnificaţie.

— Da.

— Spune-mi despre cealaltă faţetă a ei.

Mă îndemna în continuare, cu blândeţe. Nu voia să stau şi să fierb de furie, ca apoi să mă simt vinovată. Eu eram aici. Ea era acolo. Ea suferea, iar asta, din cauza mea. Dar după ce Kash mi-a rostit numele încă o dată, i-am spus şi despre cealaltă faţetă a mamei mele.

— Uneori mamele singure, mamele tinere, nu vor să se maturizeze. A fost şi cazul ei. Vreau să zic: era adultă. Dar din multe puncte de vedere, nu. Eu eram cea care nu voia petreceri de Anul Nou, ea da. Nu-mi plăcea să merg din uşă în uşă după dulciuri de

Halloween, ei da. Sincer vorbind, ea e tot ce nu sunt eu. Uneori zăpăcită şi împrăştiată când e vorba de probleme zilnice. Bani, grijă maternă, muncă, toate astea le făcea perfect. Nimic altceva. Dar e o femeie minunată.

Am zâmbit fără voia mea.

— Într-o noapte, s-a îmbătat la VFW şi, când a venit acasă, s-a jucat cu mine cucu-bau. Mi s-a părut teribil de amuzant. Îi plac aventurile. Cunoşti ştirea aia cu femeia care a băut vin dintr-un castron de chipsuri într-un magazin de reduceri şi pe urmă s-a plimbat prin magazin într-un cărucior de cumpărături? Ei bine, Chrissy ar fi în stare de aşa ceva. Nu e nesăbuită. S-ar purta ceva mai cu cap. Dar da, îi place să facă prostioare din astea. De pildă, să se lase trasă cu sania de un aparat de tuns iarba, fiindcă nu ne permiteam altfel. Sau să construim cetăţi în sufragerie şi să dormim în ele nopţi la rând. Sau poveştile cu fantome. Când mergea cu cortul, îi plăcea să se furişeze şi să-şi sperie prietenii. Chestii din astea.

Îmi era dor de mama. Îmi era cumplit de dor.

După ce am terminat de vorbit şi lacrimile mi s-au rostogolit pe obraji – lacrimi bune, cărora le dusesem dorul –, Kash m-a luat în braţe şi m-a dus în pat.

Am rămas acolo pentru tot restul după-amiezii.

Patruzeci şi doi

Am simţit başii în tălpile picioarelor.

De cum am păşit în clubul de noapte, acelaşi în care mă dusese Matt cu câtva timp în urmă, am simţit un fior de gheaţă. Deosebirea între noaptea aceea şi cea de acum consta în faptul că intrasem împreună cu Kash. Mână în mână. El mă conducea. Am intrat pe uşa din spate şi am fost întâmpinaţi de aceeaşi fată care ne ajutase data trecută.

Ne-a salutat din cap, cu un surâs abia schiţat.

— Bine aţi venit, domnule Colello. Domnişoară...

Tot nu-mi ştia numele, în parte din pricina mea, în parte din pricina tatălui meu. Programul lui continua să funcţioneze şi orice fotografie a lui Kash care ajungea pe internet dispărea în câteva minute. Până şi ştirile îl menţionau pe Kash, nu şi pe mine. Existau şi poze cu mine, dar fără nume. Se pare că nimeni nu ştia cine sunt şi mă întrebam cât avea să mai dureze asta.

Ştiind cine era Kash, înţelegeam ce greu îi era să rămână atât de înconjurat de mister. Îmi explicase că asta se întâmpla fiindcă bunicul lui nu făcuse niciodată publică relaţia lor, iar Kash nu ridicase niciodată pretenţii să preia acţiunile tatălui său. În clipa când avea să facă asta, misterul urma să dispară. Kash avea să ajungă în lumina reflectoarelor. Acum înţelegeam de

ce încerca atât de mult să rămână în umbră, dar, dată fiind asocierea lui cu familia tatălui meu, mă întrebam cât de realiste erau străduniile lui. Era o chestiune de timp până ca cineva să facă o fotografie care nu putea fi ştearsă, oricât de grozav ar fi fost programul conceput de tatăl meu.

Prin urmare, dacă fata aceasta nu-mi cunoştea numele era în parte consecinţa faptului că cei care făcuseră fotografii cu mine nu ştiau cine sunt. Existase şi cineva care îmi precizase identitatea, dar reuşisem să intru în sistem şi să şterg toate informaţiile despre mine, despre Kash şi despre Matt. Despre Matt existase un fişier întreg.

Camille Story încă era interesată de Matt, judecând după cantitatea de informaţii pe care le deţinea despre el.

Nu-i spusesem lui Kash ce făcusem. Nu spusesem nimănui. Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să spun, dar privind în jurul meu şi dându-mi seama ce mult atrăgeam atenţia cu toţii, mă gândeam că ar trebui să spun. Toate se aflau. Eram convinsă de asta. Deci da, trebuia să-i spun lui Kash.

M-a dus spre aceeaşi zonă VIP unde fusesem şi cu Matt, iar Matt se afla tot acolo, exact ca atunci. Nu era nicio fată pe genunchii lui, dar stătea tolănit pe canapea, cu braţele date în lături pe spătarul canapelei,

cu câte o fată de o parte şi de alta a lui. Una îi umbla la nasturii de la cămaşă. Cealaltă vârâse mâna pe sub masă, făcându-şi de lucru cu altceva.

Matt s-a uitat la noi, deloc încântat. Şi-a răsfrânt buza de sus. Nu, nu. Nu era câtuşi de puţin încântat.

Am încetinit pasul, dar Kash m-a ţinut strâns şi m-a tras după el. După maxilarul lui încleştat, nici el nu era deloc încântat.

Începeam să-i recunosc pe unii dintre prietenii lui Matt. Pe Chester, care săruta o fată pe gât, dar nu şi pe celălalt, care discutase până atunci cu Matt – aşa am presupus – şi care o ţinea de gât pe fata de lângă el. Fata se juca cu cămaşa lui, dar el s-a întors şi s-a uitat la noi cu oarecare curiozitate. Matt era furios. Chester a sesizat că se întâmplă ceva şi a ridicat capul cu un amestec de teamă şi prudenţă.

Cele patru fete nu ne-au luat în seamă. Părea că nici nu-şi dădeau seama că mai erau şi alte persoane acolo. Făceau fix ceea ce făcuseră şi până atunci: flirtau, provocau, mângâiau, judecând după cea care nu-şi scosese mâna de sub masă.

Când am ajuns destul de aproape, Matt a vorbit tărăgănat, cu scântei în ochi:

— Ca să vezi. Ia te uită cine s-a hotărât în sfârşit să stea de vorbă cu mine.

Avea o privire rea.

— De regulă, apari mai repede, Kash. Începi să-ţi ieşi din mână. Au trecut două zile bune de când m-ai snopit în bătaie.

Încă avea vânătăi, dar începeau să pălească.

Le-am văzut şi mi s-a strâns inima.

Chester şi celălalt băiat se amuzau. Amândoi s-au aplecat în faţă, rezemaţi cu coatele de masă, interesaţi să audă continuarea.

Matt nu s-a mişcat din loc. Nici măcar un centimetru.

Ochii lui s-au oprit asupra mea. Cu aceeaşi căutătură urâtă, dar când i-am întâlnit privirea şi am ridicat bărbia, scânteia aceea s-a stins. În locul ei a apărut un licăr de regret, care a dispărut şi el. La fel cum a dispărut şi o parte din atitudinea lui bătăioasă. A înălţat încet din umeri şi s-a eliberat de cele două fete, apoi s-a aplecat în faţă, luând aceeaşi poziţie ca prietenii lui.

— Iar tu... îmi pare sincer rău.

A schiţat o grimasă.

— Am să-ţi repet asta iar şi iar.

Se calmase. Umerii îi căzuseră. A înjurat încet, apoi a făcut semn spre fete.

— Plecaţi. Lăsaţi-mă.

Cum ele nu se mişcaseră destul de repede, a mârâit:

— Căraţi-vă de aici. În clipa asta.

Chester s-a încruntat.

— Ce mama naibii?

Totuşi, le-a făcut loc fetelor să iasă afară. Chiar şi cea pe care o giugiulise. Cea de-a patra fată a ridicat ochii spre cel de-al treilea băiat, iar el a dat din cap, făcându-i semn spre bar. Ea s-a ridicat şi el a plesnit-o peste fund, apoi a ciupit-o.

— Te caut acolo. Să nu pleci.

Ochii ei au privit în jur şi buzele i s-au arcuit seducător.

— Ştii bine că nu.

De cum au plecat fetele, Kash a ridicat o sprânceană. L-a privit furios pe Matt.

Matt a oftat şi şi-a dat ochii peste cap.

— Ţicnitule! Mare dobitoc. Plecaţi şi voi, băieţi.

— Cum?

— Hai, tipule...

Matt le-a făcut semn să iasă.

— E o chestiune de familie.

Cei doi s-au ridicat mânioşi.

Dick, mai puţin supărat, a tulit-o după fata lui. Chester s-a ridicat, s-a apropiat de Kash, dar Kash a întors capul spre el şi Chester a întins-o repede.

Matt a zâmbit în colţul gurii.

— Băieţii ăştia sunt nişte fricoşi. Se tem de tine.

A făcut semn cu capul spre Kash, care s-a dat înapoi, mi-a indicat cu un gest să trec pe partea unde şezuse

Dick şi a intrat în urma mea. Ţinea sub observaţie ce se întâmpla în club, dar stătea cu corpul îndreptat spre noi.

Oricine ar fi trecut pe acolo ar fi crezut că vorbea cu noi, nu că-i urmărea pe cei din club. Manevra era atât de firească şi naturală, încât nici nu ştiu dacă era conştient de ea.

Apoi s-a aşternut tăcerea.

Matt s-a uitat printre noi doi, cu o uşoară cută între sprâncene.

— Ar trebui să mă arăt un frate protec...

— Taci din gură!

Kash îi vorbise calm, aşa că zâmbetul lui Matt s-a lăţit.

— Ce a fost în capul tău? Te-ai regulat cu Amanda Bonham? E femeie măritată.

Matt a dat din umeri.

— În pat nu se comportă deloc aşa.

— Dacă s-a culcat cu tine, asta nu schimbă cu nimic faptul că soţul ei e cine e. Poate să-i facă mari probleme tatălui tău.

Matt a pufnit în râs.

— Adevărat. Şi tata îl poate pune cu botul pe labe în două secunde. Ştii bine asta. Iar tu îl poţi pune cu botul pe labe mai repede de atât.

M-a privit scurt şi a făcut un semn din cap spre mine.

— Şi Bailey îl poate face praf într-o după-amiază de stat la calculator. Tipul e un nemernic şi un prefăcut. Nu dau doi bani pe el.

Kash doar a strâns din buze.

Matt s-a aplecat brusc în faţă, din nou pus pe scandal.

— E vârât în belele până peste cap. Are datorii imense la bancă, firma lui e pe ducă. În plus, nevastă-sa îl înşală de ani de zile – şi nu numai cu mine. Când tipul o să afle, o să afle tot. Eu sunt cea mai neînsemnată problemă a lui. Ştiu şi că cei doi asociaţi ai lui i-au regulat nevasta cu mult timp înaintea mea. Se vorbeşte despre o petrecere de Crăciun, dacă înţelegi unde bat.

Kash nu era deloc amuzat. Privirea lui rămânea dură.

— Asta nu înseamnă decât că-i disperat. Poate să pună mâna pe ultimul amant, pe jigodia de fiu privilegiat al unui geniu al tehnologiei. Un individ ajuns la limită ca el nu va gândi raţional despre cine s-a mai culcat cu nevastă-sa. Înţelegi unde bat eu?

Stăteau faţă în faţă, ca doi luptători în arenă.

Matt a scos un sunet gutural şi s-a trântit cu spatele de peretele separeului.

— Foarte bine. N-are a face. N-am să-i mai răspund la telefon.

Kash nici nu l-a luat în seamă, a scos telefonul din buzunar şi i l-a întins peste masă.

— Acum.

— Poftim?

Matt a făcut ochii mari, uitându-se când la Kash, când la telefon.

— Nici să nu te gândeşti.

— Acum, Matt...

— Kash...

— Fir-ar mama ei de treabă! Să ştii că nu glumesc. Miza e prea mare. Un scandal ca ăsta poate avea urmări urâte.

A făcut un semn spre mine, fără să-şi ia ochii de la Matt.

— Ştii bine cui i-ar mai face rău. Pui punct. Acum.

Matt a mârâit, dar numai până în clipa când Kash s-a referit la mine. În clipa aceea, mârâitul a făcut loc unei expresii de regret. A închis ochii. Şi-a trecut palma peste obraz şi a clătinat din cap.

— Ce porcărie... Foarte bine.

A luat telefonul, a tastat numărul femeii şi un mesaj. După câteva momente i-a aruncat telefonul lui Kash.

— Poftim. Am rezolvat.

Din nou avea privirea furioasă.

— Eşti mulţumit?

Kash a luat telefonul, a căutat în istoric, a selectat alt număr, apoi i-a întins iar telefonul.

— Acum dă mesaj pe numărul pe care chiar îl

foloseşte, nu pe unul fals.

Matt a îngheţat.

Până şi eu eram uluită.

— Tu...

Matt a înşfăcat telefonul, a văzut numărul selectat de Kash şi tot sângele i s-a scurs din obraz.

— De unde ai numărul ăsta?

— Ai uitat cine-i taică-tău? a replicat Kash, aplecându-se brusc spre el.

Era suficient de aproape ca să poată fi auzit, totuşi a coborât glasul. Tonul lui ascundea o violenţă abia reţinută. Îşi pierduse răbdarea. Asta era clar. Numai că Matt continua să aibă o atitudine sfidătoare. Până în momentul în care Kash a adăugat:

— N-a trebuit decât să-i dau un nume, atât şi nimic mai mult. A obţinut tot. Mesaje. Mesaje private. E-mailuri din trei conturi false. Le avem pe toate. Aşa că pune naibii capăt odată!

— I-ai spus tatălui meu?

Buza de sus a lui Matt se albise, într-atât de tare o întinsese.

— Nu. I-am dat un nume. Doar atât. Şi înainte să sari la mine că sunt un turnător, află că am fost *nevoit* să-i dau numele, fiindcă Bonham e o ameninţare pentru tatăl tău, pentru sora ta şi acum pentru tine. Am făcut-o din motive de securitate. Ar fi fost o prostie şi o

nesăbuinţă din partea mea să nu i-l dau. Spre deosebire de scula ta, eu nu sunt un dobitoc.

— Isuse Cristoase! Uneori chiar te urăsc.

— În clipa asta sentimentul e mai mult decât reciproc, dar ai să mă iubeşti cu prima ocazie când o să ai nevoie de mine să te ajut. Ştii bine asta. Ştiu şi eu. Toată lumea ştie.

Urmărisem schimbul lor de replici, dar din clipa când Kash a pomenit de motive de securitate, am aşteptat momentul potrivit. Care tocmai se ivise.

Am intervenit brusc, ridicând mâna.

— Camille Story.

Amândoi s-au uitat la mine. Amândoi au tăcut.

Am aşteptat.

Niciunul n-a spus nimic, apoi Kash a rupt tăcerea.

— Explică, mi-a cerut el.

M-am înroşit la faţă, amintindu-mi altă ocazie în care mi se adresase în acelaşi fel. Dar nu m-am oprit, le-am spus ce făcusem. Am amintit şi de activitatea de hacker. Am pomenit de toate acele fişiere despre Matt.

— Le-am şters pe toate, ca să nu-şi dea seama că nu le mai are decât în clipa când va vrea să umble la ele.

Amândoi au tăcut câteva clipe.

M-am foit pe loc.

Oare procedasem bine? Poate nu din punct de vedere moral şi altele asemenea, dar femeia asta ne-ar fi putut

face rău. I-ar fi putut face rău lui Kash. Lui Matt. Într-un fel, făcusem pentru ei ceea ce făceau şi ei pentru mine, ceea ce făcusem şi în trecut. Protejam oamenii la care ţineam. Într-un fel, nu greşisem cu nimic. Karma era de partea mea.

Continuam să mă uit la Kash, care nu-mi întorsese spatele.

Ce nu era în regulă?

Pe urmă Kash m-a întrebat încet:

— Avea şi numele tău?

Am dat din cap, la fel de încet.

— Da.

— Şi câte informaţii avea despre Matt?

— O groază.

Le-am depănat în minte şi am adăugat:

— Ştia şi despre doamna Bonham.

Matt a tresărit violent şi s-a tras în spate de parcă ar fi primit o palmă.

— Ce mama naibii? a şuierat el.

Kash a continuat să mă privească printre pleoapele întredeschise.

— Spune-mi tot ce avea despre noi.

A aşteptat să-i relatez tot ce ştiam. M-a ascultat atent. A durat ceva timp, destul cât să vină chelneriţa să ne aducă ceva de băut. Matt i-a făcut semn să plece, iar Kash nici n-a luat-o în seamă, ci a continuat să mă

asculte. Când am terminat ce aveam de spus, amândoi aveau expresii total diferite faţă de momentul în care îmi începusem relatarea.

Stânjenealã.

O undă de panică la Matt, o mânie mai profundă la Kash, prevestind intenţii departe de a fi paşnice. M-am molipsit şi eu de starea lor, dar totul se trăgea de la Camille Story. Îmi plăcuse să citesc blogul ei de bârfe, până în clipa când aflasem mai multe despre scurtele ei aventuri cu Matt şi descoperisem cât se documentase în privinţa lui.

— Avea şi o fotografie cu tine, i-am spus lui Kash.

— Cu mine?

Am încuviinţat din cap.

— Nu ştiu cum de n-a fost ştearsă...

M-am gândit puţin, ceva nu era în regulă. Am înţeles.

— A prelucrat-o puţin. A trecut-o printr-un program, a făcut din ea o schiţă, nu o poză, dar erai tu. Programul lui Francis n-avea cum s-o detecteze.

La naiba! Era o mişcare inteligentă, care trăda premeditare.

— Ştie de programul vostru care vă şterge pozele, am adăugat.

Asta însemna că puteau exista mai multe fotografii, dar offline. Nu era deloc bine.

— Fir-ar să fie... am spus eu.

— Fir-ar să fie... a repetat Matt.

Kash n-a spus nimic. Şi-a încleştat dinţii şi mi-am dat seama că în noaptea aceea nu va mai fi în patul meu. Va fi în altă parte.

Patruzeci şi trei

Ştiam că e doar o chestiune de timp până când Kash va pleca.

Nu ştiam dacă va vrea să vin cu el, dacă mă va duce pe proprietate, la vilă sau în altă parte. Sau dacă va ordona paznicilor să mă ducă. Ştiam doar două lucruri: că se va duce acolo unde locuia Camille Story şi că trebuia să profit din plin de timpul nostru împreună.

Nu ne comportam ca un cuplu oarecare.

Relaţia noastră se ivise din senin. Nu eram doi oameni obişnuiţi, dar eram un cuplu. Atâta lucru înţelegeam şi eu. Kash era foarte posesiv, dar în sensul bun al cuvântului. Într-un fel care-i place unei fete, care o împlineşte, făcând-o să se simtă iubită şi protejată.

Aşa mă simţeam eu şi asta a făcut Kash când ni s-a oferit un separeu de lux. Undeva sus, deasupra clubului, mai sus de locul unde Matt stătea din nou cu amicii lui. Puteam privi în jos până la ei. Podeaua era din sticlă, tavanul – din oglinzi care reflectau ce era sub ele. Exista şi o terasă care se putea acţiona printr-un

buton, ca să se audă şi să se simtă muzica mai bine.

Noi ne simţeam unul pe altul.

Kash era în spatele meu, înlănţuindu-mă cu braţele şi sărutându-mă pe gât. Mă săruta iar şi iar, mă atingea cu limba şi m-a străbătut un fior de dorinţă. Din nou a început să mi se înfierbânte sângele în vine. Mâna lui a lunecat pe pântecul meu. M-a atins între picioare, cercetând, apăsând, apoi s-a retras şi s-a strecurat pe sub bluza mea.

Cealaltă mână mi-a mângâiat piciorul, lunecând sub fustă. Îmi ceruse în mod deosebit să mă îmbrac astfel şi acum înţelegeam de ce.

Ca să poată avea acces la mine.

Aveam spatele dezgolit şi mâna lui s-a plimbat mai jos, la fel şi buzele lui.

M-a sărutat de-a lungul şirei spinării şi mi-am arcuit spatele, gâfâind şi ţinându-mi răsuflarea. Sânii mei se avântau în aer. Se asigura că mă poartă spre înălţimi ameţitoare înainte să treacă la gesturi mai lente şi mai controlate.

S-a împins în mine şi am simţit cât de mult mă dorea.

Nu avea să-mi facă concesii. Acum îl cunoşteam. Urma să mă scoată din minţi, să mă înfierbânte, să mă facă să nu mai văd nimic în jurul meu, apoi mâna lui urma să se strecoare pe sub rochie, apoi în mine, umplându-mă iarăşi de extaz.

Acum mă tortura. Irezistibil.

Deja nu mai ştiam de mine când gura lui m-a absorbit, s-a oprit, m-a explorat iar, după care a început să mă poarte pe culmile extazului.

— Isuse, Kash!

Nu mi-a răspuns, dar degetele lui s-au răsfirat pe sexul meu, ancorându-mă în sărutul lui pe talie. Limba lui parcă era vrăjită.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am gemut din străfundurile fiinţei mele.

Nu l-am auzit cât l-am simţit chicotind cu buzele pe pielea mea, apoi a îngenuncheat şi s-a lăsat şi mai jos.

Oh, Doamne...

Ştiam ce vrea să facă.

— Kash... am început eu.

— Ssst... a şoptit el liniştitor.

M-a răsucit spre el şi a ridicat ochii spre mine. I-am prins licărul din privire şi m-am agăţat de el, în timp ce-mi ridica poalele rochiei. Şi-a vârât capul pe sub rochie şi în clipa următoare i-am simţit limba.

Eram pregătită.

Aşa credeam.

Asta îmi spuneam.

Nu eram pregătită.

Nu eram deloc pregătită.

Am icnit şi am simţit cum îmi tremură picioarele în

timp ce el continua să mă sărute. Limba lui m-a pătruns şi a început să se rotească, făcându-mă să pulsez de plăcere.

Eram pe punctul să mă prăbuşesc peste el. Cât se poate de penibil, dar asta era. Nu mă mai ţineau genunchii. Simţeam că n-am să rezist. Mi-a prins clitorisul între buze, m-a pătruns cu două degete şi m-a umplut iarăşi de extaz.

Mi s-au îndoit genunchii, dar el m-a sprijinit.

S-a ridicat, continuând să stea cu degetele înlăuntrul meu, şi m-a prins în braţe. Mi-a pus o mână pe spate şi m-a lipit de trupul lui. A aşteptat până când am încetat să mai tremur.

Mă cutremuram din tot trupul.

M-a sărutat blând pe gât. Apoi uşor pe maxilar şi lung pe buze.

Mă voia.

Eram a lui.

Nici nu mai ştiam pe ce lume mă aflu.

Am clătinat din cap.

— Tu... nu-i cinstit.

Un zâmbet lasciv.

— Ai încredere în mine.

Altă sărutare pe colţul buzelor.

— La noapte ai să-ţi iei revanşa.

Doamne, da!

Asta însemna că urma să se întoarcă la mine după ce ducea la bun sfârşit ce-şi pusese în gând. N-ar fi spus asta dacă n-ar fi intenţionat să se ţină de cuvânt.

Te rog, spune-mi că aşa va fi, mi-a fulgerat prin minte. *Te rog, te rog, spune-mi că aşa va fi.*

Eram îngrijorată pentru el. Şi zău aşa, dacă îmi făceam griji că se ducea la locuinţa unui blogger, cum aveam să fac faţă altor lucruri? Bunicul lui era Calhoun Bastian, ce naiba!

Şi-a trecut palma peste obrazul meu, mi-a îndepărtat o şuviţă răzleaţă şi s-a încruntat uşor.

— Ce s-a întâmplat? Eşti crispată.

S-a încruntat în glumă.

— N-ar trebui să fii încordată. De asta ne găsim aici.

M-a săgetat un cu totul alt gând.

— Nu cumva au camere de supraveghere aici, sus?

El a zâmbit, făcând să-i sclipească toţi dinţii.

— Dacă au, presupun că vom face senzaţie diseară.

Bineînţeles. Şi totuşi... M-am uitat peste umărul lui prin toate colţurile. Eram convinsă că existau camere.

El şi-a aplecat capul din nou. I-am simţit răsuflarea fierbinte pe piele.

— Le-am cerut să le oprească.

Oh, ce uşurare!

Apoi...

— Şi de unde ştii că le-au oprit?

— Uită-te în sus.

M-am uitat.

— Vezi o lumină roşie în colţ?

Roşu. Roşu. Roşu. M-am uitat de jur-împrejur. Am clătinat din cap.

— Le-au oprit.

Asta era bine. Foarte, foarte bine. Deci mă puteam bucura mai mult de aceste clipe. Am ridicat mâna şi l-am atins uşor pe umăr. M-am apropiat de el şi mi-am lipit nasul de gâtul lui.

I-am simţit răsuflarea.

— Ce faci?

— Poate şi eu vreau să te fac să-ţi pierzi minţile.

Am ridicat ochii, atât cât să-i zâmbesc şi eu cu toţi dinţii, apoi mi-am coborât mâna pe pântecul lui.

— Bailey...

Un avertisment blând.

Nu l-am luat în seamă. Mi-am muşcat buza şi am continuat să explorez, savurând fiecare clipă.

Mi-am strecurat degetele printre nasturii cămăşii şi el a încetat să respire.

— La naiba...

A mormăit şi s-a prins de balustrada din spatele meu.

— Ce faci?

— Îţi întorc o favoare.

Am ridicat privirea, ochii ni s-au întâlnit pentru o

secundă, apoi mi-am aplecat capul.

— Bailey...

Se ţinea de balustradă, răsuflând precipitat.

Bine. Era atât de bine.

Mi-am plimbat palma peste pantalonii lui şi el a gemut, împingându-şi trupul spre mine. Sexul lui era în erecţie, forţându-i fermoarul. Îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea din ce în ce mai mult să-l fac să se simtă bine, să-l fac să se înfioare la simpla mea atingere. I-am tras fermoarul şi i-am scos sexul afară.

— La naiba... a şoptit el.

Am ridicat privirea. Avea capul lăsat pe spate. Nu-i puteam vedea ochii, dar l-am văzut cum îşi înghite nodul din gât.

M-am apropiat şi l-am cuprins cu buzele.

Mi-am mişcat buzele pe sexul lui, atingându-l uşor cu dinţii, şi l-am simţit zvâcnind în gura mea. Un deliciu. Întunecat. Aşa mă simţeam oferindu-i plăcere în acest separeu, în acest club care ascundea secrete prin toate colţurile. Eram amândoi aici. Eu şi bărbatul pe care-l iubeam. Îl făceam să se simtă bine la fel cum şi el îmi dăruise plăcere, şi savuram fiecare clipă. Mi-am mişcat buzele ca să-l cuprind şi mai mult, purtându-i spre orgasm, cum mă purtase şi el. Stăpâneam situaţia, îl trăgeam după mine şi l-am simţit cum îi tremură pântecul de efortul de a se stăpâni să nu se elibereze.

Dar eu voiam să se elibereze.

— La *naiba,* Bailey...

S-a eliberat, dar eu continuam să-l cuprind cu buzele. Şi-a aplecat capul şi m-a privit cu o afecţiune care a făcut să-mi zvâcnească inima.

A clătinat din cap, m-a prins de umeri şi m-a ridicat. Nu m-a ajutat să rămân în picioare. M-a săltat de la podea şi m-am agăţat de el. Ca un urs koala. Exact aşa. Cu picioarele încolăcite în jurul lui. Cuprinzându-l cu braţele, cu capul culcat pe pieptul lui.

M-a dus până la canapea şi m-a culcat deasupra lui.

Ceva mai târziu, m-a lungit pe canapea şi s-a aplecat deasupra mea, explorându-mă din nou cu buzele lent şi chinuitor. Deodată, în încăpere s-a aprins o lumină orbitoare.

Am scos un ţipăt, dar Kash şi-a lipit trupul de al meu, acoperindu-mă.

— Ar fi bine să fie o chestiune de viaţă şi de moarte, a mârâit el.

Din spatele uşii s-a auzit un glas încordat.

— Vă caută domnul Peter Francis.

O clipă de tăcere.

— S-a întâmplat ceva.

A fost de ajuns.

Kash s-a destins şi a dat scurt din cap.

— O clipă, te rog.

— Desigur, domnule Colello.

Lumina s-a stins. Uşa s-a închis.

Tăcere.

Kash a expirat brusc, apoi şi-a aplecat capul şi şi-a lipit fruntea de gâtul meu.

— Îmi pare rău.

Mi-a mângâiat şoldul cu palma, apoi s-a ridicat, încercând să mă acopere cu trupul lui.

Tremuram, dar am dat din cap.

— Du-te. Vezi ce s-a întâmplat cu Matt, am îngăimat.

El s-a încruntat.

— Eşti sigură?

Am dat iar din cap.

— Da.

Aveam glasul răguşit.

— Lasă-mi paznicii. O să mă conducă ei jos. Am nevoie de câteva clipe.

Poate aveam nevoie de mai mult de atât.

— OK.

S-a aplecat spre mine, m-a sărutat şi s-a ridicat în picioare.

— Să nu întârzii mult. Dacă s-a întâmplat ceva, trebuie să plecăm înainte să afle presa.

— Bine.

Am încercat să-mi netezesc părul, dar îmi tremura mâna.

Kash s-a oprit şi s-a întors spre mine. M-a privit şi a zâmbit larg. Zâmbetul acela era totul pentru mine. Era atât de plin de făgăduinţe, dar şi amuzant. Ne făcuserăm de cap ca doi liceeni. Poate ne îngăduiserăm mai multe decât la acea vârstă, dar fusese amuzant. Câteva clipe de răgaz, în care să uităm de toate celelalte griji. Şi-mi doream mai mult. Pur şi simplu îmi doream mai mult. Aşa simţeam şi gândeam în momentul acela. I-am răspuns şi eu cu un zâmbet, iar el s-a întors şi a ieşit.

Făgăduinţă. Asta am citit în ochii lui şi abia aşteptam să-şi ţină promisiunea.

Abia aşteptam să ajung la el acasă în noaptea aceea.

M-am ridicat în picioare, am găsit o baie mică în hol, am folosit-o, apoi am încercat să-mi aranjez puţin ţinuta. Se vedea de la o poştă că făcusem sex.

Am râs încetişor, mi-am netezit rochia ca să arate la fel ca mai înainte şi m-am îndreptat spre uşă.

Afară mă aşteptau trei paznici şi, la fel ca mai devreme, când am coborât în club, toate privirile s-au aţintit asupra noastră. Mi-am lăsat capul în piept, evitând să mă uit cine mai era acolo. Mai văzusem priviri urâte şi nu-mi doream să le văd iar. Nu voiam sentimente negative, nu voiam ca problemele altora să-mi răpească bucuria a ceea ce tocmai se întâmplase în separeu.

Acolo fusese frumos.

Fusese ceva special, important.

Am continuat să-mi repet asta, când, deodată, am auzit un strigăt. Cineva a ţipat. Oamenii au început să alerge.

Paznicii au făcut zid în jurul meu.

O femeie a trecut în fugă pe lângă noi şi a fost îndată împinsă într-o parte. Altfel, s-ar fi izbit de mine în goana ei disperată spre ieşire.

Ieşirea clubului...

Nu era de bine.

Matt. Kash.

Unde erau?

Am iuţit pasul până când am început să alerg şi eu. Paznicii şi-au potrivit pasul după al meu, dar din pricina lor tot grupul se mişca încet. Lumea se strângea în jurul nostru. Nu le păsa de mine, îi interesa ce se întâmpla la intrare.

Am auzit bâzâitul telefonului.

L-am scos şi am văzut că era Kash.

— Unde eşti? am strigat.

În interiorul clubului răsunau strigăte şi ţipete asurzitoare. Nu l-am putut auzi pe Kash, deşi aproape că strigase în telefon. Apoi a închis.

Am continuat să ne croim drum spre ieşire. L-am apucat pe braţ pe unul dintre paznici.

— Matt şi Kash. Unde sunt?

Nu mi-a răspuns, doar m-a prins de braţ şi m-a ajutat să înaintez.

Din nou a bâzâit telefonul. Kash.

Afară. Acum.

I-am arătat paznicului mesajul şi el a dat din cap. Deja ştia, îşi dusese mâna la casca din ureche.

Kash mă anunţase şi pe mine, ca să fie sigur că sunt la curent, dar probabil comunicase şi cu cei de la garda de corp. Pe măsură ce ne apropiam de uşă, toţi se înghesuiau să iasă cât mai repede afară.

Dacă intrau prea mulţi în panică, aveau să înceapă să se împingă. Să se calce în picioare.

Efectul gâtului de sticlă. Doar câţiva puteau ieşi afară teferi.

Probabil că paznicii s-au gândit la acelaşi lucru, fiindcă am schimbat brusc direcţia.

Cineva din personal ne-a făcut semn pe unde să ieşim, aceeaşi fată care ne ajutase pe mine şi pe Kash să mergem la uşa din spate data trecută. Am citit panică în ochii ei, dar se străduia să-şi păstreze cumpătul. Ne-a deschis o uşă, ne-a făcut semn s-o luăm pe acolo şi, de cum am trecut de uşa aceea, ne-am trezit într-un hol gol. Dinspre bucătărie se auzeau alte strigăte.

— Ce se întâmplă?

Fata a pornit grăbită pe coridor, dar a întors capul şi

mi-a răspuns peste umăr.

— Nu ştim exact. Matt Francis s-a prăbuşit în convulsii. Ambulanţa e pe drum. Domnul Colello e cu el.

— Dar asta nu explică toată îmbulzeala spre ieşire.

O cotitură.

Şi încă una.

— S-au auzit nişte pocnete înfundate, a răspuns ea, împingând o uşă laterală. S-ar putea să fi fost focuri de armă sau artificii. Nu ştim. De asta se îngrămădesc toţi să iasă. Ambulanţa domnului Francis...

Nu şi-a dus fraza la bun sfârşit. A ieşit afară, pe alee.

Am văzut cu toţii lumina intermitentă alb şi roşu.

Mi s-a strâns inima. Matt. Matt avea probleme.

Am vrut să pornesc spre ambulanţă.

Un paznic mi-a aţinut calea.

— Domnişoară Hayes, nu.

Da, ştiam. Era riscant.

La naiba cu riscurile!

Fratele meu suferea.

— Mă duc.

Am trecut printre paznici şi am început să alerg.

— Ce... ce se întâmplă? a bâiguit fata de la personal.

I-am auzit pe paznici alergând în urma mea şi m-am străduit să iuţesc pasul. Trebuia să ajung la ambulanţă înainte să mă prindă din urmă, dar deja erau lângă

mine. Abia dacă făcusem câţiva paşi. Unul m-a atins pe braţ şi m-am răsucit brusc spre el.

— Nu! Nu glumesc. Nu! Mă duc la ambulanţă şi, dacă nu-mi daţi voie, am să fac urât de tot.

M-au privit fix toţi trei. Unul a dat scurt din cap.

— Rămâneţi în mijlocul nostru.

Am încuviinţat din cap. Decizia fusese luată. Mergeam la ambulanţă.

Au pornit înaintea mea şi am văzut că fata venea cu noi. M-am oprit.

— Ce vrei să faci?

Ea a şovăit.

— Domnul Colello mi-a spus să am grijă de dumneavoastră.

M-am încruntat.

Ne îndreptam spre stradă. Întrebările puteau fi lăsate pe mai târziu. Când am ajuns la ambulanţă, am înţeles că întrebările urmau să fie lăsate pentru mult, mult mai târziu.

Strada era plină de reporteri.

Când am cotit de pe alee deja începuseră să fulgere bliţurile. Ambulanţa era chiar la intrarea în club. Uşile erau deschise şi mulţimea se revărsa afară. În mijlocul îmbulzelii am văzut cum o targă era suită în maşină.

— Matt!

Am început din nou să alerg.

Kash stătea într-o parte, vorbind cu un poliţist. Auzind strigătul meu, a ridicat brusc capul şi privirea i s-a înnegurat. A venit spre mine cu o mână ridicată, ca să-mi aţină calea. Nu i-am lăsat răgaz să scoată vreun cuvânt.

— Puţin îmi pasă. Vreau să mă asigur că Matt e bine.

L-am ocolit pe Kash, dar pe targă nu era Matt.

— Ce?

Nu ştiam ce să mai cred.

Fata de pe targă mă fixa cu privirea. Era acoperită cu un cearşaf, iar pe nas avea o mască de oxigen. Era transpirată, cu lacrimi pe obraz şi palidă la faţă. Foarte palidă. Era înspăimântată. Lângă ea era un băiat care o ţinea de mână. O clipă mai târziu, uşile ambulanţei s-au închis. Infirmierul s-a dus să se aşeze pe scaunul din dreapta şoferului şi maşina a demarat.

— Unde-i Matt?

Kash mă ţinea de braţ. Nu mi-a dat atenţie, ci a vorbit cu paznicul pe deasupra capului meu.

— Ar fi trebuit s-o ţineţi departe.

— A refuzat să coopereze.

Auzind răspunsul, degetele lui Kash s-au încleştat reflex pe braţul meu.

— Ar fi trebuit s-o forţaţi, a mârâit el.

A privit cu asprime spre fata din personal.

— Tu ce cauţi aici?

— Nu sunt de serviciu astă-seară. Am venit fiindcă m-aţi rugat dumneavoastră.

A făcut semn spre mine.

— Mi-aţi spus să am grijă de domnişoara în lipsa dumneavoastră.

El a strâns din dinţi.

A făcut semn din cap spre paznici.

— Chemaţi maşina.

Mie nu mi-a adresat niciun cuvânt, m-a tras înapoi pe alee, departe de mulţime. Aleea nu mai era pustie. Veniseră şi alţii după noi şi acum se răspândiseră în jurul nostru, trecând în fugă pe lângă noi. Unii erau plini de sânge. Cei mai mulţi, doar transpiraţi. Cu obrajii în lacrimi.

Şi toţi erau speriaţi.

Kash a coborât mâna, prinzând-o pe a mea, şi m-a tras de acolo. Am trecut de încă o clădire şi am cotit pe altă alee, de data asta pustie. Paznicii vorbeau la telefon. Toţi. Fata de la club continua să stea cu noi şi Kash s-a întors încruntat spre mine.

— Puţin îmi pasă, ai înţeles?

M-am zbârlit, gata să-l înfrunt.

— Mi s-a spus că Matt are probleme, după care s-a stârnit toată învălmăşeala. Mi-ajunge că-mi fac griji pentru mama. Am pierdut destule. Nu...

Am tăcut şi pe obraz mi s-a prelins o lacrimă.

— Nu vreau să-l pierd pe Matt. Nu şi pe el.

Privirea i s-a îmblânzit, dar continua să tacă.

Un paznic s-a apropiat de noi.

— Maşina va veni pe aleea asta. Dincolo sunt blocate străzile. Poliţia a reacţionat prompt. Încearcă să ţină în frâu mulţimea.

Kash a lăsat să-i scape o înjurătură şi şi-a trecut palma peste faţă.

— A fost un coşmar. Ce s-a auzit au fost focuri de armă?

Paznicul a vorbit din nou la telefon, apoi a clătinat din cap.

— Nu se ştie încă.

Fata de la club s-a apropiat de noi, ridicând privirea de pe ecranul telefonului.

— Câţiva oameni de-ai noştri au găsit nişte artificii arse în toaleta bărbaţilor de la subsol. Probabil că despre asta a fost vorba.

— E ciudat momentul când s-a întâmplat, a spus Kash.

Nu era încântat. Nu era deloc încântat.

O maşină s-a apropiat pe alee, mai precis, un SUV. Ne-am dat deoparte şi maşina a oprit în dreptul nostru. Kash a deschis portiera din spate. Am vrut să sui, dar el m-a oprit. A făcut semn spre fată.

— Hai şi tu, Torie. Acum eşti cu noi.

M-a îndemnat să urc şi eu, apoi s-a aşezat lângă mine.

Torie?

Am furişat o privire spre ea.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, fata mi-a zâmbit.

— Îmi pare bine.

OK.

— Eu sunt Bailey.

Mi-a zâmbit din nou.

— Ştiu. Lucrez la clubul Naveah. Kash m-a prevenit că e posibil să vină o fată împreună cu Matt Francis. M-a rugat să am grijă de tine, aşa că asta am şi făcut.

— Tu i-ai spus lui Kash că în seara aia eram la club?

— Da, dar el ştia deja.

S-a uitat pe deasupra capului meu.

— Presupun că paznicii tăi l-au informat aproape imediat.

Kash n-a răspuns la întrebarea abia mascată. Vorbea la telefon.

Telefonul lui a sunat.

— Poţi să faci cumva să nu se afle? a mormăit el.

Tăcere. Asculta.

— Nu ştiu... Am spus că nu ştiu. Am rămas pentru ea. Tăcere.

— Acum plecăm... Da. E şi ea aici.

Iar tăcere.

Din nou şi-a încleştat maxilarul. Era sexy, dar în clipa

asta şi *terifiant.*

A închis ochii. A răsuflat adânc, apoi a coborât glasul. Într-un fel straniu, dar şi sexy.

— Dacă începi să-mi dai indicaţii cum s-o protejez pe fiica *ta,* atunci noi doi vom avea altfel de probleme.

A tăcut.

— Ai înţeles?

N-a mai aşteptat, a continuat imediat.

— Ajungem în două minute. Dacă vrei să ştii ce face, o poţi întreba tu singur. Dacă vrei să ştii ce face fiu-tău, întreabă-l chiar pe el.

A închis telefonul, l-a lăsat în poală şi a întors capul să se uite afară pe geam.

Eram uluită.

Cel care telefonase era Peter. Peter întrebase de mine, o dată şi încă o dată. Avuseseră o dispută. Despre mine. Fiica lui.

Iar am simţit cum mă micşorez pe dinăuntru. Ca şi cum aş fi fost presată din toate părţile.

— Ce anume nu trebuie să se afle?

Kash a săltat din umeri, apoi a răspuns perfect calm, în contrast cu furia pe care o emana prin toţi porii:

— Presa a descoperit numele tău. Acum ştie toată lumea.

O clipă de tăcere.

— Se ştie că eşti fiica lui Peter Francis.

Patruzeci şi patru

Cea care dezvăluise prima informaţia fusese Camille Story.

Asta se întâmplase după ce intrasem în sistemul ei. Avea fişiere întregi offline despre toată lumea. Procedase inteligent. Ceea ce era supărător. Dar aproape că nu conta, fiindcă în noaptea aceea paparazzi oricum mă fotografiaseră lângă ambulanţă. De mână cu Kash. Programul lui Peter menit să şteargă fotografiile lui Kash picase. În noaptea aceea fusese suprasolicitat, astfel că atunci când Kash afirmase că s-a aflat, era *cât se poate* de adevărat.

Se aflase despre el.

Stăteam în sala de aşteptare a spitalului, în timp ce Matt primea îngrijiri şi mă gândeam ce era de făcut. După vreo oră, am ajuns la concluzia că nu erau prea multe. Aveam la mine doar telefonul. Pozele cu Kash erau peste tot.

El era bomba serii. Nu eu.

Presa deja îi cunoştea identitatea. Fuseseră postate articole despre el, dar îmi imaginam că nu aveau atât de multe informaţii pe cât şi-ar fi dorit. Dacă aş fi publicat un articol despre nepotul lui Calhoun Bastian, şi eu m-aş fi temut pentru viaţa mea. N-aş fi avut curaj

să-l scriu, aşadar, trebuia să le acord respect celor care o făcuseră.

Presupuneam deci că ştiau cine era Kash, din moment ce o fotografie pe care cineva o deţinuse şi n-o publicase ani la rând era acum ştire de prima pagină. Te făcea să te întrebi cine naiba era tipul. Iată că acum aflase toată lumea şi, după ce fuseseră postate primele ştiri, informaţiile începuseră să curgă într-un ritm uluitor. Calhoun Bastian nu avea cum să le urmărească pe toate. Tocmai numărul lor mare oferea siguranţă, cum se spune.

Deci, într-un fel, aproape nu mai era o noutate.

Kash n-ar fi fost de aceeaşi părere.

El era o ştire. O ştire senzaţională, o bombă de presă. Deja se vedeau urmările acestei ştiri care se răspândea cu iuţeala fulgerului. Fuseserăm rugaţi să plecăm imediat din sala mare de aşteptare, nu din pricina lui Kash, ci a paznicilor. Atrăgeau destul de mult atenţia, aşa că după douăzeci de minute am fost rugaţi să plecăm şi din a doua sală de aşteptare şi să mergem în cea de-a treia, care era mai ferită.

Eram convinsă că eram într-o sală de recreere a medicilor.

După jumătate de oră de aşteptare, când încă ne găseam în cea de-a doua sală de aşteptare, au sosit Peter şi Quinn. Atmosfera din spital s-a schimbat din

nou. Cei doi îşi făcuseră apariţia îmbrăcaţi la patru ace. Quinn purta o rochie de seară cu un decolteu spectaculos şi cercei cu diamante. Avea părul prins într-un coc răsucit într-o parte, cu alte diamante prinse printre şuviţe ca ornament. Peter chiar era într-un frac cu revere satinate şi avea în picioare pantofi negri lucitori.

Sosirea lor stârnise o agitaţie din ce în ce mai vizibilă, dar dată fiind prezenţa lor într-un astfel de loc, nu m-am mirat că erau însoţiţi de cineva care făcea clar parte din administraţia spitalului.

Problema devenise chiar serioasă.

Infirmierele continuau să treacă pe la noi ca să vadă ce facem, holbându-se la Kash şi găsindu-şi de lucru acolo. Eram ferm convinsă că cele care tot veneau să ne întrebe de una sau de alta nu erau aceleaşi care îl îngrijeau pe Matt. Erau altele. Şi-mi dădeam seama de asta fiindcă *acelea* chiar munceau. Celelalte nu.

Cum Chrissy lucrase ca asistentă medicală, pentru mine spitalul fusese întotdeauna o a doua casă. Ştiam cum muncea personalul, cum se schimbau turele. Dar în momentul în care a apărut directorul, totul s-a schimbat. Infirmierele au intrat, au dat cu ochii de el, i-au citit reproşul din priviri şi nu s-au mai întors.

Când Peter şi Quinn au intrat în sala de aşteptare, Kash nu s-a dus la ei. A rămas pe scaunul de lângă

mine.

Am fost surprinsă.

Peter şi Quinn au remarcat şi ei. Quinn s-a încruntat uşor. Chipul lui Peter a rămas inexpresiv, doar s-a uitat la mine o clipă, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram bine, după care a fost atent la ceea ce le spunea directorul.

După vreo douăzeci de minute de la sosirea lor şi după ce li se adusese cafea şi ce mai ceruseră ei, doctorul a intrat grăbit în sală.

Ne-am ridicat cu toţii.

— Am reuşit să identificăm otrava pe care a ingerat-o fiul dumneavoastră.

— Otravă! a icnit Quinn.

Kash a făcut un pas în spate, şuierând printre dinţi.

Peter şi Quinn s-au încruntat la el.

Doctorul s-a încruntat la ei fiindcă se încruntaseră la Kash, apoi a continuat:

— A durat puţin timp, dar din clipa când am identificat otrava, i-am administrat un antidot. Fiul dumneavoastră e într-o stare stabilă. Îi administrăm soluţie salină prin perfuzii şi primeşte oxigen. Vrem să ne asigurăm că organele şi funcţiile vitale n-au de suferit pe termen lung, dar ultimul set de analize a fost bun. Chiar foarte bun. Vrem să-l ţinem pe Matt sub observaţie încă o noapte, ca să ne asigurăm că totul e în

regulă. O să-l mutăm la un etaj unde se va afla în siguranţă.

— Mulţumim, domnule doctor, a spus Quinn. Îl putem vedea?

— Acum doarme, dar de cum îl mutăm în rezervă, va veni o asistentă să vă conducă la el.

Peter îl fixa cu privirea pe Kash, care se îndepărtase de grup şi vorbea la telefon. Vorbea cu glas coborât, aşa cum făcea de fiecare dată când nu voia să audă nimeni despre ce e vorba.

Îşi făcea planuri. Fără noi.

Nu-mi plăcea. Cineva îi făcuse rău fratelui meu. Voiam să fiu şi eu inclusă în planul de răzbunare, dar era ridicol, nu? Kash urma să se ocupe de asta. Era treaba lui.

Pe urmă Peter şi-a dres glasul.

Nu l-a luat în seamă pe doctor, a vorbit peste Quinn, care tocmai îi punea altă întrebare medicului, şi i s-a adresat direct lui Kash:

— Eşti în colimator, Kash.

Kash a încremenit şi a aruncat o privire peste umăr.

— Te sun mai târziu, a vorbit el în telefon. Fă ce ţi-am spus până când primeşti un semn de la mine.

A pus telefonul în buzunar şi a ridicat capul cu un aer aproape sfidător. Privirea lui era ca o înjurătură. Nu era sfidător. Era furios. Era Kash. Cu asta se ocupa.

— Am vorbit cu Bonham. Camerele de supraveghere de la club l-au surprins plecând la câteva minute după ce Matt s-a prăbuşit.

Quinn a icnit.

Peter s-a încruntat şi mai mult.

— Bonham? Dar...

— E vorba de nevastă-sa, a răspuns răguşit Kash.

S-a uitat scurt la Quinn, apoi din nou la Peter.

— A vrut să se răzbune.

— Oh, Doamne! Vorbeşti serios?

— Ce e? a întrebat Quinn, uitându-se când la unul, când la altul. Ce se întâmplă?

Cei doi bărbaţi nu i-au dat nicio atenţie.

— E o nebunie, a spus Peter. Ar fi trebuit să ştie ce duşman va avea în mine.

— Omul a ajuns la capătul puterilor. E conştient de asta. Nevastă-sa era ultimul pai de care se agăţa.

Kash a mijit ochii.

— Era disperat, nu s-a mai gândit la nimic.

— Isuse...

Peter s-a întors cu spatele şi şi-a dus mâna la frunte. Se gândea.

— Acum soţia? Casa? Au şi copii...

— Am chemat deja poliţia, l-a întrerupt Kash. Au trimis echipaje ca să cerceteze locuinţa.

— Aveau şi o cabană. Stabilisem o întâlnire cu

Bonham la sfârşitul săptămânii, ca să discutăm despre consiliul din care încă face parte. Mi-a cerut să amânăm. Zicea că va fi la cabană, undeva în nord.

Kash s-a uitat la mine şi eu am înţeles.

Puteam face asta. Puteam ajuta în acest fel.

Mi-am scos telefonul şi am început să caut.

— Fac eu rost de adresă.

— Ţine aici.

Cineva mi-a întins un ipad.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să înţeleg ce se întâmplă. Mâna care îmi întindea iPad-ul era... a tatălui meu. L-a scuturat uşor.

— Pe ăsta poţi lucra mai repede decât pe telefon.

Avea dreptate.

L-am luat grăbită şi m-am dus la şirul de scaune. Aveam să mă gândesc la asta mai târziu. Tatăl meu îmi dăduse ipad-ul lui, îl avusese la îndemână, mă lăsase să fac ce mă pricepeam cel mai bine.

Nu era un calculator, şi totuşi am descoperit adresa în câteva minute.

— Am găsit-o!

Kash era lângă mine cu telefonul în mână. A transmis adresa persoanei cu care vorbea.

— Va dura ceva, dar pot să-i blochez programul de securitate. Sau măcar să fac rost de codurile de acces, în caz că va fi nevoie.

Kash s-a uitat la mine, vorbind la telefon.

— Da, domnule detectiv. Mă puteţi găsi la acest număr. Mulţumesc.

A vârât telefonul în buzunar şi m-a sfredelit cu privirea.

— Tocmai te-a auzit un poliţist cum te ofereai să intri ilegal într-un sistem de securitate.

Oh!

Nu era bine.

— Ups!

A clătinat din cap exasperat, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Numai tu puteai să faci una ca asta. Numai tu.

Am ghicit din tonul lui că era amuzat şi asta mi-a mai înlăturat cumva temerile.

Am mai aşteptat douăzeci de minute, după care a venit o asistentă ca să-i conducă pe Peter şi pe Quinn la rezerva lui Matt. Am vrut să le atrag atenţia că Matt n-ar fi vrut-o pe Quinn la căpătâiul lui. Dacă ar fi fost după el, m-ar fi preferat pe mine, dar Kash mi-a făcut semn să tac. A rămas pe loc, spunând că voia să-l caute din nou pe doctor.

Dorea să mai verifice ceva.

Până în acel moment, Torie aşteptase împreună cu noi. Pe urmă Kash i-a spus că poate pleca, iar ea şi-a luat rămas-bun de la mine, asigurându-mă că puteam

apela la ea pentru orice, şi a plecat. Am apreciat vorbele ei. Chiar le-am apreciat. Ne împrieteniserăm repede, iar în acel moment nu-mi clasificam prea strict prietenii. Deocamdată, o socoteam prietenă.

Peste o oră ni s-a spus că prognoza pentru Matt era bună, chiar foarte bună. Deci puteam pleca acasă cu toţii, lăsându-l pe Matt să doarmă până a doua zi.

De cum am primit raportul medicului, oboseala mi s-a lăsat în tot trupul.

În acel moment am auzit strigăte. Kash mergea pe coridor alături de mine. Peter şi Quinn tocmai ieşeau din lift. Ne-au văzut. N-au părut surprinşi, ceea ce însemna că probabil avuseseră intenţia să plece împreună cu mine şi cu Kash.

Dar chiar atunci s-a deschis uşa care dădea spre casa scărilor.

— Am s-o văd pe fiica mea, fie că vreţi sau nu! E fata mea! Am văzut-o la ştiri, am auzit ce s-a întâmplat, iar spitalul ăsta e cel mai apropiat de club, deci aici au fost trimişi pacienţii. Nu trebuie să fii cine ştie ce geniu ca să-ţi dai seama că-i aici. Ştiu bine că-i aici. E intuiţia mea de mamă.

Pe coridor a apărut un cap blond. Vorbea cu două persoane din personalul spitalului, care rămăseseră undeva în spatele ei. În urma lor venea altă asistentă cu o figură îndurerată. Oamenii de pază ai spitalului se

apropiau şi ei de noi pe coridor.

Apoi furia aceea blondă s-a uitat în direcţia mea şi pot să jur că am văzut cum îi ieşea fum prin creştet.

— Iată-te!

Sosise mama mea.

Patruzeci şi cinci

Nu sosise Chrissy Hayes. Ci *Christina Kathryn Hayes,* şi cu ea nu era de glumit.

Mi-a ţinut o predică până am ieşit afară din spital. Apoi în maşină, tot drumul până la proprietate. Predica a continuat până la vila lui Kash. Nu s-a oprit decât o clipă, ca să comenteze ce superbă era casa. A evitat să se uite la mausoleu, ba chiar a pufnit şi a strâmbat din nas, fără să înceteze să-mi facă morală.

Fără să clipească. Fără să rateze vreun cuvânt.

A continuat chiar şi când Kash s-a întors acasă după ce vorbise cu Peter.

Kash s-a aşezat pe canapea. Chrissy nu s-a oprit din vorbă.

Eram o imbecilă.

Nu gândeam.

Mă luam după speranţe şi visuri din copilărie.

Nu mă gândisem. Pe asta bătea monedă. Am auzit cuvintele astea de vreo şaisprezece ori. Ei da, chiar le

numărasem.

Cum putusem să-i fac una ca asta?

Chiar nu mă dusese capul?

Ea îmi dăduse viaţă. Nu fusese obligată s-o facă. M-ar fi putut ţine în burtă până la sfârşitul zilelor. Trebuia să-i fiu recunoscătoare că ieşisem prin vaginul ei. Şi ce vagin frumos avusese! Eu i-l distrusesem pentru ani buni. Niciodată nu mai fusese la fel.

Ce ar fi zis bunicul şi bunica mea? La cealaltă familie mă gândisem? Verişorilor mei le era dor de mine. (Eram convinsă că habar nu aveau unde plecasem.) Se pare că verişoara mea June se căsătorise şi toţi se întrebaseră unde eram. Se simţise umilită. (Nu ştia că eu ştiu că verişoara June plecase în Guatemala ca misionară.) Nu venisem la târgul local. Niciodată nu lipsisem de la târgul local. (Ba da, de fiecare dată.) Nu venisem la bingo la VFW. Nu eram acasă şi nu participasem la campionatul de bingo al căminului de bătrâni. (Cât se poate de fals. În primul rând, nu participam niciodată. Mă îngrozea să văd oameni în vârstă jucând bingo. Greşelile erau pentru cei slabi.)

Existaseră vânzări de prăjituri.

Meciuri de fotbal. (Nici nu începuseră.)

Campionate de baschet.

Softball. Baseball. Toate sporturile de pe lume la care nu participasem niciodată, nici nu le privisem, nici nu

mă interesaseră. Pe toate le ratasem în vara care trecuse.

A zis ceva şi de pinball. Nu ştia nici ea ce era, dar nici la asta nu participasem.

Vorbele ei ar fi trebuit să mă rănească, dar ştiam că nu vorbea cu răutate. Suferea, fusese îngrozită şi acum bătea câmpii până când avea să-şi vină în fire suficient de mult cât să poată sta de vorbă cu mine. Restul era aer. Aer şi atât.

Kash a ascultat un timp, aşteptând ca ea să facă o pauză şi el să se poată prezenta. N-a fost nicio pauză. După vreo oră i-am făcut semn că putea să meargă la culcare. Uşurarea de pe chipul lui aproape m-a făcut să-mi doresc să-l însoţesc, fiindcă eu, una, nu mă simţeam uşurată. Îl invidiam. Dacă aş fi plecat cu el, Chrissy s-ar fi spălat pe dinţi, continuând să vorbească, şi-ar fi pus pijamaua, continuând să strige din baie, după care s-ar fi vârât în pat împreună cu noi.

Aşa ar fi făcut. Nu exagerez deloc.

Kash s-a înapoiat din dormitor în pantaloni de pijama şi o bluză albă. S-a aplecat şi m-a sărutat uşor, mirosind a mentă de la pasta de dinţi, apoi a murmurat:

— Ai să te descurci?

— Salvează-mă acum.

El a chicotit, deşi amândoi ştiam că nu glumisem.

M-a mângâiat pe păr şi m-a întrebat:

— Vrei să rămân?

Aş fi vrut, dar ştiam că a doua zi de dimineaţă avea treburi, şi cum Chrissy vorbea în continuare, ştiam că nu se va opri decât când va cădea lată. Posibil pe la... patru dimineaţă.

Am clătinat din cap, cu umerii lăsaţi.

— Nu. Probabil am să adorm în timp ce vorbeşte. O să mă descurc.

— Eşti sigură?

Era minunat. L-am apucat de mână şi am dat iar din cap.

— Da.

Altă sărutare, altă mângâiere pe păr, după care a urcat scara şi s-a dus în dormitorul meu. În tot acest timp folosisem dormitorul meu, fiindcă el venise în patul meu. Eu nu mă dusesem în al lui. Acum mi se părea o prostie.

— Kash...

S-a oprit pe palierul de la etaj.

— Hai să dormim în camera ta.

Am făcut semn spre mama.

— O culc la mine în cameră.

— Eşti sigură? m-a întrebat, lăsându-şi capul pe o parte.

— Da.

Patul lui era mai mare. Kash era mai aproape de uşă, în caz că s-ar fi întâmplat ceva. Eram sigură. Şi voiam să mă cuibăresc în aşternuturile în care dormea el. Să-i simt mirosul. Atingerea. Tot. Camera mea nu mai era a mea.

El a coborât din nou scara şi a trecut pe lângă mine, murmurând:

— Vino la culcare când poţi.

După ce uşa lui s-a închis, Chrissy a tăcut.

Am ridicat brusc capul spre ea.

— Ai terminat?

Ochii ei erau aţintiţi spre uşa camerei în care tocmai dispăruse Kash. A privit într-acolo o clipă, apoi s-a întors spre mine cu o expresie nouă. Hotărâtă. O expresie care îmi spunea că nu-şi va găsi liniştea şi că ar trebui să-i explic tot, altfel voi fi pedepsită până la şaizeci de ani.

— E prietenul tău?

Era o întrebare reală. Începeam să conversăm cu adevărat.

— Cum?

Şi-a îngustat pleoapele.

— E prietenul tău.

— Mamă...

Mi-am schimbat poziţia pe canapea şi mi-am adunat genunchii la piept.

Nu m-a luat în seamă şi a adăugat:

— Ai un prieten foarte sexy!

— Mamă!

— Sexy. Bogat. Celebru.

S-a uitat la mine.

— E puternic.

Am început să-mi masez fruntea.

— Mamă...

— Nu el, a mormăit, dând din umeri. Eh, da, şi el. Mă referam la bunicul lui.

Oh, Doamne! Chiar îmi doream să mă pot face nevăzută.

— Mamă, te rog...

Am clătinat din cap.

— Nu acum. Nu după seara asta.

— De ce nu acum?

S-a aplecat spre mine cu braţele sprijinite pe picioare, concentrându-şi atenţia exclusiv asupra mea.

— Pentru că fratele tău vitreg e la spital după o supradoză în clubul acela vulgar de fiţe?

— *Asta* s-a spus la ştiri?

— S-a spus că un tânăr bogat şi de familie bună a luat droguri la un club de noapte şi a ajuns la spital. Dar nu el e bomba serii. Ci tu şi prietenul tău. Mai ales prietenul tău.

Am privit în jos, cuprinzându-mi şi mai strâns

genunchii. Ca pe o pavăză în toată această conversaţie.

— A fost otrăvit.

Ea a tăcut o clipă. Apoi m-a întrebat:

— Se ştie cine a făcut asta?

Rahat! Răspunsul urma să confirme dispreţul din tonul ei. M-am mulţumit să dau din umeri.

— Încă nu se ştie sigur.

Ea a pufnit dispreţuitor.

— Întotdeauna am ştiut când mă minţi. Nu-ţi merge cu mine.

— Serios?

Mi-am îndreptat brusc spatele, mi-am lăsat tălpile pe podea şi m-am răsucit pe canapea ca s-o pot privi drept în faţă.

— Habar n-ai avut că urma să plec. Ai fost foarte încântată să petreci o noapte gratis într-un hotel de lux.

— Ai dreptate.

A ridicat tonul.

— Aşa a fost.

S-a foit pe canapea, întorcându-se cu tot corpul spre mine.

— Credeam că te-am educat mai bine!

Am sărit în picioare.

— Ştia de mine.

Ochii ei albaştri ca de cristal s-au stins o clipă, apoi a închis pleoapele.

Îi pierise orice dorinţă de a lupta. S-a făcut mică pe canapea.

— Tu ai luat decizia să mă ţii departe de el, am continuat. Nu el. Nu eu. Tu. Şi m-ai minţit în privinţa asta toată viaţa.

Ea a înjurat încet şi calm, apoi s-a ridicat.

— Să vorbim despre asta mâine.

Nu i-am dat voie să plece.

— Nici gând!

S-a dat înapoi.

— Crezi că ştii tot, dar te înşeli, s-a răstit ea. Nimic din ce se întâmplă n-ar trebui să se întâmple. N-ar trebui să fii aici. Tentativele de răpire n-au fost reale. Totul a fost pus la cale ca să te aducă aici.

Poftim?

În ochi avea o sclipire nebunească. Părul ei era ceva mai ciufulit ca de obicei. O venă din gât ieşise în relief, pulsând rapid.

O făcusem pe mama să-şi piardă cumpătul.

— Mamă...

Eu făcusem asta. Nu-mi venea să cred.

Am întins mâna spre ea, dar mi-a întors spatele, scuturând umărul ca să-mi dea mâna la o parte.

— Nu.

Şi-a încrucişat braţele la piept, cu spatele spre mine, cu capul în piept. Încerca să se liniştească. Când

ajungea în starea asta era imposibil s-o faci să gândească raţional. Mi-ar fi trebuit un baros – şi nişte tărie – ca să-mi croiesc drum spre ea.

Am chibzuit şi am luat o hotărâre. La naiba! Voiam să încerc. Trebuia să încerc.

M-am adresat spatelui ei întors.

— Tentativa de răpire a fost reală.

I-am povestit tot. Ea nu fusese în cameră cu poliţiştii. Habar nu avea prin ce trecusem. I-am spus despre bărbatul care îmi ţinuse partea. Despre aşa-zisul viol. Despre Bocanci, Rafe, Clemin. Despre gruparea Arcane. I-am spus cum o strigasem pe doamna Johnson.

I-am spus cât fusesem de speriată.

I-am spus că nu-mi aminteam întreaga noapte şi că erau singurele lucruri pe care mi le aminteam.

I-am spus despre celelalte tentative.

I-am spus tot, toate detaliile sordide, iar ea părea să se facă tot mai mică odată cu fiecare cuvânt pe care-l rosteam.

I-am povestit despre decizia mea.

Despre cum îl văzusem pe Kash în sala de interogatoriu, apoi în lift.

Despre cum o părăsisem în dimineaţa aceea.

Despre cum venisem în casa asta nouă şi enormă.

Cum îi cunoscusem pe Ciclon, Seraphina şi Matt.

I-am spus despre Marie şi Theresa. Despre prima întâlnire cu tatăl meu.

I-am povestit despre prima zi, despre cea de-a doua, despre cea de-a treia. I-am povestit că nu avusesem acces la un calculator.

I-am spus tot. N-am omis nimic, cu excepţia partidelor de sex.

M-am mişcat, ca să fiu sigură că-mi simte cuvintele pe spate, şi am încheiat:

— Şi sunt aproape sigură, nu de tot, dar aproape sigură, spre o sută douăzeci la sută sigură, că mă îndrăgostesc de prietenul de care vorbeai.

Am răsuflat adânc. Şi dureros. Apoi i-am spus şi restul:

— Şi sunt îngrozită, fiindcă dacă tatăl meu mă ignoră şi Matt mă minte, nu ştiu cum m-ar putea răni Kash, dar dacă se va întâmpla aşa, am să mă fac fărâme. Fărâme, mamă.

Ea s-a întors spre mine. Lacrimi grele i se prelingeau pe obraji.

— Oh, scumpa mea. Vino încoace.

M-am apropiat şi m-am lăsat cuprinsă de braţele ei, unde ar fi trebuit să fiu în tot acest timp.

În dimineaţa următoare, Chrissy s-a trezit înaintea tuturor. S-a dus în clădirea principală şi a stat de vorbă cu Marie. Nu ştiu cum se face, dar au reuşit cumva să se înţeleagă. Niciuna n-a vrut să-mi spună despre ce vorbiseră, dar îi anunţaseră pe Quinn şi Peter că mama mea urma să rămână acolo.

N-au cerut permisiunea. Doar le-au dat de ştire.

Au mai existat şi alte discuţii. Nu mi s-a îngăduit să ştiu despre ce anume, dar mai târziu am aflat despre ce fusese vorba în esenţă. Chrissy mi-a spus că discutaseră despre părinţi. Fuseseră de faţă Quinn, Peter, mama şi Marie. Fără Kash şi fără mine. Nu că aş fi murit de nerăbdare să asist la discuţii, dar ştiam că vorbiseră despre mine.

Mama nu fusese *deloc* încântată când îi povestisem că Peter nici nu mă băgase în seamă, prin urmare, presupuneam că voise să-i facă o morală straşnică şi că Marie ţinuse să asiste la toată scena.

Peste un ceas ieşiseră din cameră şi făcuseră cunoscută decizia lor.

Mama urma să rămână.

La scurt timp după aceea, Quinn plecase la o întrunire de caritate şi fusese rezolvată şi cealaltă parte a problemei. Seraphina şi Ciclon fuseseră informaţi despre mama mea, apoi despre mine. Nimeni nu se aştepta la aşa o reacţie din partea lor. Ciclon a început

să sară într-un picior, agitându-şi pumnii în aer, cu capul lăsat pe spate şi declamând „Trăiască matriarhatul!”. Seraphina se pusese pe plâns.

Îmi făcusem griji în privinţa felului în care vor reacţiona. Una era să ai o prietenă cu care să te distrezi, alta să ai o soră. Când am văzut lacrimile Seraphinei, am fost cât pe ce să cad din picioare. Kash m-a prins de braţ şi m-a susţinut până când Seraphina a reuşit să-şi şteargă lacrimile şi să vină la mine. M-a cuprins strâns de mijloc cu braţele ei subţirele şi şi-a îngropat obrazul în coasta mea.

Însă vorbele ei... Vorbele ei au fost definitorii.

— Îmi pare atât de rău, a şoptit, cu nasul vârât în bluza mea.

— Scumpa mea...

Am schimbat priviri îngrijorate cu celelalte femei din încăpere. Quinn era o absenţă relevantă. Nu mă mira, iar după cum îşi strânsese buzele, eram convinsă că şi mama remarcase faptul.

Am desprins-o de mine pe Seraphina şi am îngenuncheat astfel încât să fim faţă în faţă. Sau aproape faţă în faţă, fiindcă acum ea era mai înaltă decât mine. De curând făcuse un salt de creştere cu care încercam să mă obişnuiesc.

— Ser? Pentru ce-ţi pare rău?

— Pentru cum cred că te-ai simţit.

Era clar că nu voia să se uite la mine. Îşi muşca buza. Stătea cu capul în piept şi-şi trăsese mâneca bluzei peste mână, dând deoparte o şuviţă de păr inexistentă. Avea părul prins la spate într-un coc perfect. La drept vorbind, poate prea strâns pentru căpşorul ei.

— Cum m-am simţit?

Şi-a coborât şi mai mult capul, aproape lăsându-l pe umărul meu. Abia am auzit cuvintele pe care le-a rostit în continuare.

— Faptul că noi nu ştiam... Tu... Noi deja te iubim.

A ridicat capul şi m-a privit în ochi. Ochii ei erau în lacrimi. A continuat să vorbească în şoaptă, dar ceva mai ferm:

— Acum, că eşti sora noastră, te putem iubi şi mai mult. Aşa ar fi trebuit să te iubim de la bun început. Dar n-am ştiut.

Din nou a coborât privirea în pământ. Glasul i s-a întretăiat de un suspin.

— Îmi pare rău că n-am ştiut.

Se simţea prost din pricina mea, se simţea prost că nu ştiuseră.

Gata. Pentru mine nu mai exista nicio îndoială. Îmi îndrăgisem fraţii înainte, dar acum îi iubeam şi mai mult. Eu şi Chrissy nu aveam să mai plecăm de aici niciodată. Naiba s-o ia de şcoală! Adică nu şcoala şi viaţa în general, doar era limpede că nu puteam

rămâne aici tot timpul.

Seraphina şi-a tras nasul şi într-o clipă mi-am uitat decizia.

Nu aveam să mai plec niciodată de lângă fetiţa asta. Puteau să ne aducă paturi pliante, pentru că hotărâsem să rămân. Pentru totdeauna şi pe vecie.

— Oh, Ser...

N-am reuşit să spun mai mult. Mi s-a urcat un nod în gât, împiedicându-mă să vorbesc, sau să fac orice altceva. Am tras-o lângă mine. Credeam că n-am să-i mai dau drumul din braţe niciodată.

— Pentru mine, felul în care m-ai iubit până acum e suficient, am îngăimat. Nu plec nicăieri.

Amândouă eram în lacrimi.

Chrissy îşi ştergea nasul.

Marie clipea iar şi iar, apoi a început să răsufle şuierat.

Băieţii... Habar n-aveam ce făceau. Kash era cu noi în cameră, undeva în spatele meu. Ciclon tăcea. Era şi Peter acolo, dar la fel ca întotdeauna se ţinea deoparte, fără să scoată o vorbă. De când sosise mama, Peter nu se uitase la mine nici măcar o dată, dar la ce mă puteam aştepta? Comportamentul din trecut îl prevestea pe cel din viitor. Ei bine, viitorul nu aducea nimic nou. El era acelaşi dintotdeauna.

Apoi Ciclon s-a repezit spre Seraphina şi spre mine şi

momentul acela s-a încheiat. Ne-a îmbrăţişat pe amândouă, ne-a sărutat pe obraji, şi-a dat capul pe spate şi a strigat:

— *Bătaie cu perne!*

Zis şi făcut.

Paf!

A nimerit-o pe Marie drept în obraz.

Chrissy a început să-l alerge cu o pernă în mână. Seraphina ţipa, chicotea şi încerca s-o ajute pe Marie să-l prindă. Când au pus ochii pe Kash, el i-a privit semnificativ cu o sprânceană ridicată şi toţi au şters-o.

L-am auzit pe Ciclon ţipând pe coridor.

— *Theresa! Venim după tine!*

Seraphina era lângă el şi chicotea.

Am privit în jur, dar Peter dispăruse.

A constatat şi Chrissy şi jur că, dacă ar fi ţinut în mână un balon, s-ar fi dezumflat de dezamăgire. Marie şi-a dat seama şi ea, drept care şi-a plesnit coapsele cu palmele.

— Bine. În regulă. Tu vii cu mine, i-a spus ea mamei mele. Îţi găsim noi o cameră pe undeva.

Şi cu asta, basta.

Peste un ceas, am mers cu Kash să-i facem o vizită lui Matt.

Kash fusese plecat de dimineaţă ca să-mi lase timp să stau numai cu Chrissy şi ştiam că verifică situaţia lui

Bonham. Nu mi-a dat detalii când am plecat împreună la spital şi, văzând cât de slăbit era Matt, n-am zis nici eu nimic, ca să nu-i sporesc stresul şi mai mult. În schimb, i-am povestit despre venirea mamei mele şi în cele din urmă l-am făcut să zâmbească cu gura până la urechi.

— Abia aştept s-o cunosc, a zis el cu glas răguşit şi tuşind. Am impresia că am să prind drag de ea.

Probabil că aşa era, dar nu ştiam precis dacă asta era bine sau rău.

— Voi doi o să vă înţelegeţi de minune. Amândoi sunteţi puşi pe rele.

El a râs tare, apoi s-a strâmbat.

— Nu mă face să râd.

S-a uitat la Kash, ridicând buza de sus.

— Îţi imaginezi cum ar fi s-o duc pe mama lui Bailey la o orgie într-o noapte?

Eram scandalizată.

— Doamne, nu! Te rog, nu!

Matt a început din nou să râdă, apoi să tuşească şi o asistentă a venit să verifice dacă totul era în ordine. Kash s-a gândit că era vremea să plecăm şi până am ajuns la uşă, Matt deja închisese ochii.

Erau multe lucruri despre care nu vorbiserăm amândoi şi le simţeam apăsătoare între noi.

Le-am simţit aşa aproape imediat ce am plecat de pe

proprietate ca să mergem la spital. De pildă, felul în care Kash făcea faţă faptului că era principalul subiect dezbătut în media.

Atenţia de care beneficiase la spital nu făcuse decât să sporească interesul presei.

Nu citisem ştirile pe internet, nici nu mă uitasem la televizor, aşa încât îmi fusese uşor să uit. Doar până ajunsesem la spital. Aici toţi erau cu ochii pe el. Chipul lui apărea pe ecranul televizorului şi, ceea ce era şi mai rău, nimeni nu se dusese să închidă aparatul. Îl lăsaseră în funcţiune tot timpul cât noi doi stătuserăm cu Matt. Kash nu fusese obligat să rămână, doar venise aici mai devreme. Toţi îi ştiau numele. A doua zi însă numele meu trebuia înscris pe lista vizitatorilor. În tot acest timp, pe hol domnise o linişte deplină, în afară de plânsetul unui copil şi de glasul reporterului care vorbea despre ruptura din familia lui Kash şi despre cum îl primise Peter Francis în propria-i familie ca pe un fiu.

Când am plecat, mi-am simţit umerii încordaţi. Kash mi-a pus mâna pe umeri şi a început să-i maseze de parcă ar fi simţit că eram tensionată. I-am fost recunoscătoare. Credeam că am scăpat de privirile care ne pândeau din toate părţile, dar situaţia nu era cu nimic mai bună. Asistentele au tăcut, urmărindu-ne cum treceam pe lângă ele. Una a ieşit dintr-un salon

chiar când eram în dreptul uşii. A tresărit, l-a văzut pe Kash, a tresărit din nou şi a exclamat în gura mare:

— Oh, *Doamne!*

Colega ei i-a făcut semn să tacă şi amândouă au intrat iar în salonul de unde ieşiseră. Am auzit uşa trântindu-se cu putere în spatele nostru.

Pe urmă la lift.

În timp ce aşteptam, am auzit şoapte.

Când am intrat în lift, am auzit privirile. Da, am *auzit* privirile. Vorbeau de la sine. Câţiva oameni de afaceri şi-au îndreptat spatele. O asistentă s-a îmbujorat la faţă. Alta îl sorbea din ochi pe Kash. Un cuplu în vârstă părea şocat că se afla în acelaşi lift cu noi.

Aşa se petrecuseră lucrurile când am urcat să-l vedem pe Matt, aşa s-au petrecut şi la plecare, numai că s-a dus vestea.

De cum am ajuns în holul de la intrare, am văzut reporterii adunaţi afară.

Kash a oftat, era pentru prima oară în ziua aceea, şi m-a atins pe braţ.

— Aşteaptă!

A vorbit la telefon şi a chemat un taxi.

— Unde sunt paznicii?

— M-am gândit că, dacă vor veni cu noi azi, circul o să fie şi mai mare.

Se vedea limpede că regreta decizia luată.

Cineva din personalul spitalului s-a apropiat de noi.

— Am fost trimisă să vă spun că vă aşteaptă o maşină la ieşirea laterală.

Kash s-a încruntat, a cerut confirmarea prin telefon, apoi a făcut un semn din cap către femeie. Ea ne-a condus prin holul de la intrare, apoi pe nişte coridoare, din nou prin faţa recepţiei, după care am traversat o secţie întreagă. Am fost duşi într-o cameră de urgenţe în faţa căreia trăgeau ambulanţele. Afară ne aştepta o limuzină neagră, parcată în aşa fel încât o ambulanţă să poată trage în spatele ei.

— Unde-i maşina ta?

— O luăm mai târziu. Pot trimite pe cineva după ea.

— Mergem la proprietate, domnule? a întrebat paznicul de pe scaunul din dreapta, întorcând capul spre noi, în timp ce şoferul deja se încadra în trafic.

Kash a încuviinţat din cap, închizând ochii.

— Da, te rog.

Arăta teribil de obosit – şi nu din pricina lipsei de somn. Ardeam de dorinţa de a-l atinge, aşa că am întins mâna şi i-am înlănţuit degetele cu ale mele.

El a oftat şi mi-a strâns degetele o singură dată. Am rămas aşa până când am ajuns acasă.

Familia asta era un coşmar pentru relaţiile cu publicul.

Se vedea limpede după cât de stresată părea publicista. În loc să-şi facă griji că Ciclon sau Seraphina ar fi putut trage cu urechea, câteva zile mai târziu tot grupul se mutase într-o clădire Phoenix Tech din centrul oraşului. Matt fusese considerat destul de înzdrăvenit ca să vină şi el, astfel încât eram cu toţii acolo. Aşezaţi în jurul unei mese de conferinţe. Tatăl meu. Kash. Matt. Mama. Chiar şi Marie. Singurul adult care lipsea era Quinn. Peter urma să vorbească şi în numele ei, iar ea trebuia să participe la un prânz oficial.

Începuse să nu mă mai intereseze când cineva spunea unde pleca Quinn. Fie se ocupa de opere de caritate, fie participa la un dineu *legat* de opere de caritate.

Sinceră să fiu, socoteam că era doar un pretext pentru femeile bogate din înalta societate ca să se întâlnească, să bârfească şi să bea vin.

Vreau să spun că aşa aş fi făcut şi eu, dacă mi-ar fi stat în fire.

Dar eu nu eram aşa. Eu eram fericită să fiu acolo unde eram, iar în acel moment şedeam cu Matt în dreapta şi Chrissy în stânga.

Când am păşit în sala de conferinţe, Kash s-a dus să discute cu cineva. S-a strecurat afară la numai câteva secunde după ce a intrat echipa de relaţii cu publicul.

Şefa lor era o femeie scundă, cu un păr blond şi tapat care-i încadra faţa rotundă, cu ochelari cocoţaţi sus, pe nas, şi machiată impecabil. Avea până într-un metru şaizeci, dar era musculoasă. Nu era minionă, nici supraponderală. Era solidă şi, când s-a îndreptat spre masa de conferinţe i-am văzut muşchii gambelor.

Se vedea că mergea la sală în timpul liber.

Mă inspira. Oarecum.

Restul echipei a urmat-o cu paşi ceva mai lenţi. Un tip înalt şi slăbănog, cu părul şaten şi ochelari. Alte două femei mai tinere, poate cu numai câţiva ani mai mari ca mine. Amândouă se uitau la Matt, dar trăgeau cu coada ochiului şi la Peter. Matt a fost singurul care le-a făcut cu ochiul, la care ele au răspuns cu un zâmbet semnificativ. După ele venea o femeie în etate, care s-a ţinut deoparte cu o expresie severă. Fără să vrea, Matt a inclus-o şi pe ea când a făcut cu ochiul şi pot să jur că reacţia ei a fost un mârâit.

Deja îmi plăcea femeia aceea.

Dar îmi inspira şi teamă.

Când a intrat Kash, femeia l-a privit răutăcios cu coada ochiului, dar el nu i-a dat nicio atenţie. S-a dus în capătul mesei şi s-a aşezat. Şedea pe aceeaşi parte a mesei ca Peter, cu trei scaune libere între ei. Imediat au fost făcute prezentările. Şefa se numea Martha. Bărbatul era Colin. Una dintre fetele care zâmbiseră

lasciv era Coral, cealaltă se numea Mia. Pe femeia în etate o chema Poppy.

Chiar îmi plăcea de ea. Poppy. Ce nume!

Dar tot îmi era teamă de ea.

Femeia şi Marie au schimbat o privire intensă, rămânând un timp ochi în ochi, până când cumva amândouă au ridicat uşor fruntea. În acel moment, între ele a plutit o undă de respect.

Chrissy observa tot, la fel ca mine. Cu o sprânceană uşor ridicată, cu bărbia în piept, ca şi cum nimeni n-ar fi ştiut ce făceam noi două, stând pe jumătate întoarse spre partea din faţă a sălii. Matt continua să se uite la fata care-l privise lasciv, încercând cumva s-o atragă şi pe cealaltă în jocul lui.

Privind spre cealaltă parte a mesei, l-am surprins pe Peter uitându-se la mama mea cu o expresie vag amuzată. Kash nu se uita la nimeni. Privirea lui era atentă, obosită şi frustrată. Ochii lui erau aţintiţi spre fereastra din spatele Marthei. Ca şi cum mi-ar fi simţit privirea, s-a uitat la mine. M-a cutremurat acelaşi fior care mă străbătea de câte ori ni se întâlneau privirile. A schiţat o umbră de zâmbet şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Martha.

— OK, bun.

Martha şi-a împreunat mâinile, frecându-şi palmele între ele şi făcând să sclipească unghiile trandafirii,

apoi şi-a coborât mâinile pe coapse şi şi-a tras umerii, devenind mai înaltă cu vreo doi-trei centimetri.

— Iată cum vom proceda.

I-a cuprins cu privirea pe toţi cei de faţă.

— Avem de stins mai multe incendii.

A început cu cele mai puţin importante, menţionând că fuseseră postate câteva articole despre procedurile apropiatului divorţ al soţilor Bonham. Tipul se mişcase repede.

— Dar nu s-a făcut nici cea mai mică legătură între povestea asta şi problemele noastre, a adăugat ea.

S-a uitat la Matt şi a continuat să-l fixeze cu privirea.

— Datorită angajatei domnului Colello de la clubul de noapte Naveah, n-au existat scurgeri de informaţii care să lege prezenţa lui Bonham de incidentul cu Matt.

Auzind-o, Matt a pufnit dispreţuitor.

— Incident! Drăguţ!

Şi-a subţiat buzele.

— Am fost otrăvit. Ticălosul ăla...

— Matt... l-a prevenit Kash cu voce joasă.

Matt a întors brusc ochii spre el şi Kash i-a susţinut privirea cu o căutătură departe de a fi blândă.

Matt a răsuflat uşor şi a dat din cap.

— Bine. Grozav.

Tonul lui era muşcător. Şi-a mutat nervos scaunul, orientându-i ostentativ, astfel încât să nu fie cu faţa

către Kash.

Peter s-a uitat la amândoi, îmbinându-şi sprâncenele cu o expresie oarecum îngrijorată, dar n-a spus nimic.

În schimb Chrissy a ridicat brusc mâna.

— Am o întrebare!

Vorbise tare şi răspicat.

Martha, care dăduse să continue, s-a întrerupt.

— Ăăă... Da, domnişoară Hayes.

— Doamnă. Mulţumesc.

Chrissy nu i-a lăsat răgaz să se dezmeticească. Şi-a sprijinit coatele pe masă şi s-a aplecat în faţă.

— Ce măsuri aveţi de gând să luaţi când se va afla ce a făcut Bonham? Pentru că e o chestiune de timp. Rapoartele tribunalelor pot fi făcute publice şi cred că Bonham chiar vrea să se întâmpla aşa, doar ca să-i facă necazuri lui Matt.

— Oh, a răspuns Martha. Ne vom ocupa de acest aspect atunci când va fi cazul, dar până atunci următoarea noastră problemă importantă e chiar Matt.

Şi-a lăsat capul pe o parte, cu ochii la Matt.

— Circulă multe zvonuri cum că ai luat o supradoză la club.

S-a uitat la Peter, apoi la Kash.

— Nu chiar câte ar fi existat dacă s-ar fi aflat şi despre celelalte două isprăvi ale tale, dar de ajuns cât să ne îngrijoreze.

A tăcut o clipă.

— Destul cât să ricoşeze asupra lui Matt sau asupra familiei.

Peter a dat din cap şi s-a aşezat mai bine pe scaun.

— Ce propuneţi?

— Ei bine, avem alte două probleme, şi mai mari, care se petrec în acelaşi timp.

S-a uitat lung la mine, apoi la Kash. I s-a adresat lui Peter.

— Fiica dumneavoastră şi domnul Colello.

S-a încruntat văzând unde şedeam eu şi unde şedea Kash. A tuşit şi a continuat:

— Există imagini care vă arată pe amândoi atingându-vă...

Privirea lui Kash s-a înăsprit.

— Poftim?

Ca să vezi! Până atunci fusese bătăioasă, pusă pe fapte mari. Acum, când Kash se uita la ea, devenise un mieluşel fricos. Mă înfierbântasem toată, dar eram şi enervată.

Femeia şi-a dres iar glasul, a privit scurt în jos, a bătut de câteva ori cu unghia în masă, apoi a ridicat brusc capul.

— Există imagini cu dumneavoastră şi domnişoara...

S-a uitat la mine, apoi la mama.

— Hayes.

Pauză.

— Într-o ipostază intimă.

Oh, Doamne!

Matt îmi zâmbea cu gura până la urechi.

Simţeam că intru în pământ de ruşine. Voiam să mă topesc şi să dispar.

— Ce imagini? a întrebat scurt Kash.

Ea a făcut semn din cap cuiva din echipă.

Ce bucurie! Îmbufnata.

Femeia i-a arătat pozele întâi lui Kash. El a strâns din dinţi, apoi le-a împins spre mine.

Mama s-a aplecat să le vadă şi ea.

— Uau!

Glasul lui Matt.

— Iubito...

Glasul mamei mele.

Eu? Îmi venea să mor. Din nou.

Fotografia fusese probabil făcută chiar când Torie ieşea din separeul nostru. Ea era într-o parte şi se îndepărta. Uşa începea să se închidă, iar trupul lui Kash îl acoperea pe al meu. Picioarele noastre erau înlănţuite, iar Kash era pe punctul de a se ridica. Sub el se vedea suficient de mult din trupul meu, precum şi bluza mea ridicată până în talie.

Nu mi se vedeau sânii, nici măcar dintr-o parte. Slavă Domnului!

Şi totuşi... îmi era teribil de ruşine.

Kash era cu telefonul în mână. Când a bâzâit, mi l-a întins mie. L-am luat şi am citit un mesaj de la Torie.

Am să-i pun pe cei de la pază să verifice, dar nu cumva fata le va găsi mai repede?

Am tastat pe telefonul lui.

Kash: *Sunt eu, Bailey. Am să mă uit după ce se termină întâlnirea.*

Torie: *Uită-te acum, nu cumva să apară şi altele.*

I-am înapoiat telefonul. Discuţia încetase, toţi ne aşteptau pe noi. Kash a citit mesajul şi a dat din cap spre mine. S-a ridicat în picioare.

— Noi plecăm.

— Cum? a exclamat Martha, făcând ochii mari.

— E nevoie de priceperea lui Bailey, şi asta, cât mai curând posibil.

A făcut un semn din cap spre fotografii.

— Ar fi trebuit să mă anunţaţi în clipa când aţi aflat de ele.

— Dar...

Peter s-a ridicat şi s-a dus într-un colţ al sălii. A luat o servietă diplomat, a adus-o la masă şi a deschis-o iar.

— Îmi pare rău, dar cred că acest laptop îi va permite fiicei mele...

S-a întrerupt şi s-a uitat la mine când a rostit acel cuvânt.

— ...să facă ceea ce are de făcut şi astfel putem rămâne aici cu toţii.

A scos din servietă un laptop şi l-a deschis pentru mine.

— E necesară întrunirea asta, Kash. Ar trebui să rămâi.

N-am mai aşteptat răspunsul lui Kash. M-am ridicat şi am ocolit masa.

Peter a scos un mouse şi nişte căşti. Mai că-mi venea să torc ca o pisică. M-am apucat imediat de treabă.

Am încercat să nu mă concentrez asupra a ceea ce tocmai se întâmpla, dar trăiam un moment deosebit. Iarăşi.

Gândul nu-mi dădea pace. Am încercat să-l îndepărtez, să mi-l scot din minte, dar iată că lucram pe laptopul lui Peter Francis. Pe laptopul lui personal.

Văzând numai memoria, am clipit şocată. Apoi viteza... alt moment în care am uitat de mine. În sensul bun, aşa cum i se întâmplă unui hacker tocilar. În plus, omul acesta fusese idolul meu încă din copilărie. Mi se mai domolise avântul când aflasem cine e şi când mă ignorase, dar nu puteam da uitării anii în care îl idolatrizasem.

Ani.

Am simţit atenţia lui Chrissy îndreptată asupra mea. Ca un şoim. Dar trebuia să fac abstracţie de ea.

Am intrat fără probleme în sistemul de securitate de la Naveah. M-a ajutat codul de acces dat de Torie. Acum trebuia doar să verific în istoric. Unele cadre fuseseră şterse. Mi-am pus în minte să verific unde dispăruseră şi cine le ştersese. Apoi am dat de imaginile cu noi.

Aceleaşi imagini din fotografii. În afară de noi nu fusese nimeni în cameră. Cine făcuse publică poza aceea lucra la Naveah.

— Slavă Domnului că cealaltă cameră era oprită, am murmurat eu.

Kash a dat din cap, încleştându-şi iarăşi dinţii. S-a uitat la Peter pe deasupra capului meu.

— Poţi verifica conturile bancare ale oamenilor tăi?

A privit scurt spre mine, apoi spre Peter.

Eram convinsă că îi cerea lui Peter să încalce legea. Eu puteam s-o fac, puteam intra în conturile bancare ale salariaţilor clubului, dar nu asta era bomba. Bomba era că Peter era patronul clubului. Deşi oare chiar era un şoc? Doar deţinea hotelul unde locuia Matt şi ştiam că o bună parte a oraşului îi aparţinea tot lui.

Peter a încuviinţat din cap, strângând şi el din dinţi.

— Am să fac cercetări.

Fără să mai spună nimic, şi-a luat calculatorul şi s-a apucat de treabă.

Am rămas cu gura căscată. Îl urmărisem toată viaţa.

Eram admiratoarea lui.

Efectiv salivam văzând ce făcea acum. Iarăşi. Lucra la calculator cu o viteză atât de mare, încât abia aveam timp să identific un screen, că şi trecea la altul. Pe urmă a făcut nişte şmecherii nepermise pe internet de eram gata să leşin.

Kash mi-a pus mâna pe picior, ancorându-mă de el. Am întors capul şi l-am văzut urmărindu-mă din ochi, cu un început de surâs în colţul buzelor. N-am stat pe gânduri şi m-am sprijinit de el.

— Ăăă...

Martha spunea ceva.

Am ridicat privirea.

Toată lumea se uita la noi. Unii nedumeriţi. Alţii ostili (Chrissy, îmbufnata), alţii zâmbind cu gura până la urechi. Matt şi Marie. Slăbănogul rămăsese perplex. Îi căzuse buza de jos şi-şi ridicase ochelarii ca să se scarpine pe frunte.

— După cum spuneam, cred că o parte dintre incendii pot fi stinse printr-un interviu comun cu Matthew şi Bailey.

Peter s-a oprit din tastat şi a ridicat privirea.

— Mm?

— Cum? a întrebat răstit Matt.

O discuţie? Cu mine? Cu Matt?

Oare nu ştia de tentativa de răpire sau mai curând

tentativele, din moment ce Kash îmi spusese că fuseseră trei?

Mă aşteptam ca Peter să spună ceva, dar el doar s-a uitat la Kash şi a încuviinţat uşor din cap. Mingea era în terenul lui Kash, care n-a mai stat pe gânduri.

— Nu.

— Dar...

— Nu.

Vorbise clar şi concis, fără patimă. Se purta frumos cu femeia, nu se răstise la ea ca Matt.

— Nu va fi niciun interviu cu Bailey. Veţi face public ce credeţi de cuviinţă şi veţi acţiona în instanţă. Matthew poate fi intervievat, dar fără a aminti numele lui Bailey sau relaţia dintre ei doi. Vreţi o sugestie? Distrageţi-le atenţia. Daţi-le alt subiect pe care să se concentreze, în afară de Bailey şi de mine.

Martha a ridicat bărbia.

— Cu tot respectul, nici n-am ajuns la mizeriile legate de persoana dumneavoastră.

Oh, chiar avea curaj! Un curaj nebun.

Kash şi-a îngustat pleoapele, apoi a deschis ochii la fel de repede. N-a ridicat glasul şi nici nu şi-a schimbat atitudinea.

— Eu nu sunt clientul vostru. Nu mă interesează să-mi rescrieţi „povestea” în niciun fel. Vreţi să-l zgândăriţi pe bunicul meu?

A aşteptat.

Ea a înghiţit în sec. Asta a dat-o de gol.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, a continuat el. Concentraţi-vă forţele pe persoana lui Matthew şi încercaţi să le abateţi atenţia de la Bailey cât mai mult posibil. Mai are o lună şi merge la universitate. Vreau să veniţi cu un plan de acţiune care să diminueze treptat curiozitatea legată de persoana ei.

A tăcut, s-a uitat la Matthew şi a oftat.

— La naiba! Daţi-li-l pe Matthew.

— Cum? a exclamat fratele meu vitreg, ridicând brusc capul. Până atunci şezuse tolănit pe scaun, urmărind încântat schimbul de replici referitoare la persoana lui.

Kash a dat din cap.

— Da. Daţi-li-l pe Bonham. Divorţul. Faza cu nevastă-sa. Otrăvirea lui Matt.

— Naiba să te ia!

Matt şi-a împins scaunul în spate şi s-a îndreptat spre Kash.

— Las-o baltă. Nici să nu te gândeşti...

— E o idee bună.

— Aşa să faceţi!

Ajungând pe la jumătatea mesei, s-a oprit. Atât de brusc, încât a fost cât pe ce să cadă în nas. S-a uitat la Martha, care vorbise prima, apoi la Peter, care rostise

ultimele cuvinte. Amândoi îşi aleseseră cu grijă vorbele, la fel şi tonul, coborât, dar ferm.

Martha a dat din cap în direcţia lui Kash.

— Dacă scopul e să abatem atenţia de la Bailey, atunci aveţi dreptate. Trebuie să ne folosim de ce avem.

— *Tată?*

Matt rămăsese cu gura căscată. Expresia lui îndurerată m-a făcut să simt un junghi de vinovăţie în stomac.

— Nu pot să cred că ai spus...

Peter s-a întrerupt din lucrul la calculator şi s-a întors spre fiul lui.

— Gândeşte-te la sora ta.

Sora.

Isuse!

Nu ştiam dacă îmi plăcuse să aud asta sau... M-a inundat un val de căldură care mi-a alungat sentimentul de vinovăţie. Aproape. Încă mă mai simţeam vinovată, fiindcă Matt era zguduit. Chiar zguduit.

— N-ai nimic de pierdut, a urmat Peter. De ani de zile se tot scrie despre tine pe site-urile de cancanuri. Despre petrecerile tale. Aventura cu o femeie măritată nu-i o noutate. O să se afle că ai fost otrăvit, nu că ai luat o supradoză. O să te judece, dar în acelaşi timp ai să le trezeşti şi simpatia. În cel mai rău caz, nu-şi vor

schimba părerea despre tine. Niciodată nu te-a interesat ce crede lumea despre tine, prin urmare, vei face cum am stabilit. Vei ajuta să le distragem atenţia de la sora ta, fiindcă trebuie să-ţi aminteşti motivul pentru care a venit la noi.

Punct ochit, punct lovit. *La naiba!* Profitând de confuzia de acum, îi reamintise – deloc subtil – ceea ce presupuneam că echipa de PR nu ştia.

Matt a înţeles şi obrazul i s-a colorat uşor.

— Oh, înţeleg.

Mi-a aruncat o privire stânjenită, apoi i-a dispărut şi stânjeneala. Faptul că luase decizia l-a făcut să ridice fruntea sus. A dat din nou din cap.

— OK. Bine.

S-a întors spre Martha.

— Folosiţi-vă de mine. Pot să vă dau mesajele de la Amanda şi orice alte detalii sordide mai aveţi nevoie.

Martha s-a uitat la Peter, apoi la mine, apoi la Kash şi în cele din urmă la Matt. Când la unul, când la altul. Îşi ţinea sprâncenele coborâte într-o expresie fermă. Apoi a luat decizia şi sprâncenele au revenit la locul lor.

— OK, i s-a adresat ea lui Kash. Nu sunteţi clientul nostru. Nu ştiam. Bine că ştiu acum. Prioritatea zero e s-o ferim pe Bailey. Ne putem adapta noilor date, aşa vom proceda. Ai să cooperezi?

Ultima întrebare fusese pentru Matt.

El a încuviinţat din cap, subţiindu-şi iarăşi buzele.

— Am mai spus o dată că da.

Dar n-o făcea cu dragă inimă. Asta era clar.

Martha s-a întors spre echipa ei.

— OK. Deci putem începe să lucrăm la asta.

Privirea i s-a oprit asupra lui Chrissy. A şovăit puţin. Oamenii ei începuseră să părăsească sala de conferinţe.

— Afară de cazul când mai există o problemă, despre care n-am discutat.

— Nu mai e nicio problemă, a vorbit Peter înainte ca mama să apuce să deschidă gura.

Se înapoiase la calculatorul lui.

— Mama lui Bailey se află aici pentru fiica ei. Asta-i tot.

Fusese un mod elegant de a pune punct discuţiei, dar eram sigură că în acelaşi timp fusese şi o înţepătură la adresa mamei mele. O umbră s-a lăsat peste ochii ei, deci avusesem dreptate. Kash era în picioare. Cu mâna pe încheietura mea. M-a tras după el, iar când am ridicat ochii, a clătinat din cap. Mă prevenea să nu intervin între cei doi.

Matt a mai rămas în sală ca să stea de vorbă cu cele două fete.

Martha mergea înaintea noastră, astfel încât după ce am ieşit din sală, tot n-am vorbit între noi. Kash nu voia ca echipa de PR a tatălui meu să afle şi alte detalii.

Totuşi, ne-am îndreptat spre lift împreună cu ei toţi.

Am aruncat o privire peste umăr.

Chrissy venea pe coridor alături de Marie, amândouă cu capetele apropiate, vorbind în şoaptă.

Uşile liftului s-au deschis. Kash a aşteptat ca cei mai mulţi din echipa PR să intre. De cum s-a umplut liftul, Matt a dat de înţeles că vrea să rămână, dar Martha s-a tras înapoi şi i-a făcut semn din cap.

— Du-te. Coboară cu ei. Eu vin cu următorul.

Uşile s-au închis.

Marie şi Chrissy ni s-au alăturat. Toţi tăceam. Am aşteptat ca un alt lift să anunţe sonor că ajunsese la etajul nostru.

Marie şi Chrissy ne-au ocolit, au intrat în lift şi s-au oprit.

— Du-o pe mama lui Bailey pe proprietate, i-a spus Kash lui Marie. Venim şi noi mai târziu.

Era limpede că Martha spera să coboare cu noi, dar Kash a privit-o semnificativ şi ea a urcat în lift. A proptit cu palma uşile liftului ca să nu se închidă şi ne-a spus cu glas coborât:

— Ştiu bine cine sunteţi, doar lucrez de atâta timp pentru Peter Francis. Nu cunoşteam detaliile şi sunt impresionată cât timp aţi reuşit să păstraţi secretul. Dar să nu vă lăsaţi amăgit. S-a terminat, domnule Colello. Acum sunteţi clar şi – cred eu – definitiv în vizorul

media... mă refer la acţiunile dumneavoastră la Phoenix Tech, la bunicul dumneavoastră... şi am sentimentul că sunt şi alte lucruri pe care vă străduiţi să le ascundeţi. Dar prezentaţi interes nu numai la nivel naţional, ci şi global. Guvernele vor fi interesate de dumneavoastră. Nu amânaţi să vă ocupaţi de imaginea dumneavoastră publică. Veţi fi şocat ce mult ajută să *conlucraţi* cu presa, în loc să fiţi împotriva ei.

Acestea au fost cuvintele ei la despărţire, înainte să facă un pas înapoi în lift.

Uşile s-au închis între noi şi femeile dinăuntru.

Patruzeci şi opt

Am presupus că noi doi nu coborâm cu ele.

Mâna lui Kash era pe spatele meu, iar când uşile s-au deschis din nou, m-a împins uşor înăuntru şi, de cum s-au închis la loc, m-a lipit de peretele liftului. Exista o cameră de supraveghere, dar naiba s-o ia! Puţin îmi păsa. Cu ochii la mine, atât de aproape de mine încât ne-am fi putut săruta, s-a aplecat deasupra mea şi a apăsat butonul. Am crezut că se va lipi şi mai mult de mine, dar n-a făcut-o. Pur şi simplu stătea lângă mine, privindu-mă şi simţind cum mi se iuţeau bătăile inimii.

Niciunul dintre noi nu rostea vreun cuvânt.

Eram acolo, chiar acolo, împreună. Privindu-ne.

Simţindu-ne unul pe celălalt. Piepturile noastre se ridicau în acelaşi ritm şi atunci l-am văzut. Era disperat. Obosit. Sfâşiat pe dinăuntru. Observând că-l văzusem astfel, a ridicat mâna, aşa cum făcea întotdeauna. Mi-a atins bărbia, mângâindu-mi buzele cu degetul mare. Privirea i s-a umbrit şi a vrut să se aplece, buzele lui aproape atingându-le pe ale mele.

În clipa aceea s-au deschis uşile şi cineva şi-a dres glasul.

Kash a înjurat în şoaptă, şi-a lăsat mâna să alunece pe spatele meu şi amândoi am trecut prin dreptul unui mic grup care ne privea. Pe măsură ce înţelegeau ce-i cu noi, făceau ochii din ce în ce mai mari. Am presupus că Kash nu-şi făcea prea des apariţia în clădirea aceea. M-am întrebat dacă la fel se întâmpla şi cu tatăl meu, din moment ce nu ne aflam la sediul principal, ci doar într-una dintre clădirile din centru aflate în proprietatea lui.

Kash m-a condus afară, unde ne aştepta o maşină. Şi presa. De cum am suit în maşină, au început să fulgere bliţurile. Reporterii îi adresau întrebări lui Kash. Câţiva au venit pe partea mea, dar Martha avusese dreptate. Toţi erau cu ochii pe Kash.

El s-a aplecat în faţă şi i-a spus şoferului:

— Mergem la mine acasă.

Pe urmă s-a rezemat de spătarul banchetei, mi-a luat

mâna într-a lui şi şi-a împletit degetele cu ale mele; Mă ţinea strâns de parcă ar fi simţit nevoia să mă atingă doar ca să existe. Cu inima în gât, am sesizat acest lucru şi m-am lăsat copleşită de el. Pur şi simplu m-am lăsat învăluită de acea senzaţie, până când şoferul a tras în garajul subteran şi am coborât din maşină.

— Kash... am început eu de cum am ajuns la el acasă, dar el nu mi-a dat răgaz.

M-a luat în braţe, m-a săltat de la podea şi m-a dus în dormitor.

L-am simţit cât era de nerăbdător.

M-a dezbrăcat şi m-a culcat pe pat, apoi a început să-mi iubească trupul.

Avea nevoie de asta. O simţeam cu fiece părticică a fiinţei mele.

Avea nevoie să mă iubească, să mă facă să mă descarc – iar şi iar, dacă luam în calcul ce se întâmplase în alte nopţi – şi abia pe urmă avea să-şi îngăduie şi el să se elibereze. Şi-a scos toate hainele şi a rămas cu trupul încordat, numai muşchi, o capodoperă pe care nu mă puteam împiedica s-o admir, apoi a venit din nou spre mine şi am constatat că avusesem dreptate.

Nu s-a grăbit deloc, m-a făcut să ţip, să-l implor şi iar să ţip. A aşteptat până când am răguşit, până când l-am rugat să mă pătrundă. Abia atunci şi-a pus un prezervativ şi s-a strecurat în mine.

Adânc. Încet. A pătruns în mine, cu ochii în ochii mei, şi a început să se mişte.

Să se împingă în mine.

Fără grabă.

Cu un control incredibil.

I-am venit în întâmpinare. Încercam să-l fac să-şi piardă controlul, dar îşi impusese un fel de reţinere dincolo de care nu reuşeam să pătrund. Am încercat. L-am sărutat. I-am zgâriat spatele şi pieptul cu unghiile. Când s-a retras, am întins mâna după el, dar el m-a prins de braţ şi mi l-a pironit deasupra capului. M-a pătruns din nou, la fel de lent, întinzându-mi muşchii, ca să simt fiecare centimetru din el. S-a retras, apoi iar a intrat.

— Kash, te rog.

A lăsat capul în jos şi şi-a rezemat fruntea de umărul meu. A scăpat un geamăt adânc. S-a împins în mine mai tare, mai adânc, apoi ceva s-a dezlănţuit în el.

A început să se mişte mai repede. Cu mai multă forţă.

Senzaţiile se acumulau. Se trezeau în mine, amestecate cu o emoţie profundă, împletindu-se cu această emoţie. Apoi el a intrat tot şi mi-a atins clitorisul cu mâna, iar eu am ţipat.

M-a prins cu putere de şold şi şi-a îngropat capul în scobitura umărului meu.

I-a scăpat un fel de mârâit şi l-am simţit cum se

cutremură din tot trupul. S-a prăbuşit peste mine şi amândoi ne-am eliberat, cu corpurile tremurând.

— Fir-ar să fie! a exclamat, cuprinzându-mă cu braţele şi ieşind din mine.

M-a apucat şi s-a rostogolit împreună cu mine, astfel încât am ajuns pe jumătate deasupra lui.

N-a scos nicio vorbă, doar m-a sărutat pe gât iar şi iar, apoi m-a săltat aducându-mă cu totul peste el. M-a cuprins strâns cu braţele şi m-a ajutat să mă răsucesc ca să fiu faţă în faţă cu el. Sânii mei erau lipiţi de pieptul lui. Şoldurile mele de şoldurile lui. L-am simţit cum se excită din nou, dar n-a schiţat niciun gest. Cu ochii închişi, cu capul vârât între umărul şi gâtul meu, m-a sărutat uşor.

— La naiba, Bailey...

A gemut încet. Capul lui aproape se sprijinea de tăblia patului. A deschis ochii spre mine.

Cu o privire încărcată de suferinţă.

Am încetat să respir.

M-a săgetat un fior de teamă şi m-am săltat, cu palma sprijinită de pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

A clipit şi când s-a uitat din nou la mine, expresia aceea de suferinţă dispăruse. Acum se concentra total şi exclusiv asupra mea. Aproape că părea drogat, ochii lui

de culoarea coniacului sclipeau de mulţumire.

— Hei...

Mi-am lipit palma de obrazul lui.

— Ce-i cu tine? Trebuie să-mi spui.

A tăcut o clipă şi a întors capul. M-a prins de ceafă şi s-a ridicat până când şi-a lipit buzele de ale mele.

Nu mi-a spus.

Nu mi-a spus nimic tot restul nopţii, în schimb m-a rostogolit din nou sub el şi nu după mult timp m-a pătruns din nou.

Tot restul zilei am rămas acasă, la fel şi noaptea şi în următoarele câteva zile. Doar noi doi.

Mi se părea perfect.

Dar nu era.

Kash nu-mi dădea voie să-i pătrund în suflet.

Patruzeci şi noua

N-aş vrea să spun că în continuare ne-am ascuns, dar asta am făcut.

Ne-am ţinut departe de vizorul media. El a renunţat la drumurile în care încerca să afle ce făceau răpitorii mei sau ce punea la cale bunicul lui. De cum s-a aflat cu cine se înrudea Kash, cine era şi că era o chestiune de timp ca să-şi preia acţiunile la Phoenix Tech, răspunderea era numai a lui. Ceva urma să se întâmple.

Nimeni nu ştia ce anume, dar toţi o simţeau şi din acest motiv erau stresaţi.

Vreau să spun că toţi se prefăceau că n-ar fi tensionaţi, dar erau.

Eu şi Kash am rămas la locuinţa lui până când presa a aflat unde stătea. Din acel moment, deşi puteam intra şi ieşi aproape în taină, datorită parcării subterane, tot aveam sentimentul că suntem prinşi într-o capcană, din moment ce se ştia în ce clădire locuiam. Kash primise câteva telefoane de la recepţie referitor la persoane care încercaseră să intre dându-se drept comisionari cu flori sau daruri. Kash mi-a spus că niciodată nu păţise aşa, deşi faptul că primea aceste telefoane spunea multe. De câte ori i se livrase ceva, comisionarul lăsase pachetul la recepţie, recepţionerul îl pusese deoparte, iar Kash îl ridicase când dorise el.

Îi telefonase şi directorul hotelului, care-i spusese că începuse să primească reclamaţii de la vecini.

— Descurcă-te, altfel, cumpăr toată clădirea şi-i dau pe toţi afară! răspunsese Kash.

După aceea telefoanele încetaseră. Vecinii lui chiar voiau să se mute? Toată zarva asta avea să se termine. Într-o bună zi.

Nu?

Kash nu era dispus să aştepte. Câţiva vecini încercaseră să-l întâlnească, să-i adreseze câteva

cuvinte sau „să socializeze” cu el când treceam prin holul de la intrare, apoi cineva mă abordase în sala de gimnastică în timp ce foloseam bicicleta...

Ei, da! N-aveau decât să rămână şocaţi cu toţii. Mă dusesem la sală. O singură dată.

Aveam sentimentul că soarta îmi spunea să-mi pregătesc corpul pentru fugă.

N-a durat mult.

Ca să revin la tipul din sala de gimnastică. Nu-i vorba că eu sau Kash ne-am fi purtat nepoliticos. La început mi-a plăcut că unii vecini au vrut să se apropie de noi şi să se împrietenească. Mie mi-a plăcut. Lui Kash, nu. Oricum, nu era genul lui. El nu avea nevoie să-şi facă prieteni. Din punctul ăsta de vedere, eu eram mai deschisă. Şi fusese o schimbare bine-venită faţă de plângerile de mai înainte. Dar tipul ăsta întrecuse măsura. M-a abordat din secunda în care m-a văzut şi mi-a făcut avansuri, ca să-mi arate de ce era în stare un armăsar *adevărat.*

Relaţia mea cu sala de gimnastică a fost scurtă şi rapidă. La fel şi reacţia lui Kash faţă de individul respectiv.

După ce i-am povestit despre el, Kash a dat liniştit un telefon, iar a doua zi l-am văzut pe tip cărând cutii la un camion pentru mutări.

Kash îl dăduse afară.

Tot cam pe atunci am plecat la Chesapeake să locuim în vila lui. Vorbisem la telefon cu mama, aşa că n-am fost din cale-afară de mirată s-o găsesc acolo când am ajuns. Se simţea ca acasă, de parcă ar fi locuit pe proprietate toată viaţa.

Matt stătea în fostul lui dormitor, din aripa personală a mausoleului.

Seraphina şi Ciclon au fost în culmea fericirii. Acum le aveau acolo în permanenţă pe Marie, Theresa şi Chrissy, *precum şi* pe Matt. Când am venit şi noi doi, au fost în extaz.

Ciclon a vrut să sărbătorească printr-o partidă de bowling, aşa că în seara aceea am mâncat pizza şi am jucat bowling. Am folosit sala lor de bowling personală, care comunica cu barul.

Cumva partida de bowling s-a transformat într-o petrecere, aşa că şi-au făcut apariţia şi câţiva amici de-ai lui Matt.

Aşadar, în seara aceea am avut plăcerea să le întâlnesc din nou pe Fleur, Victoria şi cea de-a treia prietenă. De data asta s-au arătat mult mai prietenoase, cunoscând în ce relaţie eram cu Matt. În afară de Victoria. Era ca un sloi de gheaţă, dar nici nu mă aşteptasem la altceva. A intrat strâmbând din nas şi, dând cu ochii de Kash alături de mine, atitudinea ei a devenit şi mai ostilă. Poate că altcineva ar fi fost afectat,

eu nu. Mi-a părut bine că păstra distanţa. Spre deosebire de ceilalţi băieţi din grupul lui Matt, care au venit la noi, purtându-se cu mine şi cu Kash de parcă am fi fost nişte prieteni buni, regăsiţi după o îndelungată absenţă.

Chester. Tony. Am aflat că pe tipul cel blond îl chema Guy. Într-un fel, era şi numele de familie. Oficial se numea Guy IV. Dintre toţi băieţii, cu excepţia lui Matthew, era cel mai prietenos. Sau poate cel mai sociabil. E un cuvânt mai potrivit. N-a părut afectat că eram sora lui Matthew şi nici intimidat de Kash.

A fost primul care s-a apropiat de noi, l-a plesnit amical pe Kash pe spate şi i-a cerut bani cu împrumut.

Imediat i-a făcut cu ochiul, dar astfel s-a spart gheaţa. Toţi ceilalţi din grup deja ştiau cine era Kash, dar acum, că informaţiile ajunseseră publice, nu prea ştiau cum să-l abordeze. La început au fost circumspecţi, dar când Kash l-a refuzat pe Guy, pe motiv că şi aşa îi era dator, toată lumea s-a destins.

Din punctul lor de vedere.

Victoria era tot enervată. Chester tot destrăbălat. Tony rânjea lasciv, iar Matthew avea în el un soi de agitaţie, dar aşa erau ei.

Nu era pentru prima oară când Matt îşi invita prietenii, dar în următoarea lună astfel de invitaţii au devenit ceva obişnuit. Au mai venit de două ori, mai

ales ca să-l compătimească pe Matt după ce dăduse un nou interviu, conform planurilor echipei de PR.

Am primit un raport de la Martha şi, din spusele ei, planul funcţiona... în ce mă privea pe mine.

Pentru că ieşisem complet din colimator şi nu mă mai văzuse nimeni, nu mai apăream pe paginile sociale sau de bârfă. Mai existaseră câteva relatări despre mine. Încercaseră să ia legătura cu persoane din trecutul meu, dar când m-am uitat, am constatat cu bucurie că nu era menţionat aproape nimeni din oraşul meu natal. Asta spunea ceva. Oamenii îşi ţineau gura.

Martha s-a grăbit să ne informeze că asta nu însemna că lumea uitase cine eram, ci doar că aventura lui Matthew şi acuzaţiile aduse de poliţie lui Drew Bonham se bucurau de mai multă atenţie în presă.

N-a pomenit nimic de Kash. Privirile furişate înspre el vorbeau de la sine. După o căutare pe internet (de la care luasem o pauză), am văzut că bănuielile mele erau îndreptăţite.

Kash continua să fie prezent peste tot în media, dar acum povestea apărea pe altfel de site-uri, cum erau cele financiare, pe lângă paginile obişnuite de bârfă. Articolele aminteau că prezenţa lui recentă la Phoenix Tech va afecta acţiunile şi se întrebau dacă va exista o luptă între Peter Frontis şi Calhoun Bastian, care, pare-se, începuse să cumpere acţiuni la companiile

rivale.

Interesant.

Şi îngrijorător.

Kash m-a văzut citind câteva astfel de relatări, a venit la mine, mi-a închis laptopul şi m-a luat în braţe. Dacă nu vorbea, făcea alte lucruri cu mine. Şi funcţiona. Nu protestam prea mult, dar avea să vină şi clipa aceea.

Până atunci, l-am lăsat să mă ducă în pat.

A doua zi de dimineaţă, m-a rugat să nu-mi fac griji pentru „chestiile alea".

Chestiile alea. Aşa se exprimase.

Într-una dintre situaţii mă pregătisem să-l înfrunt, dar el şi-a culcat capul pe umărul meu, m-a mângâiat blând pe tot trupul, apoi s-a culcat peste mine. I-am simţit îngrijorarea şi oboseala şi mi-am muşcat limba. Efectiv. Nu voia să-mi fac griji, asta era *unica* lui preocupare.

Făceam şi eu ce puteam, adică nu prea cine ştie ce.

Toată luna august m-am bucurat să fiu cu Kash. M-am bucurat că mama mea era cu mine. Nu înţelegeam care era relaţia ei cu Peter şi Quinn, dar nu voiam să creez probleme. Îmi plăcea s-o ştiu cu mine. Şi petreceam cât mai mult timp cu fraţii mei.

Mi-am continuat munca la sistemul de securitate şi am continuat să mă documentez cu privire la Calhoun Bastian.

Era una dintre serile când toată lumea se dusese la piscină. Fusese instalat acolo un ecran de cinema, precum şi un proiector. Aveau de gând să facă un experiment gen drive-in, dar tolăniţi pe colaci în bazin. Pizza, sucuri... şi câteva opţiuni mai sănătoase, fiindcă ar fi trebuit să fie de faţă şi Quinn.

Eu înotasem mai devreme, aşa că m-am scuzat că nu mai rămân. Era o atmosferă de ostilitate şi politeţe forţată care se intensifica pe măsură ce Quinn îşi prelungea şederea acolo. Mă simţeam penibil, fiindcă era mama Seraphinei şi a lui Ciclon. Ei voiau s-o aibă alături, iar mama mea era acolo pentru mine, astfel că mă apăsa un profund sentiment de vinovăţie.

Mi-am dus computerul lângă un şezlong din spatele vilei lui Kash. M-am aşezat în şezlong, cu calculatorul pe genunchi. Îmi ajungeau în urechi râsete dinspre piscină.

Şi fiindcă nu mă puteam abţine, m-am apucat să scormonesc după orice informaţii posibile referitoare la Calhoun Bastian. Dacă Kash urma să-l înfrunte, ceea ce toată lumea presimţea că se va întâmpla, voiam să-i ofer cât mai multă muniţie cu putinţă.

— Să ştii că ştie.

Oh, fir-ar...

Mi-am îndreptat spatele în şezlong şi m-am uitat spre uşa deschisă care dădea în curtea interioară a vilei lui

Kash. În prag stătea Peter Francis, cu mâinile în buzunare, cu cămaşa încheiată până jos şi scoasă din pantaloni, cu părul ciufulit. Părea să fi avut o zi grea la birou. Îşi scosese cravata şi bărbia lui începuse să capete o tentă albăstrie.

Îmi dădeam seama. O fiică îndelung abandonată îşi putea da seama.

Am simţit un fior pe şira spinării, unul dintre *acei* fiori, şi am ştiut.

Urma să avem o discuţie. *Discuţia.*

Cel puţin aşa presupuneam, din moment ce prima ocazie când fuseserăm singuri nu avusese nimic de a face cu relaţia personală tată-fiică.

Eram pregătită. Mai mult decât pregătită. Ar fi trebuit de mult să avem această conversaţie.

Pe urmă el a spus:

— Aşa nu-l ajuţi pe Kash.

Cu *asta* voia să mă abordeze? Nu lupta cinstit.

— Cum adică?

Capul plecat. Glasul răguşit. Puteam face asta. Îi puteam ţine piept. Trecuseră atâţia ani, nu?

El a venit la şezlongul de alături şi s-a aşezat cu faţa spre mine, cu braţele sprijinite pe genunchi, aplecat în faţă.

L-am urmărit cu coada ochiului, dar n-a ridicat capul. A continuat să privească în faţa lui, la pământ sau la

mâini, nu ştiam exact. Tot ce ştiam era că tatăl meu încă nu avea curajul să se uite în ochii mei.

— Dacă îţi închipui că Kash n-a fost pregătit pentru războiul ăsta încă de când avea şase ani, înseamnă că nu ştii cu cine te culci.

Altă lovitură care m-a lăsat fără aer.

Am închis ochii. Nu credeam că pot rezista să mă uit la el.

A coborât glasul.

— L-am cunoscut pe Calhoun Bastian când eram cam de vârsta ta şi aveam mintea plină de planuri, gânduri şi idei la fel ca tine. Voiam să cuceresc lumea şi, să fiu al naibii, am fost chiar la un pas.

În tonul lui am ghicit o undă de regret. A ridicat capul, ochii lui oglindeau aceeaşi emoţie. Un regret profund.

— Ştiu că de multă vreme trebuia să avem discuţia asta, dar zău că n-am ştiut ce să spun.

Despre Kash?

Nu.

Brusc, am înţeles şi m-am aplecat în faţă.

Oh!

Oh!

Se referea la mine. Acum vorbea despre mine.

Oricât am încercat, nu mi-am putut stăpâni emoţia. Mi s-a pus un nod în gât. Aproape că mă sufocam.

Eram gata să plâng.

Nu, nu, nu. Nu puteam face faţă momentului.

Nu mai eram în stare.

Dar el nu şi-a dat seama de nimic şi a început să vorbească pe un ton mai blând:

— Vrei să ştii care-i cel mai umilitor moment din viaţa cuiva?

M-am încruntat.

— Momentul în care încerci să-i explici fiicei tale, despre care ai ştiut întotdeauna că există şi a cărei mamă a decis s-o ţină ferită de ochii lumii, cât de mult voiai să-i porţi de grijă, s-o iubeşti, s-o sprijini... dar eu nu puteam face asta... şi cum, într-un fel, motivul hotărârii de a păstra secretul n-a avut niciodată importanţă, fiindcă iat-o aici şi viaţa ei e la fel de mult în pericol.

Uau!

Acum mă lăsase fără replică.

Mă atinsese fix în punctul sensibil. La sentimente.

— Ăăă... am şoptit.

Acesta era geniul pe care-l idolatrizasem. Aici, cu mine.

— Nu am ce să spun în apărarea mea, mai ales după ce ai ajuns aici şi eu nu ţi-am adresat niciun cuvânt.

A râs cu prudenţă.

— Maică-ta mi-a făcut o morală cruntă în privinţa

asta. Azi-dimineaţă am mai primit o porţie. Încă mă resimt.

A râs încetişor, tot cu regret.

— Adevărul e că habar n-am ce să-ţi spun. Nici măcar acum. Sunt aici şi mă străduiesc să-mi găsesc cuvintele, să-mi păstrez cumpătul, dar nu reuşesc. Simt că mă pierd şi n-am nici cea mai mică idee cum să vorbesc cu fiica mea, cea care îmi seamănă cel mai mult dintre toţi copiii mei. Am făcut-o de oaie încă de prima oară când am dat cu ochii de tine.

Ceva începea să se deschidă în mine. Ceva mic, şi totuşi *ceva.*

O crăpătură neînsemnată.

El a continuat să vorbească, tot fără să se uite la mine.

— Ar fi trebuit să-ţi spun toate astea încă din prima zi când ai fost adusă aici, după tentativa de răpire. La naiba, ar fi trebuit să-mi dau mai mult silinţa. Atunci am aflat ce s-a întâmplat şi... mi-a fost ruşine.

Fixam cu privirea şezlongul pe care şedeam. Mă jucam cu degetele pe lemnul lui.

— Mi-a fost ruşine. Motivul pentru care mama ta a decis să te ţină departe de mine a fost exact cel pentru care ai venit aici şi m-am bucurat nespus. În sfârşit, aveam să-mi văd fiica în carne şi oase. Nu doar un raport pe birou sau o scurtă înregistrare audio. Sau o cerere de bursă sau să ştiu că voiai o slujbă acolo unde

lucram eu. Fiica mea. A mea. Dacă vreodată ai avut vreo îndoială, să ştii că bursele acelea le-ai câştigat pe bune. Tu le-ai câştigat. Nu ţi le-am dat eu. N-am avut nicio influenţă asupra comisiei care alegea câştigătorul, dar mi-a părut bine. Am fost teribil de mândru de tine, fiindcă eram în continuare parte din viaţa ta, deşi n-aveai niciun motiv să-mi acorzi atenţie. Tu. Sunt mândru de ce ai devenit şi mă simt...

A coborât glasul.

— ...umilit, fiindcă totul se datorează mamei tale. Nu mie. Dacă ai fi fost în grija mea, nu ştiu dacă ai fi ajuns să fii ce eşti acum.

Ştiam la cine face aluzie.

— Nu-i acorzi destulă încredere.

Am ridicat capul. Matt merita să-i iau apărarea.

— Spune-i exact ce să facă. Dă-i un scop. Ai să fii uluit de ce-i în stare.

El mi-a susţinut privirea şi ochii i s-au acoperit de o pojghiţă de lacrimi.

— Am încercat, mi-a spus.

— Mai încearcă o dată, i-am replicat cu asprime.

Dacă Matt ar fi fost împins de la spate ca mine, acum ar fi avut propria lui companie. Dar nu se întâmplase aşa. I se făcuse mereu pe plac.

— Stimulează-l, dar nu cu dezamăgire. Fă-o cu mândrie. Cu respect.

Peter a dat din cap, şi-a lăsat bărbia în piept şi şi-a masat ceafa cu mâna. Şi-a încleştat degetele pe gât şi a ridicat iar fruntea.

— Am să fac asta. Ai dreptate. De la moartea mamei lui, am lăsat lucrurile în voia sorţii.

Glasul i s-a încărcat de emoţie.

— N-am să mai procedez aşa.

Am rămas tăcuţi amândoi.

Nu simţeam nevoia să spun ceva, să mă explic, să-mi dovedesc valoarea. Poate mă socotiţi înfumurată, dar aveam sentimentul că rezultatele mele vorbeau de la sine. Iar el... El îmi făcuse deja suficiente confidenţe. Poate era destul de bine pentru prima noastră conversaţie adevărată.

— Nu plec nicăieri.

Trebuia să ştie asta. Am spus-o cu glas tare, ridicând bărbia într-un gest aproape sfidător.

— Ca să ştii. Nu plec nicăieri.

Vorbisem din suflet.

— Matt. Seraphina. Ciclon. Ei sunt familia mea.

Kash.

Îl priveam drept în ochi, provocându-l să mă contrazică.

Peter a zâmbit uşor şi a încuviinţat din cap.

— Nici nu te-aş lăsa să pleci.

A dat iar din cap şi s-a ridicat în picioare.

— Mai am multe să-ţi spun, dar mai stăm de vorbă altă dată. De fapt, cred că ar trebui să vorbim mai des.

A pornit spre uşa din spatele meu, apoi s-a oprit şi a arătat spre calculatorul de pe genunchii mei.

— Calhoun are şi el propria-i echipă. Te asigur că e la curent cu toate căutările tale. Şi te citeşte suficient de mult, dacă nu-ţi acoperi urmele. Probabil ştie că ţii la nepotul lui. Îţi cunoaşte abilităţile şi ştie unde eşti de fiecare dată când iniţiezi o căutare.

Ah, ar fi trebuit...

Mi-am îndreptat spatele. Mă rănise în amorul-propriu.

— Mi-am acoperit urmele. Am rulat un program care să le furnizeze toate adresele IP care mi-au trecut prin minte, ca să-i blochez.

— Nu va fi suficient.

Mi-a zâmbit cu tristeţe.

— Nu eşti prima care încearcă să-l înfrângă pe Calhoun în felul ăsta. Eu mă lupt cu el de douăzeci de ani, de când i-am cunoscut pe părinţii lui Kash. Şi când îţi spun că omul ăsta e altfel decât toţi cei cu care ai avut de-a face, ştiu ce vorbesc. Oricâtă silinţă îţi dai ca să-i ţii piept, nu ajunge. Ştiu bine asta. Ştie şi Calhoun.

A tăcut o clipă.

— Ştie şi Kash. Dacă vrei să pui umărul la detronarea lui, lasă-l pe Kash să ia iniţiativa. El îşi cunoaşte bunicul

cel mai bine. E singurul care are şansa să-l învingă. Crede-mă. Ai încredere în *Kash.*

Ai încredere în Kash.

A rostit numele bărbatului pe care-l iubeam ca şi cum eu nu l-aş fi cunoscut.

După plecarea lui Peter, am privit lung la ecranul laptopului, la iconiţa care clipea indicând locaţia lui Calhoun Bastian, am oftat şi am închis laptopul. De tot.

Poate avea dreptate. Poate nu.

Avea dreptate că jucase acest joc mai mult timp decât mine, şi asta, pentru Kash. Ţineam prea mult la Kash ca să fac vreo prostie. Cu acest gând în minte – şi cu întreaga conversaţie avută cu tatăl meu, în urma căreia mergeam cu capul mai sus, cu pasul mai vioi şi cu mai puţină greutate pe umeri –, am plecat în căutarea bărbatului pe care-l iubeam. În căutarea familiei mele.

Cincizeci

— Aţi stat de vorbă.

Suna mai curând a acuzaţie, şi asta, din partea mamei mele. Rostise cuvintele zâmbind dispreţuitor. La piscină era zarvă mare, prietenii lui Matt tocmai sosiseră, dar am făcut abstracţie de toţi.

— Ce vrei să spui?

— Tu şi taică-tău.

Acum rânjea de-a binelea. Nu mai era un zâmbet vag. I se întinsese pe toată faţa.

— Tu şi el. Aţi stat de vorbă. Se vede pe tine.

A sughiţat şi a întors capul.

— Ce ruşine...

— Ascultă! m-am răstit eu. E tatăl meu. Era şi timpul să vină la mine, ştii asta foarte bine. Nu înţeleg de ce eşti supărată. Mi-a spus că i-ai făcut scandal că mă ignoră.

Ea a încremenit, apoi a oftat.

— Aşa e, dar...

Aproape că mi-a întors spatele şi a coborât mult glasul.

— Doar să nu uiţi că ai şi o mamă, da?

Oh, Doamne!

Am întins mâna spre ea, dar ea s-a dat înapoi şi l-a înşfăcat pe Ciclon, care tocmai trecea în fugă pe lângă noi. El a râs, a vrut să se smulgă din mâna mamei şi amândoi s-au luptat aşa câteva secunde. Chrissy îl trăgea, ocolind când pe unul, când pe altul, şi cumva Seraphina a ajuns să fie împinsă în apă. Ciclon şi-a luat avânt şi a îmbrâncit-o pe mama în bazin chiar când ea îi întindea o mână Seraphinei, apoi a sărit peste amândouă.

Era fericit.

Şi Seraphina era fericită.

Am aruncat o privire de cealaltă parte a bazinului şi am văzut cum Quinn surâdea afectuos spre copiii ei. S-a crispat când mama a scos capul la suprafaţă, iar când a dat cu ochii şi de mine, a ridicat fruntea. Zâmbetul i-a dispărut complet şi a intrat în casă cu umerii ţepeni.

— Ştii că eşti aici doar temporar, nu?

La naiba!

Am întors capul. Victoria se apropiase de mine pe nesimţite – bravo ei! – şi mi-am dat seama că mă retrăsesem până ajunsesem într-un colţ. Nu mai era nimeni atât de aproape de noi cât să ne audă. Pusese laba pe mine. Dar staţi aşa. Nu. Bravo mie! Îmi purtase pică de la bun început. Aveam sentimentul că motivul era Kash, fiindcă toţi spuneau că fusese cândva prietenul ei, dar poate sosise momentul să aflu.

Am oftat.

— Care-i motivul pentru care nu-mi dai pace?

Ea a zâmbit cu toţi dinţii, ţinând un pahar de vin în mână.

— Doar un motiv?

Îşi vopsise părul într-o nuanţă mai închisă, aşa încât avea culoarea asfinţitului, un blond pai cu şuviţe sclipitoare. Picioare lungi. Braţe lungi. Purta o tunică galben pal, suficient de transparentă ca să i se vadă bikiniul de dedesubt şi lungă până la încheietura

coapselor. Nu avea pe ea şort, doar bikini. În picioare, sandale cu toc înalt, trandafirii şi sclipitoare. O pereche de ochelari de soare îi ascundea ochii şi-şi dăduse pe buze cu puţin lac.

Nu i-am răspuns la provocare.

— Cât timp ai fost cu Kash?

Ea a înălţat brusc sprâncenele. O luasem prin surprindere. Şi-a revenit repede, s-a proptit pe călcâie şi mi-a răspuns mieros:

— Doi ani.

A şovăit o clipă, apoi a adăugat cu tupeu:

— Dar ne ştim de o viaţă.

Am încercat să înţeleg. Chiar am încercat.

Am încercat să fac un calcul cu privire la ea şi la Kash, dar tot n-am înţeles. Conversaţia asta trebuia s-o am cu Kash, nu cu ea. Văzusem destule ca să-mi dau seama că nu trebuia să cred orice îmi spunea. Nu eram geloasă de felul meu, deşi simţeam când mă intimida cineva sau mă privea de sus.

Simţeam jignire, nu supărare.

Exact aşa se întâmpla şi acum într-o oarecare măsură, fiindcă undeva în mintea mea îmi puneam întrebarea de ce mă alesese Kash pe mine.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre ce spunea Victoria.

— Eu şi Kash suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Toată lumea ştie asta. De ce crezi că mă cheamă Quinn să mă ocup de Seraphina?

Vorbea cu un aer de superioritate.

— Fac parte din familie. Deja. O să se plictisească de tine. Deocamdată eşti o noutate pentru el, o jucărie nou-nouţă şi strălucitoare. Crede-mă, se va întoarce la mine. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Părea foarte sigură pe ea.

Dar tot nu înţelegeam, fiindcă Kash nu se uitase la ea nici măcar o dată. De fiecare dată când o întâlnise. Dacă era adus în discuţie numele ei, nu-i dădea nicio atenţie.

Ar fi trebuit să reacţioneze. Ar fi trebuit să-i arunce măcar o privire dacă îi păsa de ea, dacă ea era femeia lângă care urma să rămână. I-am spus şi Victoriei părerea mea.

Expresia de pe faţa ei chiar merita văzută. Sumbră, furioasă la culme.

— Nu ştii nimic.

Şi-a aplecat capul şi aproape a şuierat:

— Toţi se vor plictisi de tine şi-şi vor aminti de ce ai fost adusă aici. Există un motiv pentru care s-a păstrat secretul asupra ta. În clipa în care presa nu va mai da doi bani pe tine – se va întâmpla şi asta ai să fii trimisă acolo de unde ai venit. Toţi o să te uite. Matt. Seraphina. Ciclon. O să depăşească momentul, o să-şi vadă de viaţa lor, fiindcă eşti mai prejos de ei. Eşti un

secret. Nu meriţi să faci parte din familia asta.

Fiecare cuvânt mă rănea.

Am scrâşnit din dinţi.

— Tu eşti cea care nu ştie nimic.

— Destul! a mârâit cineva în spatele nostru şi amândouă ne-am întors brusc.

Eu am înghiţit în sec.

Victoria s-a albit la faţă.

Peter stătea cu pumnii încleştaţi. Fumegând de mânie. Cu dinţii strânşi. Era furios la culme. S-a uitat scurt la mine.

— Asta ţi s-a spus până acum? Că nu meriţi să faci parte din familia asta?

— Domnule Francis...

Peter nu i-a tăiat vorba. N-a spus nimic care s-o facă pe Victoria să dea înapoi. Doar s-a uitat la ea. Atâta tot. O simplă privire. O privire pătrunzătoare şi nimicitoare, care spunea tot. Dacă fata asta mai vorbea aşa vreodată, îşi risca viaţa.

Şi

Asta

A fost

Ceva extraordinar.

Dintr-odată, cuvintele pe care mi le adresase nu mă mai răneau.

Totuşi, Peter încă aştepta de la mine un răspuns. S-a

uitat la mine, iar eu am plecat capul în piept. Una era s-o eviscereze pe Victoria cu o simplă privire, şi cu totul alta să-l văd pe tatăl pe care nu-l cunoscusem până acum, care mă ignorase, care în sfârşit vorbise cu mine pentru prima oară în seara asta, uitându-se la mine de parcă m-ar fi văzut într-o lumină nouă.

Lucruri. Lucruri supărătoare îmi suiau un nod în gât.

— Ce se întâmplă?

Matt şi Kash s-au apropiat de noi. Kash a vorbit pe deasupra capului meu.

— Ce i-ai spus, Vie?

Vie.

Doamne... Avea un nume de alint pentru ea.

— Nimic.

Peter n-a luat-o în seamă.

— I-a turnat o sumedenie de porcării, asta i-a spus.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat ceva mai blând:

— Bailey...

A aşteptat.

— Uită-te la mine. Te rog.

M-am uitat la el, deşi nu voiam. Încă nu reuşisem să-mi controlez emoţiile, aşa că o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

Am auzit-o pe Chrissy icnind scurt, în timp ce ocolea şi ea bazinul, venind în direcţia noastră.

Femeile din neamul Hayes nu plâng. Suportă. Noi

eram nişte dure. Mergeam înainte.

Noi nu plângeam.

Numai că ochii ăştia ai mei continuau să lăcrimeze. Erau defecţi.

— Ce mama naibii!

Fusese mârâitul ursoaicei-mamă.

— Ce i-ai spus?

Dar n-o acuza pe Victoria. Cuvintele ei i se adresau lui Peter, degetul ei arăta spre el.

El şi-a dat capul pe spate, nevenindu-i să creadă.

— Stăpâneşte-ţi furia, femeie. De data asta, am să îndrept lucrurile. Şi m-am săturat să aştept.

Şi-a plimbat privirea peste piscină şi toţi cei de acolo, apoi ochii lui s-au oprit asupra mea.

— Peste o săptămână jumătate e Ziua Muncii[8]. Dăm o petrecere.

S-a apropiat şi Quinn.

— Iubitule?

Matt s-a încruntat.

— Tată?

Peter a strâns din dinţi.

— E timpul s-o prezint tuturor pe fiica mea.

---

[8] Sărbătoare federală în Statele Unite, celebrată în prima zi de luni a lunii septembrie pentru a onora mişcarea muncitorească americană, precum şi lucrările şi contribuţiile muncitorilor la dezvoltarea şi realizările Statelor Unite. (n. tr.).

Dar nu terminase.

S-a întors spre mama.

— N-am s-o mai las niciodată să plece de lângă mine. Asta nu se va mai întâmpla. Să nu protestezi şi să nu-mi faci probleme. La nevoie, te ţin aici şi pe tine.

— E femeie în toată firea. Nimeni nu are custodie asupra ei, a spus Quinn, făcând un pas în faţă pe tocurile ei înalte, într-o ţinută vizibil asemănătoare cu a Victoriei. Poate decide singură.

— Întocmai!

Le-a săgetat pe soţia lui şi pe mama cu aceeaşi privire sfredelitoare.

— Face parte din familie şi, din acest moment, nu vreau să mai aud niciun cuvânt de protest, aţi înţeles?

Eram nedumerită. Nu în privinţa lui Quinn, ci a mamei mele. Chrissy nu încercase să mă convingă să plecăm. Rămăsese şi ea. Era la fel de ataşată de Seraphina, Matt şi Ciclon ca mine. Dar pe chipul ei stăruia o expresie de vinovăţie. Trebuia să existe un motiv.

O mână m-a atins pe spate. Kash. Mâna a suit până pe ceafa mea.

— Vom avea nevoie de măsuri stricte de securitate.

Peter şi-a pierdut aerul ameninţător şi a încuviinţat scurt din cap. Şi-a trecut o mână prin păr, apoi repede peste faţă, în timp ce degetele celeilalte mâini

continuau să fie adunate într-un pumn.

— Da. Vom stabili măsurile împreună. Sper că n-ai nimic împotrivă, mi s-a adresat el, dar *eşti* fiica mea. Întotdeauna ai fost fiica mea şi e vremea ca toată lumea să înţeleagă că locul tău e aici, cu noi, unde ar fi trebuit să fii dintotdeauna.

A mai fulgerat-o o dată pe Victoria cu privirea, dar ea se depărtase discret de mine, ascunzându-se cumva în spatele prietenilor ei.

Cu aceasta, Peter s-a îndepărtat cu paşi mari, urmat de Quinn.

Mama mi-a aruncat o privire şovăielnică, iar eu am clătinat din cap. Nu voiam să aud ce avea de gând să-mi spună. Mama fusese întotdeauna animată de intenţii bune, dar poate nu fusese întotdeauna omul cel mai potrivit la care să plec urechea.

— Până la urmă, ce *anume* ţi-a spus? m-a întrebat scurt Kash.

Cincizeci şi unu

Eram cu nervii la pământ. S-au întâmplat foarte multe în timp ce toată lumea se pregătea pentru petrecere. Era o ocazie importantă. Alertele mele pe calculator o luaseră razna, atât de mulţi postaseră în legătură cu acest eveniment. Măsurile de securitate

urmau să fie extreme. Un elicopter avea să survoleze proprietatea. Încercam să nu mă gândesc la toate implicaţiile, nici la faptul că Martha se făcuse livid㠄 când Peter îi comunicase intenţiile lui. Îi spusese ce urma să se întâmple şi-i ceruse să-şi adapteze planul, iar ea se conformase. Dacă exista un cuvânt care s-o caracterizeze, acela era eficienţă.

Scandalul Bonham – aventura şi tentativa de otrăvire – fusese înăbuşit în faşă. În schimb, apăruseră relatări spectaculoase despre mine. Se vorbea despre lucruri de care şi uitasem că s-ar fi întâmplat, de pildă, premiile obţinute în şcoala generală sau cum solicitasem şi câştigasem atât de multe burse Phoenix Tech când nici nu se ştia că eram fiica lui Peter. Le câştigasem prin eforturile mele, iar competiţia fusese acerbă.

Se vorbea despre memoria mea fotografică, despre cursurile pe care le urmam, cum că şi ele în sine erau prestigioase. Toată lumea se minuna de mine. Toţi invitaţii la petrecere nu veneau fiindcă ar fi fost dornici să privească în culisele familiei lui Peter Francis, ci fiindcă erau curioşi în legătură cu persoana mea.

Ziarele scriau insistent despre încă cineva: bunicul lui Kash. Presa financiară relata că acesta se afla în Statele Unite şi călătorea prin părţile noastre.

Blogul Camille Story nu era unicul care se întreba dacă Calhoun Bastian îşi va face apariţia-surpriză la

petrecere, deşi nu fusese invitat şi se zvonea că Kash obţinuse un ordin de restricţie împotriva lui. Pentru mine era o noutate şi, cum Kash se închisese în el şi doar făcea sex cu mine, nu adusesem nici eu vorba despre asta.

Iar când spun că „se închisese în el”, nu exagerez câtuşi de puţin.

Nu vorbea. Efectiv nu vorbea.

Era tăcut. Încordat. Şi asta îi afecta pe toţi.

Tensiunea se acumulase de o lună încoace, dar acum avea şi o componentă de forţă. Kash era pregătit de luptă şi pare-se că era singurul care urma să se ocupe de problemă. Am încercat să-l întreb despre bunicul lui, dar el se mulţumea să mă ia în braţe sau să mă sărute, de fapt, să mă ducă în pat, şi ce fată l-ar fi putut refuza? Era de ajuns să mă atingă şi mă topeam în mâinile lui. Simţeam furnicături în tot trupul doar cât mă uitam la el. Dar ştiam că era îngrijorat. Erau nopţi în care mă trezeam şi-l găseam stând în living, în biroul lui sau la masa din bucătărie, singur pe întuneric. Uneori cu un pahar de coniac în faţă. Alteori erau doar el şi întunericul.

Mă aşezam pe genunchii lui sau el se ridica şi mă lua în braţe, ducându-mă în pat. Îmi amuţea întrebările lipindu-şi buzele de ale mele şi în fiecare dimineaţă eram epuizată şi mă trezeam târziu, mult mai târziu...

Dormeam în medie trei ore pe noapte din pricina stării lui şi din pricina grijilor pe care mi le făceam pentru mine, dat fiind că amicii aroganţi ai lui Matt urmau să vină la petrecere. La fel şi prietenele Seraphinei, cele care-i făceau zile amare, şi câţiva dintre prietenii lui Ciclon. Quinn devenea tot mai rece faţă de mine, mama la fel. Eram pe punctul să explodez.

Sau să fac o cădere nervoasă.

Speram în taină să păţesc criza nervoasă, fiindcă asta ar fi însemnat să rămân un timp la spital, başca o vacanţă teribil de scumpă. Asta se întâmpla când ieşeai din spital, nu?

Până şi simţul umorului îmi era pe ducă. Rău de tot.

— Eşti pregătită pentru programul petrecerii?

Vorbise Martha.

M-am întors spre ea cu cafeaua în mână şi am strâmbat din nas. Era imaginea perfectă şi severă a profesionalismului. Căşti în urechi, un microfon mic adus peste obraz, un clipboard cu liste în mână. Multe liste. În cealaltă mână ţinea telefonul. Era îmbrăcată la patru ace, ca de fiecare dată. Pantofi cu toc. O fustă de tul evazată. O bluză cu paiete. Părul ridicat în creştet, împletit cu flori şi prins cu o podoabă care să sugereze o zeiţă a pământului.

— Eşti mult prea trează pentru mine în clipa asta.

Mi-am ferit privirea. Era ora şapte dimineaţa. Dacă

era aranjată astfel, oare la ce oră se sculase? Poate nici nu dormise. Poate nici nu respira. Poate nici nu era o făptură omenească. Înclinam spre ultima variantă.

Ea şi Kash făceau parte din aceeaşi specie.

Eram lipsită de vlagă. *Iarăşi.* Atât de lipsită de vlagă.

Mi-am trecut palma peste bărbie, mi-am reţinut un căscat şi am sorbit iar din cafea. Dacă o ţineam tot aşa, urma să am nevoie de perfuzii cu cafea.

A venit lângă mine, uitându-se în direcţia în care mă uitam şi eu, dincolo de curte, spre locul unde tocmai erau instalate scaune şi mese. Theresa se ocupa de bucătărie, dar mâncarea pentru astăzi fusese comandată, dat fiind numărul mare al invitaţilor. În ultimele zile, oamenii de pază măsuraseră proprietatea în lung şi în lat şi, privind afară, i-am văzut făcându-şi rondul.

— Îmi închipui că-i copleşitor.

Am privit-o cu coada ochiului. Vorbise pe alt ton. Mai înţelegător? Nu puneam mâna în foc.

Am sorbit iarăşi din cafea.

— Ai fost smulsă dintr-o lume şi adusă în cea de aici fără să ai niciun cuvânt de spus, a adăugat ea. Ai fost silită să rămâi aici. Trebuie să fie...

Mă cerceta cu privirea.

— Nu m-am gândit niciodată să privesc situaţia din punctul tău de vedere. Te descurci?

Cafeaua mea era interesantă, extrem de interesantă. Felul în care îi simţeam gustul pe limbă. Felul în care cana o păstra fierbinte. Vreau să zic... la naiba! Iar îmi suia un nod în gât din pricina emoţiei. De ce trebuia să facă asta, de ce trebuia să vadă în mine o fiinţă omenească?

Mi-am tras nasul, am golit cana de restul de cafea şi am dat nervos din umăr.

Empatia, prea multă ca să mă simt în largul meu, a făcut-o să adopte un ton şi mai blând. Mi-a atins umărul, bătându-mă uşor cu palma.

— Totul va fi bine astăzi. Tatăl tău vrea să afle toată lumea că acum faci parte din familia Francis. De azi încolo vei fi tratată ca o Francis, iar Kash a muncit fără odihnă ca să asigure paza proprietăţii. Nimeni nu pune piciorul aici dacă nu a fost invitat personal. Până şi personalul suplimentar de la livrări a fost verificat la sânge. Programul scris de tine a fost de mare ajutor.

În sfârşit un subiect despre care puteam vorbi şi eu.

— Da. Păi... E într-o variantă incipientă. Deocamdată e doar beta.

— A fost foarte util. Eşti o fată absolut extraordinară.

La naiba! Nodul din gât. Se triplase.

— Şi eşti foarte iubită.

Doamne! Fără lacrimi. Femeile din neamul Hayes nu plângeau. Nu aveam de gând să plâng acum şi nu

puneam la socoteală cele câteva lacrimi care-mi scăpaseră data trecută. Nu-mi veniseră firesc. Preferam minciuna asta. Mi-am dres glasul şi am înghiţit bolovanul din gât.

— Programul.

— Ah, da!

Revenisem la problemele oficiale. A ridicat clipboardul.

— Peste o oră va fi adus micul dejun pentru familie şi apropiaţi, care au sosit deja. E vorba de un bufet, aşa că te poţi duce când vrei, dar la ora zece va fi strânsă masa. La unsprezece jumătate va fi adus un brunch, urmând a fi completat pe parcursul zilei. Atunci trebuie să sosească al doilea val de invitaţi. Colegi de serviciu. Alţi prieteni de familie. Prietenii lui Matt. Prietenele Seraphinei. Şi alţii asemenea. Masa se va strânge în jur de ora două. Băuturile vor fi servite pe tot parcursul zilei, dar pe la cinci va sosi personal auxiliar la bar, după care la şase jumătate va fi servită cina. Până atunci se vor aduna toţi invitaţii. Tatăl tău vrea să facă un anunţ oficial despre tine. Vor fi proiectate şi o serie de fotografii.

Fotografii?

— După aceea urmează dans, băuturi şi gustări pentru tot restul nopţii. Va trebui să fii văzută, să socializezi cu invitaţii şi să zâmbeşti. După ce va face

anunţul, tatăl tău te va duce personal la diverse grupuri, ca să cunoşti o parte dintre invitaţi.

Şi-a vârât clipboardul sub braţ şi s-a concentrat asupra telefonului.

— Nu poţi sări peste niciun punct al programului. Dar numai azi. Ai o singură zi în care trebuie să fii „conectată" la ei. Fiecare invitat e important pe plan local, naţional sau global. Vor fi aici directori de corporaţii, celebrităţi care fac donaţii de milioane de dolari, oficialităţi de vârf din guvern. Într-un fel, e prima zi din noua ta viaţă. De acum, te vei afla oficial în atenţia opiniei publice. Lumea se aşteaptă să-ţi schimbi numele în cel de Francis. Se aşteaptă să adopţi ultima modă. Se aşteaptă să fii cineva...

— Ieşi afară.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât eram mai tensionată. Cu fiecare cuvânt al ei, simţeam că mă sufoc. Plămânii mi se goliseră de aer. Mârâitul lui Kash mi-a câştigat ceva timp. M-am aplecat, gâfâind după aer.

Martha s-a încruntat cu tristeţe la mine, apoi s-a uitat la Kash.

— Poftim?

— Pleacă naibii din casa mea!

Martha s-a întors cu totul către el, ridicând bărbia.

— Kash...

Până şi tonul ei suna condescendent.

Dă-du-se de ne-caz.

— Ieşi afară, a repetat el furios. În clipa asta.

Ea doar a clătinat din cap.

— Acum se aşteaptă multe de la ea. Nimeni nu i-a spus asta. Trebuie să ştie înainte să apară printre...

— Nu va fi singură. Va fi cu mine. Tatăl ei va face anunţul. Atât şi nimic mai mult. Dacă vrea, va merge printre invitaţi, iar dacă va vrea să plece, va pleca. Nu-i obligată să facă nimic şi, dacă-ţi închipui că ai s-o comanzi în fel şi chip, atunci mai bine ne laşi naibii în pace.

De data asta, Martha a înţeles.

A făcut ochii mari.

S-a dat înapoi. Era circumspectă.

Dar era prea târziu.

Kash şi-a apropiat obrazul de al ei. Se stăpânea cât putea, dar tot arăta ameninţător.

— În locul tău, aş şterge-o repede de aici, i-am şoptit.

Ea m-a privit cu sprâncenele ridicate, fără să-i vină a crede, dar a ţinut cont de avertismentul meu. În clipa următoare a dispărut.

— Eşti bine?

Kash m-a tras spre el şi m-a luat în braţe, apoi mi-a cuprins obrazul cu palma.

Acum, că era lângă mine, mă simţeam mai bine. Am ridicat capul şi i-am zâmbit.

— Acum da.

Privirea i s-a întunecat.

— Aşa trebuie să fie întotdeauna.

— Întotdeauna.

Am zâmbit amândoi, apoi el a gemut, s-a crispat şi şi-a îngropat capul în scobitura gâtului meu.

— Totuşi, are cumva dreptate. Diseară trebuie să ne facem apariţia în public.

Mi-am trecut palma peste spatele lui.

— Dacă ai să fii cu mine, totul va fi bine.

Partea amuzantă era că eu chiar credeam asta. Eram absolut convinsă. Totul avea să fie bine. Ştiam că nu-mi va plăcea seara aceea. Niciodată nu-mi plăcuseră petrecerile cu mulţi invitaţi, dar înţelegeam motivul pentru care tatăl meu proceda astfel. Venise momentul. Liniştită de acest gând, m-am încredinţat că totul va fi bine cât timp îl aveam pe Kash alături.

Mă înşelam.

Cincizeci şi doi

Încă din prima oră, am încălcat regula „Rămâi tot timpul lângă Kash”.

A fost chemat să primească raportul echipei de securitate, iar mie îmi chiorăia stomacul. Şi cum eram deşteapta deşteptelor, m-am dus să mănânc ceva. Şi –

bravo mie! – am reuşit să mă strecor printre invitaţi. Am înşfăcat o gogoaşă fantezistă, o cafea, un măr – de dragul zeilor nutriţiei – şi m-am întors la vilă fără niciun incident.

Auzeam larma de afară, conversaţiile, râsul.

Răsunau tot mai tare pe măsură ce trecea timpul.

Chrissy mi-a trimis mesaj să mă întrebe ce fac. Eram bine şi asta a mai liniştit-o. Urma să se îmbrace cu o rochie potrivită pentru toate evenimentele zilei. Matt mi-a trimis şi el mesaj. Era în clădirea principală, prietenii lui tocmai sosiseră şi mă întreba dacă voiam să vin şi eu. Am refuzat, sub pretextul că mă pregăteam de petrecere în vila lui Kash.

Cumva, asta şi făceam. Într-un fel.

Îmi pregătisem ţinuta încă de acum o săptămână. Cineva din echipa Marthei îmi prezentase câteva opţiuni pentru diverse momente ale zilei. De fapt, mi se prezentaseră mai mult de *câteva* opţiuni. Aveam la dispoziţie un dulap întreg de haine. Trei variante de ţinută pentru micul dejun. Alte trei pentru brunch şi patru rochii diferite pentru seară.

Urma să fiu coafată dimineaţă în dormitorul lui Quinn, dar echipa ar fi trebuit să-şi dea seama că nu voi pune piciorul acolo. Mă puteam pieptăna şi singură. Cât de greu putea să fie? Trebuia să-mi ridic părul în creştet, să-l prind cu o agrafa mai sofisticată şi gata. La

fel ca în revistele de modă.

Mă înşelam. Mă înşelam cumplit.

Pe la ora două am început să intru în panică. Kash îşi vedea de treburi, care or fi fost alea, iar părul meu era turtit ca o clătită. Aveam nevoie de ajutor. Urgent.

Nu dispuneam de prea multe variante. Una era mama, dar n-aveam chef s-o aud plângându-se de petrecere în general. Matt, care... era probabil beat turtă şi făcea sex cu vreo fată. Asta, ca să fiu sinceră. Aşa că am sunat-o pe Torie.

— Ce faci, superstarul?

Auzeam muzică în fundal. M-am încruntat.

— Eşti la muncă?

Ea a râs.

— Nu chiar. Adică pe-acolo. Bărbatul tău a vrut să vin şi eu la petrecere, în caz că ai nevoie de vreun ajutor.

Dăduse norocul peste mine.

— Te pricepi la păr?

Ea a râs.

— Eu nu, dar colega mea de cameră e coafeză. Vrei s-o aduc la tine?

Am şovăit, apoi am luat decizia.

— Da. Totuşi, dă-mi mai întâi numele ei.

Tamara Harris.

Era colega de cameră a lui Torie...

— Şi care-i numele tău de familie?

Torie a chicotit.

— Hanson.

Bun.

După ce am făcut chiar eu o scurtă cercetare, i-am trimis lui Kash datele lor, el şi-a dat acordul şi un ceas mai târziu mă uitam când la una, când la alta. Tamara avea un păr blond platinat, care-i încadra obrazul astfel încât să-i dea forma unei inimi. Avea buze pline, date cu un ruj roşu intens, ochii fardaţi cenuşiu şi rimelaţi din belşug. Purta o fustă cadrilată cu talie joasă şi o bluză albă cu nasturi, înnodată în talie. Cizme negre de pipiţă, înalte până la jumătatea gambei.

Lângă ea stătea Torie, cu părul şaten pieptănat spre spate şi cu aspect umed. Purta o fustă neagră de piele. Acelaşi gen de bluză albă cu nasturi, dar nu înnodată în talie, ci cu colţurile atârnând peste fustă. Pantofi albi cu toc şi barete cu ştrasuri.

Ambele aveau ţinute moderne şi avangardiste.

Ca de pe altă lume.

În faţa lor m-am simţit ca un pigmeu. Cum nu aveam decât un cafe latte adus de Torie din clădirea principală, mi-am încleştat degetele pe pahar.

Torie şi-a ţuguiat buzele o clipă.

— Ţi-e frică, aşa-i?

Tamara a dat şi ea din cap, fără să-şi ia ochii de la

mine.

— Da, rău de tot.

Oh, Doamne! Chiar îmi era.

Mi-a tremurat buza.

— Ba nu.

Amândouă au pufnit dispreţuitor.

— În clipa asta minţi de îngheaţă apele.

Tamara a răsucit şi mai mult cuţitul în rană, continuând să dea din cap.

— Când ţi-e teamă, minţi prost.

— Absolut, a mormăit Torie.

Nu s-au uitat nicio clipă una la alta. Continuau să mă fixeze pe mine cu privirea.

Asta chiar mă înspăimânta.

Am înghiţit în sec. Torie a văzut şi a mijit ochii spre mine.

— Bun. OK.

Luase taurul de coame.

Slavă Domnului!

— Arată-ne ce haine ai. Tamara o să-ţi facă părul, iar eu am să mă ocup de unghii.

Unghiile? I le-am arătat.

Ea a râs, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Nici vorbă să te duci la cei de afară fără o manichiură şi o pedichiură ca lumea. Du-te să faci duş. Noi o să-ţi alegem ţinuta.

Eram depăşită de situaţie. Abia acum îmi dădeam seama. După ce am făcut duş, am abandonat şi ultima pretenţie la control de care aş fi vrut să mă agăţ.

Torie şi Tamara ar fi putut avea propriul lor reality show sau emisiune pe teme de frumuseţe. Se mişcau una pe lângă cealaltă de parcă lucrau împreună ani de zile. Un singur cuvânt rostit de una era o întrebare pentru cealaltă, iar cuvântul *Acum* însemna că Torie trebuia să-mi schimbe complet ţinuta. Amândouă mă priveau, dădeau din cap aprobator şi plecau iar fruntea, continuându-şi munca.

E doar un exemplu.

Erau nemaipomenite şi, dacă m-aş fi putut împrieteni cu ele, aş fi ajuns în paradisul prieteniei.

Când am fost aproape gata, Chrissy a vârât capul pe uşă. A ridicat brusc sprâncenele, rămânând cu gura căscată. Rareori o văzusem pe mama mea mută de uimire, dar la fel am rămas şi eu privind-o.

— Mamă... am bâiguit. Arăţi uluitor.

Purta o rochie aurie şi strălucitoare şi avea obrazul încadrat de cârlionţi. Părul strălucea şi el, în ton cu cerceii şi colierul cu diamante.

— De unde ai luat bijuteriile? am întrebat.

Preocupată să mă privească, a dus mâna la colier.

— Oh...

Pe frunte i-a apărut un rid subţire.

— Un dar primit mai demult. Nu l-am mai purtat de nu ştiu când.

Un dar?

— De la cine?

Ea a clătinat din cap şi a venit spre mine.

— Arăţi superb, Bailey.

Era în extaz. Mă măsura cu privirea din cap până în picioare.

Începeam să mă simt stânjenită, mai stânjenită decât până atunci. Mă socotisem de nota opt, iar complimentul şi uimirea ei îmi acordau categoric un zece. Încă puţin şi m-ar fi lăsat nervii.

O cădere nervoasă. Un salon de spital. Speranţe deşarte.

A clipit des, ştergându-şi colţul ochiului.

— Oh, draga mea... Arăţi atât de... eşti aşa frumoasă.

Am văzut cum îşi înghite lacrimile şi-şi trage nasul.

Păşeam în zona interzisă a exprimării sentimentelor.

— Mulţumesc, mamă.

Torie şi Tamara urmăriseră discuţia. Le-am prezentat mamei mele.

Chrissy a dat din cap, zâmbind către amândouă.

— Mă bucur să vă cunosc. Îmi pare bine că Bailey are prietene la care să apeleze când are nevoie de ajutor în astfel de situaţii. Noi nu...

S-a înroşit. Uşor.

— N-am trecut prin aşa ceva de prea multe ori la viaţa noastră.

— Mamă!

Ridicasem tonul mai mult decât era cazul.

— Ai mâncat?

Am răsuflat uşurată.

— Nu.

A dat din cap zâmbind.

— Am să-ţi aduc ceva. Ceva uşor?

A pornit spre uşă.

— Poate şi ceva de băut?

Eram convinsă că băutura era pentru ea.

Mi-am netezit rochia cu palma. Era aproape ora cinci şi încă nu mă uitasem în oglindă. Eram înspăimântată. Dar dacă n-o recunoşteam pe fata din oglindă? Dacă era noua persoană care trebuia să fiu de acum înainte? Dacă... dacă nu eram la înălţimea ei?

În prag a apărut încă cineva şi am rămas fără cuvinte.

Orice gând legat de persoana mea s-a topit. Mi-a dispărut din minte ca o pasăre care se îndepărtează în zbor.

Acum mintea mea era golită de gânduri.

Nu eram în stare nici măcar să glumesc.

— Kash...

Atât am reuşit să murmur, apropiindu-mă de el.

Purta un smoching mulat pe umerii lui laţi şi subţiat

pe talia zveltă şi pe şolduri, iar eu ştiam bine ce se află dedesubtul acelui smoching. Îmi lăsa gura apă.

Kash era superb în fiecare zi, dar în smoching? Era o armă vie.

S-a uitat la mine şi am simţit cum fierbe aerul în jurul meu. Fără glumă. Am simţit aburi.

Poate de la cafea.

M-a măsurat din cap până în picioare şi privirea i s-a înceţoşat. Ştiam că-i plăcea ceea ce vedea. Asta mi-a înfierbântat sângele în vine, gata să dea în clocot, dar m-am străduit să-mi păstrez cumpătul. Nu aveam cum să trec de noaptea asta dacă voiam să sar pe el de fiecare dată când se uita la mine.

Vino-ţi în fire, Hayes!

Nu pricepeam nici în ruptul capului de ce vocea mea interioară semăna cu cea a profesorului de sport din clasa a şaptea, dar am zâmbit.

— Arăţi *trăsnet.*

Cineva a pufnit, nu eu, şi nu Kash.

Privirea lui a devenit afectuoasă. M-a luat de mână. S-a aplecat la urechea mea, m-a apăsat uşor cu palma pe spate, trăgându-mă spre el, şi mi-a spus:

— Aş vrea să te dezbrac de toate hainele astea şi să-mi petrec restul nopţii înlăuntrul tău.

Dumnezeule mare!

A chicotit încetişor, m-a sărutat pe obraz şi mi-a

şoptit:

— Arăţi superb.

Apoi s-a aplecat şi gura lui mi-a atins uşor buzele.

Am încetat să respir. Din nou. Putea face asta doar cu o privire. A dat din cap spre mine şi spre fetele din spatele meu.

— Aştept la uşă.

Am simţit furnicături în tot trupul.

Torie a clătinat iar din cap.

— Aşa e întotdeauna?

N-am reuşit decât să râd încet şi timid, iar ea a făcut ochii mari.

— Uau!

Am încuviinţat din cap.

— Uau!

— OK. Să terminăm ce am început.

Tamara îmi adunase părul la spate într-un coc împletit, din care scăpau câteva şuviţe. Alte şuviţe îmi încadrau obrazul, date cu fixativ ca să le sporească volumul. În coc mi-a prins câţiva trandafiri roz. Eram îmbrăcată cu o rochie cloş, cu decolteu în formă de V şi bretele foarte subţiri. Corsajul era mulat fără să pară strâmt, doar lipit de bustul meu, ca şi cum m-ar fi îmbrăţişat. Fusta avea o despicătura până la încheietura coapsei şi o tentă sclipitoare albastră-argintie. Simţeam rochia înfăşurându-se senzual pe trupul meu în timp ce

mă mişcam. Spatele era gol, deci nu purtam sutien şi simţeam aerul răcoros pe piele. O senzaţie minunată.

Am pornit spre uşă ca să mă întâlnesc cu Kash. El mi-a deschis uşa şi l-am auzit icnind surprins.

Şi-a pus palma pe spatele meu, cu degetele răsfirate într-un gest protector, şi şi-a aplecat capul spre mine.

— Porţi ceva pe dedesubt?

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Ai să afli la noapte.

Mâna lui m-a apăsat pe spate şi mai tare şi i-am zărit licărul din ochi.

— Dacă îţi închipui că am să aştept până la noapte, te înşeli amarnic.

Am fost nevoită să mă opresc şi să mă sprijin de el o clipă. Mâna lui s-a plimbat pe şoldul meu, apoi din nou pe spate şi m-a prins de ceafa. M-a ţinut în loc, mi-a dat capul pe spate şi m-a sărutat pe gură. M-a ţinut aşa, buzele lui cerându-şi dreptul, apoi a gemut. Tot trupul i s-a încordat şi s-a silit să ridice iarăşi capul.

— Mă faci să-mi doresc să uit de tot ce-i în jurul meu.

M-a sărutat uşor în colţul buzelor, apoi pe maxilar şi în cele din urmă pe scobitura gâtului.

Tremuram toată. Nu era singur.

I-am pus o mână pe piept ca să mă reazem şi să mă ţin pe picioare. El m-a sprijinit şi mâna lui a cuprins-o pe a mea. A ridicat iar capul şi m-a privit pătrunzător,

cu ochii arzând de o dorinţă covârşitoare.

— Eşti bine?

Am clătinat din cap. Nu eram în stare să vorbesc. Ştiam ce am de făcut.

El a pornit înaintea mea.

În acel moment am ştiut ce trebuia să spun.

— Aşteaptă.

L-am tras înapoi.

S-a oprit în faţa mea şi am vorbit cu glas coborât, decisă să nu spun acelaşi lucru de două ori.

— Tu şi cu mine. Diseară. Nu mă mai duci cu vorba.

El şi-a unit sprâncenele într-o expresie întrebătoare.

— Vom sta de vorbă şi, când spun „vom sta de vorbă", înţeleg că ne vom folosi corzile vocale ca să producem sunete care se pot înlănţui în propoziţii.

M-am apropiat de el şi i-am pus palma pe piept. L-am simţit crispându-se, dar nu terminasem ce aveam de zis.

— Dacă noi doi urmează să fim noi doi, atunci va trebui să ne comportăm ca atare. Asta înseamnă că tu vorbeşti, eu vorbesc, tu asculţi şi eu ascult. În egală măsură. Ai înţeles?

N-am mai aşteptat.

De data asta am ieşit eu prima.

Afară era puzderie de lume. Oameni bogaţi, privilegiaţi, puternici, iar eu aveam inima cât un purice. Las deoparte faptul că veniseră aici pentru mine, deşi ştiam că-i doar un pretext. Când Peter Francis dădea o petrecere, oamenii veneau. Asta era impresia mea şi ştiam că nu mă înşel, fiindcă am văzut acolo trei politicieni, un mare star de muzică pop care îmi plăcea la nebunie şi – măiculiţă! – o celebritate din televiziune, care râdea cu un grup de realizatori TV, iar între ei era şi mama mea.

Mama mea?

M-am oprit în loc. Kash a venit lângă mine, privind în direcţia în care mă uitam şi eu.

A chicotit, dar era stresat. Nu-mi spusese niciun cuvânt legat de precizarea mea de mai devreme, şi anume că „vom sta de vorbă”.

— Oare de ce nu mă mir s-o văd pe Chrissy Hayes simţindu-se perfect în largul ei, de parcă ea ar fi stăpâna casei?

M-am încruntat la el.

— Fiindcă veni vorba, ai idee ce se întâmplă între ea şi tatăl meu? Şi care-i relaţia ei cu Quinn? Niciunul dintre ei nu suflă o vorbă despre asta. E bizar.

Kash a ridicat din umeri şi m-a tras după el.

Un chelner a trecut pe lângă noi cu pahare de şampanie în care se afla câte un bob de zmeură şi am înşfăcat două. Nu aveam de gând să mă prefac că unul era pentru Kash. El nu voia să bea, aşa că n-aveţi decât să credeţi că-mi plăcea să trag la măsea. În fond, era petrecerea mea. Puteam să beau, dacă aveam eu chef.

— Cred că între ei există lucruri despre care niciunul nu-i dispus să vorbească, mi-a răspuns Kash.

Pe măsură ce eram remarcaţi, conversaţiile încetau. Toate privirile se întorceau spre noi. Ai fi zis că se uitau la mine. Ei bine, nu. Nu credeam asta nicio clipă. Toţi ochii erau pe Kash, care tocmai îşi cobora palma pe spatele meu, în timp ce eu ţineam în mână două cupe de şampanie. Elegant.

Puteam rezolva asta foarte rapid. Am golit repede una dintre cupe.

Kash m-a tras spre locul unde şedea Matt. Era cu grupul lui obişnuit de prieteni şi şedeau pe şezlonguri în jurul locului unde se făcea focul, acum acoperit cu un capac de sticlă. Matt m-a salutat scurt din cap, zâmbindu-ne în timp ce ne apropiam. Ne-a ieşit în întâmpinare, lăsându-şi grupul, şi a vârât mâna în buzunarului smochingului.

— Amândoi arătaţi superb.

Îi sticleau ochii. M-a măsurat din cap până în picioare.

— Măi să fie, Bailes. Eşti minunată, deşi eşti soră-mea.

Zâmbetul i-a devenit şi mai prietenos. A făcut un semn spre curtea interioară. Pe pardoseala de cărămidă fuseseră instalate mese, dar lumea se răspândise şi pe pajiştea terenului privat de golf de pe proprietate. Câţiva se duseseră chiar şi pe terenul de baschet, am văzut câţiva copii alergând şi aruncând mingea la coş, printre ei fiind şi Ciclon.

Seraphina era într-un grup de fete. Mi-am pus în minte să caut numele fiecăreia dintre ele. Mi-am amintit de jurnalul on-line pe care-l descoperisem când intrasem în contul Seraphinei. Atunci nu-mi mirosise a bine, iar acum, şi mai puţin.

Sora mai mare şi ocrotitoare avea să rămână aici.

Am stat cu Matt şi cu amicii lui, care erau foarte curioşi şi interesaţi şi care, brusc, ţineau să se arate prietenoşi cu mine. Uluitor. Toţi remarcaseră şi mâna lui Kash pe spatele meu.

Îmi plăcea de ei aşa cum erau acum.

Nu mă rezemam de Kash. Nici el nu se arăta dominator. Nu m-a lipit de el, dar era lângă mine. Lăsase puţin spaţiu între noi, dar mâna lui era pe spatele meu, în caz că aş fi avut nevoie de el. Era perfect.

Matt stătea uneori lângă mine, alteori trecea în faţa

noastră, astfel încât să formăm un grup de trei, iar spatele lui întors să-i excludă pe toţi ceilalţi. Când şi când se dădea la o parte, zâmbind larg dacă unii sau alţii veneau la mine „să facem cunoştinţă”.

Întâi au venit prietenii lui.

Mai întâi, Fleur şi cea de-a treia fată din grupul Victoriei, deşi Victoria nu era cu ele.

Probabil era şi ea pe undeva.

Torie şi Tamara s-au dus la masa cu gustări, apoi s-au apropiat de cercul nostru. Râdeau cu Chester şi cu Tony. La un moment dat, Torie s-a uitat scurt spre noi, schimbând o privire cu Kash, după care m-a măsurat de sus până jos şi mi-a zâmbit. Şi-a golit paharul cu şampanie şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Guy, care spunea ceva şi care la un moment dat luase locul lui Chester.

Pe măsură ce trecea timpul, ca şi cum un ceas ar fi bătut fiece secundă, deveneam tot mai neliniştită. Nu plecasem din locul unde ne găseam, dar ştiam că se apropia momentul. Şi a venit.

Peter a salutat din cap, mai întâi pe cei de pe margine, şi orice conversaţie a încetat. S-a apropiat de locul în care stăteam eu, Kash şi Matt.

S-a oprit şi, pentru prima oară, a părut să ezite. Şi-a împreunat sprâncenele. S-a uitat cu asprime la Matt, apoi la Kash, apoi la mine. Şi-a subţiat buzele şi şi-a

îndreptat umerii. A înălţat puţin capul şi şi-a dres glasul.

— Eşti pregătită?

Matt s-a dat în spate, uitându-se la Kash, care a făcut un pas spre Peter.

— Pentru ce? a întrebat el.

Peter s-a uitat la Kash.

— Voiam s-o prezint tuturor.

A tăcut o fracţiune de secundă, apoi a coborât glasul.

— Ştii bine că trebuie s-o fac.

— Nu eşti obligat să faci nimic.

Peter şi-a strâns buzele, părând pentru prima oară istovit. Am remarcat că cearcănele de sub ochi i se adânciseră.

— De fapt, sunt. E singura cale să-mi plătesc datoria faţă de Bailey. Dacă vrei o legătură de durată cu ea, ştii bine că asta va uşura lucrurile. Dacă nu mă plimb alături de fiica mea la o petrecere organizată *pentru fiica mea,* se va crede că nu vreau s-o consider *fiica mea.*

De fiecare dată când rostise cele două cuvinte se uitase la Kash cu o privire semnificativă.

A ridicat iar capul.

— Nu-mi place interacţiunea socială şi ştiu bine că şi tu o deteşti, dar e necesară. Poate nu pentru tine şi pentru locul pe care îl vei ocupa în ierarhie, dar Bailey nu-i la fel de norocoasă – sau nenorocoasă, depinde

cum priveşti lucrurile. Dacă nu mă plimb cu ea de braţ, se va crede că-i o povară pentru mine şi...

Ochii lui au licărit spre mine.

— ...ea e departe de a fi o povară.

S-a întors cu totul spre mine, uitându-se la mine şi numai la mine.

— De mult ar fi trebuit s-o fac. Merită să i se acorde acest respect.

Lacrimi.

Iar îmi suia un nod în gât.

Asta nu prevestea nimic bun.

Aveam nevoie de o glumă. Urgent.

Matt mi-a sesizat stânjeneala, a zâmbit cu gura până la urechi şi s-a aplecat spre mine.

— Da, surioară. Nu-ţi da drumul la lacrimi. Abţine-te. Ia exemplul lui Quinn.

Peter l-a privit cu dezgust, fulgerându-l din ochi.

— Chiar glumeşti...

Matt a făcut semn spre mine cu mâna în care ţinea paharul.

— Uite că a funcţionat.

Am izbucnit în râs şi am început să tuşesc, parcă vrând să arunc afară toate lucrurile care nu-mi dădeau pace. Aproape aceeaşi senzaţie ca atunci când intram ilegal într-un sistem. Nu puteam procesa. Nu puteam gândi, nu puteam simţi. Sosise momentul să mă

comport ca un robot.

L-am atins pe Kash pe braţ şi nu m-am mirat să constat cât era de încordat.

— Nu fac decât să dau o raită şi mă întorc.

El a rămas încruntat şi l-a privit scurt pe tata peste umărul meu.

— Pe mine să nu mă prezinţi.

Să-l prezinte pe Kash? În clipa următoare am înţeles la ce se referise.

Peter... trebuia să mă adaptez situaţiei. Tata/Peter... – deocamdată rămâneam la Peter – a încuviinţat din cap.

— Bine.

Tata/Peter, eu şi Kash în spatele meu.

Tata m-a prezentat invitaţilor. Unii – am încercat să nu leşin – erau nume importante. Veniseră câţiva din lumea ciberneticii, care m-au făcut să mi se înmoaie picioarele. Două oficialităţi guvernamentale şi câteva celebrităţi la vederea cărora mi s-a strâns stomacul de emoţie, deşi n-am reacţionat la fel ca în cazul giganţilor din lumea ciberneticii.

Tata m-a prezentat, ducându-mă în diverse cercuri. Am dat mâna, mi-am păstrat un surâs amabil şi când mi se adresa o întrebare, răspundeam şi eu tot cu o întrebare.

Toţi s-au arătat drăguţi cu mine, dar nu eram unicul motiv pentru care veniseră acolo. De fiecare dată când

se încheiau prezentările, ba uneori chiar înainte să înceapă, ochii lor priveau dincolo de umărul meu.

Toţi voiau să-l cunoască pe Kash.

Câţiva au încercat. Cei doi din guvern au vrut să dea mâna cu el, dar Peter a intervenit cu o întrebare sau un comentariu şi le-a distras atenţia.

Când s-a terminat tot, am dat pe gât a cincea cupă de şampanie. Am vrut s-o iau spre stânga, dar Peter m-a prins de braţ şi m-a tras spre dreapta. L-am auzit pe Matt pufnind amuzat în spatele meu. Am vrut să-i arunc o privire supărată, dar Peter m-a condus spre ceea ce reprezenta pentru mine un coşmar absolut.

Ar fi trebuit să fiu pregătită. Chiar *eram* pregătită.

Ştiam ce urma să se întâmple, de asta şi băusem cele cinci pahare de şampanie, dar toţi fuseseră invitaţi în curtea interioară. Peter m-a dus pe un ponton care – am înghiţit în sec – era ca un fel de scenă.

Da. Chiar acolo. Cel mai rău coşmar din viaţa mea.

Deci nu fusesem pregătită.

Dintr-odată, mi-am dat seama cât uram să mă aflu în centrul atenţiei. Cât mă temeam să fiu. Ca şi cum mi-aş fi făcut un scop în viaţă din a nu atrage atenţia. Niciodată. Şi iată-mă acum.

Mi-am amintit şi avantajele de a nu fi cunoscută drept fiica lui Peter Francis. Da, da. Numai că nu le puteam avea pe amândouă, adică să fiu fiica lui şi să nu

fiu în centrul atenţiei. Asta era situaţia. Dar aveam dreptul să nu-mi convină. Şi nu-mi convenea. De fapt, mă refugiam în băutură. Terminasem al cincilea pahar de şampanie, Peter vorbea la microfonul pe care-l ţinea în mână – oare chiar era nevoie de aşa ceva? –, iar eu încercam să prind privirea chelnerului din apropiere. Mai vreau un pahar. Încă unul.

— ...există în viaţă momente pe care ni le vom aminti întotdeauna. Aşa a fost momentul în care am aflat că mai am o fiică.

Începeam să înţeleg. Am văzut cum Peter s-a dat deoparte, zâmbind. Ochii îi licăreau. Ţinea microfonul în dreptul gurii. Era momentul lui de măreţie. Făcea spectacol. Ar fi trebuit să fie un simplu anunţ, doar să le spună cine eram şi cât se bucura că fac parte din viaţa lui. Dar el nu proceda aşa.

Minţea.

Ştiuse din capul locului.

Mi-am încleştat degetele pe cupa de şampanie, străduindu-mă să mă ţin pe picioare, dar el minţea. Nu-mi plăcea deloc. Detestam că minte. Nu era una dintre marile mele reguli. Eram destul de îngăduitoare cu toată şarada şi prefăcătoria asta. Dar în acel moment, auzindu-l pe tatăl care nu mă recunoscuse până atunci spunând că pentru el fusesem o uriaşă şi neaşteptată surpriză, am scrâşnit din dinţi.

Îmi venea să mă reped la el, să-i smulg microfonul şi să le spun tuturor adevărul.

El a continuat la fel de senin:

— S-a adresat în scris companiei mele, dar noi n-am luat-o în serios.

A râs: *ha-ha-ha.* Invitaţii au început şi ei să râdă, socotind că era ceva de râs.

Ce se întâmpla aici?

Fusese amabil cu mine în două rânduri, ba chiar atent, şi acum se purta aşa? Nu mai înţelegeam nimic, absolut nimic. Pentru mine nimic nu mai avea logică.

Am simţit că-mi fierbe sângele în vine.

Văzând nedumerirea mea, privirea i-a devenit severă, dar a continuat să vorbească pe acelaşi ton senin şi fericit. Oare cum reuşea să facă asta?

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre oaspeţii din faţa lui.

— ...deodată, ne-am dat seama că era cu adevărat fiica mea. Şi nici nu vă puteţi imagina câte s-au întâmplat după aceea.

La naiba, era un actor bun. Aproape că părea sincer.

M-am înfierbântat şi mai tare.

Acum vorbea pe un ton coborât, chiar gutural.

— Speram că, până vom ajunge să ne cunoaştem bine, vom avea parte de puţină intimitate. Dar iată că a venit momentul.

S-a întors cu faţa către invitaţi, ţinând cupa de şampanie în mâna liberă.

— Beţi alături de mine un pahar de şampanie, fiindcă familia Francis s-a mai îmbogăţit cu un membru: fiica mea.

S-a răsucit din nou spre mine cu o privire caldă, care chiar părea sinceră, şi a clipit ca să-şi ascundă o lacrimă. Glasul i s-a frânt la microfon, ceea ce a sporit şi mai tare efectul. Am văzut câteva femei ştergându-şi şi ele lacrimile.

Sângele mi-a dat în clocot. Scoteam flăcări pe nări.

— Bine ai venit în mijlocul nostru, Bailey. Vreau ca toată lumea să afle despre tine. Vreau să te iubească toţi la fel de mult ca mine.

N-a mai fost în stare să adauge nimic. A doua lacrimă i-a lunecat pe obraz. Am văzut cum îi juca mărul lui Adam în timp ce se străduia să-şi controleze emoţia.

A tăcut.

A oftat, a ridicat paharul şi toţi i-au urmat exemplul. Mi-a zâmbit radios şi a sorbit din pahar.

Minciuni. Minciuni sfruntate. Eram sătulă de ele.

Lumea a izbucnit în ovaţii şi Peter a venit spre mine. M-a luat în braţe, m-a strâns la piept şi mi-a şoptit la ureche fără să observe nimeni:

— Am fost nevoit să mă ţin de scenariul pe care mi l-a dat echipa de PR, dar fiecare cuvânt pe care l-am

rostit e purul adevăr. Deja te iubesc şi sunt foarte fericit că ai venit la noi, chiar dacă ai ajuns aici într-un mod neobişnuit.

Mi-a cuprins ceafa cu palma. Am încercat să mă opun, dar la naiba! N-am găsit puterea.

L-am îmbrăţişat şi eu.

L-am simţit tremurând de emoţie şi zău că emoţia mi s-a transmis şi mie. Am simţit că mă topesc, aşa că m-am desprins de el.

— Mulţumesc, am reuşit să îngaim.

El a clipit ca să-şi alunge o lacrimă, apoi cineva l-a strigat pe nume şi a plecat de lângă mine.

La ţanc.

Cincizeci şi patru

— Ar fi trebuit să nu ajungi niciodată o pacoste.

Am simţit un fior de gheaţă pe şira spinării şi m-am răsucit în loc. Stăteam în curtea interioară, ciugulisem puţină mâncare, astfel că surescitarea de mai devreme se diminuase, devenind doar o senzaţie plăcută. Se făcuse seară, deşi pierdusem noţiunea timpului. Toată lumea se distra de minune, chiar şi eu. Nu mă aşteptasem la aşa ceva, dar nici nu refuzam distracţia. Lăsând deoparte discursul mincinos fabricat de echipa PR, eram mişcată de emoţia lui Peter la sfârşitul

alocuţiunii. Un sentiment care nu mă părăsise.

Şi nici eu nu-l alungam.

Ciclon continua să alerge ca un bezmetic împreună cu prietenii lui. Seraphina chicotea cu amicele ei. Nu renunţasem la ideea de a afla cine sunt ele, dar în seara aceea Seraphina părea fericită. Chrissy avea chef să flirteze, de un ceas încoace şedea la o masă cu un bărbat mai vârstnic. Niciodată n-o văzusem râzând atât de mult, aşa că m-am bucurat.

Chiar şi Kash era mai relaxat.

Grupul lui Matt intrase în casă pentru un timp, dar cu vreo jumătate de oră în urmă ieşiseră toţi afară. Şedeau şi leneveau. Fusese aprins focul şi flăcările jucau pe rocile de dedesubt. Băutura era la discreţie. La fel şi râsul. Erau acolo şi câteva fete. Am recunoscut-o pe Fleur pe genunchii lui Matt, care o ţinea cu un braţ pe după şolduri, ca s-o sprijine. Cu toate astea, fata arunca mereu priviri furişe spre Kash.

Cea de-a treia fată şedea pe genunchii lui Chester. Torie şi Tamara plecaseră. Îşi luaseră rămas-bun de la mine, spunându-mi că se duceau la clubul Naveah şi că ceilalţi se gândeau şi ei să-şi încheie noaptea la club, în caz că voiam să mă alătur lor.

Să spun că am rămas surprinsă s-o văd pe Quinn că mă abordează ar fi prea puţin. Dar în clipa următoare am prins sensul vorbelor ei şi mi-a pierit toată bucuria.

Întocmai. Acum nu mai eram surprinsă.

Şi-a făcut apariţia pe uşa care dădea spre curtea interioară. Încă arăta grozav. Avea părul ridicat în creştet şi prins astfel încât să semene cu o coroană. Câteva şuviţe răzleţe îi încadrau obrazul. Machiajul era la fel de impecabil ca în prima clipă. Părul blond şi albastrul pal al rochiei o făceau să pară un fel de regină de gheaţă, senzaţie care s-a intensificat când i-am văzut privirea rece şi calculată.

Nu era deloc beată. Oh, nu. Avea privirea ageră, trează şi ochii ei trădau planuri, multe planuri.

M-am uitat după Kash, ca să mă asigur că era destul de aproape ca să mă audă dacă l-aş fi strigat. Quinn nu-mi putea face nimic, nu aici, nu când erau atâţia oameni în preajmă, deşi zarva petrecerii încă era destul de mare. În ultimele două ore DJ-ul pusese muzică şi, privind peste capul ei în casă, am văzut că deocamdată înăuntru nu era nimeni.

— N-ar fi trebuit să ajung o pacoste?

Simţeam nevoia să beau ceva. Păi, nu? Poate că nu. Poate aveam nevoie să fiu cu toate simţurile treze pentru această conversaţie, fiindcă simţeam că nu va duce la nimic bun.

— Nu.

S-a oprit lângă mine şi s-a întors, cuprinzând cu privirea întreaga curte interioară. A ridicat capul, a

răsuflat adânc şi a închis ochii o clipă. I-a deschis iar şi s-a întors din nou spre mine cu capul sus. Stătea uşor sprijinită de balustrada din spatele nostru. Şi-a ridicat colţurile buzelor într-un surâs deloc plăcut şi a păşit şi mai aproape, coborând glasul ca să nu fie auzită în caz că s-ar fi aflat cineva prin apropiere.

— Eu şi Peter am avut probleme de la bun început.

M-am destins puţin.

Îmi făcea confidenţe. Îşi deschidea sufletul. Era semn bun, nu?

Dar nodul din stomac nu slăbea şi instinctul îmi spunea să mă ţin departe de femeia asta. Am întins mâna spre balustradă şi m-am prins de ea cu degetele încleştate.

Quinn a râs încetişor şi şi-a lăsat capul în piept.

— Peter e un afemeiat. Aşa a fost întotdeauna, şi-a înşelat chiar şi prima soţie. Colleen n-a fost niciodată o soţie rea, dar asta n-a contat pentru tatăl tău. Era un geniu al informaticii în plină ascensiune. Îl curtau toţi cei din Silicon Valley. Pe urmă s-a îmbolnăvit mama lui, care stătea în Saint Louis, şi ştii bine ce a urmat. Relaţia lui cu Colleen nu s-a încheiat, dar se deteriora. Era o chestiune de timp.

A tăcut şi în ochi i-a revenit acea sclipire dură. Şi-a strâns buzele cu putere.

Tonul ei a căpătat o nuanţă mai aspră.

— Peter şi-a iubit mama. În faza terminală, când situaţia ei s-a înrăutăţit, a fost distrus. Voia să petreacă mai mult timp cu ea. Spunea că va fi plecat doar în perioada aceea şi că nimic nu se va schimba. Dar avea de gând s-o părăsească pe Colleen.

Cuvintele ei erau muşcătoare şi încărcate de dispreţ.

— Îţi spun toate astea ca să înţelegi că mama ta n-a fost specială în viaţa lui. Nici tu n-ai fost specială.

Eram aproape fascinată, dar într-un fel oribil.

— Nimeni nu s-a potrivit cu Peter până când am apărut *eu* în viaţa lui.

Nu găseam puterea să mă urnesc de acolo, voiam să aud ce mai avea de spus. Urmărea un scop. Avea să ajungă la el. În seara asta nu o aveam în faţa mea pe Quinn cea caritabilă, ci un cu totul alt soi de făptură.

Înverşunare. Era plină de înverşunare. Şi pe măsură ce vorbea, eliberându-şi sufletul de această emoţie, pe chipul ei se aşternea o expresie de cruzime care-i distorsiona trăsăturile. Nu văzusem niciodată aşa ceva la o fiinţă omenească. Era fascinant.

— Tatăl meu îi era într-adevăr dator lui Calhoun, dar nu acesta a fost motivul pentru care l-am sedus pe Peter, deşi pentru Peter *a seduce* e un cuvânt cu înţelesuri largi. M-am uitat la el, mi-am arătat puţin sânii şi i-am promis că se poate culca cu mine.

Nu-mi trebuia deloc să aud aşa ceva. Deloc.

Stai o clipă.

Tatăl meu îi era dator lui Calhoun...

L-am sedus.

Apoi o altă voce mi-a şoptit în minte, trezind o amintire.

Quinn cunoaşte familia lui Kash...

Bizar. Era ceva bizar. Şi deloc bine.

Unde era Kash?

Am întors capul, uitându-mă după el. Venea spre noi, dar a apărut şi Victoria. Bineînţeles. Fix în cel mai nepotrivit moment. M-am aşteptat să treacă pe lângă ea, să n-o ia în seamă, dar nu. Nu s-a întâmplat aşa. Ea l-a atins pe braţ.

El şi-a aplecat capul spre ea.

Avea o figură îngrijorată. Apoi a ridicat ochii. S-a uitat la mine.

Victoria i-a mai spus ceva, trăgându-l de mânecă, şi Kash şi-a întors privirea către ea.

Ce făcea femeia asta? Ce făcea *el?*

Am simţit un junghi în inimă.

Nu era Kash cel de toate zilele. De obicei o ignora. Se răstea la ea. Aşa făcuse până acum. Pe urmă mi-am amintit brusc ce-i spusesem ultima oară. Îi spusesem cum trebuia să fie relaţia noastră. Îi dezvăluisem sentimentele mele, cerându-i să-şi deschidă inima faţă de mine.

M-a săgetat o îndoială. Oare greşisem procedând aşa?

Am văzut cu groază, ca într-un film cu încetinitorul, cum se uită la mine cu asprime, apoi cum pleacă şi se duce cu ea.

Se ducea cu ea.

Ce mama naibii?

Am vrut să merg după ei, dar Quinn a păşit în faţa mea. M-a blocat. Gura ei se mişca. Continua să vorbească.

Ce spunea?

— Peter a fost cât se poate de dornic. N-am făcut cine ştie ce efort ca să-l prind în cursă, să-l fac să se îndrăgostească de mine sau măcar să-i ofer toate promisiunile pe care le voia. Infidelitatea a fost parte din înţelegerea noastră. Nu aveam nimic împotrivă să fie şi cu alte femei. În felul acesta îi ofeream ceva ce Colleen n-a putut să-i ofere. Tatăl tău nu-şi pierduse nicio clipă interesul faţă de femei, nu şi l-a pierdut nici acum, deşi în ultima vreme l-a interesat doar una singură.

Ce se întâmpla aici?

De ce îmi făcea Quinn confidenţe, de ce-mi spunea toate acestea? De ce acum? Sau – nodul în stomac – de ce aici?

Pentru că se simţea în siguranţă.

Nu. Am alungat gândul, deşi îmi venise ca o şoaptă de undeva din adâncurile minţii mele. Nu avea sens. Nimic nu avea sens.

Gruparea Arcane a fost trimisă de cineva care-l cunoaşte pe bunicul meu...

— Totul a fost bine. Totul a fost minunat. Peter se putea culca cu cine voia, la fel şi eu.

A tăcut şi s-a uitat din nou la mine. Şi-a îngustat pleoapele până când au ajuns două despicături.

— Aşa s-a întâmplat până la ultima ta scrisoare, în care solicitai o bursă la Phoenix Tech ca să mergi la facultate. Vorbeai despre tatăl pe care nu l-ai avut niciodată, adică minciuna pe care ţi-o spusese mama ta.

Scrisesem acea scrisoare cu multă vreme în urmă.

Du-te după Kash.

Gândul acesta nu-mi dădea pace, continua să mă obsedeze undeva în străfundurile minţii.

Fusese o scrisoare personală. Trebuia să ne menţionăm mentorii şi proiectul de absolvire pe care-l propuneam. Cei mai buni nu aveau nevoie să mai urmeze facultatea, nu dacă alegeau această carieră, dar Chrissy insistase pentru facultate. Voia să am o diplomă de absolvire cu numele meu, spunea că educaţia era calea cea mai bună de a-ţi asigura un viitor. Nu înţelegea lumea tehnologiei, dar atâta timp cât am putut merge la facultate cu acele burse, am

mers. Am mers pentru ea şi aflasem că cel care îmi uşurase drumul fusese tatăl meu biologic.

Iar acea scrisoare...

Ar trebui să mă duc după Kash. Gândul devenise şi mai insistent.

Scrisesem despre tatăl despre care îmi vorbise Chrissy, cel care luptase pentru ţară şi murise în timpul unei ofensive. Chrissy îmi dăduse nume şi detalii, avea prieteni la VFW care o ajutaseră să menţină minciuna. Îmi povestise despre tatăl meu şi eu scrisesem despre toate acele lucruri, spunând că voiam şi eu să-mi ajut ţara, dar în alt fel. Voiam să-mi folosesc abilităţile ca să-i continui eforturile şi abia acum îmi aminteam toate aceste detalii.

— Peter a citit scrisoarea, am spus cu glas pierit.

Quinn cunoaşte familia lui Kash...

— Dacă a citit-o? a pufnit Quinn. A fost furios la culme. Îl deranja teribil că fusese înlocuit cu un erou de război. Tatăl tău nu-i perfect. Îşi are defectele lui, dar are şi calităţi, aşa că i-a fost greu să dea înapoi şi să respecte dorinţa mamei tale, astfel ca tu să ai o viaţă normală şi sigură. Trebuie să-l respect pentru asta. S-a străduit, dar are şi orgoliu. E mândru şi, aflând ce fel de om erai şi că trăiai cu o amintire mincinoasă, ceva s-a declanşat în el. A început să vorbească tot mai des despre timpul petrecut cu mama ta. A început să te ţină

şi mai mult sub observaţie. Întotdeauna fusese la curent cu viaţa ta, dar acum voia şi mai mult. I-a cerut lui Kash să se ocupe personal de tine şi, din momentul în care Kash s-a pus pe treabă, tatăl tău a dezvoltat o obsesie. Mi-am dat seama că situaţia asta nu va duce la nimic bun.

Kash?

Gruparea Arcane a fost trimisă de cineva care-l cunoaşte pe bunicul meu...

Kash mă supraveghease în tot acest timp?

M-am uitat spre locul unde-l văzusem mai înainte, dar nu era acolo. Mi-a sunat în minte un clopoţel de alarmă, dar nu era suficient. Kash nu m-ar fi lăsat de izbelişte, nu cu totul. Şi-ar fi făcut griji pentru mine, s-ar fi asigurat că sunt bine.

Dar nu era acolo. De fapt, nimeni din grup nu mai era acolo. Plecaseră.

M-am uitat în jur şi am văzut că eram singură cu Quinn.

Quinn cunoaşte familia lui Kash...

Gândul îmi răsuna neîncetat în minte. Mă obseda.

Ce se întâmpla?

— Chiar în clipa asta Drew Bonham face o scenă la poarta din faţă.

Drew?

Cum?

Nu mai înţelegeam nimic, dar ea a continuat:

— Probabil că Victoria l-a tras pe Kash în vreun dormitor. N-am nicio îndoială că încearcă să-l seducă. Nu-i nimeni aici să te salveze. Nimeni care să-ţi vină în ajutor. În clipa asta Drew face ceea ce i s-a spus să facă. Aşadar, dacă te crezi în siguranţă fiindcă sunt toţi prin preajmă, ei bine, află că nu sunt.

Era teribil de calmă, dar şi sigură pe ea.

— În acest moment toţi aleargă exact în direcţia opusă. Departe de tine. Iar tu, dragă, eşti complet singură.

Drew.

Numele lui îmi suna cunoscut...

Du-te după Kash în secunda asta!

Bonham.

Gânduri şi frânturi ale enigmei începeau să se potrivească, să formeze un întreg... să se îmbine.

Drew Bonham. Soţul. Matthew.

Tipul care încercase să-l otrăvească pe Matt, a cărui soţie se culca cu Matt... o ajuta acum pe Quinn?

Am simţit că mi se face rău.

Am simţit pe spate broboane reci de sudoare.

Gruparea Arcane a fost trimisă de cineva care-l cunoaşte pe bunicul meu...

Quinn cunoaşte familia lui Kash...

Vocile. Amintirile. Mi se învârteau în minte iar şi iar.

Tatăl meu îi era dator lui Calhoun...

Iar.

Şi iar.

Apoi nimic.

Calm.

Tăcere.

Am înţeles.

Am înţeles cine angajase răpitorii.

Zâmbetul ei era un zâmbet rău.

— Eşti o fată cam prostuţă, nu-i aşa? m-a întrebat încet.

Era prea târziu ca să mai plec după Kash.

Cincizeci şi cinci

Cuvintele ei erau tăioase, dar ea surâdea, rostindu-le aproape cu afecţiune. A întins mâna şi şi-a pus-o pe braţul meu. Apoi m-a apucat strâns şi s-a repezit la mine, înfigându-mi ceva în coastă.

Am simţit o durere ascuţită şi m-am smuls de lângă ea.

— Ce...

M-a înşfăcat din nou şi m-a smucit spre ea, şuierându-mi la ureche:

— Eşti o problemă pentru mine. Pe *tine* trebuia să te otrăvească Drew în noaptea aceea, nu pe prostul de

Matthew. Nu era în plan să afle că nevastă-sa se culca cu fiul meu vitreg. Doamne mare, de ce i-ar fi păsat? Doar şi el se culca cu mine, şi nu era singurul. Habar n-ai câţi ani de planuri ai dat peste cap. N-ar fi trebuit să vii în familia mea şi să arunci totul în aer. Eram aranjată pe viaţă. Nu mă deranjează că Peter se culcă cu una sau cu alta. Şi mie îmi place să fac asta. La naiba, uneori o făceam în grup. Până când ai apărut tu, până când taică-tău a început să-şi amintească de maică-ta, până când a început să aibă tot felul de sentimente perfide ca iubirea, până când au început să-i vină în cap tot felul de idei, cum ar fi devotamentul şi monogamia. Vrea să fie un *model* pentru copiii lui.

A râs aspru şi urât.

— Vrea să fie un om nou, un om mai bun.

Rostind acest cuvânt, a tras scurt aer în piept.

— Se poartă prosteşte, dar după ce vei dispărea tu, lucru pe care îl plănuiesc de multă vreme, se va întoarce la viaţa lui dinainte. Va suferi teribil, dar eu îi voi fi alături. Şi fiindcă-l cunosc, îi ştiu toate acele mici pofte vinovate care-i fac plăcere şi am să-l pot juca din nou pe degete. N-ar fi trebuit niciodată să ajungi o pacoste. Am vrut să rezolv problema ta înainte ca taică-tău să ia decizia de a te cunoaşte, dar idioţii de la Arcane au dat greş.

Aproape că nu mai puteam s-o urmăresc.

Mi s-a înceţoşat privirea şi totul a început să se învârtă în jurul meu.

Glasul lui Quinn pătrundea la mine prin această ceaţă, iar chipul şi trupul ei căpătau dimensiuni gigantice.

Mă drogase. Asta fusese înţepătura pe care o simţisem. Acum dădea totul pe faţă.

Ea fusese cea care orchestrase răpirea.

Din pricina scrisorii mele, din pricina faptului că Peter începuse să se gândească să ia legătura cu mine.

Şi fiindcă o iubea pe mama mea. Adevărat?

Dar Kash...

Spusese şi unele lucruri despre Kash.

Ce altceva legat de Kash? Alte planuri de ani de zile? Oare totul avea legătură cu Peter?

Nu puteam să fug. M-am întors, am încercat să fug, dar am simţit că mă prăbuşesc. Aveam să mă izbesc de pardoseala de cărămidă a curţii interioare. Avea să mă doară.

În clipa aceea cineva m-a prins şi m-a ridicat în aer.

M-am uitat şi am simţit un piept puternic lipit de spatele meu.

Kash, mi-a fulgerat prin minte.

Dar nu.

Era paznicul de mai devreme. Helms. Cel pe care îl trimisese Kash acasă pentru trei zile.

I s-a adresat lui Quinn pe deasupra capului meu.

— A trebuit s-o droghezi?

— Taci din gură. Gruparea Arcane e în spate, după microbuzul DJ-ului. I-am chemat aici şi acum o dau pe mâna lor. Mă aştept la o reducere de costuri substanţială, dat fiind că le-am făcut eu treaba.

— Dacă i-ai dat o doză prea mare? Arcane speră că Calhoun va vrea s-o vadă.

— Nu vorbi prostii. Bunicul lui Kash habar n-are ce se întâmplă. Nu şi-ar fi dat acordul niciodată. Sunt mult prea multe complicaţii. Grăbeşte-te. Se presupune că Drew a făcut destul ca să distragă atenţia tuturor, Kash are şi el alte preocupări, dar asta nu va dura prea mult. Gata cu vorba. Ia-o de aici. Acum! s-a răstit ea pentru ultima oară.

Helms a înjurat în şoaptă şi s-a îndepărtat grăbit, trăgându-mă după el în spatele casei. Sau era doar imaginaţia mea? Încă mai percepeam câte ceva în jurul meu, dar ameţeala era prea mare. Simţeam că mi se face rău. Transpirasem, tremuram şi gemeam, iar paznicul îmi tot spunea să tac din gură.

Nu l-am ascultat.

Fusesem drogată.

La naiba! Fusesem drogată. Trebuia să plec de acolo. Kash!

Quinn era nebună. Trebuia să le spun tuturor.

Trebuia să-i salvez.

Va face şi altora ce-mi făcuse mie.

Nu. Trebuia să mă salvez pe mine.

Aveam să mor... Gândul acesta m-a ajutat. M-a năpădit o spaimă visceralăşi am început să mă zvârcolesc. Sau să mă zvârcolesc şi mai tare. Să mă zbat. Să dau din mâini. Din picioare.

Aş fi putut să-l lovesc cu capul.

Helms a înjurat, m-a apucat şi mai zdravăn, lipindu-mă de el, imobilizându-mă, astfel că nu mă mai puteam mişca deloc.

— Căţea nenorocită! Era de ajuns să te drogheze şi să te mintă că te duc în pat. De ce mama naibii a trebuit să-ţi spună atâtea?

Nu i-am răspuns. Nu eram în stare. Dar puteam face altceva. Aveam buzele lipite de gâtul lui, aşa că mi-am dat capul pe spate, am deschis larg gura şi mi-am înfipt dinţii în el.

A urlat, a sărit ca ars şi mi-a dat drumul.

De cum am fost liberă, am început să ţip.

Sunetele pe care le scotea Helms păreau ale unui animal jupuit de viu.

— Ce naiba?

Am auzit zgomot de paşi. I-am văzut. Aceiaşi bocanci. Gândul mi-a zburat într-o clipă la casa unde locuisem înainte.

Venea Bocanci. Chiar aşa.

Am recunoscut glasul de adineauri. Era şeful. Arcane.

— Fă-o să tacă!

Cineva m-a apăsat cu putere pe gură.

Am muşcat şi mâna aceea. Bărbatul a înjurat.

— Fir-ar să fie!

Mi-a lipit bandă adezivă peste gură cu atâta forţă, că mi-au dat lacrimile. Simţeam în nări miros de sânge. Nu ştiam dacă era sângele meu sau nu. Stelele de deasupra mea începuseră iar să se rotească. Acum ajunseseră aproape o linie... Atât de repede se învârteau.

Arcane şi-a stăpânit un mârâit.

— Eşti teafăr? Urli în halul ăsta şi-i dai drumul muierii?

— Mi-a smuls o halcă întreagă din umăr. Căţeaua!

Helms s-a întors, şi-a luat avânt şi m-a lovit cu piciorul în coastă.

Am simţit o durere ascuţită, care mi-a tăiat răsuflarea.

Dar în acelaşi timp m-a ajutat să lupt cu efectele drogului.

Nişte mâini m-au înşfăcat cu duritate şi am fost săltată în aer. A doua zi aveam să fiu numai vânătăi... Dacă mai exista pentru mine a doua zi.

L-am desluşit pe cel care mă ţinea de picioare. Clemin. Bocanci nu se clintise din loc, aşa că am presupus că cel care mă ţinea de spate era Rafe. Amândoi alergau. Mă zgâlţâiam în mâinile lor, dar n-au făcut decât să mă ţină şi mai zdravăn. S-a deschis uşa unei furgonete. Am auzit-o scârţâind, apoi am fost aruncată înăuntru.

Era întuneric complet.

Au sărit şi ei în maşină după mine. Am auzit foşnet. Doamne! O prelată.

Gata. Era sfârşitul.

Uşile s-au trântit în urma lor. Furgoneta s-a pus în mişcare.

— Capul la cutie toată lumea. Paznicii vor face o verificare rapidă.

Vorbise Şeful. Arcane.

Oare Chase era şi el acolo?

Tot ce se întâmplase... aveau să câştige.

Quinn va câştiga. Kash va avea mustrări de conştiinţă. Chrissy va fi distrusă. Tata, Ciclon, Seraphina... vor fi marcaţi pe viaţă. Matthew. Oh, Doamne, Matthew. Matthew va crede că a fost vina lui.

Nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple. Numai că nu mă puteam mişca.

Nu puteam scoate niciun sunet.

Drogul mă învinsese.

Un urs polar se năpustea spre mine şi aveam doar atâta luciditate cât să-mi dau seama că era o halucinaţie. Deodată, în spatele nostru a răsunat scrâşnet de cauciucuri.

Furgoneta a frânat brusc.

Înjurături. Strigăte.

Uşile au fost date de perete.

Indivizii din jurul meu au dispărut.

I-am auzit fugind. Zgomotul pe care-l auzeam erau paşii lor îndepărtându-se în fugă?

— Oh, Doamne, Bailey!

Kash.

Era *Kash.*

Am început să plâng. Nu mă puteam opri, chiar de aş fi vrut. Fusesem drogată.

Kash m-a ridicat de jos. Blând, tandru, afectuos. Era în faţa mea. Mă ţinea în braţe, îmi mângâia obrazul. A înjurat. Era furibund. În clipa aceea ar fi ucis pe cineva.

A dispărut.

Alt tropăit de paşi.

Oamenii continuau să alerge?

L-am auzit pe Matthew strigându-l pe nume.

Alt glas. N-am mai reuşit să desluşesc cuvintele. N-am izbutit decât să-mi dau seama cine era.

Peter.

— Dumnezeule! Îmi pare atât de rău.

Cine plângea?

Chrissy? Mama mea?

Erau şi alţii.

Cineva ţipa.

Kash s-a întors. M-a înfăşurat într-o pătură, m-a acoperit, deşi nu înţelegeam de ce, după care s-a îndepărtat de mulţime.

Când oare se adunaseră atâţia oameni?

Dar eram în siguranţă.

Iar când Kash s-a uitat la mine cu o emoţie despre care ştiam că încă nu e pregătit să mi-o dezvăluie, am ştiut că pot să leşin. În sfârşit.

— Bailey!

Strigătul lui suna atât de îndepărtat.

Am leşinat.

Cincizeci şi şase

Bailey. O şoaptă.

Bailey. Din nou.

Numele meu iar ajungea la mine, smulgându-mă din întuneric. Mă străduiam să înot, să ies la suprafaţă şi, cu o ultimă zvâcnire, am reuşit. Am deschis ochii, dar mă găseam din nou în întuneric. Nu. Stai aşa. Eram într-un dormitor.

O lumină palidă se strecura pe sub uşa dormitorului.

Mă durea tot corpul, dar m-am răsucit ca să aprind ceva. Trebuia să existe o lampă. Sau cel puţin o noptieră de care să mă sprijin ca să-mi recapăt echilibrul. Am pipăit şi am dat de ceva... Am auzit o bufnitură, semn că trântisem un obiect, şi am simţit un lichid scurgându-se pe mâna mea.

Fir-ar! Probabil cineva pusese acolo un pahar cu apă pentru mine.

Am bâjbâit în continuare şi în sfârşit am dat de o lampă şi am aprins-o. Mi-a luat câteva secunde ca să-mi dau seama unde eram.

Eram în pat. Aşternuturi roşii. Un fotoliu roşu într-un colţ.

Da...

Habar nu aveam unde mă aflu, dar am auzit voci pe coridor, aşa că m-am săltat în capul oaselor şi m-am uitat repede la mine. Un pantalon de pijama cadrilat. Un tricou lăbărţat. Cu inscripţia BROOKLEY COMPUTER CLUB, WE BYTE[9] BACK. Mama îmi schimbase hainele sau insistase ca cel care o făcuse să-mi pună pijamaua asta. Era cea în care dormeam când eram la liceu. Măi să fie! Încă mai încăpeam în ea? La naiba, chiar *da!*

---

[9] Joc de cuvinte intraductibil între „bite” - a muşca şi „byte” - unitate de memorie". (n. tr.).

Mi-a fulgerat prin minte un alt fel de *la naiba.*

M-am repezit spre baie, dar m-am oprit în prag, ţinându-mă o clipă de tocul uşii. M-a năpădit un val de ameţeală şi am clipit ca să alung stelele care se învârteau în jurul meu. Mă ridicasem prea brusc, aşa că m-am aşezat repede şi am făcut ce aveam de făcut. Legea gravitaţiei a revenit la normal. M-am spălat pe mâini şi, când m-am uitat în oglindă, m-am albit la faţă.

Eram numai bună să joc în serialul *Golden Girls*[10].

În părul meu şi-ar fi putut face cuibul nişte vulturi. Aveam corpul plin de zgârieturi şi vânătăi. Mi-am ridicat tricoul şi m-am privit. La naiba! Vânătăile coborau şi mai jos. Creierul meu se lupta să înţeleagă ce vedeam, fiindcă mă durea tot trupul. Mă dureau şi unghiile de la mâini. Şi pieliţele din jurul unghiilor. Şi pielea moartă de pe călcâie, da. Chiar şi ea mă durea.

Fiecare nerv, fiecare celulă mă durea cumplit. Le auzeam durerea în mintea mea. Toate spuneau: „Bailey, ce ne-ai făcut? Vrem la spa. Bailey. Spa. Spa. Spa... spa...”

O luam razna. Se pare că aveam şi mintea învineţită.

Am încercat să-mi netezesc părul cât de cât şi mi-am apăsat un prosop pe faţă. Chiar există ochi de raton.

---

[10] Sitcom american despre patru femei de peste 50 de ani care locuiesc împreună în Miami, Florida, după ce au divorţat sau le-au murit soţii. (n. tr.).

Arătam ca şi cum cineva ar fi încercat să-mi şteargă machiajul, dar nu reuşise pe deplin. Rimelul parcă trecuse prin furtună.

Mi-am ţinut o clipă răsuflarea şi mi-am încreţit nasul.

— Bailey?

M-am întors sau am vrut să mă întorc. Pereţii au început din nou să se ia la întrecere cu mine şi au ieşit învingători. M-am sprijinit de blatul din baie, dar Kash a fost lângă mine într-o clipă. M-a prins în braţe.

M-a ridicat şi m-a dus înapoi în pat. M-a aşezat cu grijă, s-a asigurat că nu puteam să cad din pat, apoi s-a întors în baie.

A revenit aducându-mi trusa de curăţat dinţii. O trusă completă.

Alt pahar cu apă, două prosoape, o periuţă de dinţi, pastă, toate pregătite. M-am spălat pe dinţi, am scuipat în paharul pe care-l vărsasem mai devreme. Kash îl spălase şi-l umpluse iar. Cu apă proaspătă. Mi-am şters gura din nou. Aveam gura curată şi acum ne puteam săruta.

Kash a dus totul înapoi în baie. S-a întors, a stins lumina şi l-am auzit cum îşi scoate hainele.

Nu voiam să mă gândesc la nimic.

Ştiam că poate ar fi trebuit, dar pe plan emoţional intrasem în grevă.

Voiam să dorm. Voiam să dorm în braţele lui, fiindcă

el era alesul inimii mele şi nimeni nu avea să ne mai ia vreodată unul de lângă altul. Şi cum încă îmi era greu să alcătuiesc cuvinte, am închis ochii şi l-am lăsat să mă ia în braţe.

M-am lăsat cuprinsă de fierbinţeală. Din nou.

Stăteam în braţele lui Kash.

Prima oară m-am trezit pe la cinci dimineaţa. M-am spălat pe dinţi.

M-am întors în pat.

Data următoare când ne-am trezit a fost pentru că cineva bătea la uşă.

Un paznic a vârât capul înăuntru, ferindu-şi privirea.

— Aveţi vizitatori şi refuză să plece.

Kash s-a ridicat în capul oaselor.

— Mama ei?

— Da, domnule. Şi Matthew. Şi o fată pe nume Torie.

Auzind numele ei, am zâmbit larg.

— Şi tatăl ei, a urmat paznicul.

A şovăit o clipă, apoi a adăugat:

— Şi un detectiv de la poliţie.

Kash s-a dat jos din pat şi s-a îndreptat spre dulapul cu haine.

— Avocaţii?

— Sunt aici de la opt dimineaţa.

Iar am zâmbit cu gura până la urechi. Mi i-am imaginat pe cei trei avocaţi stând unul lângă altul pe

canapea, cu mâinile pe genunchi, cu spatele ţeapăn, toţi trei la costum, cu servietele diplomat aşezate la picior, aşteptând, aşteptând, aşteptând, în timp ce minutarul ceasului marca trecerea timpului.

— OK.

Kash şi-a pus o pereche de pantaloni şi un tricou încheiat la gât.

Oh, Doamne. Tricoul acela.

Nu mai aveam gura uscată.

În mare măsură, făceam tot ce-mi stătea în putinţă să *nu* mă gândesc la ce mi se întâmplase, dar iată că sosise cavaleria. Erau toţi afară, în livingul apartamentului – oricare ar fi fost el –, şi aşa se încheia vacanţa mea în Ţara Somnului.

Era timpul.

Kash a dat din cap.

— Lasă-ne un minut, a spus el.

Paznicul a încuviinţat din cap, s-a retras şi a închis uşa.

Kash s-a întors spre mine şi m-a pironit cu o privire pătrunzătoare. Şi-a împreunat sprâncenele. După câteva clipe a oftat.

— Trebuie să-ţi spun nişte lucruri, dar nu atâta timp cât trupa ne aşteaptă afară. Vreau doar să ştiu, eşti pregătită pentru asta? Dacă nu, fă-mi un semn din cap şi plecăm de aici fără ştirea nimănui.

Oh, Doamne! Salivam când spunea astfel de lucruri.

Am oftat şi eu şi am dat din cap.

— Sunt pregătită.

Aveam glasul răguşit. Privirea i s-a umbrit, dar a încuviinţat în tăcere, şi-a trecut o mână prin păr şi a intrat în baie. Eu mă dădusem jos din pat şi scotoceam prin sacoşa pe care probabil mi-o pregătise mama. Erau acolo tot felul de haine. Când Kash a ieşit din baie, eram deja îmbrăcată cu o pereche de jeanşi vechi şi un tricou.

S-a oprit, s-a uitat la mine şi şi-a ridicat buza de sus.

— Ce e?

Avea o privire amuzată.

— Nimic. Atâta doar că înţeleg cum arătai când erai la liceu.

M-am înroşit la faţă.

— La liceu eram o tocilară.

Eh, oarecum.

— Mă îndoiesc.

Mda. A coborât glasul, trimiţându-mi din nou furnicături în tot trupul. Am încercat să arborez o expresie încruntată. Nu mi-a ieşit deloc. Am surâs uşor, pe urmă am oftat şi m-am întins pe spate în pat.

A venit la mine şi s-a aplecat deasupra mea. S-a proptit cu braţele de o parte şi de alta a capului meu. A rămas sprijinit astfel, uitându-se la mine cu o expresie

care promitea multe.

— Mama ta o să intre aici şi o să se agite în jurul tău, mi-a spus, apoi m-a întrebat dacă pentru mine era OK.

Am încuviinţat din cap.

— Bineînţeles, Matt o să înjure, o să fie furios, dar e pur şi simplu înspăimântat de ceea ce era să ţi se întâmple.

Iar am dat din cap.

Nici la asta nu voiam să mă gândesc.

— Tatăl tău va da ordine răstite, probabil se va certa cu mama ta şi se va enerva pe Matthew. Asta, pentru că habar n-are cum să vorbească cu tine, dar şi el e la fel de speriat ca Matt pentru ceea ce era să păţeşti.

Iar îmi aducea aminte. Chiar era nevoie? Am dat din cap a treia oară.

Kash şi-a îndulcit tonul.

— Torie a venit pentru tine. E de datoria ei. Dacă ai nevoie de mine, spune-i ei. O să mă cheme. Dacă mama ta e prea obositoare, Torie o să te ia de aici ca să-ţi tragi sufletul. Mi-a spus că va face tot ce-i ceri, în afară de favoruri sexuale, ba chiar şi alea, în caz că-i vorba de un anumit paznic pe care a pus ochii. A vrut să fie sigură că-i reproduc exact cuvintele. E în regulă pentru tine?

Oh, Doamne! Am surâs uşor.

Mi-a luat surâsul drept a patra încuviinţare şi tonul i s-a înăsprit.

— Poliţia va vrea să-ţi ia o declaraţie. Ai leşinat după drogul pe care ţi l-a injectat Quinn şi poliţia a vrut să-ţi pună unele întrebări când ţi se acordau îngrijiri la spital. Dar nu erai conştientă. Poliţiştii n-au fost deloc încântaţi când avocaţii i-au ţinut la distanţă, argumentând că, înainte să declari ceva, trebuia să ştii ce spui. Erau nerăbdători să stea de vorbă cu tine, ca să mă exprim elegant. În definitiv, vor să se asigure că au un caz solid ca s-o vâre pe Quinn după gratii.

Quinn. După gratii.

Abia acum îmi dădeam seama ce-mi făcuse. Am simţit un foşnet în interior, ca şi cum un val mi-ar fi invadat mintea, şi într-o fracţiune de secundă am retrăit tot.

Rafe. Clemin. Arcane. Veneau după mine.

Quinn. Felul în care mă prinsese de braţ.

I-am simţit din nou strânsoarea şi am schiţat o grimasă.

Kash s-a crispat şi a înjurat în şoaptă. A ieşit din cameră şi l-am strigat cu glas tare. Nu voiam să plece, dar el spunea ceva afară, pe coridor. Apoi uşa s-a închis şi el s-a întors lângă mine. Patul s-a lăsat sub greutatea lui. M-a luat din nou în braţe. M-a cuprins cu tot trupul, de parcă astfel m-ar fi putut feri de coşmarul care îmi sfâşia mintea. Nu s-a putut. N-a fost în stare. Dar eu m-am agăţat de el ca şi cum ar fi reuşit.

Suspinam. Sau altcineva suspina. Probabil eu. M-am auzit de undeva din afara mea şi am ştiut că era inevitabil.

Am leşinat din nou.

Cincizeci şi şapte

Totul s-a întâmplat exact aşa cum mă prevenise Kash.

Chrissy se agita în jurul meu.

Torie era câinele meu de pază, inclusiv balele. Matthew nu-şi găsea locul. Se tot învârtea prin cameră.

Peter era distrus. Se răstea la Matt, se ciondănea cu Chrissy, îi punea lui Kash întrebări pe un ton serios. Se întrerupea, se uita la mine, buzele începeau să-i tremure, apoi se răstea la Matt şi totul se relua.

Detectivii au fost amabili. Mă aşteptasem să fie ţâfnoşi şi nerăbdători, dar întrevederea cu ei a durat mult. Avocaţii interveneau din când în când, dar nu prea des. Toţi voiau un singur lucru: să se asigure că Quinn avea să plătească pentru ceea ce făcuse.

Quinn. Ca să vezi!

În următoarele două săptămâni nu prea mi-am dat voie să mă gândesc la ea.

În ziua în care poliţiştii mi-au luat în sfârşit o declaraţie, nu mai eram o epavă bâlbâită, am vorbit la obiect. Au rămas surprinşi cât de multe îmi aminteam,

până când Peter le-a explicat că aveam memorie fotografică, la fel ca el. Poliţiştii au făcut ochii mari şi jur că după aceea au ciulit şi urechile. Dar asta a însemnat şi mai multe întrebări şi, când în sfârşit au plecat, deja se făcuse noaptea târziu.

A doua zi Kash mi-a spus că tatăl meu găsise suficiente probe incriminatoare – mesaje, e-mailuri pe care Quinn credea că le şterse, telefoane cu cartelă, conturi false şi multe altele – ca să completeze tabloul. Din aceste dovezi şi din spusele lui Quinn, a reieşit că era convinsă că Peter fusese tot timpul îndrăgostit de mama mea, chiar şi în trecut, indiferent ce-mi debitase mie Chrissy. Quinn credea că, dacă eu sau Chrissy vom reveni în viaţa lui, zilele ei erau numărate şi astfel a fost îndeajuns de disperată ca să angajeze gruparea Arcane.

Peter a mărturisit că poate exagerase când îi povestise lui Quinn trecutul lui şi că o iubise mult pe Chrissy. Nu a dezvoltat subiectul şi nici n-a spus dacă în prezent era sau nu adevărat, iar când am întrebat-o pe Chrissy ce părere are, ea m-a bătut uşor pe braţ şi mi-a spus că aveam nevoie de odihnă.

În următoarele două săptămâni am primit acelaşi răspuns la mai toate întrebările.

În perioada aceea un terapeut a venit la noua locuinţă a lui Kash, unde mă trezisem în prima noapte după atac. Kash se mutase de la vechea adresă, fiindcă

mass-media o descoperise, prin urmare, acum aveam de păstrat încă un secret. Nici măcar eu nu ştiam unde eram, fiindcă nu ieşisem din locuinţă. Nici măcar o singură dată.

Toţi erau de părere că trebuia să-mi acord timp, să mă odihnesc, să stau de vorbă cu un psiholog despre faptul că fusesem la un pas de a fi răpită şi pentru că aflasem că aveau de gând să mă ucidă, dar adevărul era că mă ascundeam. M-am dus la facultate târziu după începerea cursurilor. Kash mi-a spus că cei de acolo înţeleseseră situaţia şi că-mi acordau această păsuire. Dacă nu puteam începe înainte de mijlocul semestrului, atunci trebuia să aştept până în semestrul doi. Era ultimul lor termen.

Nu aveam de gând să fac asta. Nici vorbă. Oare nimeni nu-şi dădea seama câtă materie aş fi avut de recuperat? Ca să nu mai zic că niciun student nu şi-ar dori să înceapă facultatea cu un semestru în urma celorlalţi. Niciunul. Ştiam cum funcţionează astfel de cursuri. Începeai cu un grup de studenţi, care deveneau echipa ta la bine şi la rău, în toate proiectele şi prezentările. Aveam nevoie de acest sprijin, aşa că am aşteptat până la ultima şedinţă cu psihologa ca s-o anunţ că era ultima şedinţă.

Ea a clipit la mine câteva secunde şi şi-a încrucişat mâinile în poală.

— Poftim?

— E timpul să revin în lume şi încep chiar din acest moment. Mă simt bine. Nu mai am nevoie de alte şedinţe.

Ea s-a bâlbâit. A protestat. Şi-a aranjat cocul.

Pentru mine n-a contat nimic din toate astea.

Nu eram o fată speriată, cum mă socoteau toţi, şi, deşi le făcusem pe plac şi mă ascunsesem, ştiam că venise momentul. Să înfrunt viaţa. Să simt soarele pe obraz. Să adulmec mirosul de cafea. Toate aceste senzaţii. Trebuia să-mi continui existenţa. Quinn îmi furase două săptămâni din viaţă. Nu voiam să-i permit să-mi fure şi mai mult, iar în realitate nu eram chiar atât de traumatizată pe cât credeau toţi.

Ei erau cei traumatizaţi.

Ei mă văzuseră cum eram coborâtă din furgonetă, *ei* dăduseră cu ochii de toţi tipii aceia plini de sânge zăcând pe jos. Bufniturile pe care le auzisem când eram drogată? Crezusem că erau oameni care alergau spre noi. Dar nu. Alergarea se încheiase. Bufniturile fuseseră reale şi proveneau de la Kash.

Mi-a povestit cum Victoria insistase că se ivise o urgenţă, că se spărsese o ţeavă într-un dormitor. Da. Mincinoasă blestemată. Kash se oprise la mijlocul drumului spre dormitor şi se întorsese după mine.

Văzuse cum eram vârâtă în furgonetă.

Anunţase paznicii prin radio, apoi se năpustise asupra răpitorilor.

Acţionase ca o fiară, doborând trei dintre ei. Apăruse şi un paznic ca să-i vină în ajutor, dar Kash l-a pus la pământ şi pe ultimul răpitor. Fusese un tablou de pomină, aşa îmi spusese Matt într-una dintre vizitele lui.

De atunci fusesem cu ochii la mâinile lui Kash. Durase patru zile până când începuseră să-i treacă umflăturile. Avea mâinile crăpate şi învineţite. Credeam că şi-a rupt vreun os, dar l-a consultat un medic. Nu păţise nimic grav.

Şi totuşi. Îmi făcea rău să mă uit la mâinile lui, dar toţi ceilalţi erau afectaţi de halul în care mă văzuseră în noaptea aceea. Înfăşurată într-o prelată, abia răsuflând, se temuseră că am murit. Fusese efectul secundar al drogului injectat de Quinn, dar nu unul intenţionat. Ea voise să mor mai târziu, nu de mâna ei, dar făcusem o reacţie urâtă la drogul pe care mi-l injectase.

Asta m-a făcut să râd cu poftă. Făcusem o reacţie urâtă la drogul folosit de ea pentru ca ulterior să fiu ucisă. Nu zău, o reacţie urâtă.

Nimănui nu i s-a părut amuzant, dar ce naiba! Totul fusese o reacţie urâtă. Acum îşi făceau griji la ce alte droguri aş mai putea fi alergică. Eu socoteam că cea mai bună cale de a evita asemenea situaţii era să nu mai

fiu drogată. Problemă rezolvată.

Nici asta nu li s-a părut amuzant.

Dar să revin la obstacolul prezent: Kash.

Nu mai era niciun pericol. Grupul Arcane avea să dispară din peisaj. Nici vorbă de cauţiune. Urmau să meargă la o închisoare de care nu auziseră nici măcar alte închisori. Nici chiar bunicul lui Kash nu mai era o ameninţare. Nimeni nu ştia de ce venise la Chicago şi în zona noastră. Zvonurile că fusese aici s-au dovedit false, în media a apărut o relatare despre el la New York. Apoi presa a anunţat că zburase cu avionul în Dubai.

Nu era vorba nici de psihologă. Ea plecase, strângând din buze dezaprobator, dar mă durea în cot. I-am făcut vânt pe uşă afară, mulţumindu-i pentru ajutor, şi, când a început să-mi repete că nu era de acord cu mine, i-am închis uşa în nas.

Puţin îmi păsa.

Lucrul de care îmi păsa era să-i văd din nou pe Seraphina şi pe Ciclon. Am petrecut timp împreună. Când m-au văzut, amândoi au început să plângă, dar am făcut o glumă. Asta a ajutat. În scurt timp, Seraphina a început să chicotească, iar Ciclon să mă întrebe despre un ninja-robot. Iepurele era depăşit. O femeie a trecut prin spatele lor şi am simţit un junghi în inimă. Am crezut că era Quinn.

Kash mi-a spus că era mătuşa lor. Zburase cu avionul din California ca să le ajute pe Chrissy şi Marie să aibă grijă de copii. Mama se mutase înapoi pe proprietate de îndată ce înţelesese că nu aveam nevoie să mă cocoloşească şi că nu voiam decât să fiu în pat cu Kash tot timpul. Numai că el nu-mi dădea voie. A aşteptat să-mi mai dispară vânătăile şi abia atunci a început să facă sex cu mine, dar cu mare grijă. Au fost cele mai frustrante partide de sex pe care le-am avut cu el. Nu-şi pierdea controlul. Ca şi cum s-ar fi temut să nu-mi facă rău, dar de fapt ceea ce-mi făcea rău era să fie blând, iubitor şi reţinut.

Voiam să geamă, să se împingă în mine cu putere, să înjure. Îl voiam dur şi pasional. Nu mai avusesem parte de această latură a lui încă dinainte de petrecere. Iată de ce trebuia să merg mai departe şi să las în urmă ceea ce mi se întâmplase. Aveam nevoie de el, numai de el.

Prin urmare, după ce m-am descotorosit de psihologă, m-am pregătit de al doilea lucru pe care mi-l pusesem în gând.

Să-l fac pe Kash să-şi piardă controlul.

Când s-a înapoiat acasă de la o şedinţă, l-am întâmpinat în prag.

Kash a intrat, aducând cu el o uşoară briză de afară, apoi a închis uşa.

M-a văzut şi s-a oprit. A surâs uşor.

— Ce-i asta?

Stăteam în holul de la intrare, întinzându-i o scrisoare.

Aerul devenise fierbinte, scotea scântei. Pe măsură ce citea scrisoarea, privirea i se întuneca. La sfârşit, a gemut.

— Isuse Cristoase, Bailey!

Ştiam ce cuvinte citise şi am simţit cum mă ustură gâtul.

— E adevărat, fiecare cuvânt e adevărat, am reuşit să îngaim.

A păşit spre mine, clătinând din cap.

— Nici n-ai idee.

— Ba s-ar putea să am, i-am replicat.

Iar a clătinat din cap şi a mai făcut un pas.

— Nu, n-ai. Nu ştii cum arătai în furgoneta aia.

Mi-am umezit buzele.

— Atunci spune-mi. Mai ai şi alte lucruri să-mi spui.

Nici nu mă interesa ce spune, nu aveam nevoie decât să-l aud vorbind. După o clipă de tăcere am crezut că nu mă va lua în seamă. Că va proceda ca în atâtea alte ori. Mă va lua în braţe, îmi va distrage atenţia, mă va face să tac. Dar n-a fost aşa.

A început. Mai întâi încet, dar a început să vorbească.

A vorbit despre ceilalţi. Despre mine. Despre cele întâmplate. Despre urmări. La ce trebuia să mă aştept.

Dar nu despre el. Despre el n-a suflat niciun cuvânt.

— Nu pot.

Şi-a ferit privirea şi şi-a strâns pumnii.

— Ba da! Mi-ai spus că trebuie să-mi vorbeşti despre nişte lucruri, dar n-ai făcut-o niciodată. Trebuie să-mi spui. Trebuie să-ţi deschizi sufletul faţă de mine.

Tânjisem după cuvintele lui. Nici nu-şi imagina cât de mult. În jurul lui se ridica un zid. Se înconjura de acest zid, care-l despărţea de toţi, de lume. Trebuia să arunc o privire dincolo de el. Îmi doream cu disperare. Dacă l-ar fi dat cât de cât deoparte, aş fi făcut eu restul. *Voiam* să fac restul. Să intru în fortăreaţa lui, să fiu şi eu un Ciclon, să dărâm complet zidul. Nu aveam nevoie decât de o breşă de câţiva centimetri.

Aşadar, intenţionam să forţez această breşă.

M-am apropiat, am venit lângă el şi i-am pus mâna pe piept.

— Kash, primeşte-mă înăuntru.

Pieptul i s-a cutremurat la atingerea mea, a tras aer în piept, l-a ţinut acolo, apoi l-a dat brusc afară. S-a îndepărtat de mine şi s-a întors cu spatele.

A vorbit fără să se uite la mine.

— Vrei să ştii ce simt eu? m-a întrebat scurt.

Oare de ce vorbise cu atâta asprime?

A continuat pe un ton muşcător:

— M-am îndrăgostit de tine încă dinainte să mă

cunoşti. Când tatăl tău mi-a cerut să te supraveghez. După ce am aflat că gruparea Arcane a pus ochii pe tine. Ai devenit a mea atunci, în perioada aceea. Numai că tu nu ştiai.

Vorbele acestea ar fi trebuit rostite frumos. Dar nu era aşa.

— M-am gândit să mă ţin departe de tine, aşa am vrut, a continuat el.

Umerii i s-au încordat sub cămaşă, întinzând materialul.

— De asta am plecat după ce ai ajuns în vila mea. Te-am adus undeva unde să fii în siguranţă sau unde credeam că ai să fii în siguranţă. Ştiam că porneam pe o cale periculoasă. Ştiam că va fi rău şi că nu voi putea face nimic ca să te protejez. Nimic.

S-a răsucit brusc spre mine. Era împietrit la faţă. Cu pumnii încleştaţi. Cu dinţii strânşi.

— Vrei să ştii ce mă frământă în fiecare noapte când sunt în tine, în fiecare dimineaţă când te văd dormind, de fiecare dată când îmi trimiţi un mesaj care mă face să râd? *Propria mea* persoană. Te duc cu mine într-o furtună şi ai noroc dacă ieşi de acolo măcar pe jumătate vie.

A făcut un pas spre mine cu o privire sălbatică şi arzătoare.

— Pentru că *eu* nu voi avea acest noroc. Pentru că

bunicul meu va veni şi mă va lichida. Poate nu fizic, dar îmi va face ce i-a făcut şi mamei mele. Iar dacă stai cu mine, dacă rămâi aici, atunci toată nenorocirea asta se va abate şi asupra ta. Te voi distruge. S-ar putea să nici nu ştii. S-ar putea să nu-mi dau nici eu seama, nu la început. Poate că lucrurile vor evolua lent, dar primejdia va fi acolo. Totul se va întâmpla treptat, până când, într-o bună zi, vei ajunge să mă urăşti.

I-au fremătat nările.

— Asta mă frământă de fiecare dată când vreau să-ţi spun că sunt îndrăgostit de tine până peste cap.

Apoi a scuipat cuvintele.

— Moarte. Întuneric. Ură. Asta se va întâmpla cu tine dacă rămâi cu mine.

A tăcut şi a coborât privirea spre mine. Avea ochii întunecaţi, acoperiţi de un văl.

Fără să mă gândesc, am ridicat mâna. I-am cuprins obrazul.

— Lumea e deja fascinată de tine.

Acestea au fost cuvintele mele. Dar nu terminasem.

— Şi orice ar fi să ni se întâmple, am să fac faţă. Sunt aici. Sunt cu tine şi... Doamne, Kash... Dacă încerci să mă părăseşti, să ştii că nu accept. Ai înţeles?

Şi eu puteam vorbi la fel de dur ca el.

N-a spus nimic. Nici eu.

Ne săgetam cu privirea unul pe celălalt.

Zidurile au început parcă să se strângă în jurul nostru şi deodată s-a auzit interfonul.

Kash a înjurat şi a închis ochii. Şi-a dat capul pe spate, dar interfonul a răsunat încă o dată. Şi încă o dată.

S-a dus la uşă, a apăsat pe butonul interfonului şi a înlemnit.

Tot sângele i s-a scurs din obraz.

Mi s-a zbârlit tot părul de pe mine.

Stăteam în celălalt capăt al holului. Am păşit spre el, din instinct.

— Kash?

Nu mi-a răspuns. Nu s-a uitat la mine.

Oricine ar fi fost vizitatorul, deja trecuse de recepţie. Era la etajul nostru, chiar în faţa uşii. Kash a înjurat şi a deschis brusc uşa, rămânând faţă în faţă cu persoana care se oprise în prag.

— Pleacă de aici!

Celălalt a vorbit calm şi liniştit.

— Bună ziua, Kash.

O voce de bărbat. De bărbat în vârstă.

Am simţit un fior de gheaţă pe spinare. M-am grăbit să mă duc lângă Kash, fiindcă acum chiar avea nevoie de mine. Dar Kash s-a mişcat. M-a blocat cu braţul, ţinându-mă în spate. A închis uşa cu putere şi a tras toate zăvoarele. A închis camera de supraveghere, ca să

nu pot vedea nimic, şi a sunat la recepţie.

— Chemaţi poliţia! În clipa asta!

A continuat să mă ţină în spatele lui până când am auzit uşa liftului deschizându-se, apoi închizându-se şi huruitul cabinei care cobora.

M-am depărtat de el şi am avut imaginea unui animal sălbatic încolţit. M-a năpădit neliniştea. Gânduri îmi şopteau în minte, trimiţându-mi fiori pe şira spinării.

— Cine era? am întrebat.

Kash nu s-a uitat la mine, dar degetele lui le-au strâns pe ale mele.

— Bunicul meu.

Bonus

Scrisoarea lui Bailey către Kash

Ţi-am mai spus că-mi doresc mai multe nopţi cu tine.

Îţi cer mai multe nopţi cu tine. Îţi cer nopţi mai lungi cu tine.

Văd cum eşti pe exterior. Îţi cer să ştiu cum eşti şi în interior.

Vreau cuvinte, acţiuni, secrete. Vreau să fim acei tu şi eu pe care nu-i va şti nimeni niciodată.

Vreau să te ţin de mână. Vreau să-ţi simt îmbrăţişarea.

Vreau să primesc ilustrate de la tine. Vreau cine cu

trandafiri şi Chardonnay. Vreau şampanie, dar şi alte lucruri bune. Vreau să privim asfinţitul mână în mână. Vreau să ne bem cafeaua împreună în zori. Vreau să râdem, să flirtăm prin mesaje, să ne trimitem mesaje lascive.

Vreau toate astea, şi le vreau cu tine.

Vreau să ştiu ce te frământă. Vreau să tremur şi eu pentru neliniştile tale.

Vreau să ştiu cum ai devenit cel care eşti acum, de la prima ta amintire până la ultima, iar când începe o nouă zi şi memoria se împrospătează, vreau şi aceste amintiri.

Sunt lacomă, fiindcă te vreau cu totul. Nu doar o parte din tine. Nu doar o treime. Nu doar partea ta bună, nici partea ta rea. Te vreau ca iubit, ca prieten, vreau acea parte din tine care va fi cu mine oriunde aş pleca, partea aceea care va călători cu mine, care va lupta cu mine, pentru mine, lângă mine.

Ştiu că tu crezi că am nevoie de mai mult timp. Dar nu-i aşa.

Ştiu că tu crezi că păstrez urmele traumei. Dar nu-i aşa.

Ştiu că-ţi închipui că încă nu m-am vindecat pe deplin. Dar zău că nu-i aşa.

Sunt în perfectă stare, aşa că, pe lângă alte lucruri pe care ţi le-am debitat în scrisoarea asta, vreau să vii la mine.

Vreau să mă iei, să mă faci a ta, fiindcă deja sunt a ta.

Sunt a ta, Kash. Şi, dacă încă nu ţi-ai dat seama, află că te iubesc.

Aşa că, fir-ar să fie, dă-mi-te cu totul, OK?

Mulţumiri

Îi mulţumesc agentei mele, Kimberley!

Şi lui Monique! Tuturor celor care au lucrat la această carte şi care au ajutat-o să ajungă unde este acum. La Macmillan.

Mulţumesc doamnelor din echipa Tijan. Bărbaţilor din grupul audio Tijan. Tuturor.

Fiecare autor visează să meargă la o librărie, să intre şi să-şi descopere cartea pe rafturi. Ocazional, mi s-a întâmplat şi mie. În general, am fost un autor independent, până când această editură a decis să-şi încerce norocul cu mine.

Sper din toată inima că toată lumea i-a plăcut pe Bailey şi pe Kash la fel de mult cât mi-a plăcut mie să scriu despre ei! Sunt recunoscătoare şi fericită că am putut da viaţă lumii şi personajelor din romanul *Intruşii* şi sper să citiţi şi următoarea carte din această serie.

Va fi un fel de curs postuniversitar!

Intrușii este primul roman dintr-o nouă trilogie romantică și incitantă scrisă de autoarea de bestselleruri *New York Times*, Tijan!

Bailey trăiește o viață normală, în măsura în care acest lucru este posibil pentru o fată cu memorie fotografică și un IQ de geniu. Dar totul se schimbă atunci când un bărbat pătrunde în casa ei în miez de noapte pentru a o răpi. Astfel, Bailey află că tatăl său este, de fapt, miliardarul Peter Francis, geniul industriei IT pe care îl admirase întreaga viață. Misteriosul Kashton Colello, un asociat al tatălui ei, îi dezvăluie toate detaliile și îi oferă două soluții: poate veni cu el să își cunoască tatăl sau poate încerca să supraviețuiască pe cont propriu atunci când răufăcătorii se vor întoarce. E o decizie simplă: tânăra acceptă protecția tatălui ei și începe să fie păzită permanent chiar de Kash.

O intrusă în această lume a bogăției și a decadenței, Bailey trebuie să-și găsească locul într-o familie care are mai multe secrete decât și-ar fi putut ea imagina vreodată. Iar unul dintre acestea ar putea fi mortal...

BOOKZONE